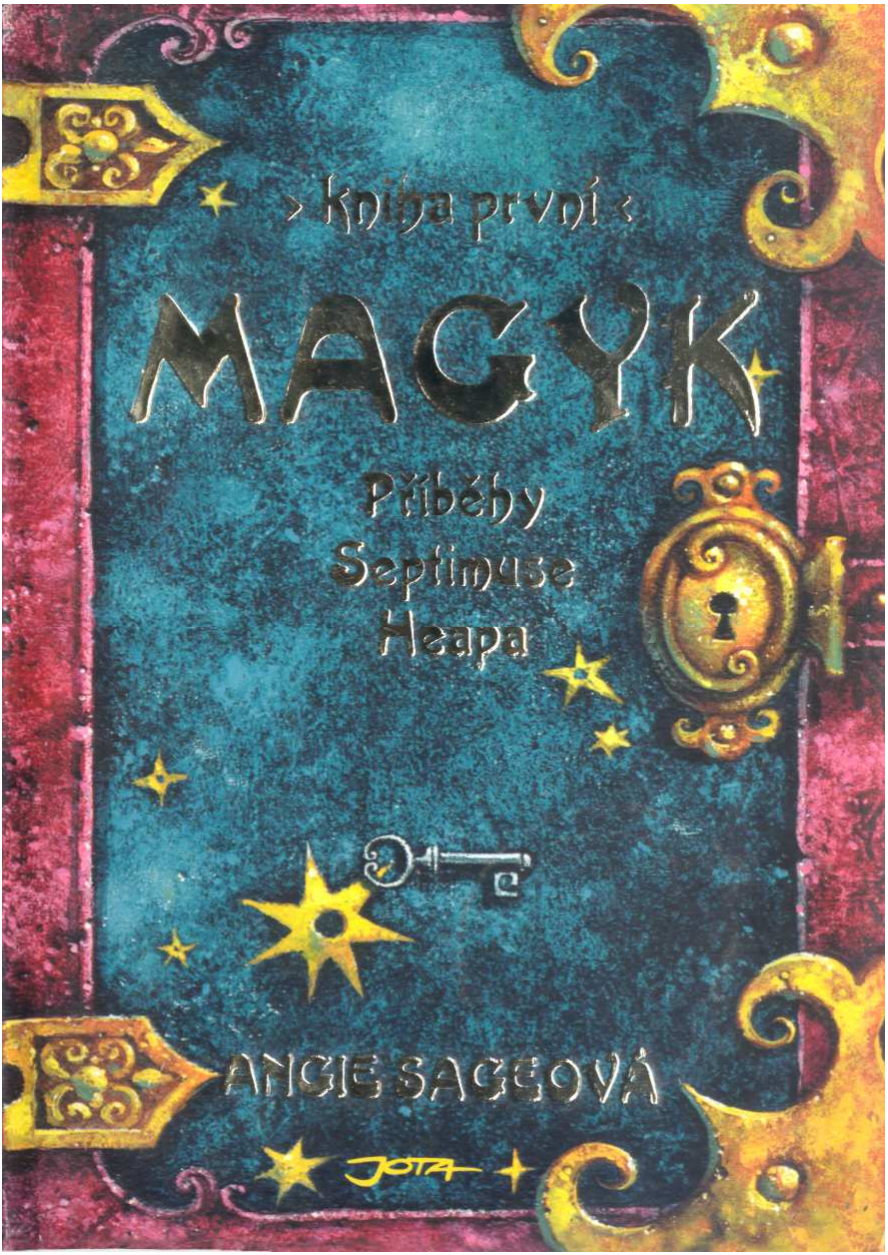

Angie Sageová

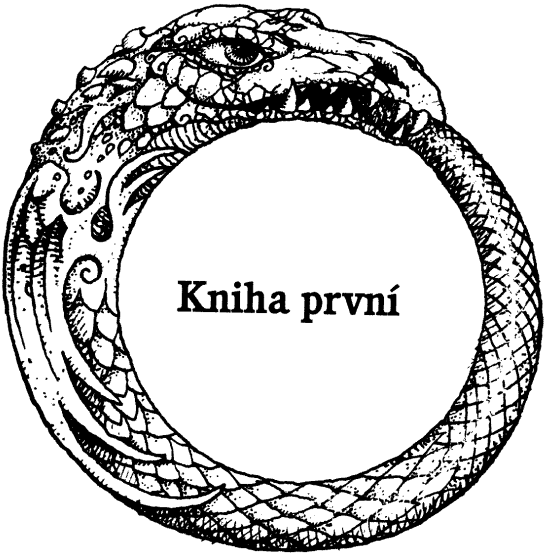
MAGYK

Příběhy
Septimuse Heapa

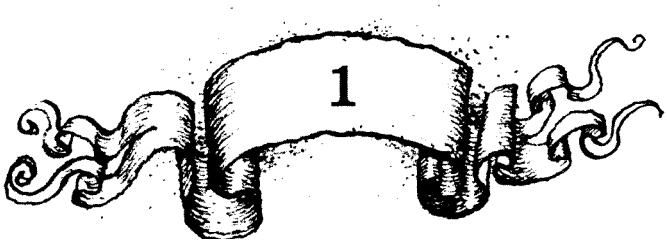
BRNO 2005

© Angie Sageová,
2005 Illustration © Pavel Čech,
2005 Translation © Jaroslava Novotná,
2005 © Nakladatelství JOTA, s, r. o. , 2005

ISBN 80-7217-380-4

Kniha první

CO BYLO VE SNĚHU

Silas Heap si přitáhl plášť blíž k tělu, aby na něj sníh nemohl. Cesta Hvozdem byla dlouhá a on promrzl na kost. Ale v kapsách si nesl od vědmy Galeny vzácné byliny pro svého maličkého synka Septimuse, který se právě toho dne narodil.

Silas se blížil k hradu a mezi stromy už viděl probleskovat světla – to se objevovaly svíčky v oknech úzkých baráčků natlačených podél vnějších hradeb. Byla právě nejdelší noc v roce a svíčky budou hořet až do rána, aby do lidských obydlí nepronikla zlá temnota. Tuhle cestu k hradu měl Silas vždycky rád. Ve dne se Hvozdu vůbec nebál a těšil se z příjemné cesty po úzké pěšině, která se celé nule vinula hustým porostem stromů. Už byl na kraji lesa, vysoké stromy začaly řídnout a stezka počala klesat dolů do údolí. Před Silasem se objevil hrad v celé své velikosti. Staré hradby objímaly širokou řeku plnou zákrut a obcházely shluky domů vyrostlé tu bez ladu a skladu. Zdi domků svítily veselými barvami a ty, které byly obráceny na západ, vypadaly, jako by hořely, jak do jejich oken dopadala rudá záře posledních paprsků zimního slunce.

Kdysi dávno na místě hradu stála jen malá vesnice. Jelikož byla tak blízko Hvozdu, vesničané na ochranu proti rosomákům, jezinkám a černokněžníkům, kteří rádi kradli lidem ovce, slepice a někdy i děti, vybudovali pořádně vysoké kamenné hradby.

Jak domy přibývaly, hradby se rozšiřovaly, a aby se lidé cítili ještě bezpečněji, vykopali před hradbami široký příkop. Brzy začal hrad lákat zkušené dělníky a řemeslníky z jiných vesnic. Vesnice rostla a vzkvétala, až se nakonec jejím obyvatelům začalo nedostávat místa, a nakonec kdosi rozhodl, že se vybudují Rumpelice. Čtvrť Rumpelice, kde Silas, Sára a jejich chlapci žili, byla jedna nepřetržitá řada domků a stavení a táhla se tři míle podél břehu řeky. Byla to rušná čtvrť plná malých bytečků a pokojíků propojených nesčetnými dvorky a průchody, čtvrť malých továrniček a dílen, škol a krámků, nad nimiž bydlely rodiny ve svých malých příbytcích se zahrádkami na střechách, a dokonce tu stálo i divadlo. Mnoho místa tu pravda nebylo, zato měli lidé k sobě blízko a děti si měly s kým hrát.

Zimní slunko zapadlo za hradby a Silas přidal do kroku. Musí se dostat k severní bráně, než ji zamknou a než se na noc zvedne padací most.

A právě tehdy Silase přepadl pocit, že tu blízko něco je. Něco živého, o tom nebylo pochyb. Někde tady tlouklo malé lidské srdce. Jakožto řadový čaroděj dokázal vycítit určité věci, ovšem nebyl to

nijak zvlášť dobrý čaroděj a potřeboval se hodně soustředit. Zůstal tiše stát v padajícím sněhu, který se rychle snášel k zemi a skoro už zakryl jeho stopy. A pak něco uslyšel – něco jako posmrknutí, vzlyk, drobný nádech. Nebyl si jist, ale určitě tu něco bylo.

A pak to uviděl: ve křoví u cesty leželo něco zabalené do hadříků. Silas uzlík zvedl a ke svému údivu zjistil, že hledí do vážných očí droboučkého miminka. Přivinul dítě k hrudi. Kde se v tom hlubokém sněhu vzalo dítě, navíc v nejchladnější den v roce? Silas viděl, že ho někdo zabalil do tlusté vlněné deky, ale i tak byla miminku ohromná zima: rtíky mělo celé promodralé. Dítě upíralo na Silase tmavé, fialkově zbarvené oči a na řasy se mu snášel sníh; Silase se znepokojením napadlo, že za svůj kratičký život tohle dítko asi nic hezkého nezažilo.

Pomyslil na svou Sáru a syny v teple a bezpečí domova. Ano, určitě se tam najde místo i pro dalšího človíčka. Opatrně si dítě přitiskl k hrudi, přehodil přes ně svůj modrý kouzelnický plášť a spěchal k hradní bráně. K padacímu mostu se dostal právě včas: strážce brány Koumes se užuž chystal zavolat na chlapce obsluhujícího rumpál, aby most zvedl.

„Měl jste namále," zabručel hlídač. „Ale vy čarodějové jste stejně divný. V takovej den by mě ven žádnej nedostal."

„Hm," Silas chtěl kolem hlídače co nejrychleji proklouznout, ale nejprve musil vtisknout do jeho dlaně drobný peníz. Silas rychle vylovil z kapsy minci a podal mu ji.

„Díky, pane Koumesi. Dobrou noc."

Hlídač pohlédl na peníz, jako by to byl ošklivý brouk.

„Marcia Overstrandová, tak ta mi dala celou půlkorunu. Jo, ta má úroveň, však je to také MimoŘádná čarodějka."

„Cože?" Silas se málem zakuckal.

„Jo. Ta má fakt úroveň."

Koumes ustoupil, aby Silas mohl projít, a ten se rychle protáhl kolem. Právě když Silas uvažoval, jak je možné, že Marcia Overstrandová je najednou MimoŘádnou čarodějkou, ucítil, jak se uzlík v teple jeho pláště pohnul, a něco mu řeklo, že by se o dítěti neměl před hlídačem raději zmiňovat.

Když Silas zašel do temného průchodu, kudy se dalo projít do středu Rumpelic, vystoupila ze stínu vysoká postava v purpurovém plášti a postavila se do cesty.

„Marcio!“ zalapal po dechu Silas. „Propána, co –“

„Neříkej nikomu, žes ji našel. Narodila se vám. Rozumíš?“

Silas překvapeně přikývl. Než měl čas něco říci, Marcia už byla pryč a zůstala po ní jen pableskující nachová mlha. Silas celou dlouhou cestu spletitými uličkami Rumpelic kráčel ponořen do zmatených myšlenek. Co je to za dítě? Co s ním má Marcia společného? A jak to, že je z ní najednou MimoŘádná čarodějka? Jak se Silas blížil k velkým červeným dveřím, kterými se vcházelo do již tak přelidněné světnice, kde rodina Heapova žila, dolehla na něj další otázka: co tomu Sára řekne, až jí přinese další dítě, aby se o ně postarala?

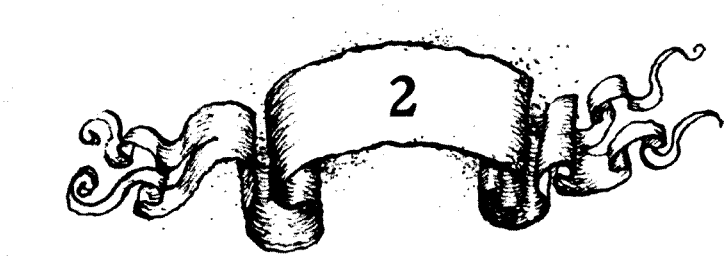
O té poslední otázce neměl Silas mnoho času přemýšlet. Už byl u dveří, když ty se rozlétly a vyběhla z nich mohutná rudolící žena v tmavomodrých šatech porodní báby, divže o Silase nezakopla. I ona nesla v náručí malý raneček, ale ten byl zabalený do hadříků od hlavy k patě a žena jej držela pod paží, jako by nesla nějaký balík na poštu.

„Je mrtvý!“ zvolala porodní bába. Mocným pohybem odstrčila Silase stranou a dusala uličkou pryč. V pokoji hlasitě naříkala Sára Heapova.

Silas vešel s těžkým srdcem. Uviděl Sáru obklopenou šesti bledými obličejíky svých chlapců. Byli příliš vyděšení, než aby plakali.

„Ona si ho odnesla,“ hlesla Sára bezmocně. „Septimus je mrtvý a ona ho odnesla pryč.“

V tu chvíli Silas ucítil teplo na své hrudi a vzpomněl si, co schovává pod pláštěm. Nenašel slova pro to, co chtěl říci, a tak jen vytáhl uzlíček a vložil jej do Sářiny náruče. Sára Heapová se rozplakala.

SÁRA A SILAS

Nalezené dítě zůstalo u Heapů a dostalo jméno Jenna po Silasově matce. Nejmladší z chlapců Cvoček byl teprve dvouletý, když k nim Jenna přišla, a brzy na svého bratra Septimuse zapomněl. I starší chlapci pomalu zapomínali. Milovali svou malinkou sestřičku a ze školních hodin magyku jí domů nosili všelijaké poklady.

Sára a Silas ovšem na Septimuse zapomenout nemohli. Silas se proklínal, že nechal Sáru samotnou, když šel k vědmě pro léčivé byliny. Sára se obviňovala ze všeho možného. Ani si moc nepamatovala, co se toho hrozného dne stalo; věděla jen, že se snažila vdechnout zpátky život do svého děťátka a že to nedokázala. A pamatovala si, jak porodní bába balí maličkého Septimuse do hadříků a pak běží ke dveřím a volá: „Je mrtvý!“ To si Sára pamatovala dobře.

Ale brzy si svoji holčičku zamilovala, stejně jako by milovala Septimuse. Nějaký čas se strachovala, že by mohl někdo přijít a Jennu si odvést, ale jak měsíce míjely a Jenna vyrůstala v buclaté, spokojené děcko, Sára se uklidnila a skoro si přestala dělat starosti.

Až do dne, kdy ji navštívila nejlepší kamarádka Lilka Buchtíková. Lilka patřila k dobře informovaným lidem a věděla o všem, co se na hradě šustne. Byla to malinká, rtuťovitá ženuška s bujnými chomáči ryšavých vlasů, které se jí neustále draly zpod poněkud upatlaného kuchařského čepce. Měla příjemnou kulatou

tvář, trošku boubelatou od té spousty koláčků, které kdy napekla a ochutnala, a šaty poprášené moukou od věčné práce v kuchyni.

Lilka vlastnila malý hostinec na plovoucím pontonu na řece. Nápis na dveřích jejího podniku hlásal:

ČAJOVNA A PIVNICE LILKY BUCHTÍKOVÉ
Nabídka čistých hostinských pokojů.
Pobudům vstup zakázán

V podniku Lilky Buchtíkové se nic neutajilo. Jejím zrakům a komentářům neušel nikdo, kdo měl cestu po řece kolem hradu; a většina lidí dávala přednost právě cestě po vodě. Šerým stezkám Hvozdu, který obklopoval hrad, se snad všichni kromě Silase vyhýbali, neboť v noci tam řádili rosomáci a les byl také zamořen masožravými stromy. A žily tam wendronské čarodějnice, o nichž se proslýchalo, že kladou nástrahy na neopatrné pocestné a pak je o všechno oberou do poslední nitky.

Hostinec, kde měla Lilka Buchtíková svou jídelničku a pokojíky pro hosty, byl vždy plný ruchu a vonělo to tu dobrým jídlem. Stál přímo na břehu a povážlivě se nakláněl nad vodu, hned u plovoucího mola, kde každou chvíli přistávaly lodě všech typů a velikostí a vozily sem všelijaké lidi i zvířata. Většina cestujících si po namáhavé cestě dala na posilněnou Lilčino řízné pivo a kus ječného koláče a Lilka se od nich dozvídala poslední novinky. A rádi sem zašli i obyvatelé hradu; když měl někdo půlhodinku k dobru a kručelo mu v břiše, nelitoval času a s chutí se pustil známou pěšinou od přístavní brány kolem obecní skládky u řeky a dál po plovoucím molu k čajovně a pivnici Lilky Buchtíkové.

Lilka si i při své práci našla jednou za týden čas k návštěvě Sáry, aby ji tak mohla pravidelně zásobovat posledními novinkami. Podle Lilčina soudu byla Sára příliš zaměstnána svými sedmi dětmi a Silas jí moc nepomohl. O něm neměla Lilka valného mínění – prací se zrovna nepřetrhl. V historkách, kterými Lilka obšťastňovala Sáru, obyčejně vystupovali lidé, o kterých Sára nikdy neslyšela a které určitě nikdy v životě nepotká, ale i tak se Sára na Lilčiny návštěvy těšila a bavila se jejím vyprávěním. Tentokrát však Lilka přišla s

něčím jiným. Dnes šlo o mnohem vážnější věci než běžné klevety, a týkalo se to Sáry. A poprvé za celou dobu Sára věděla něco, co Lilka ne.

Ten den se Lilka přiřítila dovnitř a tajnůstkářsky za sebou zavřela dveře.

„Nesu hrozné zprávy," zašeptala.

Sára moc neposlouchala, neboť se snažila utřít zbytky snídaně z Jennina obličeje a vůbec ze všeho okolo, a k tomu uklízela nečistotu po štěňátku vlkodava.

„Dobré ráno, Lilko," řekla na uvítanou. „Sedni si, tady je kousek čistého místa. Dáš si čaj?"

„Ano, díky. Poslouchej, Sáro, tomu nebudeš věřit!"

„O co jde, Lilko?" zeptala se Sára. To zase něco uslyší o nějaké výtržnosti v Lilčině podniku.

„O naši královnu. Je mrtvá!"

„Cože?" vydechla Sára. Zvedla Jennu z dětské židličky, odnesla ji do rohu pokoje, kde měla malá svůj košík, a uložila ji ke spánku. Byla přesvědčena, že miminka by se od špatných zpráv měla držet dál.

„Mrtvá," opakovala Lilka nešťastně.

„To není možné!" Sára se překvapením zajíkla. „Tomu nevěřím. Nejspíš jí není dobře po porodu. Proto od té doby nevycházela."

„Takhle to říkají královští dozorci, že jo?" opáčila Lilka.

„Nu, ano," připustila Sára a nalila do šálků čaj. „Ale vždyť jsou to její osobní dozorci, oni to musí přece vědět. Přece by se královna neobklopila samými lháři, to dá rozum."

Lilka uchopila šálek s čajem, který před ni Sára postavila.

„Nu, dobrá. Hm, hm. Ale ve skutečnosti…" Lilka ztišila hlas a rozhlédla se kolem, jako by čekala, že někde za rohem vyjukne nějaký dozorce, nebo snad dokonce měla dojem, že uprostřed nehorázného nepořádku pokoje rodiny Heapových nějakého zahlédla. „Však to taky jsou lháři. Je to banda zločinců. Ve skutečnosti ji zabili právě oni."

„Zabili? Královnu zabili?" vykřikla Sára.

„Pššt. Poslouchej…" Lilka si přisunula židli blíž k Sáře. „Říká se – a mám to ze spolehlivého pramene…"

„A copak to bylo za pramen?“ pousmála se Sára.

„Sama madam Marcia,“ prohlásila Lilka triumfálně, vypjala hruď a založila si ruce, „právě ta…“

„Cože? Co ty máš s MimoŘádnou čarodějkou společného? Zašla snad k tobě na šálek čaje?“

„No, bezmála ano. Totiž Terik Tarzálek se stavil. Šel zrovna z Věže čarodějů, nesl madam Marcii ty potrhlé hadí střevíce, co si u něj nechává dělat. To víš, musela jsem si vyslechnout jeho nářky na Marciin vkus a na to, jak Terik nesnáší hady. Ale pak mi prozradil, co si Marcia povídala s jedním čarodějem, s Endorem, tím malým tlustým. A víš, co si povídali? Že královnu zastřelili! A víš kdo? Přímo královnini dozorci. Byl to jeden z jejich zabíječů.“

Sára nevěřila vlastním uším.

„A kdy se to stalo?“ hlesla.

„No, a to je opravdu to hrozné,“ šeptala vzrušeně Lilka. „Prý ji zastřelili právě v den, kdy se jí narodilo dítě. Před šesti měsíci, a my o tom nic nevěděly. Je to strašné… strašné. A zastřelili i pana Altera. Je mrtvý. Proto se také Marcia stala…“

„Alter je mrtvý?“ zajíkla se Sára. „Tomu nemůžu uvěřit. To přeci není možné… Mysleli jsme, že šel do výslužby. Silas byl před lety jeho učeň. Alter byl tak milý…“

„Byl?“ zeptala se Lilka neurčitě, dychtivá pokračovat ve vyprávění. „No, ale to není všechno, víš? Terik si myslí, že Marcia malou princeznička zachránila a někde ji ukryla. Právě o tom si Endor s Marcii povídali, dohadovali se, jak se asi dostala ven. Ale pak si všimli, že tam stojí Terik s těmi střevíci, a hned přestali mluvit. Terik říkal, že na něj byla Marcia náramně nepříjemná. Cítil se pak trochu divně – prý na něj určitě seslala zapomínací kouzlo. Jenomže když mumlala zaklínadlo, tak se mu povedlo uskočit za sloup a kouzlo ho úplně nezasáhlo. Je z toho vážně rozčilený, protože si nepamatuje, jestli mu za boty zaplatila, nebo ne.“

Lilka Buchtíková se na chviličku odmlčela, aby nabrala dech, a pořádně si lokla čaje. „Chudinka malá princeznička. Bůh jí pomoz. Kdepak teď asi je… Možná je schovaná v nějakém hrozném doupěti. Ne jako ten váš andílek tady… A jakpak se vaší maličké vede?“

„Ach, ta se má dobře," řekla Sára, která se obyčejně dlouze rozpovídala o Jenniných rýmách a nových zoubcích a o tom, jak teď už umí hezky sedět a pít ze svého hrníčku. Ale v této chvíli by Sára od Jenny ráda odvrátila pozornost. Protože posledních šest měsíců strávila v obavách, kdo vlastně její dítě je, a teď to věděla. Jenna je, pomyslila si Sára, určitě musí být… malá princezna.

Tentokrát byla Sára ráda, že mohla Lilku Buchtíkovou konečně vyprovodit ze dveří. Dívala se, jak její přítelkyně drobnými krůčky pospíchá uličkou pryč, a když zavřela dveře, vydechla úlevou. Pak spěchala k Jennině košíku.

Zvedla holčičku do náruče a přivinula ji k sobě. Jenna se na Sáru usmála a vztáhla ručičku k jejímu kouzelnému přívěšku.

„Moje malá princezničko," šeptala Sára, „vždycky jsem věděla, že jsi zvláštní. Ale nikdy by mě nenapadlo, že právě ty jsi naše princezna." Tmavě fialkové oči děvčátka se střetly se Sářiným pohledem a jako by říkaly: „Tak, a teď už to víš."

Sára jemně položila Jennu zpátky do košíku. Hlava se jí točila a ruce třásly, když si nalévala další šálek čaje. Jen velmi těžko dokázala uvěřit tomu, co slyšela. Královna je mrtvá. A Alter také. Jejich Jenna je následnice trůnu. Princezna. Co se to vlastně stalo?

Sára celé odpoledne nespouštěla oči z Jenny, princezny Jenny, a neustále se obírala myšlenkami na to, co by se stalo, kdyby se o princezně někdo dozvěděl. Kde je ten Silas, teď, když ho tak potřebuje!

Silas byl právě s chlapci na rybách a měli se báječně. V ohybu řeky hned za čtvrtí Rumpelice byla malá písečná pláž. Silas ukazoval Cvočkovi a Jo-Jovi, dvěma nejmladším chlapcům, jak přivázat sklenici od marmelády na konec klacku a jak se s ní dají chytat ryby. Jo-Jo už takhle chytil tři rybičky, ale Cvočkovi všechny uplavaly a chlapec začínal být mrzutý.

Silas vzal tedy Cvočka a šli se podívat na dvojčata Erika a Edíka, kterým teď bylo pět let. Erik jen tak zasněně seděl na břehu a klátil nohama v teplé čisté vodě. Edík šťoural klackem pod kamenem, protože tam předtím něco zahlédl – byl to velký vodní brouk. Cvoček vykvikl a pevně objal Silase kolem krku.

Sam, jemuž bylo už skoro sedm, byl skutečným rybářem. K posledním narozeninám dostal opravdový rybářský prut a na kameni vedle něj ležely dvě stříbřité rybky. Právě si navijákem přitahoval další. Cvoček rozčileně kničel.

„Odved ho pryč, tati. Vyplaší mi ryby," řekl Sam úsečně. Silas s Cvočkem poodešel a šli si sednout vedle nejstaršího Simona. Simon měl v jedné ruce prut a v druhé držel knihu. Toužil stát se MimoŘádným čarodějem a se zaujetím četl všechny Silasovy staré kouzelnické knihy. Tahle, jak si Silas všiml, se jmenovala Rukověť zaklínače ryb.

Silas předpokládal, že všichni jeho chlapci se jednou stanou čaroději; měli to v rodě. Silasova teta byla vyhlášená bílá čarodějnice a jeho otec i strýc byli proměnlivá, což byla specializovaná sorta čarodějů. Silas ovšem doufal, že právě tu si jeho chlapci nevyberou. Často se totiž stávalo, že když proměnlivec zestárl, byl stále méně stabilní a nedokázal si udržet vlastní podobu déle než pár minut. Silasův otec nakonec zmizel v lese a stal se stromem, nikdo ovšem nevěděl jakým. To byl také jeden z důvodů, proč se Silas rád v lese procházel. Chodil mezi stromy a mluvil na ně – snad jednou natrefí na svého proměněného otce.

I Sára Heapová pocházela z rodiny čarodějů a vědem. V mládí se učila umění léčitelství a bylinkářství u vědmy Galeny, která žila hluboko ve Hvozdu. Právě tam se Sára jednoho dne potkala se Silasem, když celý nešťastný opět pátral po otci. Sára ho tenkrát vzala ke Galeně a ta díky svým věšteckým schopnostem Silasovi konečně otce našla. A tak se Silas dozvěděl, že se jeho otec před mnoha lety rozhodl stát se stromem a od té doby byl skutečně šťastný. A také Silas, když seděl vedle Sáry u Galenina krbu, poprvé v životě pocítil štěstí.

Když se Sára naučila všechno o léčivém býlí a ranhojičství, pěkně se s Galenou rozloučila a odešla se Silasem žít do jeho světničky v Rumpelicích. A od té doby tam stále bydleli, i když jak jim přibývalo dětí, měli stále méně místa. Silas později bez lítosti opustil své místo čarodějova učně a živil se příležitostnou prací jako řadový čaroděj. Sára v kuchyňce vyráběla z bylinek různé lektvary a mazání, ale měla na to stále méně času.

Toho večera, když se Silas s chlapci ubírali po schůdcích z pláže k domovu, zastoupil jim cestu vysokánský dozorce, od hlavy k patě celý v černém, až to nahánělo strach.

„Stát!“ vykřikl. Cvoček se rozplakal.

Silas zůstal stát a nakázal chlapcům, aby byli zticha.

„Papíry!“ křikl dozorce. „Kde máte papíry?“

Silas na něj zůstal zírat. „Jaké papíry?“ zeptal se klidně, neboť nechtěl dělat potíže. Měl přece na starost šest ucabrtaných kluků, kteří už chtěli jít domů na večeři.

„Vaše doklady, chátro čarodějnická. Bez dokladů na pláž nikdo nesmí,“ poučil je povýšeně dozorce.

Silas byl zlostí bez sebe. Kdyby s sebou neměl hochy, pustil by se s dozorcem do křížku, ale všiml si bambitky, kterou měl muž u pasu.

„Promiňte,“ řekl, „to jsem nevěděl.“

Dozorce si je pomalu měřil, jako by se rozhodoval, co udělat, ale naštěstí pro Silase měl v plánu posvítit si ještě na další zlotřilce.

„Seber si tu svoji chamraď a ať už vás tady nevidím!“ vyštěkl. „Táhněte, kam patříte.“

Silas pobídl vystrašené hochy do schodů a všichni spěchali do bezpečí Rumpelic. Sam upustil svou rybku a začal vzlykat.

„Ale no tak,“ řekl Silas, „to nic nebylo.“ Ale cítil, že všechno tak úplně v pořádku není. „Co se děje?“

„Proč nám říkal čarodějnická chátro, táto?“ zeptal se Simon. „Čarodějové jsou přece nejlepší, že jo?“

„Ano,“ pravil Silas nejisté, „jsou nejlepší.“

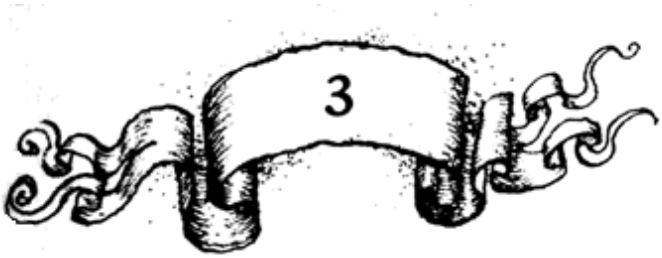
Ovšem problém je, pomyslel si, že člověk těžko mohl skrýt, že je čaroděj. Všichni čarodějové, a právě jen oni, je měli takové. Silas, Sára a všichni kluci kromě Cvočka a Jo-Joa. A jakmile Cvoček a Jo-Jo začnou chodit do školy magyku, budou je mít také. Pomalu, ale jistě, až o tom nebude pochyb, oči malých čarodějů působením magyku postupně zezelenají. Na to byl každý čaroděj pyšný. Až do nynějška. Jak se zdá, mít zelené oči není bezpečné.

Toho večera, když už děti dávno spaly, Silas a Sára dlouho do noci hovořili. Povídali si o princezničce i o chlapcích a o všech těch změnách, které se odehrály na hradě. Uvažovali o tom, že utečou do Sivých bažin, nebo že odejdou do Hvozdu a budou tam žít u Galeny.

Už se rozednívalo, když šli konečně spát. Nakonec se rozhodli udělat to tak, jak to Heapovi dělali vždycky. Nějak se tím vším protlouct a doufat, že všechno dobře dopadne.

A tak dalších devět a půl roku žili Silas a Sára poklidným a nenápadným životem. Pečlivě zamykali dveře své světnice, bavili se jen s nejbližšími sousedy a s lidmi, kterým mohli věřit, a když pak byl ve škole zakázán magyk, učili ho své děti doma po večerech.

A o devět a půl roku později měli všichni Heapovi, až na jednoho, zářivě zelené oči.

VRCHNÍ DOZORCE

Bylo šest hodin ráno a ještě byla tma. Ode dne, kdy Silas našel v lese uzlík s dítětem, uplynulo deset let. Na konci Koridoru 223, za velkými černými dveřmi, na které úředníci numerického dozoru vyrazili číslo 16, spala pokojně rodina Heapových. Jenna ležela stulená v malé postýlce, vlastně bedničce, kterou jí Silas stloukl z prken vyplavených řekou. Postýlka byla zabudována do velké kredence vévodící prostorné světnici, což byla vlastně jediná místnost, která Heapovým patřila.

Jenna svou postýlku v kredenci milovala. Sára ušila z ústřižků látek veselou záclonku, kterou mohla Jenna zatáhnout a ukrýt se tak před chladem i rámusícími brášky. A nejlepší ze všeho bylo, že ve zdi nad místem, kde měla Jenna polštář, bylo malé okénko, kterým se mohla dívat na řeku. Když Jenna nemohla usnout, celé hodiny se dívala ven a pozorovala nekonečné množství lodí a člunů, které připlouvaly po řece k hradu nebo odplouvaly někam do dalekých míst. Ale nejraději ze všeho za jasných nocí počítala hvězdy, tak dlouho, dokud neusnula.

Velká světnice byla místem, kde všichni Heapovi žili, vařili, jedli, hádali se a dělali si (někdy) úkoly, a byl tam náramný nepořádek. Za těch dvacet let od chvíle, kdy si Sára a Silas založili svou domácnost, se tu nakupilo ohromné množství předmětů. Bez ladu a skladu se tu povalovaly rybářské pruty a navijáky, boty a

ponožky, lana a pasti na krysy, pytle a ložní prádlo, sítě a věci na pletení, oblečení, nádobí… a knihy, samé knihy, spousty knih.

Pokud byste byli tak pošetilí a snažili se v místnosti najít nějaké místo, kam by se dalo sednout, pak toto místo jistě už před vámi obsadily knihy. Knihy byly všude, kam jen člověk pohlédl. Police se pod nimi prohýbaly, byly jich plné bedny, od stropu visely plné pytle knih, knihy podpíraly stůl a vršily se ve vysokánských komínech, které hrozily každým okamžikem zřícením. Našli jste tu pohádkové knihy, knihy o bylinkách, kuchařské příručky, rádce pro námořníky a rybáře, ale hlavně tu byly stovky knih o magyku, které Silas tajně zachránil ze školy, když byl magyk před několika lety zakázán.

Uprostřed pokoje se rozkládalo ohromné krbiště s vysokánským sopouchem končícím ve stropě; oheň už dohořával a kolem vychládajícího ohniště spalo v hromadě polštářů a přikrývek všech šest Heapových hochů a s nimi velký pes.

Také Sára a Silas tvrdě spali. Ti se utekli do malého podkrovního prostoru, který Silas před několika lety získal tak, že jednoduše vyrazil do stropu otvor. Stalo se tak poté, kdy Sára prohlásila, že už déle nevydrží bydlet se šesti dorůstajícími chlapci v jediné místnosti.

A přitom uprostřed všeho toho nepořádku zůstával vzorně uklizený ostrůvek. Na dlouhém a trochu rozviklaném stole ležel čistý bílý ubrus, na něm bylo prostřeno devět talířů a sklenic a v čele stolu stála židlička ozdobená girlandou z listí a zimních plodů. Před židličkou ležel na stole balíček v pestrém papíru, převázaný červenou stuhou. Byl to dárek pro Jennu, který si měla rozbalit k desátým narozeninám.

Všude byl klid a všechno spalo, neboť do chvíle, než se na obzor vyhoupne zimní slunko, zbývalo ještě pár hodin.

Nicméně na druhé straně hradu, v paláci dozorců, neměl nikdo na spánek ani pomyšlení.

Vrchní dozorce byl odvolán ze svého lože ještě před rozbřeskem a teď si za pomocí nočního služebníka rychle oblékal černou tuniku vroubenou kožešinou a stejně černý plášť vyšívaný zlatými ornamenty. Noční sluha dozorce rozčiloval svou nešikovností – ani mu nedokázal zašněrovat prošívané hedvábné střevíce. Vrchní dozorce si pak sám opatrně nasadil na hlavu nádhernou korunu, bez

které se teď na veřejnosti nikdy neukazoval. Koruna byla na straně stále ještě promáčklá ode dne, kdy spadla z královniny hlavy a břinkla o kamennou podlahu. Teď seděla na holé šišaté lebce vrchního dozorce trochu nakřivo, ovšem noční sluha se mu to neodvážil ani naznačit ze strachu, že by mohl vrchního dozorce ještě víc rozzlobit.

Teď se vrchní dozorce hnal chodbou k trůnnímu sálu. Byl to malý, zakrslý mužík s vodnatýma očima a složitě tvarovanou bradkou, jejíž úpravě s převelikou zálibou věnoval celé hodiny. Svým zjevem trochu připomínal krysu. V objemném plášti ověšeném těžkými vojenskými metály se jeho postava málem utápěla a s korunou na hlavě vyhlížel poněkud sraženě, a snad i zženštile. Ale kdybyste ho viděli toho jitra, nesmáli byste se. Asi byste radši zalezli do nějakého kouta a doufali, že si vás nevšimne, taková hrůza z toho zakrslíka šla.

V trůnním sále služebník pomohl vrchnímu dozorci zaujmout náležitě vznešenou pozici na královském trůně vykládaném zlatem a drahokamy. Dozorce pak služebníka netrpělivým mávnutím ruky poslal pryč a sluha se vzdálil celý šťastný, že má konečně po službě.

V sále se válel těžký mrazivý vzduch. Vrchní dozorce seděl nezúčastněně na trůně a jen obláčky dechu, které se srážely ve studeném vzduchu, prozrazovaly jeho vzrušení.

Nemusel čekat dlouho. Do síně vpochodovala vysoká mladá žena v plášti černém jako uhel, pod nímž měla temně rudý hábit přepásaný širokým pásem – takový šat nosili zabiječi. Hluboce se uklonila, až se jí dlouhé rukávy plouhaly po kamenné podlaze.

„Královnička, pane, byla nalezena," oznámila hlubokým hlasem.

Vrchní dozorce se narovnal a bledýma očima si zabíječku upřeně prohlížel.

„Víš to jistě? Tentokrát nepřipustím žádný omyl" pronesl hrozivě. „Naše vyzvědačka, můj pane, už nějakou dobu sleduje jedno dítě. Měla tušení, že do té rodiny nepatří. Včera zjistila, že věk dítěte odpovídá."

„Jak je přesně staré?"

„Dnes je jí deset let, můj pane."

„Skutečně?“ Vrchní strážce se opřel o opěradlo trůnu a na chvíli se nad jejími slovy zamyslel.

„Mám i podobiznu toho děcka, pane. Řekla bych, že se velice podobá své matce, bývalé královně.“ Zpod hábitu vytáhla malý list papíru. Na něm byla hezká kresbička děvčátka s tmavýma fialkovýma očima a dlouhými tmavými vlasy. Vrchní strážce vzal obrázek do ruky. Opravdu. To děvče se pozoruhodně podobá královně. Rychle dospěl k rozhodnutí a hlasitě luskl prsty.

Zabíječka naklonila hlavu. „Ano, můj pane?“

„Dnes v noci. O půlnoci. Zajdete – kde to vlastně je?“

„Místnost 16, Koridor 223, můj pane.“

„Jméno rodiny?“

„Heapovi, můj pane.“

„Ach tak. Vezměte si stříbrnou pistoli. Kolik lidí tam bydlí?“

„Devět, můj pane, včetně toho děcka.“

„A devět kulek, kdyby byly problémy. Pro to dítě stříbrnou. A tělo mi přineste. Chci důkaz.“

Tvář mladé ženy byla bledá jako křída. Tohle byla její první a také jediná zkouška. Pro zabíječe neexistovala druhá šance.

„Ano, můj pane.“ Lehce se uklonila a vzdálila se, ruce se jí třásly.

V tichém koutě trůnního sálu povstal ze studené kamenné lavice, na které celou dobu seděl, duch Altera Melly. Vzdychl a protáhl si staré průsvitné nohy. Pak se zabalil do vybledlého purpurového pláště, zhluboka nabral dech a prošel tlustou kamennou zdí trůnního sálu.

Venku se ocitl v prostoru šedesát stop nad zemí, obklopen chladným ranním vzduchem. Ještě byla tma. Jak by se na ducha jeho věku a postavení slušelo a patřilo, mohl by se Alter vzdálit důstojným způsobem, ale místo toho rozpažil ruce jako křídla letounu a v elegantních kruzích se vznášel padajícím sněhem nad zemí.

Létání, to bylo jediné, kvůli čemu stálo za to být duchem.

Létání, to prastaré a dávno zapomenuté umění, které dnešní čarodějové už neovládali. Dokonce ani Marcia, která ať se snažila jakkoliv, se uměla vznést sotva pár metrů a vzápětí se zřítila k zemi. Nikdo už neví, jak se to stalo, ale dávné tajemství létání bylo

zapomenuto. Od té doby, co se Alter stal duchem, zbavil se ochromujícího strachu z výšek a trávil mnoho vzrušujících hodin zdokonalováním svého akrobatického umění. Ale jinak neshledával nic pěkného na tom být duchem a jednou z jeho nejméně oblíbených činností bylo právě posedávání v trůnním sále, právě tam, kde se duchem stal – bylo totiž pravidlem, že každý duch musel na takovém místě strávit svůj první rok a den své existence. Alter toho ovšem náležitě využíval a bedlivě sledoval, co si dozorci plánují a domlouvají, aby pak mohl Marcii uvědomit o všem, co by hrozilo malé princezně. Jen tak mohla být Marcia vždy o krok napřed před dozorci a Jenna byla v bezpečí. Až doposud.

Celé ty roky od smrti královny vrchní dozorce stále pátral po princezně a teď již propadal beznaději. Každý rok podnikl dlouhou a velmi nepříjemnou cestu do Zlokraje, kde musel zpravit o svých výsledcích jistého bývalého MimoŘádného čaroděje, jenž se stal černokněžníkem – jeho jméno bylo DomDaniel. Právě DomDaniel to byl, kdo tehdy před deseti lety vyslal zabíječe, aby zavraždil královnu, a on to byl, kdo poslal celou hordu svých zvědů a strážců v čele s vrchním dozorcem, aby vtrhli do hradu a malou princeznu, neboli královničku, jak ji DomDaniel pohrdavě nazýval, našli a zprovodili ze světa. Neboť dokud bude princezna na hradě, DomDaniel se neodvažoval přiblížit. A tak každého roku nejvyšší dozorce sliboval DomDanielovi, že letos se už určitě svého úkolu zhostí s úspěchem. Letos se už jistě královničky zbaví a DomDaniel bude moci vstoupit do hradu a celý ho ovládnout.

To byl důvod, proč teď, když Alter opustil trůnní sál, měl vrchní dozorce ve tváři výraz, který by jeho matka nazvala připitomělým úsměvem. Konečně, konečně je u cíle. Konečně splní svůj úkol, kvůli kterému sem byl poslán. Samozřejmě, přemýšlel, zatímco se připitomělý úsměv změnil v samolibý úškleb, princezna byla nalezena jedině díky jeho vynikající inteligenci a schopnostem. Ale neměl pravdu – ve skutečnosti měl jen pořádný kus štěstí.

Když se totiž vrchní dozorce zmocnil vlády nad hradem, bylo jedním z jeho prvních kroků vyloučení žen od královského dvora. A dámská koupelna, které pak již nebylo zapotřebí, se stala malým poradním sálem. Měla totiž tu výhodu, že zde byla kamna na dřevo, a

v posledním mrazivém měsíci se rada dozorců scházela raději zde než v ohromné poradní síni, kde profukoval studený průvan a nohy mrzly v led.

A tak aniž to tušili, byli dozorci tentokrát o krok před Alterem Mellou. Jako duch totiž mohl Alter vstupovat jen na ta místa, na kterých pobýval i za svého života – a jako slušně vychovaný mladý čaroděj Alter za svého života nikdy do koupelny dam nevstoupil. Teď mu zbývalo jediné: čekat před koupelnou, právě tak, jak to dělal za svého života, když se dvořil soudkyni Alici Netýkavé.

Jednoho zvláště chladného odpoledne, bylo to před několika týdny, Alter sledoval radu dozorců ubírajících se do dámské koupelny. Těžké dveře, nesoucí stále vybledlý zlatý nápis DÁMY, se za nimi zabouchly a Alter zůstal trčet venku. Přiložil ucho na dveře a snažil se zaslechnout, co se tam děje. Ale ať napínal sluch sebevíc, neslyšel nic. Neslyšel, jak se rada rozhodla vyslat na výzvědy nejlepší vyzvědačku Lindu Uličkou, která se vyznala v bylinkách a ranhojičství a která se měla ubytovat ve světnici číslo 17 v Koridoru 223. Hned vedle Heapových.

A tak Alter ani Heapovi netušili, že jejich sousedka je špehem. A převelice dobrým špehem. Alter Mlela se chvíli vznášel mezi sněhovými vločkami a přemýšlel, jak zachránit princeznu, a přitom v letu bezmyšlenkovitě opsal dva skoro dokonalé kruhy. Pak se padajícím sněhem prudce snesl ke zlaté pyramidě, která korunovala vršek Věže čarodějů.

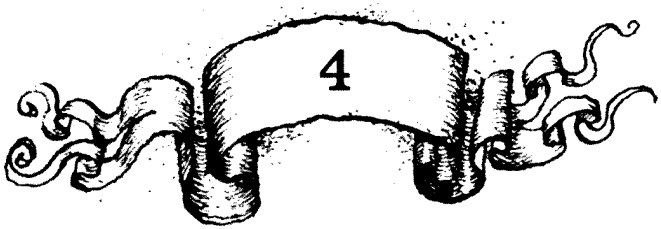
Starý duch bez sebemenšího zaváhání dopadl přímo na nohy, chviličku zůstal stát v dokonalé rovnováze na špičkách, pak vzepjal paže nad hlavou a roztočil se kolem své osy, rychleji a rychleji, až se začal pomalu nořit do střechy a prostupovat do místnosti dole. Jenže ouha! Špatně si vypočítal místo přistání a propadl baldachýnem přímo do postele Marcie Overstrandové.

Marcia se vylekaně posadila. Alter ležel rozvalený na jejím polštáři a tvářil se provinile.

„Promiň, Marcio. To nebylo moc galantní. Ještě že nemáš na hlavě natáčky.“

„To bych si vyprosila. Vlasy se mi vlní přirozeně, Altere,“ urazila se Marcia. „Také jsi mohl počkat, až vstanu.“ Alter se zatvářil vážně

a zprůhledněl o něco víc než obvykle. „Obávám se, Marcio,“ řekl vážně, „že tohle nepočká.“

MARCIA OVERSTRANDOVÁ

Marcia Overstrandová vykročila ze své prostorné ložnice s přilehlou převlékárnou, rozrazila těžké tmavočervené dveře, které vedly do předsíně, a zkontrolovala svůj vzhled v řiditelném zrcadle.

„Minus osm celých tři desetiny procenta!“ přikázala zrcadlu. Zrcadlo mírně znervóznělo. Každého rána s obavami čekalo na chvíli, až se otevřou dveře Marciiny ložnice; během let se naučilo leccos vyčíst z kroků na dřevěné podlaze, a dnes Marciiny kroky nevěstily nic dobrého. Zrcadlo pozorně vyslechlo rozkaz a snaživě ukázalo Marciu štíhlejší ne o osm celých tři, ale o osmdesát tři procenta, takže teď připomínala rozčilenou rudou kudlanku. „Pitomečku!“ vybuchla Marcia.

Zrcadlo se dalo znovu do počítání. Toho rána ho nemohlo potkat nic jiného než matematika. Zrcadlo si bylo jisté, že Marcia si vymýšlí ta přesná procenta schválně. Proč jí nestačí nějaké hezké zaokrouhlené číslo, třeba takových pět procent? Nebo ještě lépe deset. Zrcadlo milovalo počítání s desítkami procent, tohle zvládalo.

Marcia se usmála na svůj obraz v zrcadle. Teď vypadá dobře.

Na sobě měla zimní úbor MimoŘádné čarodějky. A slušelo jí to. Oblékla si hedvábný podšívaný plášť nachové barvy, vroubený tou nejjemnější angorskou kožešinou indigově modré barvy. Plášť jí graciózně splýval z rozložitých ramen a v ladných záhybek se poslušně skládal k jejím nohám ve špičatých střevících. Marcia tuze milovala špičaté boty a nechávala si je dělat zvlášť na míru. Střevíce si dávala šít výhradně z hadí kůže, a ta musela pocházet jedině z rudé

krajty. V ševcovské dílně museli mít tuto kůži na skladě jenom a jen pro Marciu. Ševcovský mistr Terik Tarzálek ovšem hady nenáviděl a byl přesvědčen, že Marcia si objednává hadí kůži naschvál, aby ho pozlobila – a možná se ani nemýlil.

Marciiny rudé krajtí botky se v odlesku zrcadla pěkně blýskaly, a stejně efektně se skvěly i zlaté a platinové ornamenty na pásu, jenž byl součástí úboru MimoŘádných čarodějů. Na krku měla Marcia zavěšen amulet Akhu, symbol a zdroj síly MimoŘádného čaroděje.

Marcia byla spokojena. Dnes chtěla udělat dojem. Ano, musí vypadat náležitě impozantně a možná i trochu nahánět strach. Ale doufala, že toho nebude zapotřebí.

Marcia si pořád nebyla jista, zda její vzhled vzbuzuje náležitý respekt. Vyzkoušela si před zrcadlem několik výrazů, až se zrcadlo celé roztřáslo strachem, ale stále nebyla spokojena. Ani ji nenapadlo, že pro většinu lidí vypadá už tak dost hrozivě a vůbec, že hrozivý vzhled je jí vrozený.

Marcia luskla prsty.

„Záda!“ řekla stručně.

Zrcadlo ukázalo, jak vypadá zezadu.

„Profil!“

V zrcadle se postupně objevily obrazy ukazující ji z obou boků.

A pak už byla pryč. Po dvou schodech seběhla dolů do kuchyně a hned se obořila na sporák, i když ten už ji slyšel přicházet a zoufale se snažil zapálit v sobě oheň dříve, než vejde do dveří.

Nepodařilo se mu to, a Marcia měla po celou dobu snídaně špatnou náladu. Po snídani nechala Marcia nádobí, ať se umyje, a rázně vyšla těžkými rudými dveřmi ze svých komnat. Dveře se za ní zavřely s tichým uctivým klapnutím a Marcia vstoupila na stříbrné točité schodiště.

„Dolů,“ zavelela. Schody se začaly pohybovat jako veliká vývrtka a pomalu Marcii snášely vysokou věží dolů jednotlivými patry, kterým snad nebylo konce. Cestou míjely mnoho a mnoho dveří, které všechny vedly do síní a pokojíků obývaných čaroději a kouzelníky všech druhů a hodností. Ze světnic bylo slyšet zaklínání, melodická zaříkadla i tlachání hlavního čaroděje, který právě snídal. Vůně topinek, slaniny a ovesné kaše se podivně mísila s dýmem z

vonných tyčinek a kadidla, linoucím se ze síně hluboko dole, a když se točité schody pomalu zastavily, Marcia z nich s pocitem mírné nevolnosti vyběhla, jen aby už byla venku a nadechla se čerstvého vzduchu. Kráčela svižně síní k masivním vratům z ryzího stříbra, které střežily vstup do Věže čarodějů. Marcia řekla heslo, vrata se neslyšně otevřela dokořán a čarodějka prošla pod stříbrným obloukem ven do mrazivého rána.

Když venku před vraty Marcia sestupovala po strmých schodech a opatrně ve špičatých botách našlapovala v křupavém sněhu nádvořím, narazila na hradního strážce, jak se z nudy strefuje sněhovými koulemi do toulavé kočky. Jedna koule s měkkým žuchnutím dopadla na rudé hedvábí Marciina pláště.

„Okamžitě toho nech!“ křikla Marcia a oprašovala si sníh z pláště.

Strážný vyskočil a s vyplašeným výrazem se postavil do pozoru. Marcia si ho prohlížela – vždyť je to ještě kluk a vypadá, jako by nikomu nepatřil. Hoch měl na sobě stejnokroj palácových stráží z tenoučké bavlněné látky. Byla to dost hloupá uniforma – sestávala z červenobíle pruhované haleny s purpurovými kanýry kolem rukávů, na hlavě měl chlapec naražený velký žlutý klobouk, na nohou bílé punčochy a jasně žluté holínky a v levé ruce, holé a promodralé zimou, třímal těžké kopiště.

Marcia se hned od začátku stavěla proti tomu, aby byly Věži čarodějů přiděleny stráže. Říkala přeci vrchnímu dozorci, že čarodějové žádné stráže nepotřebují. 0 to se nikdo nikoho neprosil, čarodějové se o sebe umějí postarat sami. Ale vrchní dozorce se tenkrát jen usmál tím svým záludným úsměvem a ne moc přesvědčivě ji ujišťoval, že hlídky jsou tu jen pro jejich vlastní bezpečí. Marcia ovšem měla podezření, že je sem nasadil hlavně proto, aby sledovaly příchody a odchody čarodějů, a určitě i proto, aby čaroděje zesměšnil.

Marcia pohlédla na hocha na stráži. Klobouk mu byl příliš velký; padal mu přes čelo a zarazil se o uši, které chlapci odstávaly akorát tak, aby mu pokrývka hlavy nezapadla úplně přes oči. Klobouk vrhal do hubeného, kostnatého chlapcova obličeje nezdravý žlutý nádech.

Zpod krempy teď hleděly temně šedé oči, celé vyděšené, neboť hoch si uvědomil, že se koulí strefil do MimoŘádné čarodějky.

Marcia si pomyslila, že na budoucího vojáka je chlapec velice malý.

„Kolik je ti let?“ otázala se nesouhlasně.

Chlapec se začervenal. Nikdo jako Marcia na něj nikdy ani nepohlédl, natož aby jej oslovil. „D-deset, paní.“

„Tak proč nejsi ve škole?“ chtěla vědět Marcia.

Strážný se zatvářil hrdě. „Žádnou školu nepotřebuji, paní. Patřím k Mladé armádě. My jsme pýchou dneška a bojovníky zítřka.“

„Copak ti není zima?“ otázala se Marcia nečekaně.

„N-ne, paní. My jsme vycvičeni, abychom necítili chlad.“ Ale chlapcovy rty byly promodralé a při řeči se celý třásl.

„Chm…“ Marcia vykročila do sněhu a nechala kluka, ať si dál několik hodin stojí na stráži. Marcia kvapně přeběhla nádvoří a proklouzla postranní bránou na tichou zasněženou pěšinu.

Cestou se vrátila myšlenkami do minulosti. Od chvíle, kdy se stala MimoŘádnou čarodějkou, uplynulo už dlouhých deset let. Vzpomínala na léta, kdy žila dole pod hradem ještě jako chudá čekatelka. Tenkrát četla všechno o magyku, co se jen dalo sehnat, a chovala v sobě naděje, že se jednou stane učednicí MimoŘádného čaroděje, jímž byl tehdy Alter Mella. Šťastná to léta. Trávila je v Rumpelicích v malém pokojíku mezi tolika jinými čekateli, z nichž většina se brzy spokojila s tím, že vstoupili do učení k řadovým čarodějům. Ne tak Marcia. Ona věděla, co chce, a chtěla jen to nejlepší. Přesto jen těžko mohla uvěřit své mu štěstí, když se jí opravdu dostalo příležitosti vstoupit do učení právě k Alterovi. I když to nutně neznamenalo, že i ona se stane MimoŘádnou čarodějkou, byl to další krůček k jejímu snu. A tak Marcia strávila dalších sedm let a jeden den ve Věži čarodějů jakožto Alterova žačka.

Marcia se v duchu usmála. Jaký to byl skvělý čaroděj, ten Alter Mella. Učení u něj bylo zábavou – neztrácel s ní trpělivost ani tehdy, když se kouzla nedařila, a vždycky měl v zásobě pár vtipů. Byl to také výjimečně mocný čaroděj. Až když se sama stala MimoŘádnou čarodějkou, teprve pak plně docenila jeho moudrost a dobrotu. Ale

hlavně, hlavně byl Alter prostě jen milým člověkem. Úsměv jí na tváři pohasl, když si vzpomněla, za jakých okolností se ocitla sama na jeho místě, a se smutkem pomyslela na poslední den Alterova života, na ten den, který dozorci nazývají Den jedna.

Marcia v zamyšlení vyšla po úzkých schodech nahoru na široký krytý ochoz, který vedl těsně pod hradbami kolem celého hradu. Ochoz byl vyhrazen pro obchůzky ozbrojených hlídek, ale Marcia věděla, že MimoŘádnou čarodějku by si žádná hlídka nedovolila zastavit. Byl to nejrychlejší způsob, jak se dostat přímo do Severní čtvrti, jak se teď Rumpelice nazývaly. Právě tam měla namířeno. Nechtěla se ale motat v uzounkých, většinou přelidněných uličkách, i když se v tom bludišti dobře vyznala – vždyť tudy chodívala celá léta. A tak spěchala po ochozu a za půl hodiny už před sebou rozeznávala známá vrátka.

Marcia se zhluboka nadechla. Tak, tady to je, usmála se.

Sestoupila po schůdcích z ochozu a stála přímo před vrátky. Užuž se do nich chtěla opřít, když tu se vrátka, vylekaná její přítomností, sama otevřela dokořán. Marcia jimi setrvačností prudce proběhla, a jak byla rozběhnutá, odrazila se od protější vlhce oslizlé zdi. Ocitla se v úzkém tmavém průchodu; bylo tu vlhko a páchlo to tu vařeným zelím, kočičinci a plesnivinou. Takhle si Marcia Rumpelice nepamatovala. Za jejího pobytu byly uličky příjemné a čisté, osvětlené rákosovými loučemi, které hořely v držácích umístěných v pravidelných rozestupech na zdech domů, a pyšní obyvatelé čtvrti své uličky každý den čistě zametali.

Marcia doufala, že si cestu ke světnici Silase a Sáry Heapových ještě bude pamatovat. Za učňovských let často chodila místy, kde bydleli – vždycky rychle proběhla kolem jejich dveří, aby ji snad Silas neuviděl a nezval ji dál. Ještě teď si vybavila ten strašný povyk, co nadělali ti jeho malí kluci. Bylo jich tolik, že bys je nespočítal, a neustále vřeštěli, poskakovali, prali se a vyváděli všechna možná alotria, jak to kluci umí. I když Marcia si nebyla tak úplně jistá, co vlastně malí kluci vyvádějí, jelikož se dětem pokud možno vyhýbala.

Marcia byla trošku nervózní, když kráčela v šeru ponurými uličkami. Začínala si dělat starosti, jak asi její první návštěva u Silase po více než deseti letech dopadne. Bála se toho, co bude muset

Heapovým říci – bude jí Silas vůbec věřit? Je to takový tvrdohlavý čarodějík, dumala Marcia, a že by ji měl příliš v lásce, to asi zrovna ne. A s těmito úvahami, které se jí honily hlavou, ubírala se Marcia cílevědomě uličkami a na nic kolem nedbala.

Kdyby ale dávala pozor, asi by ji překvapilo, jaké budí pozdvižení. Bylo osm hodin ráno, doba, kterou Silas Heap nazýval „rušnou hodinkou“. Stovky lidí s bledými tvářemi teď spěchaly do práce. Chodci ještě pomrkávali rozespalýma očima v ranním šeru a zimomřivě se choulili do chatrných svršků v chladu kamenných zdí. Rušné hodince v uličkách Severní čtvrti bylo nejlépe se vyhnout. Člověk byl unášen v tlačenici lidí a často se mu ani nepodařilo odbočit do uličky na druhé straně, dokud se nějak nedostal do protějšího zástupu mířícího opačným směrem. Co chvíli se z davu ozval výkřik:

„Dovolíte, prosím!“

„Nestrkejte do mě!“

„Uhněte! Já tady zahýbám!“

Ale pro Marcii rušná hodinka neexistovala. Nepotřebovala k tomu ani sílu magyku – jakmile ji lidé spatřili, okamžitě se jí klidili z cesty. Vždyť většina lidí v Severní čtvrti ještě nikdy MimoŘádnou čarodějku neviděla. A pokud snad ano, tak jedině na výletě k Věži čarodějů, kde mohli postávat kolem nádvoří celý den v naději, že snad nějakého čaroděje zahlédnou. Pohled na MimoŘádnou čarodějku procházející se v plesnivých uličkách Severní čtvrti byl zkrátka neuvěřitelný.

Kolemjdoucí užasle lapali po dechu a uskakovali stranou, ustupovali do stínů domovních vchodů a mizeli do bočních uliček, mumlajíce si svá krátká zaklínadla. Někteří chodci zůstali ochromeně stát jako zkamenělí králíci. Zírali na Marciu, jako by byla bytostí z jiné planety, což vlastně mohla být i pravda, pokud by chtěli svůj život srovnávat s jejím.

Po pravdě řečeno, Marcia se ničeho z toho nevšimla. Po deseti letech života v postavení MimoŘádné čarodějnice zůstala odtržena od skutečného života, a ačkoliv poprvé to byl pro ni šok, dnes už byla zvyklá na to, že jí všichni uhýbají z cesty, klaní se jí a že odevšad slyší uctivé mumlání.

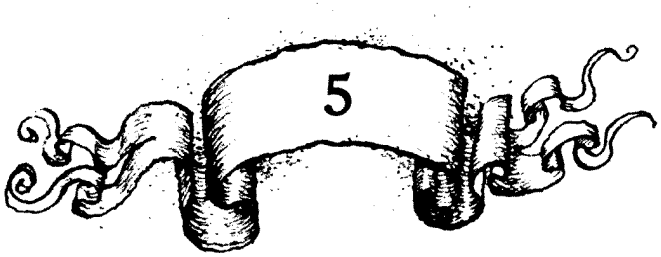
Marcia se nesla hlavní ulicí a zamířila úzkým průchodem k domácnosti rodiny Heapových. Cestou si všimla, že všechny uličky mají teď čísla – ta nahradila dřívější jména ulic, která byla někdy docela zvláštní, jako například Na větrném růžku či Hornodolní ulice.

Adresa rodiny Heapovy předtím zněla: Velké červené dveře, ulice Tam a zase zpátky, Rumpelice.

A dnes? Dnes to byla Místnost 16, Koridor 223, Severní čtvrť. Marcia věděla, čemu by dala přednost.

Dorazila ke dveřím, které četa natěračů před několika dny natřela předpisovou černou barvou. Už slyšela rámus od snídaně, který se ozýval za dveřmi. Marcia se ještě jednou zhluboka nadechla.

Nemohla už tuto chvíli odkládat.

U HEAPŮ

„**O**tevřít!“ přikázala Marcia černým dveřím. Ale jelikož to byly dveře patřící Silasovi Heapovi, ani se nehnuly; ba naopak, Marcia měla dojem, že se ještě více zapřely do pantů a západka zámku ještě pevněji zapadla. A tak se ona, MimoŘádná čarodějka Marcia Overstrandová, musela snížit k obyčejnému zabušení na dveře. Nikdo se neozýval. Zkusila to znovu, ještě hlasitěji a oběma pěstmi, ale stále žádná odezva. Právě když uvažovala, že uštědří dveřím pořádný kopanec, dveře se pomalu otevřely a Marcia stanula tváří v tvář Silasovi Heapovi.

„Ano?“ pravil úsečně, jako by před sebou měl otravného podomního prodavače.

Na kratičkou chvilku Marcia ztratila řeč. Pohlédla za Silase a uviděla místnost, ve které to vypadalo, jako by tu před chvílí vybuchla bomba, a navíc byla z jakéhosi důvodu plná kluků. Kluci se rojili kolem drobné tmavovlasé dívky, která seděla u stolu s překvapivě čistým bílým ubrusem. Holčička držela v ruce balíček v pestrém papíru převázaný červenou stuhou, smála se a odstrkávala zvědavé kluky, kteří předstírali, že jí chtějí dárek sebrat. Potom začali všichni obracet tváře ke dveřím a domácností postupně zavládlo zaražené ticho.

„Dobré jitro, Silasi,“ řekla Marcia možná až příliš přívětivě. „Dobré jitro, Sáro. A, ehm, všichni malí Heapové, ovšem.“

Malí Heapové, ačkoliv většina už dávno nebyla malá, neříkali nic. Ale šest párů jasně zelených a jeden pár temně fialkových očí zaznamenávaly postavu Marcie Overstrandové do nejmenších podrobností. Marcia pocítila rozpaky. Nemá šmouhu na nose? Nečouhá jí někde pramen vlasů? Či snad má mezi zuby zbytky špenátu?

Marcia si připomněla, že ke snídani žádný špenát neměla. Nevšímej si toho, řekla si přísně. Má zde jisté poslání. A tak se obrátila k Silasovi, který se na ni díval, jako by doufal, že zas hned odejde.

„Řekla jsem dobré jitro, Silasi," pravila Marcia podrážděně.

„Inu, jistě, Marcio, to jsi řekla," odvětil Silas. „A copak nám po těch letech neseš?"

Marcia přešla rovnou k věci.

„Přišla jsem si pro princeznu," řekla.

„Pro koho?" otázal se Silas.

„Ty víš moc dobře pro koho," řekla rychle Marcia. Nelíbilo se jí, když jí někdo kladl otázky, a už vůbec ne, když ten někdo byl Silas Heap.

„Copak my tady máme nějakou princeznu? To snad nemyslíš vážně, Marcio," řekl Silas, „kde by se tady vzala?"

Marcia se rozhlédla kolem sebe. Opravdu, tady byste princeznu těžko hledali. Po pravdě řečeno, Marcia v životě neviděla takový nepořádek.

Uprostřed toho nepořádku, u ohniště, ve kterém opět hořel oheň, stála Sára Heapová. Když Marcia vtrhla do jejich příbytku a do jejich života, Sára právě dovařila ovesnou kaši k narozeninové snídani. Teď tu stála jako přikovaná, rendlík s kaší v ruce a zírala na Marciu. Něco v jejím pohledu Marcii prozradilo, že Sára ví, proč přichází. Tohle, pomyslila si Marcia, nebude lehké. Nesmím na to jít tak zhurta. A tak začala znovu.

„Mohla bych se prosím posadit, Silasi…? Sáro?" zeptala se. Sára přikývla. Silas se zakabonil. Nikdo nic neříkal. Silas krátce pohlédl na Sáru. Ta si sedla, obličej měla bledý a rozechvěle vzala malou oslavenkyni na klín a přivinula ji k sobě. Silas si přál ze všeho nejvíc,

aby Marcia odešla a nechala je na pokoji, ale věděl, že ji musí vyslechnout. Ztěžka vzdychl a řekl: „Cvočku, podej Marcii židli.“

„Děkuji ti, Cvočku,“ poděkovala Marcia a opatrně usedla na jednu ze Silasových podomácku vyrobených židlí. Cvoček s rozcuchanými vlasy se na Marciu zakřenil a vrátil se zpátky do hloučku svých bratrů, kteří se nyní ochranitelsky semkli kolem Sáry.

Marcia se dívala na Heapovy a žasla, jak moc jsou si podobni. Všichni, dokonce i Sára a Silas, měli stejně střapaté vlasy barvy slámy, a ovšem ty pronikavé zelené oči čarodějů. A uprostřed rodiny Heapovy seděla princezna s rovnými černými vlasy a tmavýma fialkovými očima. Marcia se pousmála. Pro ni všechna miminka vypadala stejně. Tenkrát nepomyslela, že až princezna vyroste, bude vypadat vedle Heapových úplně jinak. Není divu, že ji vyzvědačka vyslídila.

Silas se posadil na bedýnku obrácenou dnem vzhůru. „Takže, Marcio, o co jde?“ řekl.

Marcia pocítila v ústech velké sucho. „Neměl bys sklenici vody?“ zeptala se.

Jenna se vykroutila ze Sářina klína a přiskočila k Marcii s otlučeným dřevěným kalíškem se stopami zubů kolem horního okraje.

„Tumáte, vezměte si moji vodu. Mně to nevadí.“ Obdivně hleděla na Marciu. Jenna ještě nikdy neviděla nikoho takového, nikoho, kdo by měl tak nádherné, krásně červené roucho, kdo by vypadal tak čistě a blahobytně, a ovšem nikoho, kdo by měl tak úžasné boty do špičky.

Marcia pohlédla na koflík s nedůvěrou a pak, když si uvědomila, kdo jí ho podává, pravila: „Díky, princezno. Ehm, můžu ti říkat Jenno?“

Jenna neodpovídala. Byla příliš zaujata pozorováním Marciiných rudých střevíců.

„Odpověz přece paní Marcii, zlatíčko,“ řekla Sára Heapová.

„Ó ano, můžete, paní Marcio,“ řekla Jenna rozpačitě, ale zdvořile.

„Děkuji ti, Jenno. Je hezké, že se s tebou zase setkávám, po takové době. A můžeš mi tykat,“ řekla Marcia, která si nemohla pomoci a stále myslela na to, jak se Jenna podobá své matce.

Jenna se zase přitulila k Sáře a Marcia se přemohla a usrkla vodu z ohlodaného hrníčku.

„Tak ven s tím, Marcio," pronesl Silas na své bedýnce. „Co se děje? Jako obvykle jsme zřejmě ti poslední, kteří vědí, o co jde."

„Silasi, ty a Sára víte, kdo, ehm… Jenna… je?" zeptala se Marcia.

„Jistěže víme. Jenna je naše dcera, tak je to," prohlásil Silas neochvějně.

„Ale uhodli jste pravdu, ne?" pokračovala Marcia s pohledem upřeným na Sáru. „Ano," řekla Sára tiše.

„Takže pochopíte, když vám řeknu, že tady už není v bezpečí. Musím ji odvést. Teď hned,!" pravila Marcia naléhavě.

„Ne!" vykřikla Jenna. „Já nechci!" Přitulila se k Sáře a ta ji pevně objala.

Silas se zlobil. „Počkat, počkat. Snad si nemyslíš, že když jsi MimoŘádná čarodějka, můžeš sem jenom tak vtrhnout a převrátit náš život vzhůru nohama! Jennu si neodvedeš, to ani náhodou. Ona je totiž naše. Naše jediná dcera. Je tu v naprostém bezpečí a bude bydlet s námi."

„Silasi," vzdychla si Marcia, „ona s vámi není v bezpečí. Už ne. Už byla objevena. Máte tu špeha, který bydlí hned vedle vás. Lindu Uličnou."

„Linda!" vyjekla Sára. „A špeh? Tomu nevěřím."

„Myslíš tu strašnou drbnu odvedle? Tu, jak sem pořád leze a žvaní o pilulkách a medicínách a pořád dokola si kreslí naše děti?" zeptal se Silas.

„Silasi!" protestovala Sára. „Nebuď sprostý."

„Budu ještě sprostší, jestli je to špicl," prohlásil Silas.

„Není žádné jestli, Silasi," řekla Marcia. „Linda Uličná je určitě vyzvědačka, na to dám krk. A jsem si jista, že obrázky, které si kreslila, posloužily jako velice dobrý důkaz pro vrchního dozorce."

Silas zaúpěl a Marcia využila své výhody.

„Poslyš, Silasi, já chci pro Jennu jen to nejlepší. Musíš mi důvěřovat."

Silas si odfrkl. „Proč bych ti měl proboha věřit, Marcio?"

„Protože to já jsem ti svěřila princeznu, Silasi,“ řekla Marcia. „Teď mi musíš věřit. To, co se stalo před deseti lety, se nesmí stát znovu.“

„Zapomínáš, Marcio,“ pronesl Silas kousavě, „že my nevíme, co se před deseti lety stalo. Nikdo se neobtěžoval nám to sdělit.“

Marcia vzdychla. „Jak jsem ti to mohla říct, Silasi? Pro princeznu, myslím Jennu, bylo nejlepší, když o tom nikdo nevěděl.“

Při zmínce o princezně Jenna opět vzhlédla k Sáře.

„Paní Marcia říká, že jsem princezna,“ zašeptala. „To jsem opravdu jí?“

„Ano, zlatíčko,“ šeptla jí Sára, pak pohlédla Marcii do očí a řekla: „Myslím, že my všichni bychom měli vědět, co se tehdy před deseti lety stalo.“

Marcia se podívala na hodinky. Tohle bude chvilku trvat. Nadechla se a spustila.

„Tenkrát, před deseti lety,“ řekla, „jsem právě složila poslední zkoušky a šla navštívit Altera, abych mu poděkovala. No, a chvilku nato, co jsem k němu dorazila, přiběhl posel se zprávou, že královně se právě narodila holčička. Měli jsme takovou radost – dědička trůnu konečně byla na světě.

A když pak posel oznámil Alterovi, že se má odebrat do paláce na obřad přivítání malé princezničky, šla jsem s ním, abych mu pomohla s těžkými knihami, lektvary a kouzelnickými pomůckami. A abych mu mohla případně připomenout, v jakém pořadí má provádět jednotlivé úkony – on totiž náš starý dobrý Alter už začal být trochu zapomnětlivý.

Když jsme dorazili do paláce, zavedli nás do trůnního sálu ke královně. Královna vypadala šťastně – přešťastně. Seděla na trůně s právě narozenou dceruškou v náručí a hned na uvítanou řekla: Není krásná? A to byla poslední slova, která naše královna vyslovila.“

„Ach ne,“ hlesla Sára.

„V tom okamžiku vtrhl do sálu chlap v divném rudočerném úboru. Teď už samozřejmě vím, že takto chodí oděni zabíječi, ale tehdy jsem o ničem takovém nevěděla. Myslela jsem, že je to nějaký posel, ale z královniny tváře jsem poznala, že žádného nečeká. Pak jsem uviděla, že ten člověk drží dlouhou stříbrnou pistoli, a velice

jsem se lekla. Podívala jsem se na Altera, ale ten se zaobíral svými knihami a ničeho si nevšiml. Pak… bylo to tak neskutečné… jen jsem viděla, jak ten voják pomalu pistolí zamířil na královnu a vystřelil. Všechno se událo za hrozivého ticha… stříbrná kulka proletěla přímo královniným srdcem a zaryla se do zdi za ní. Malá princeznička vykřikla a vypadla z máminy mrtvé náruče. Já jsem vyskočila a chytila ji.“

Jenna byla bledá, jak se usilovně snažila pochopit, co to Marcia povídá. „To jsem byla já, mami?“ zeptala se Sáry tiše. „To já jsem byla ta malá princezna?“

Sára smutně přikývla.

Marcia pokračovala a hlas se jí trochu třásl. „Bylo to strašné! Alter hned začal odříkávat kouzlo záštity, když tu se ozval další výstřel. Kulka tentokrát zasáhla Altera a ten se skácel na zem. Já jsem pak rychle dokončila zaklínadlo, a tak jsme s princeznou byly na chvilku v bezpečí. A zabíječ vystřelil znovu – tahle kulka byla určena princezně a mně, ale odrazila se o neviditelný štít a zasáhla ho do nohy. Upadl na zem, ale pistoli nepouštěl z ruky. Jen tak tam ležel, díval se na nás a čekal, až kouzlo pomine, neboť každé kouzlo musí pominout.

Alter umíral. Ještě si stačil sundat amulet a podal mi ho. Nechtěla jsem si ho vzít. Byla jsem přesvědčena, že Altera zachráním, ale on věděl líp, jak na tom je. Jenom mi velice klidně řekl, že je čas, aby odešel. Usmál se a pak – pak umřel.“

V místnosti bylo ticho. Nikdo se nepohnul. Dokonce i Silas upřeně civěl na podlahu. Marcia tichým hlasem pokračovala.

„Já – nemohla jsem tomu uvěřit. Uvázala jsem si amulet kolem krku a zvedla malou princezničku. Plakala, vlastně obě jsme plakaly. Pak jsem utekla. Musely jsme rychle pryč, aby zabíječ neměl čas znovu vystřelit.

Utekla jsem do Věže čarodějů. Nevěděla jsem, kam jinam bych šla. Všem ostatním čarodějům ve věži jsem řekla, co se stalo, a požádala je o ochranu. Celé odpoledne jsme se domlouvali o tom, co uděláme s princeznou. Věděli jsme, že ve věži dál zůstat nemůže. Nemohli jsme ji chránit navěky, a vůbec, bylo to malé miminko a

potřebovalo matku. A pak jsi mi přišla na mysl ty, Sáro.“ Sára se zatvářila překvapeně.

„Alter mi o tobě a Silasovi často vyprávěl. Věděla jsem, že se ti právě narodil chlapeček. Mluvilo se o tom ve věži, však víte, co to

bylo za událost: sedmý syn sedmého syna. Netušila jsem, že umřel. Když jsem se to pak dozvěděla, bylo mi to moc líto. Ale hned od začátku jsem věděla, že budeš princezničku milovat a učiníš ji šťastnou. A tak jsme se rozhodli, že právě ty by ses o ni měla starat.

Jenomže jsem nemohla jen tak s dítětem přijít k vám do Rumpelic. Někdo by mě mohl vidět. A tak jsem k večeru princeznu vynesla tajně z hradu a položila ji do sněhu, abys ji ty, Silasi, určitě našel. Nic víc jsem udělat nemohla.

A potom, co ze mě hlídač u brány vymámil půlkorunu, jsem se schovala do stínu a sledovala tě, jak se vracíš do města. Když jsem tě pak viděla, jak schováváš něco pod pláštěm, jako by to byl poklad, hned jsem věděla, že máš princeznu u sebe. A pamatuješ, jak jsem ti řekla: Neříkej nikomu, žes ji našel. Narodila se vám. Už tomu rozumíš?“

V místnosti se rozhostilo ticho. Silas zíral do země, Sára seděla bez hnutí s Jennou na klíně a chlapci vypadali ohromeně. Marcia klidně povstala a z kapsy svého hávu vytáhla malý fialový pytlík. Pak se vydala napříč místností, opatrně, aby na něco nešlápla, zejména ne na velkého a nemytého vlka, kterého si právě všimla, jak spí na hromadě přikrývek.

Heapovi fascinovaně sledovali, jak Marcia slavnostně kráčí k Jenně. Hoši se uctivě rozestoupili a Marcia předstoupila před Sáru s Jennou a poklekla.

Jenna hleděla široce rozevřenýma očima na Marciu, která otevřela pytlík a vyňala z něj zlatou obroučku.

„Princezno," řekla Marcia, „tohle patřilo tvojí matce a dnes je to po právu tvoje." Marcia posadila zlatý kruh na Jenninu hlavu. Seděl jí jako ulitý.

Silas prolomil kouzlo. „No, tak jsi to udělala, Marcio," pronesl příkře. „Tak už je to venku."

Marcia povstala a oprášila si špínu z pláště. V té chvíli k jejímu překvapení vystoupil ze zdi duch Altera Melly a usadil se poblíž Sáry Heapové.

„No vida, Alter," řekl Silas. „Ten myslím nebude mít radost z toho, co se děje."

„Buď zdráv, Silasi, dobré ráno, Sáro. Ahoj, mí malí čarodějové." Hoši se zazubili. Lidé jim říkali všelijak, ale jenom Alter je nazýval čaroději.

„A dobrý den také tobě, má malá princezničko," pokračoval Alter, který tak říkal Jenně odjakživa. A teď Jenna věděla proč.

„Ahoj, strýčku Altere," řekla Jenna, která se cítila mnohem klidnější, když se vedle ní vznášel starý duch.

„Nevěděla jsem, že Alter přijde také," pravila Marcia, trochu vyvedena z míry, i když byla docela ráda, že ho vidí.

„Však jsem byl jeho učněm dřív než ty," utrousil Silas. „Než ses k němu vetřela."

„Já se nikam nevetřela. Ty sám jsi to vzdal. Sám jsi prosil Altera, aby anuloval tvé učňovství. Řekl jsi, že chceš svým chlapcům číst pohádky na dobrou noc a že tě nebaví trčet někde ve věži s nosem

zabořeným v zaprášených knihách zaklínadel. Ale já jsem to dokázala, Silasi," nasupila se Marcia.

„Děti, děti, no tak, snad se nebudete škorpit," Alter se usmál. „Vždyť vás mám oba moc rád. Všichni mí učedníci jsou pro mě výjimeční."

Duch Altera Melly se v teple hořícího ohně lehce zachvíval. Na plášti MimoŘádného čaroděje, který měl na sobě, byly stále ještě patrné skvrny od krve a při pohledu na tu krev se Marcia vždycky otřásla. Alter měl teď dlouhé bílé vlasy, pečlivě sčesané dozadu a stažené do cůpku a bradku pečlivě zastřiženou do špičky. Když býval ještě naživu, jeho vlasy i vousy byly stále rozcuchané – nebyl schopný je udržet v ladu, neboť jak se zdálo, rostly neuvěřitelně rychle. Ale teď, když byl duchem, to bylo jednoduché. Před deseti lety si je pěkně učesal a tak už to zůstalo. Alterovy zelené oči jiskřily jen o trošku méně, než když býval naživu, ale zaznamenávaly vše kolem sebe se stejnou dychtivostí jako dříve. A když se rozhlédl po domácnosti, zesmutněl. Mělo se to změnit.

„Pověz jí to, Altere," žádal Silas. „Řekni jí, že Jennu nedostane. Princezna nebo ne, ona ji nedostane."

„Kdybych tak mohl, Silasi, ale nemůžu," pravil Alter s vážnou tváří. „Objevili vás. Přijde k vám zabíječka. Bude tu o půlnoci a bude mít stříbrnou kulku. Víš, co to znamená…"

Sára Heapová zabořila tvář do dlaní. „Ne," zašeptala.

„Je to tak," řekl Alter. Zachvěl se a ruka mu po hrudníku zabloudila k malé dírce po kulce hned pod srdcem.

„Co budeme dělat?" zeptala se Sára velice klidně.

„Marcia vezme Jennu do Věže čarodějů," řekl Alter. „Tam bude Jenna na chvíli v bezpečí. Pak budeme muset vymyslet, co dál." Pohlédl na Sáru. „Také ty se Silasem a chlapci musíte odejít. Někam do bezpečí, kde vás nenajdou."

Sára byla bledá, ale hlas měla pevný. „Půjdeme do Hvozdu," řekla. „Zůstaneme u Galeny."

Marcia se znovu podívala na hodinky. Připozdívalo se.

„Teď musím odvést princeznu," pravila. „Je třeba, abychom se vrátily dřív, než se vystřídá hlídka."

„Já s tou paní nikam nepůjdu,“ šeptla Jenna. „Viď, že nemusím, strýčku Altere? Já chci jít taky ke Galeně. S mámou a s tátou. Nechci být sama.“ Spodní ret se jí chvěl a oči měla plné slziček. Pevně se přimkla k Sáře.

„Nebudeš sama. Budeš s Marcii,“ řekl Alter vlídně. Ale Jennu to, jak se zdá, nijak neuklidnilo.

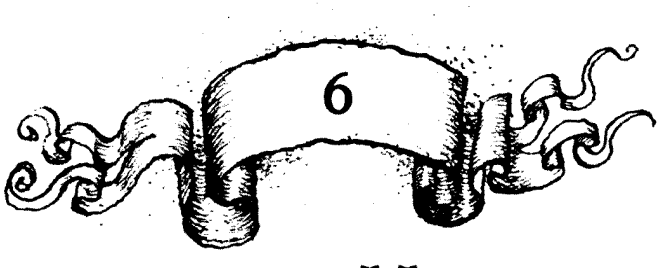
„Má malá princezničko,“ řekl Alter, „s Marcii se nemusíš bát. Ty s ní musíš odejít. Jedině ona ti může poskytnout náležitou ochranu.“

Jenna stále nevypadala přesvědčeně.

„Jenno,“ pravil Alter vážně, „jsi dědička trůnu a je nutné, abys do té doby, než se jednoho dne staneš královnou, byla v bezpečí. Musíš odejít s Marcii. Prosím.“

Jenniny ruce se zvedly ke zlaté obroučce, kterou jí předtím Marcia posadila na hlavu. V duchu se teď začala cítit trošku jinak.

„Tak dobře,“ zašeptala. „Půjdu.“

DO VĚŽE

Jenna nemohla uvěřit tomu, co se s ní děje. Sotva měla čas, aby se se všemi polibkem rozloučila. Marcia přes ni přehodila svůj purpurový plášť a nařídila jí, aby zůstala těsně u ní a držela krok. Pak se velké černé dveře domácnosti Heapových neochotně otevřely a Jenna byla vyvržena z jediného domova, který kdy v životě poznala.

Bylo asi dobře, že ve skrytu Marciina pláště Jenna nemohla vidět udivené obličeje šesti Heapových chlapců ani zarmoucené výrazy Sáry a Silase. Dívali se za purpurovým pláštěm, zpod kterého vykukovaly čtyři nohy – mihnul se kolem rohu na konci Koridoru 223 a nakonec se jim ztratil z očí.

Marcia a Jenna se vydaly na dlouhou cestu k Věži čarodějů. Marcia nechtěla riskovat, že by ji někdo s Jennou spatřil. Tmavé křivolaké uličky Severní čtvrti se zdály bezpečnější než zkratka, kterou se sem dostala dnes ráno. Marcia odhodlaně kráčela vpřed a Jenna musela po jejím boku cupitat drobnými krůčky, aby jí vůbec stačila. Naštěstí s sebou neměla nic než malý tlumok, ve kterém na zádech nesla několik svých pokladů, připomínajících jí domov. V tom spěchu ale zapomněla na dárek k narozeninám.

Dopoledne už dospělo do své poloviny a rušná hodinka dávno skončila. Ke značné Marciině úlevě byly vlhké uličky skoro bez lidí a ona s Jennou kráčela klidně dál k Věži čarodějů, cestou, kterou si Marcia pamatovala z mladých let.

Zpod těžkého Marciina pláště toho Jenna moc neviděla, a tak se soustředila na dva páry nohou pod sebou: vedle jejích cupitajících hnědých botek rázovaly po vlhké šedé dlažbě Marciiny rudé hadí střevíce do špičky. Jenna si brzy přestala všímat svých šněrovacích botek a fascinovaně sledovala rudé hadí špičky, pravidelně střídající se levou a pravou, levou a pravou, jak kráčely nekonečnými ulicemi.

Takto dvojice nepovšimnuta prošla ulicemi až na druhou stranu hradu. Míjely těžká vrata, za nimiž se skrývaly dílničky, kde lidé ze Severní čtvrti od rána do večera vyráběli všelijaké zboží: boty, pivo, šaty, lodě, postele, sedla, svíčky, plachty, chléb a v poslední době i zbraně, uniformy a řetězy. Procházely kolem studených školních tříd, v nichž seděly omrzelé děti a odříkávaly stále dokola učivo, a kolem prázdných krámů, kde nezůstalo nic než ozvěna, neboť vojáci vrchního dozorce si všechno odnesli.

Po dlouhém pochodu se Marcia a Jenna ocitly v úzkém průchodu, který ústil přímo na nádvoří Věže čarodějů. Jenna se nadýchla chladného vzduchu a kradmo vyhlédla zpod pláště.

Dech se v ní zatajil.

Před ní se tyčila Věž čarodějů, tak vysoká, že se zlatá pyramida na její špici málem ztrácela v těžkých mracích. V zimním slunci se věž leskla jako ryzí stříbro, až Jennu od toho jasu zabolely oči. Stovky okýnek s červenými skly planuly odraženým světlem a Jenna uvažovala, jaká se za nimi asi skrývají tajemství. Kolem věže se vznášel namodralý mlžný opar, takže její obrysy byly jakoby trochu rozmazané a Jenna ani nemohla rozeznat, kde končí věž a kde začíná obloha. Také vzduch byl docela jiný; byl cítit tak zvláštně a nasládle, vůní, která pocházela ze všeho toho čarování a vonných vykuřovadel. A jak tam Jenna stála, neschopna dalšího kroku, uvědomila si, že ji obklopují zvuky tak jemné, že vlastně nebyly slyšet, zvuky starodávných čar a zaklínadel.

Poprvé od chvíle, kdy Jenna opustila domov, pocítila bázeň.

Marcia ji ochranitelsky vzala kolem ramen. Dobře si pamatovala, jaké to bylo, když poprvé uviděla věž. Děsivé.

„No, no, už jsme skoro tady," zabručela Marcia povzbudivě a společně přešly zasněžené nádvoří, po kterém to dost klouzalo, a pak se daly směrem k ohromnému mramorovému schodišti, které vedlo

ke stříbrné bráně jiskřící v zimním světle. Marcia byla tak zaujata tím, aby neuklouzla, že si teprve dole u schodiště všimla, že tu nevidí žádnou hlídku. Pochybovačně pohlédla na své kapesní hodinky. Výměna stráží měla proběhnout až za patnáct minut, tak kde je ten kluk se sněhovými koulemi, ten, se kterým ráno mluvila?

Marcia se rozhlédla a nespokojeně pomlaskávala. Něco není v pořádku. Není tu ten strážce. A přece tu je. Je, jak si náhle uvědomila, mezi bytím a nebytím.

Je skoro mrtvý.

Marcia se náhle vrhla ke kupičce sněhu u vchodu a Jenna se vykulila z pláště.

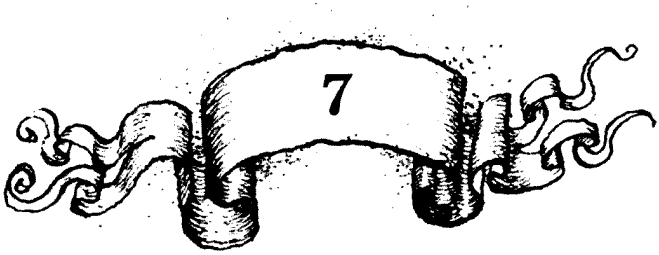
„Hrabej!“ sykla Marcia a odhrabávala sníh z hromady. „Je tam. Zmrzlý.“

Pod sněhem leželo útlé bledé tělo. Chlapec byl schoulený do klubíčka, mokrý stejnokroj z tenoučké bavlny přilepený k tělu. Jedovaté barvy jeho bizarní uniformy se křiklavě odrážely od bílého sněhu. Jenna se při pohledu na chlapce otřásla, ne snad chladem, ale zamrazila ji jakási nevyslovitelná mlhavá vzpomínka.

Marcia opatrně odmetla sníh z promodralých chlapcových rtů. Jenna si sáhla na jeho bílou, jako hůlčičku tenkou paži. Něco tak studeného nikdy nepocítila. Snad není doopravdy mrtvý?

Jenna sledovala Marciu, jak se naklonila nad chlapcův obličej a cosi mumlala. Pak Marcia zmlkla a s pozorným výrazem se zaposlouchala. Znovu a ještě naléhavěji drmolila nesrozumitelná slova. „Tak honem, chlapče, honem,“ promlouvala k němu. Na chviličku ustala a dlouze a pomalu dýchala do hochovy tváře. Dlouhý proud dechu se jako hřejivý růžový oblak snášel na chlapcovy rty a nos, a ty pomaloučku pozbývaly úděsné modré barvy a začal se do nich vracet život. Chlapec se nehýbal, ale Jenna měla dojem, že vidí lehký pohyb jeho hrudi. Znovu dýchal.

„Rychle!“ zašeptala Marcia Jenně. „Nepřežije, jestli ho tu necháme. Musíme ho dostat dovnitř.“ Marcia vzala hocha do náruče a vynesla ho po mramorových schodech. Když došla nahoru, brána z ryzího stříbra se před nimi neslyšně otevřela. Jenna se zhluboka nadechla a následovala Marciu s chlapcem dovnitř.

VĚŽ ČARODĚJŮ

Teprve když se dveře Věže čarodějů zabouchly a Jenna se ocitla v obrovské zlaté vstupní hale, uvědomila si, jak moc se její život změnil. Jenna ještě nikdy v životě takové místo neviděla a nedokázala by si to představit ani ve snu. A tušila, že většina ostatních lidí nikdy nic podobného nespatří. Ona teď začínala být jiná než ti, které nechala venku.

Jenna v ohromné kruhové hale s úžasem zírala na nevídané bohatství, které ji obklopovalo. Stěny byly ze zlata a na nich se měňavě pohybovaly třpytné obrazy mytických tvorů a neznámých krajů, a všude bylo plno záhadných symbolů. Vzduch byl naplněn tichým, jemným bzučením – to byl šum magyku, který udržoval věž v chodu. Země pod Jenninýma nohama se pohybovala, jako by to byl písek. Byla utvářena z tisíců barevných bodů, které tančily kolem jejích botek a seskupily se do slov VÍTEJ, PRINCEZNO, VÍTEJ.

Pak Jenna s údivem spatřila, jak se písmena proměnila a nyní tvořila slova POSPĚŠ SI!

Jenna vzhlédla k Marcii, která trošičku zavrávorala pod tíhou malého strážce v náručí a pak položila nohu na stříbrné točité schody.

„Tak pojď," pobídla ji Marcia netrpělivě. Jenna přiběhla, položila nohu na první schod a chtěla stoupat nahoru.

„Ne, jenom počkej," poradila jí Marcia. „Schody to zvládnou."

„Nahoru!“ přikázala hlasitě Marcia a k Jennině údivu se točité schodiště dalo do pohybu. Nejprve se schody pohybovaly pomalu a pak se kroutily vzhůru věží rychleji a rychleji, a než se Jenna nadála, už byly nahoře. Tam Marcia ze schodů sestoupila a za ní trochu neohrabaně seskočila Jenna. Schody se hned vracely zpátky, přivolány jiným čarodějem někde hluboko dole.

Marciiny velké rudé vchodové dveře již byly dokořán a oheň se právě spěšně rozhořel. Pohovka se sama postavila před krb a na ni se plavným obloukem přenesly dva polštáře a přikrývka a měkce na ní přistály, aniž by Marcia musela říci jediné slovo.

Jenna pomohla Marcii položit chlapce na pohovku. Vypadal zle. Vyhublý obličejík měl bílý chladem, oči zavřené, a teď se začal nekontrolovatelně třást.

„Třas je dobré znamení,“ řekla Marcia živě a luskla prsty. „Mokré šaty dolů.“

Směšný stejnokroj malého strážce odletěl a přistál na zemi na nevzhledné vlhké hromádce.

„Do smetí,“ oslovila Marcia hromádku a šaty se nevesele posbíraly, samy se nacpaly do otvoru odpadní šachty a zmizely kdesi v hlubinách.

Marcia se usmála. „Spánembohem,“ pronesla. „A teď obléknout suché šaty.“

Na chlapci se objevilo teplé pyžamo a třas se zdál mírnější.

„Výborně,“ řekla Marcia. „Teď si k němu na chvilku sedneme a počkáme, až se zahřeje. Však on bude v pořádku.“

Jenna se usadila na koberečku před ohništěm a zakrátko se odkudsi objevily dva hrnky s teplým mlékem. Marcia se posadila vedle ní. Jenna náhle pocítila ostych. MimoŘádná čarodějka sedí na zemi vedle ní, právě tak jako dříve u ní sedával Cvoček. Co má říkat? Jennu zhola nic nenapadalo, jenom to, že má promočené nohy, ale přišlo jí tuze trapné zouvat si boty.

„Nejlepší bude ty boty sundat,“ řekla Marcia. „Máš je úplně promočené.“

Jenna si rozvázala tkaničky a stáhla si botky. „Koukni na ty ponožky. Ty vypadají,“ sykla Marcia.

Jenna se začervenala. Ponožky předtím patřily Cvočkovi a ještě předtím je nosil Edík. Nebo Erik? Byly celé zalátané a Jenně byly veliké.

Jenna kroutila palečky a sušila si nohy. „Nechtěla bys nové ponožky?“ zeptala se Marcia. Jenna plaše kývla. Hned se jí na nohou objevily tlusté červené ponožky.

„Ty staré ale schováme,“ rozhodla Marcia. „Vyčistit!“ poručila jim. „Poskládat!“ Ponožky učinily, jak řekla; setřásly ze sebe špínu, která se sesypala v lepkavé hromádce do krbu, a pak se úhledně složily a samy se uložily ke krbu vedle Jenny. Jenna se usmála. Byla ráda, že ponožky, které Sára tak pečlivě zalátala, neskončily ve smetí.

Zimní odpoledne pokročilo a světla začalo ubývat. Malý strážce se nakonec přestal klepat a teď klidně spal. Jenna se stočila do klubíčka u krbu a prohlížela si jednu z Marciiných obrázkových knih o magyku, když tu se ozvalo zuřivé bušení na dveře.

„No tak, Marcio. Otevři. To jsem já!“ ozval se netrpělivý hlas zvenku.

„To je tatínek!“ zvolala Jenna.

„Pššt…“řekla Marcia. „Nemusí to být on.“

„Proboha živého, otevři ty dveře!“ naléhal nedočkavě hlas.

Marcia rychle pronesla zaklínadlo průhlednosti. A skutečně, k její zlosti stál za dveřmi opravdu Silas se Cvočkem. A to nebylo všechno. Vedle nich seděl vlk s poslintanou srstí a s flekatým šátkem kolem krku a z huby mu plandal dlouhý jazyk.

Marcia neměla jinou volbu než pustit je dovnitř.

„Otevřít!“ poručila dveřím.

„Ahoj, Jen!“ Cvoček se široce usmál. Zdráhavě vkročil na Marciin koberec z jemného hedvábí, těsně za Silasem a vlkem, jenž právě divoce mávajícím ocasem srážel na podlahu Marciinu vzácnou sbírku lektvarů v drahocenných flakonech.

„Cvočku! Tatínku!“ vykřikla Jenna a vrhla se Silasovi do náruče, jako by se neviděli celé měsíce. „Kde je maminka? Je v pořádku?“

„To víš, že ano,“ uklidnil ji Silas. „Šla s klukama ke Galeně. My jsme ti se Cvočkem něco přinesli.“ Silas zalovil v hlubokých kapsách. „Počkat,“ brumlal si, „někde to tady mám.“

„Zbláznili jste se?“ obořila se na něj Marcia. „Co si myslíte, že děláte, chodit sem? A držte toho zatraceného vlka dál ode mě.“ Vlk se právě zaměstnával tím, že slintal na Marciiny hadí střevíce.

„To není vlk,“ pravil Silas. „Je to habešský vlkodav z rodu maghúlů. A jmenuje se Maxmilián. Ale možná ti dovolí, abys mu říkala jenom Max. Když na něj budeš hodná.“

„Hodná!“ zvolala dotčeně Marcia, jen stěží nacházejíc řeč.

„Mysleli jsme, že bychom tu mohli přenocovat,“ pokračoval Silas, zatímco vytahoval předměty z malého umouněného tlumoku a pokládal je na Marciin stolek z drahocenného ebenu a jadeitu. „Je moc veliká tma, abychom se vraceli zpátky Hvozdem.“

„Přenocovat? Tady?“

„Tati! Koukej na moje ponožky, tati,“ řekla Jenna a zakroutila palci ve vzduchu.

„Hmmm, moc hezké, zlatíčko,“ pochválil je Silas, který se stále přehrabával v kapsách. „Kam jsem ho jenom dal? Vím určitě, že jsem ho bral s sebou…“

„Líbí se ti moje ponožky, Cvočku?“

„Úžasná barva,“ prohlásil Cvoček. „Jsem uchvácen.“

Jenna zavedla Cvočka ke krbu a ukázala mu malého strážce. „Čekáme, až se probudí. Málem zmrzl ve sněhu, ale Marcia ho zachránila. Udělala, aby znovu dýchal.“

Cvoček zaujatě hvízdl. „Hele,“ řekl, „mám dojem, že se probouzí.“ Malý hlídač už měl otevřené oči a upřeně se díval na Jennu a Cvočka. Tvářil se vyděšeně. Jenna ho pohladila po oholené hlavě. Byla ježatá a stále trochu studená.

„Teď jsi v bezpečí,“ řekla mu. „Seš tu s námi. Já jsem Jenna a tohle je Cvoček. Jak se jmenuješ?“

„Číslo 412,“ zamumlal strážce.

„Čtyři sta…?“ opakovala udiveně Jenna. „Ale to je číslo. Nikdo nemá místo jména číslo.“

Hoch se na Jennu zadíval. Pak zavřel oči a zase usnul.

„To je pěkně uhozený“ řekl Cvoček. „Táta mi říkal, že v Mladé armádě mají místo jmen jen čísla. Venku jsme dva kluky z armády potkali, ale mysleli si, že jsme stráže. Táta si pamatoval heslo ještě z dřívejška.“

„Ten náš taťka. Až na to," pravila Jenna zamyšleně, „že to myslím není můj táta. A ty nejsi můj bratr…"

„Ale no tak, nehloupni. Samozřejmě že jsme," řekl Cvoček chraplavě. „Tím se nic nemění, hlupáčku."

„Jo, to máš pravdu," přitakala Jenna.

„Jasně že jo," dodal Cvoček.

Silas zaslechl jejich rozhovor. „Já budu vždycky tvůj táta, a Sára bude vždycky tvoje máma. Jenom jsi měla ještě předtím jednu maminku."

„A opravdu to byla královna?" zeptala se Jenna.

„Ano. Byla královna. Naše královna. Předtím, než jsme měli tyhlety dozorce." Silas se na chvíli zamyslil a pak si najednou na něco vzpomněl. Sejmul z hlavy tlustou vlněnou čapku. Tady to je, schované v čapce. No samozřejmě.

„Našel jsem ho!" zvolal Silas vítězoslavně. „Tvůj dárek k narozeninám. Všechno nejlepší, holčičko!" Podal Jenně dárek, který předtím zapomněla doma.

Dárek byl malý a na svou velikost překvapivě těžký. Jenna roztrhla barevný papír a v ruce teď držela malý modrý pytlíček stažený šňůrkou. Opatrně a se zatajeným dechem šňůrku rozvázala.

„Ó," řekla a nedokázala zakrýt zklamání. „To je kámen. Ale opravdu moc hezký kámen, tati. Děkuju." Vytáhla hladký šedý valounek a položila si ho na dlaň.

Silas si posadil Jennu na klín. „Není to jen obyčejný kámen. Je ochočený. Zkus ho pošimrat pod bradou."

Jenna si nebyla docela jistá, na kterém konci má kámen bradu, ale i tak ho zkusila pošimrat. Najednou kámen otevřel malá očka a pohlédl na ni, pak se objevily čtyři krátké tlusté nožičky a kámen začal pochodovat po Jennině dlani.

„Ach tatínku, ten je úžasný," vydechla Jenna.

„Věděli jsme, že se ti bude líbit. Sehnal jsem to v krámku u Bludných skal. Ale nedávej mu moc jíst, jinak by přibral a zlenivěl by. A každý den se potřebuje projít."

„Budu mu říkat Balvánek," řekla Jenna. „Můj malý Balvánek."

Balvánek se zatvářil radostně, je-li to u kamene vůbec možné. Vlastně se jeho výraz příliš nelišil od předchozího. Za chvilku zatáhl

nožičky, zavřel oči, a uvelebil se opět na Jennině dlani ke spánku. Jenna si ho dala do kapsy, aby byl v teple.

Max se mezitím zaměstnával přežvykováním papíru, ve kterém byl dárek prve zabalený, a slintáním na Cvočkův krk.

„Hej, táhni, ty slinto. Tak co je to! Lehni!“ okřikl ho Cvoček a snažil se přimět Maxe, aby si lehl na zem. Ale vlkodav ne a ne poslechnout. Upřeně zíral na velký obraz na zdi, na kterém byla

Marcia v rouchu absolventa čarodějného učení. Max začal potichu kňučet.

Cvoček ho konejšivě poplácal. „Strašidelný obraz, co?“ zašeptal psovi, jenž bojácně zavrtěl ohonem a zakňučel právě v okamžiku, kdy obrazem prostoupil Alter Mella. Na Alterovy nenadálé příchody si Max nikdy nezvykl.

Vlkodav zaskučel a zaryl hlavu pod deku, pod kterou ležel chlapec číslo 412. Studený a mokrý psí čumák hocha probudil. Hoch se vzpřímeně posadil a rozhlížel se kolem jako vyděšený králík. To, co viděl, se mu ani za mák nelíbilo. Po pravdě, byla to ta nejhorší noční můra.

Každou chvilku si pro něj jistě přijde velitel Mladé armády a pak nastanou opravdu potíže. Bratříčkovat se s nepřítelem – tak tomu říkali, když se někdo bavil s kouzelníky. A on je tu hned se dvěma. A navíc ještě se starým duchem, nemluvě o těch dvou divných dětech – jedno má na hlavě nějakou korunu či co a druhé zase zelené oči čarodějů, které mluví za vše. A to špinavé psisko. Taky mu vzali stejnokroj a oblékli mu civilní šaty. Vždyť ho můžou zastřelit jako špiona. Hoch číslo 412 zaúpěl a zakryl si tvář rukama.

Jenna vstala a objala ho kolem ramen. „Neboj,“ zašeptala. „My se o tebe postaráme.“

Alter vypadal rozrušeně. „Ta ženská odvedle, ta Linda, prozradila, kam jste utekli. Teď jdou sem. Posílají sem zabíječe.“

„Ach ne,“ řekla Marcia. „Musím použít zamykací zaklínadlo na bránu.“

„Příliš pozdě,“ zajíkal se Alter. „Už je tady.“

„Ale jak se sem dostal?“

„Někdo nechal otevřené dveře,“ řekl Alter.

„Silasi, ty hlupáku!“ obořila se na Silase Marcia.

„No jo, no jo,“ ošíval se Silas a obrátil se ke dveřím. „Tak honem pryč. Já vezmu Jennu s sebou. S tebou evidentně není v bezpečí, Marcio.“

„Cože?“ vyjela Marcia pobouřeně. „Ta není v bezpečí nikde, ty hlupče!“

„Nenadávej mi,“ rozhorlil se Silas. „Jsem stejně inteligentní jako ty, Marcio. Jen proto, že jsem řadový čaroděj, mi nemusíš –“

„Nechte toho!“ křikl Alter. „Teď není čas na hádky. Proboha, ona už jde nahoru.“

Všichni v úleku zmlkli a zaposlouchali se. Všude bylo ticho. Nebylo slyšet vůbec nic. Až na tichý šelest stříbrných schodů, které nepřetržitě stoupaly vzhůru a vynášely jednoho pasažéra až na samý vrchol Věže čarodějů, přímo k rudým Marciiným dveřím.

Jenna se zatvářila polekaně. Cvoček ji objal kolem ramen. „Já tě ochráním, Jen,“ řekl. „Se mnou se ti nic nestane.“

Max najednou svěsil uši a zavyl, až v žilách stydla krev. Všem přejel mráz po zádech.

Prásk! Dveře se rozlétly.

V záři světel před sebou uviděli obrys ženské postavy. Byla to zabíječka. Žena s bledou tváří chvíli pozorovala scénu před sebou a oči se jí studeně blýskaly. Hledala svou kořist. Princeznu. V pravé ruce svírala stříbrnou pistoli, právě takovou, jakou Marcia viděla před deseti lety v trůnním sále.

Zabíječka udělala krok dopředu.

„Všichni jste zajati,“ pronesla hrozivě. „Nikdo ani slovo. Budete odtud odvedeni a –“

Chlapec číslo 412 vstal a celý se chvěl. Je to tak, jak předpokládal – už si pro něj přišli. Pomalu se šinul směrem k zabíječce. Chladně se na něj dívala.

„Jdi mi z cesty, chlapče,“ obořila se na něj a prudkým úderem hocha 412 smetla k zemi.

„Nechte ho!“ rozkřičela se Jenna. Vrhla se k chlapci, který ležel roztažený na podlaze. Poklekla k němu, zda není zraněný, a tu po ní zabíječka chmátla.

Jenna se prudce odtáhla. „Jděte ode mne!“ zaječela.

„Stůjte, královničko,“ ušklíbla se zabíječka. „Někdo vás chce vidět. Ale chce vás vidět – mrtvou.“

Zabíječka pozvedla stříbrnou pistoli a zamířila na Jenninu hlavu.

Šleh!

Z Marciiny napřažené paže vyletěl hromoblesk. Zasáhl zabíječku do nohou a vysvobodil Jennu z jejího sevření.

„Ochranný štít!“ vykřikla Marcia. Z podlahy vystřelil oslnivý kruh světla, obklopil je a odřízl od zabíječky, ležící v bezvědomí na zemi.

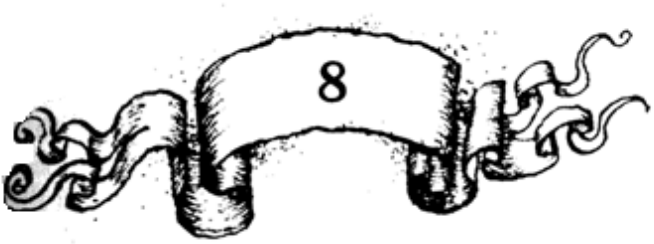
Pak Marcia otevřela poklop odpadní šachty.

„To je jediná cesta ven,“ řekla. „Silasi, ty jdi první. A cestou použij čistotné kouzlo.“

„Co?!“

„Slyšel jsi. Tak dělej už!“ vyhrkla Marcia a uštědřila mu pořádnou herdu do zad, až Silas přiskočil k otevřenému poklopu a chtě nechtě se vrhl do odpadní šachty. Najednou byl pryč, uslyšeli jen jeho výkřik.

Jenna postavila chlapce 412 na nohy. „Tak, a teď ty,“ řekla a nacpala mu hlavu do dvířek. Pak dovnitř skočila sama a za ní v těsném závěsu Cvoček, Marcia a nadmíru rozčilený vlkodav.

ŠACHTA NA SMETÍ

Když se Jenna vrhla do otvoru, tolik se bála zabíječky, že ani neměla čas pomyslit na to, kam vlastně skáče. Ale když se neovladatelně řítila dolů do neproniknutelně černé tmy, zachvátila ji strašná panika.

Uvnitř šachty byla zima a její stěny byly hladké a kluzké jako led. Tunel byl z vysoce leštěné černé břidlice bez jakýchkoliv spojů, a vybudovali ho mistři zednáři, který před stovkami let postavili celou Věž čarodějů. Šachta se svažovala skoro kolmo dolů, tak prudce, že Jenna nedokázala zadržet pád, a tak se jen řítila dolů a metala kotouly po stěnách. Ale nejhorší ze všeho byla ta tma.

Byla to hluboká, neproniknutelná, černočerná tma. Tlačila se na Jennu ze všech stran, a ať Jenna sebevíc napínala zrak v zoufalé naději, že něco zahlédne, nikde ani světélko. Jenna měla pocit, že oslepla.

Ale sluch jí zůstal. Za sebou slyšela svist vlhké psí srsti, který se k ní blížil stále víc.

Vlkodav Max se báječně bavil. Takhle hra se mu líbila. Max byl jenom trošku překvapený, když proskočil dvířky a nenašel tam Silase s balónkem. A ještě víc ho zarazilo, že ho neposlouchaly končetiny. Rychle začal hrabat kolem sebe, aby zjistil, proč tomu tak je, když tu narazil čumákem do zátylku té vyděšené ženské. Zkoušel olíznout něco dobrého, co měla ve vlasech, ale vzápětí obdržel prudký šťouchanec, až odletěl a svalil se na záda.

Ale teď byl Max spokojený. Čumákem vpřed a s tlapami nataženými dopředu svištěl jako chlupatá střela a všechny předběhl. Prosvištěl kolem Cvočka, který ho popadl za ohon, ale pak ho zase pustil. Kolem Jenny, která mu zaječela přímo do ucha. Kolem kluka číslo 412, schouleného do pevného klubka. A kolem svého pána, Silase. Max se cítil trochu trapně, když Silase míjel, protože Silas byl první ve smečce a Max by se správně neměl ocitnout před ním. Ale vlkodav neměl na výběr – proplul kolem Silase ve sprše studeného guláše a slupek z mrkve a řítil se dál kluzkým tunelem.

Odpadní šachta se vinula tlustou zdí Věže čarodějů jako obrovská šroubovitá skluzavka. Mezi každým patrem se prudce svažovala dolů a s sebou brala nejen Maxe, Silase, chlapce číslo 412, Jennu, Cvočka a Marciu, ale také zbytky obědů, které byly toho odpoledne do šachty vhozeny. Věž čarodějů měla jedenadvacet pater. Horní dvě patra patřila MimoŘádné čarodějce a v každém patře pod nimi pak byly příbytky vždy pro dva čaroděje. To je spousta obědů. Byl to vlkodaví ráj a Max spořádal po cestě tolik zbytků, že mu to jistě bohatě vystačí na celý zbytek dne. Posléze, po nekonečném pádu takřka kolmo dolů, jenž trval snad hodinu, ale ve skutečnosti padali jen dvě minuty a patnáct sekund, Jenna pocítila, že se skluzavka trochu narovnala a jejich pohyb se zpomalil na snesitelnou míru. To ovšem nevěděla, že právě opustili Věž čarodějů a cestují pod zemí, od úpatí věže směrem ke sklepení obývanému dvořany a strážemi. Stále je obklopovala černočerná tma a Jenna si připadala velice osamocená. Napínala uši, zda neuslyší nějaký zvuk či hlasy ostatních, ale všichni věděli, jak je důležité zůstat potichu, a nikdo se neodvažoval ani pípnout. Jenna měla předtím dojem, že za sebou slyší šustot Marciina pláště, ale od chvíle, kdy kolem ní prosvištěl Max, nebylo ani známky toho, že bytu s ní někdo byl. Začal se jí zmocňovat pocit, že zůstane v té tmě navždy a napořád úplně sama, a opět ji začala přepadat panika. Ale ve chvíli, kdy si myslela, že užuž začne ječet, uviděla malý záblesk světla ze vzdálené kuchyně, jak někdo daleko nahoře na chvilku odklopil dvířka, a pak na chviličku jen kousek před sebou zahlédla chlapce číslo 412 schouleného do klubka. Při tom pohledu se trochu uklidnila a uvědomila si, že toho hubeňoučkého, prochladlého hlídače v pyžamu skoro lituje.

Kluka číslo 412 ani nenapadlo někoho litovat, a už vůbec ne sama sebe. Když ho ta praštěná holka se zlatou obroučkou na hlavě strčila do té díry, instinktivně se schoulil do klubíčka a celou cestu, jak padal Věží čarodějů, se kutálel šachtou jako koule v okapové rouře. Kluk číslo 412 cítil, jak je omlácený, ale nebál se tolik, jako když se prve probudil a zjistil, že se nalézá ve společnosti dvou čarodějů, čarodějnického kluka a čarodějnického ducha. Když rovněž zpomalil v rovnější části tunelu, začal chlapcův mozek znovu pracovat. Jakmile si trošku srovnal myšlenky, došel k jednoznačnému závěru: tohle musí být nějaká zkouška. V Mladé armádě ustavičně museli podstupovat nějaké zkoušky. Uprostřed noci vás kvůli tomu každou chvíli vyburcovali, právě když jste usnuli a studené úzké lůžko se proměnilo v teplou a pohodlnou postel. Ale tohle byla Velká zkouška. Tohle musí být jedna z těch zkoušek o přežití. Zkouška života a smrti. Kluk 412 zaskřípěl zuby. Ať už šlo o cokoliv, nedalo se nic dělat. A tak pevně zavřel oči a dál se kutálel dolů šachtou.

Tunel je vedl stále níž a níž. Zatočil se vlevo a pokračoval pod zemí pod poradními sály dozorců, pak zase vpravo pod vojenskými úřady a přímo vpřed, kde se zavrtal pod tlusté zdi podzemních kuchyní, ve kterých se vařilo jídlo pro celý palác. Tento úsek byl zvláště nechutný. Kuchtičky měly spoustu práce se sklízením po polední hostině královských dozorců – poklopy nad našimi cestovateli se otvíraly nepříjemně často a do šachty létaly všemožné zbytky z hostin. Teď už to bylo protivné i přecpanému Maxovi, zvláště když mu na čumáku přistál vystydlý rýžový nákyp. Mladá kuchtička, která nákyp do šachty vhodila, na kratičký okamžik Maxe zahlédla a po mnoho týdnů ji sužovaly děsivé sny o vlcích v šachtě na smetí.

I pro Marciu to byla noční můra. Pevně zavinutá do hedvábného pláště, teď potřísněného omáčkami a s kožešinovým lemem umazaným od hořčice, si se sklopenou hlavou razila cestu deštěm růžičkové kapusty a v duchu si přeříkávala zaklínadlo pro vteřinové čištění, aby je mohla použít, jakmile se dostanou z tunelu ven.

Nakonec se dostali dál od kuchyní a cesta se trochu pročistila. Jenně se nakrátko ulevilo, ale pak najednou opět ztratila dech, neboť

tunel se začal prudce svažovat dolů pod hradby a do míst, kde končil na skládce u řeky.

Silas se z prudkého pádu vzpamatoval první a uhodl, že se blíží ke konci své cesty. Usilovně zíral před sebe, neuvidí-li světlo na konci tunelu, ale nic nerozeznával. I když věděl, že slunce už zapadlo, doufal, že výpustí pronikne alespoň trochu měsíčního světla. A pak se ke svému překvapení svezl na něco pevného pod sebou. Něco měkkého, slizkého a odporně páchnoucího. Byl to Max.

Silas uvažoval, z jakého důvodu Max východ z odpadní šachty zatarasil, když vtom do něj v rychlém sledu a rychlostí dělové koule narazili chlapec číslo 412, Jenna, Cvoček a Marcia. Silas si uvědomil, že nejen Max je obalený slizkým svinstvem – takoví byli všichni.

„Tati?“ ozval se ze tmy vyděšený Jennin hlásek. „To jsi ty, tati?“

„Ano, holčičko,“ zašeptal Silas.

„Kde to jsme, táto?“ zeptal se Cvoček chraplavě. Tahle odpadní šachta se mu pranic nelíbila. Dokud do ní nevskočil, Cvoček netušil, jakou má hrůzu z uzavřených prostor; k tomuto zjištění nemohl dojít za horších okolností, pomyslel si. Cvoček se dokázal ubránit strachu jedině myšlenkou na to, že se alespoň pohybují dopředu a brzy budou venku. Ale teď se zastavili. A venku nejsou.

Uvázli tady.

Jsou v pasti.

Cvoček se zkusil posadit, ale hlavou narazil do studené břidlice nad sebou. Rozpřáhl ruce, ale obě jeho dlaně se dotkly hladkých břidlicových stěn dříve, než mohl paže narovnat. Cvoček cítil, jak se jeho dech zrychluje. Jestli se odtud rychle nedostanou, tak zešílí.

„Proč stojíme?“ sykla Marcia.

„Je tady nějaká překážka,“ zašeptal Silas, který šátral vedle Maxe a došel k závěru, že uvázli na obrovské hromadě smetí, která blokovala tunel.

„Hrom do toho,“ zamumlala Marcia.

„Tati! Já chci ven,“ vzlykl Cvoček.

„Cvočku?“ šeptl Silas. „Jsi v pořádku?“

„Ne…“

„Je to mříž proti krysám!“ prohlásila Marcia vítězoslavně, když si najednou vzpomněla. „Je tam poklop, aby do šachty nemohly krysy. Dali ho tam minulý týden, když Endor našla krysu v kastrolu. Otevři to, Silasi.“

„Já nemůžu. Všude je to smetí.“

„Kdybys provedl čistotné kouzlo, tak by tu žádné smetí nebylo, není-liž pravda?“

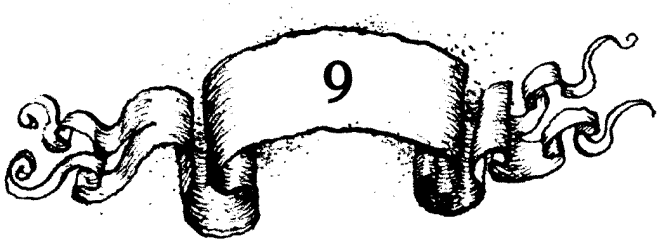
„Marcio,“ sykl Silas, „vstříc jisté smrti nepokládám úklid za úkol číslo jedna.“

„Táto“ ozval se Cvoček zoufale.

„Udělám to tedy sama,“ ostře se ozvala Marcia. Luskla prsty a odříkávala jakési zaklínadlo. Po chvilce se ozvalo tlumené cvaknutí kovu, jak se mříž otevřela, a smetí se s šustotem poslušně svezlo šachtou ven a sesypalo se na hromadu odpadků.

Byli volní.

Úplněk, který právě vycházel nad řekou, posvítil do tunelu jasným bílým světlem a provázel šest unavených a potlučených cestovatelů na místo, po kterém všichni tak toužili. Na městskou skládku.

HOSTINEC LILKY BUCHTÍKOVÉ

Byl zimní večer a v hostinci Lilky Buchtíkové bylo živo jako obvykle. Jídelnou se nesl tlumený šum hovoru pravidelných návštěvníků i těch, kteří se tu zastavili na cestě, a všichni seděli u dřevěných stolů kolem velkých kamen na dřevo. Lilka právě obešla hosty a vyslechla si pár vtipů, nabídla jim právě upečené ječné koláče a doplnila olejové lampy, které hořely celé to pošmurné zimní odpoledne. Teď se vracela k výčepnímu pultu, aby načepovala pět mírek Zdroje Speciál pro severské kupce, kteří před chvilkou dorazili.

Když Lilka vzhlédla ke kupcům, s překvapením zaznamenala, že obvykle smutně rezignovaný výraz kupců ze severu vystřídaly široké úsměvy. Pocítila hrdost nad tím, jak spokojení jsou hosté její jídelny – jestliže se jí podařilo tuto pětici nerudných chlapíků přimět k úsměvu ještě předtím, než do sebe vlili první Zdroj Speciál, pak si určitě ve svém podniku vede dobře.

Lilka donesla pivo ke stolu kupců u okna a zručně je rozestavila před chlapy, aniž by kapku vylila. Ale kupci nevěnovali pivu žádnou pozornost. Byli zaujati něčím docela jiným: umouněnými rukávy otírali skleněné tabulky oken a koukali do večerního šera. Jeden z nich ukázal na něco venku a všichni propukli v hurónský řehot.

Smích se šířil celým hostincem. Hosté jeden po druhém přistupovali k oknům a nakukovali ven, až se před okny v dlouhé

frontě, která se táhla až dozadu místnosti, tlačila celá klientela hostince.

Lilka Buchtíková se také musela podívat, co způsobilo to všeobecné veselí. Brada jí klesla.

V jasném světle úplňku spatřila MimoŘádnou čarodějku, madam Marciu Overstrandovou, jak se motá jako šílená na vršku městské skládky a její šat je celý olepený špínou a odpadky.

Ne, řekla si Lilka, to není možné.

Podívala se lépe zaprášeným okýnkem. Šálí ji snad zrak? Je to skutečně Marcia se třemi dětmi – třemi dětmi? Každý přece ví, že Marcia nemůže děti vystát. Taky tam byl nějaký vlk a někdo, kdo připadal Lilce nějak známý. Kdo to jen může být?

Vždyť je to Sářin povedený mužíček Silas Heap, řečený „udělám-to-zejtra“. Určitě je to on.

I propána, co má proboha Silas společného s Marcií Overstrandovou? A se třemi dětmi? Na skládce? Ví o tom vůbec Sára?

Nu, brzy se to dozví.

Jako dobrá přítelkyně Sáry Heapové cítila Lilka povinnost jít a zjistit, jak se věci mají. A tak pověřila dozorem nad jídelnou kluka od nádobí a vyšla do měsíčního světla.

Lilka přeběhla po dřevěném chodníku plovoucího pontonu a vydala se zasněženým svahem ke smetišti. Za běhu dospěla k nevyhnutelnému závěru.

Silas Heap opustil Sáru a utekl s Marcií Overstrandovou.

To dávalo smysl. Však si Sára kolikrát stěžovala, že je Silas Marcií přímo posedlý. Od té doby, kdy se vzdal svého učení u Altera Melly a Marcia zaujala jeho místo, Silas sledoval Marciin úžasný postup se směsicí vzteku a fascinace a určitě si představoval, jaké by to bylo, kdyby on byl na jejím místě. A od chvíle, kdy se Marcia stala MimoŘádnou čarodějkou (to bylo před deseti lety), bylo to se Silasem ještě horší.

Byl umanutý vším, co Marcia dělala – takhle to říkala Sára.

Ovšem na druhou stranu, mudrovala Lilka, která teď dorazila k úpatí obrovské hromady smetí a namáhavě se začala štrachat nahoru, Sára v tom také není tak úplně nevinně. To přece každý mohl vidět,

že ta malá není Silasovo děcko. Vždyť se mu vůbec nepodobaje úplně jiná než ostatní Heapovic děti. Lilka si vzpomněla, jak jednou, když zkusila nenápadně přivést hovor na Jennina otce, Sára rychle změnila téma. Ó ano, u Heapů se už celé roky něco děje. Ale to není omluva pro to, co teď Silas vyvádí. Naprosto žádná omluva, řekla si Lilka přísně, škobrtajíc na vrchol skládky.

Ukoptěné postavy začaly sestupovat dolů a mířily k místu, kde stála Lilka. Lilka na ně zamávala, ale asi ji neviděli. Zdáli se být něčím zaměstnáni a trochu se motali, jako by měli závrať. Teď, když byli blíž, Lilka poznala, že se nemýlila.

„Silasi Heape!“ zvolala hněvivě.

Pětice se tak vyděsila, že všichni div nevyletěli z kůže. Zděšeně civěli na Lilku.

„Pšššt!“ ozvaly se čtyři hlasy šeptem, tak hlasitým, jak se jen odvážily.

„Jaképak pššt!“ prohlásila Lilka. „Jak si to představuješ, Silasi? Opustit svou ženu kvůli téhle… rachomejtli.“ Lilka nesouhlasně zašermovala ukazovákem Marcii před obličejem.

„Rachomejtli?“ hekla Marcia.

„A ještě s sebou taháš ty nebohé děti,“ pokračovala Lilka. „Jak jsi jen mohl?“

Silas se brodil odpadky směrem k Lilce.

„O čem to mluvíš?“ nechápal. „A prosím tě, buď ztichal“

„Pšššt!“ zasyčely tři hlasy za ním.

Lilka konečně ztichla.

„Nedělej to, Silasi,“ šeptala chraplavě. „Prosím, neopouštěj Sáru.“ Silas se zatvářil zmateně. „Ale já nikoho neopouštím. Kdo ti to napovídal?“

„Copak tys neutekl od rodiny?“

„Ne!“

„Pššššt!“

Po celou cestu, kdy klopýtali dolů mezi odpadky, vysvětloval Silas Lilce, co se seběhlo. Ta poslouchala s očima vykulenýma a ústy dokořán – Silas jí musel říct všechno, aby ji získal na jejich stranu. Dobře věděl, že potřebují nejen Lilčino mlčení; neobejdou se ani bez její pomoci. I když Marcia si tím nebyla tak jistá. Lilka Buchtíková

nebyla zrovna tou osobou, které by se svěřila. A tak se Marcia sama ujala slova.

„Tak," pravila autoritativně, když se konečně dostali na pevnou zem pod hromadou smetí. „Myslím, že můžeme každou chvíli očekávat Lovce s jeho smečkou. Určitě jsou nám v patách."

Silasovým obličejem prolétl záchvěv strachu. O Lovci už slyšel.

Marcia byla praktická a klidná. „Naplnila jsem šachtu zase smetím a použila kouzlo zamknout a svařit, takže mříž u východu je zase pevně zavřená. Dá-li štěstí, budou si pronásledovatelé myslet, že jsme tam uvázli."

Cvoček se při představě, že by zůstal v šachtě, otřásl.

„Ale nebude jim to trvat dlouho," pokračovala Marcia. „Určitě si to budou chtít zkontrolovat." Marcia se podívala na Lilku, jako by chtěla říct: a přijdou za tebou a budou se tě ptát.

Všichni ztichli.

Lilka oplatila Marcii pevný pohled. Věděla, jaký úkol na sebe bere. Tušila, že ji asi čekají velké problémy, ale Lilka byla věrná přítelkyně. Pomůže jim.

„Tak to bychom měli," pravila rychle. „Teď se i s dětmi musíte dostat co nejdál."

Vzala je do nocležny v zadní části hostince, kde poskytovala vyčerpaným pocestným teplá lůžka a také čisté šaty, když se potřebovali převléci. Nocležna byla v tuto denní hodinu prázdná. Lilka svým přátelům ukázala, kde je uloženo šatstvo, s tím, že si můžou vzít, co potřebují. Noc bude dlouhá a studená. Pak Lilka donesla vědro s teplou vodou, aby ze sebe mohli smýt nejhorší špínu ze šachty, a rychle odkvačila se slovy: „Za deset minut se sejdeme v přístavišti. Můžete si vzít moji loď."

Jenna a Cvoček byli tuze rádi, že se zbavili zaneřáděného šatstva, ale kluk číslo 412 odmítal sundat si byť jen ponožku. Vždyť už se jednou převlékal! Umíněně trval na tom, že si své oblečení nechá, i když to bylo mokré a špinavé čarodějnické pyžamo.

Nakonec byla Marcia donucena použít čisticí kouzlo a po něm kouzlo převlékací, díky kterému chlapce navlékla do tlustého rybářského svetru, kalhot a kabátku z ovčí kožešiny. Silas mu zatím vyhledal veselou červenou čapku.

Marcia byla rozmrzelá tím, že musela na hocha 412 mrhat kouzly. Chtěla si schovat energii na později. Měla takové nepříjemné tušení, že bude potřebovat další kouzla, aby se dostali do bezpečí. Jistou část energie ovšem použila pro sebe, na kouzlo vteřinového čištění, které se vzhledem k otřesnému stavu jejího pláště protáhlo na minutové čištění, a ani pak se těch nejhorších skvrn nezbavila. Plášť MimoŘádného čaroděje přitom není jen tak obyčejný plášť; je to pečlivě vyladěný nástroj magyku a je třeba s ním zacházet s respektem.

0 deset minut později už byli na cestě k přístavišti, kde na ně čekala Lilka se svou malou plachetnicí. Cvoček si zelenou loďku zálibně prohlížel. Miloval lodě. Po pravdě neměl Cvoček nic raději než to, když mohl na lodi brázdit vodní hladinu, a tahle loď vypadala obstojně. Byla široká a stabilní, dobře seděla na vodě a měla i pár nových červených plachet. Také měla hezké jméno: Muriel. To se Cvočkovi líbilo.

Marcia si člun pochybovačně prohlížela. „Jak to jezdí?“ zeptala se Lilky.

Cvoček přispěchal. „Má plachty,“ řekl. „Pohání ji vítr.“

„Koho pohání vítr?“ zeptala se Marcia zmateně. Cvoček byl trpělivý. „Tu loď, přece.“ Lilka začala být nervózní.

„Radši už jeďte,“ řekla a pohlédla zpět na skládku odpadků. „Dala jsem tam pro všechny případy i pádla. A trochu jídla. Tak, teď odvážu lano a podržím loď, a vy zatím nastupte.“

První se začala do lodi škrábat Jenna, držíc za rámě chlapce číslo 412. Hoch začal být velmi unavený.

Po ní skočil do loďky Cvoček a pak Silas postrčil do loďky poněkud se zdráhající Marciu. Nejisté se posadila u kormidla a nakrčila nos. „Co je to za strašný puch?“ zabručela.

„To je jen rybina,“ řekl Cvoček a v duchu uvažoval, jestli vůbec Marcia umí řídit lodě.

Silas skočil na palubu spolu s Maxem a Muriel trochu klesla do vody.

„Já vás odstrčím,“ řekla Lilka neklidně.

Hodila lano Cvočkovi, který je zručně zachytil a uložil je pěkně stočené pod příď.

Marcia se chopila kormidla, plachty se prudce zatřepotaly a Muriel se nepříjemně ostře stočila vlevo. „Nemám vzít kormidlo?“ nabídl se Cvoček.

„Vzít co? Jo, tuhletu kliku tady? Výborně, Cvočku, mně se ani nechce kormidlovat.“ Marcia se zabalila těsněji do pláště a pokud možno co nejdůstojněji se odsunula na bok lodi.

Marcia se necítila nejlépe. Ještě nikdy na lodi neplula a neměla ani v úmyslu na nějakou kdy ještě vstoupit, pokud to bude možné. Vždyť tady nejsou ani žádná sedadla. Žádný koberec, ba ani polštáře, a není tu střecha. Nemluvě o tom, že na její vkus bylo kolem lodi příliš mnoho vody a dokonce i uvnitř bylo vlhka víc než dost. Znamená to snad, že se potápějí? A ten neuvěřitelný smrad.

Max byl nadmíru rozčilený. Už se mu podařilo pošlapat Marciiny drahocenné střevíce a teď jí mával ohonem před obličejem.

„Běž dál, ty troubo,“ odstrčil Silas Maxe k přídi, kde mohl pes nastavit svůj vlkodaví čenich větru a nasávat pachy, které přinášela voda. Pak se Silas vklínil mezi Marciu, k jejímu značnému nepohodlí, a Jenna s chlapcem číslo 412 se skrčili na bocích lodi.

Cvoček stál šťastně na zádi, pevně třímal kormidlo a vedl Muriel se sebejistě vzdutými plachtami na řeku.

„Kam poplujeme?“ zeptal se.

Marcia byla stále příliš zaměstnána starostmi o to, kolik je náhle kolem ní vody, že se nezmohla na odpověď.

„K tetě Zeldě,“ řekl Silas, který už věc předtím prodiskutoval se Sárou, „pojedeme k tetě Zeldě a zůstaneme u ní.“

Vítr se opřel do plachet, Muriel nabrala rychlost a zamířila do rychlého proudu uprostřed řeky. Marcia zavřela oči. Točila se jí hlava. V duchu si říkala, jestli to tak má být, aby se loď tolik nakláněla.

„K té Zeldě v Sivých bažinách?“ zeptala se mdlým hlasem.

„Ano,“ řekl Silas. „Tam budeme v bezpečí. Její domek je chráněn kouzly, ještě od loňska, když ji v zimě napadli ludrákové ze Smrdutých bahnisek. Nikdo ho nikdy nenajde.“

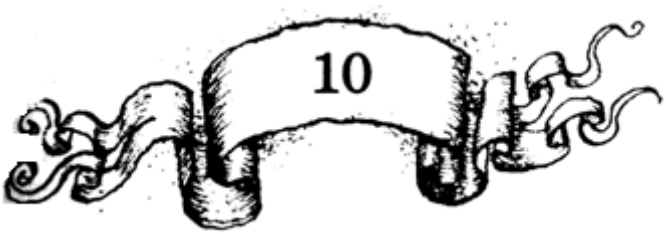
„Nu, tak dobrá,“ souhlasila Marcia. „Jedeme k tetě Zeldě.“

Silas se zatvářil překvapeně. Co to? Marcia s ním souhlasí bez jediného slova odporu. Ale pak se usmál – vždyť jsou všichni na jedné lodi.

Malá zelená plachetnice zmizela v noční tmě a Lilka zůstala stát na vzdalujícím se břehu a statečně mávala. Když jí Muriel zmizela z očí, Lilka ještě chvíli postávala v přístavišti a naslouchala zvukům vody pleskající o studené kameny. Náhle si připadala osamělá. Obrátila se a spěchala zpátky po zasněženém říčním břehu, na který dopadalo bledé světlo z oken hostince. Do noci vyhlížely tváře několika zákazníků, ale ti si zřejmě nevšimli drobné Lilčiny postavičky šlapající sněhem a dál po chodníku na plovoucím pontonu.

Když Lilka strčila do dveří a vklouzla do teplé světnice znějící tlumeným hovorem, pravidelní návštěvníci si všimli, že není docela ve své kůži. A nemýlili se; Lilka měla v hlavě jen jedinou myšlenku, a to u ní nebylo zvykem.

Jak dlouho to bude trvat, než dorazí Lovec?

LOVEC

Lovec se svojí smečkou dorazil na městskou skládku přesně za osm minut a dvacet sekund poté, co Lilka zamávala Muriel v přístavišti. Co jen to provedla?

Lilka se mlčky vrátila do hostince, ale něco v jejím chování způsobilo, že většina zákazníků rychle dopila svůj Zdroj, spolykala poslední drobečky ječných koláčů a rychle se vytratila do noci. Dokonce i kluk od nádobí se ztratil. Jedinými zákazníky, kteří tu zbyli, bylo pět severských kupců. Ti si dali druhou rundu Zdroje Speciál a tichými hlasy dál vedli zádumčivý rozhovor.

Lilka měla sucho v ústech, ruce se jí třásly a bojovala s nepřekonatelnou touhou utéci. Klid, holka, říkala si. Vzchop se přece. Všechno prostě popřeš. Lovec nemá důvod tě podezírat. Kdybys utekla, hned by poznal, že s tím máš něco společného. A Lovec si tě najde. Vždycky si tě najde. Takže zůstaň sedět a bud v klidu.

Vteřinová ručička velkých hodin pomalu tikala.

Tik… Tak… Tik… Tak…

Čtyři sta devadesát osm sekund… čtyři sta devadesát devět sekund… pět set.

Nahoře na městské skládce vyšlehl mocný kužel světla. Lilka přiběhla k oknu a s bušícím srdcem se zahleděla ven. V záři světlometu se na skládce hemžila skupinka černých postav. Jak se

Marcia obávala, Lovec si přivedl tu svou sebranku, které říkal smečka.

Lilka soustředěně sledovala postavy a snažila se uhodnout, co dělají. Lovcova smečka teď postávala kolem mříže na konci šachty, kterou Marcia pevně uzavřela svým kouzlem zamkni a svař. K Lilčině úlevě se zdálo, že smečka nemá nijak naspěch; zdálo se dokonce, že se smějí. K hostinci dolehlo několik slabých výkřiků. Lilka naširoko otevřela uši. To, co slyšela, ji roztřáslo.

„… pakáž čarodějnická…“

„… krysy se chytily do krysí pasti…“

„…… ne abyste někam chodili, milánkové, ha, ha. Jdeme si pro vás…“

Lilka viděla, jak jsou postavy kolem krysí mříže stále rozčilenější. Poklop pevně držel a odolával všem pokusům mříž otevřít. Kousek dál od skupinky mužů netrpělivě postávala osamocená figura a Lilku hned napadlo, že je to Lovec.

Lovec náhle ztratil trpělivost s tím, jak se jeho muži s mříží bezvýsledně trápí. Přiskočil k jednomu chlápkovi ze smečky, vytrhl mu sekeru z rukou a zuřivě se vrhl na mříž. Hlasité kovové údery byly slyšet až do hostince. Lovci se nakonec podařilo poklop rozbít a odhodit stranou, a jeden muž byl vyslán do šachty, aby se prohrabal odpadky dovnitř. Paprsek světlometu teď zamířil přímo do nitra tunelu a smečka se shromáždila kolem východu. V záři světel Lilka viděla odlesky jejich pistolí. Se srdcem v krku čekala, až muži objeví, že jejich kořist prchla.

Netrvalo to dlouho.

V ústí šachty se objevila umouněná postava a Lovec, který, jak si Lilka dobře všimla, byl velice rozezlen, neurvale s mužem zacloumal a odhodil ho stranou, až se chlapík rozplácl na svahu skládky. Lovec se sehnul a nevěřícně nahlížel do prázdné odpadní šachty. Pak rychle pokynul nejmenšímu ze smečky, aby vlezl do tunelu. Vyvolený muž otálel, ale nakonec byl donucen vlézt dovnitř a dva strážci ozbrojeni pistolemi zůstali u otvoru na hlídce.

Lovec kráčel pomalu k okraji skládky a vzpamatovával se z té rány, že jeho kořist pláchla. V bezpečné vzdálenosti jej následovala postava malého chlapce.

Chlapec měl na sobě všední šat čarodějova učně, ale na rozdíl od jiných učedníků měl kolem pasu rudou šerpu se třemi černými hvězdami. Byly to domdanielské hvězdy.

V té chvíli však Lovec na učně nemyslel. Nehybně tam stál, malý sporý muž s vlasy ostříhanými nakrátko, jak to nosila královská garda. Jeho snědá tvář byla ošlehaná a poznamenaná lety strávenými na lovu, na lovu za lidskou kořistí. Na sobě měl obvyklý oděv lovců: tmavě zelenou halenu a krátký pláštík, a k tomu vysoké boty z tlusté hnědé kůže. Jeho pas obepínal široký kožený opasek, u kterého visel nůž v pochvě a kožený měšec.

Lovec se zlověstně usmál s koutky tenkých rozhodných rtů stočenými dolů. Bledé modré oči ostražitě přivřel do úzkých štěrbin. Je přeci na lovu, či snad ne? Dobrá, nic nemá raději než lov. Po celá léta zvolna postupoval v hierarchii smečky výš a výš, až nakonec dosáhl svého cíle. Byl Lovcem, nejlepším ze smečky, a celou dobu čekal právě na tento okamžik. Ano, co může být lepšího než hon na MimoŘádnou čarodějku a k tomu na princeznu, naši královničku? Lovec pocítil vzrušení v očekávání noci, na kterou jistě nezapomene. Představoval si, co ho čeká. Pěkně popořadě: najít stopu, vyslídit kořist, pronásledovat ji, dohnat a zabít. Žádný problém, pomyslel si Lovec a rty se mu roztáhly v úsměvu, až se ve studeném měsíčním světle zaleskly drobné zašpičatělé zuby.

Lovec se myšlenkami vrátil k lovu. Něco mu říkalo, že ptáčkové z odpadní šachty uletěli, ale jako schopný lovec se musí ujistit, že vyčerpal všechny možnosti: strážce, kterého poslal do nitra šachty, dostal pokyny projít celým tunelem a cestou Věží čarodějů zkontrolovat všechny východy. Fakt, že to bylo prakticky neproveditelné, Lovce nijak netrápil; strážce měl ve smečce nejnižší postavení nahraditelného člena, a buď splní svůj úkol, nebo při pokusu o jeho splnění zahyne. Lovec také jednou byl v pozici nahraditelného, ale ne nadlouho – o to se postaral. A teď, projelo jím vzrušení, teď musí najít stopu.

Skládka smetí nicméně vydala jen pramálo stop i pro tak zkušeného slídiče, jako byl Lovec. V teple, které vznikalo tlením odpadků, sníh roztál a veškeré zbývající stopy zničily šmejdivé krysy a rackové, kteří mezi smetím stále hledali něco k snědku. No dobrá,

řekl si Lovec. I když, jak se zdá, žádné hmatatelné stopy neexistují, jemu postačí i nepatrný náznak.

Lovec vystoupil na místo, odkud měl nejlepší rozhled, a přimhouřenýma očima pozorně sledoval okolní krajinu zalitou měsíčním světlem. Za ním se strmě zvedaly černé zdi hradu a jejich cimbuří se ostře rýsovalo proti zimní obloze poseté hvězdami. Před zraky Lovce se prostírala plochá krajina úrodných polí, která končila u řeky, a v dálce na obzoru se táhla linie rozeklaných hřbetů Hraničářských hor. Lovec věnoval zasněžené krajině dlouhý, rozvážný pohled, ale neviděl nic, co by upoutalo jeho pozornost. Pak se zaměřil na bezprostřední scénu pod sebou. Přehlédl široké koryto řeky a očima sledoval její tok až za ohyb, a pak se jeho pohled přenesl na pravý břeh, putoval kolem hostince na pontonu za malým přístavištěm s loďkami zakotvenými na noc, a dolů po širokém oblouku řeky mizející za hrotitými útesy Krkavčí skály.

Lovec se bedlivě zaposlouchal do zvuků táhnoucích se od vody, ale slyšel jedině ticho, jaké je slyšet, když všechno pokryje sníh. Pátral na hladině řeky po jakékoliv známce něčeho neobvyklého – ať už to byl nějaký stín pod břehy, vyplašený pták, zrádné zčeření vody – ale nic neviděl. Nic. Vše bylo podivně tiché a klidné, jen temná řeka se v třpytném světle úplňku nehlasně vinula bílou zasněženou krajinou. Tohle je ideální noc pro lov, pomyslel si Lovec.

Stál bez hnutí, tělo napjaté, a čekal na znamení.

Čekal a čekal…

Něco upoutalo jeho zrak. Bílá tvář za oknem hostince. Vylekaná tvář, tvář, která něco ví. Lovec se usmál. Má to. To bylo znamení, na které čekal. Má stopu.

STOPA

Lilka viděla, jak přicházejí. Odskočila od okna, uhladila si sukně a snažila se uspořádat myšlenky. Tak do toho, holka, řekla si. Ty to zvládneš. Nasadíš ten svůj výraz milé paní hostinské a nikdo nebude mít špetku podezření. Lilka se utekla za nálevní pult a poprvé za dobu existence svého hostince si načepovala korbel Zdroje Speciál a dala si pořádný doušek piva.

Brrr. Nikdy jí to nechutnalo. Cítila chcíplé krysy na dně sudu.

Když si Lilka lokla té krysí chcíplotiny podruhé, prošlehl hostincem mocný světelný paprsek a přejížděl po jeho osazenstvu. Krátce posvítil do očí i Lilce a pak se pohnul dál a ozářil tváře severských kupců. Kupci si přestali povídat a vyměnili si ustarané pohledy.

Za chvilku Lilka uslyšela těžké dupání bot po prkenném chodníku. To přibíhala smečka. Ponton se rozhoupal a v hostinci se nervózně rozklinkaly všechny talíře a sklenice. Lilka postavila korbel na pult, narovnala se a s převelikým úsilím nasadila milý úsměv na uvítanou.

Dveře se rozletěly dokořán.

Dovnitř vpochodoval rázným krokem Lovec. Za ním v záři světlometu Lilka viděla smečku seřazenou na pontonu, pistole připravené k výstřelu.

„Dobrej večír, pane. Tak co si dáte?“ zašvitořila Lilka nervózně.

Lovec s uspokojením zaznamenal rozechvění v jejím hlase. Líbilo se mu, když se ho báli.

Pomalu přistoupil k nálevnímu pultu, naklonil se dopředu a významně se na Lilku zadíval.

„Můžete mi dát jednu informaci? Vím, že to budete vědět."

„Ó, ano?" Lilka se snažila předstírat zdvořilý zájem. Lovec ale slyšel něco jiného. Slyšel v jejím hlase zděšení a zoufalou hru o čas.

Velmi dobře, pomyslel si. Tahleta určitě něco ví.

„Víte, pátrám po malé a nebezpečné skupině záškodníků," řekl Lovec a pečlivě sledoval, jak se Lilka bude tvářit. Lilka se úporně snažila zachovat milou tvář hostinské, ale na zlomek sekundy vypadla z role a obličejem jí přeletěl výraz překvapení.

„Překvapená? Že mluvím o vašich přátelích jako o zločincích?"

„Ale vůbec ne," řekla Lilka rychle. A pak, když si uvědomila, co řekla, koktala: „Já – tak jsem to nemyslela. Já…"

Vzdala to. Neštěstí bylo hotovo. Jak to, že se to stalo tak snadno? To ty jeho oči, pomyslila si Lilka, ty úzké svítivé štěrbiny, které se jako dva světlomety zaryjí do mozku. Byla blázen, když si myslela, že přechytračí Lovce. Lilce tlouklo srdce tak hlasitě, že to Lovec snad určitě musel slyšet.

A on to samozřejmě slyšel. Byl to jeho z nejmilovanějších zvuků: bušící srdce kořisti zahnané do kouta. Chvilku zálibně poslouchal a pak pravil: „Vy nám teď řeknete, kde jsou."

„Nic vám neřeknu," zamumlala Lilka.

Zdálo se, že Lovci tento akt vzpoury nijak nevadí. „Ale ano, řeknete," prohodil věcně.

Lovec se nahnul přes pult.

„Máte moc hezký podnik, paní Buchtíková. Moc hezký. Dům je celý ze dřeva, nemýlím-li se? Už tady nějakou dobu stojí, pokud si dobře pamatuji. Pěkně vyschlé dřevo… za tu dobu. Takové hoří velice dobře, tím jsem si jist."

„Ne…"zašeptala Lilka.

„Tak tedy víte co? Vy mi řeknete, kam šli vaši kamarádíčkové, a já zase schovám to křesadlo…"

Lilka neříkala nic. Myšlenky jí v hlavě běžely jako splašené, ale nic nedokázala vymyslet. Na mysl jí přišlo jen to, že od té doby, co kluk od nádobí zapálil ty utěrky, nedala naplnit požární vědra.

„Jak chcete," pravil Lovec. „Jdu říct chlapcům, aby rozdělali oheň. A až vyjdu ven, zamknu za sebou dveře. Víte, nechceme, aby někdo vyběhl ven a zranil se."

„To nemůžete…"vydechla Lilka, když pochopila, že Lovec chce zapálit nejen její milovaný hostinec, ale že s ním chce upálit i ji. Nemluvě o pěti severských kupcích. Lilka na ně rychle pohlédla. Ustaraně si povídali.

Lovec řekl, co měl na srdci. Všechno šlo přesně tak, jak čekal, a teď byl čas ukázat, že to myslí vážně. Prudce se obrátil a vykročil ke dveřím.

Lilka hleděla za ním a náhle ji popadla zlost. Jak se opovažuje přijít do jejího podniku a zastrašovat její zákazníky! A pak je všechny spálí na uhel? Ten chlap, pomyslila si Lilka, je zkrátka obyčejný bídák. A ona nemá bídáky ráda.

Lilka, ta vznětlivá, horkokrevná Lilka vyběhla zpoza nálevního pultu.

„Počkat!" zavolala.

Lovec se usmál. Zapůsobilo to. Vždycky to funguje. Jdi pryč a nech je chvilku přemýšlet. Oni si to vždycky rozmyslí. Lovec se zastavil, ale neotáčel se.

Tvrdý Lilčin kopanec Lovce překvapil.

„Bídáku," zařvala Lilka.

„Hlupačko," zajíkl se Lovec a chytil se za nohu. „Toho budete litovat, dámo!"

Objevil se starší strážce ze smečky. „Nějaký potíže, pane?" zeptal se.

Lovec nebyl rád, že ho viděli v tak nedůstojné situaci. „Ale, nic," zavrčel. „Všechno podle plánu."

„Chlapi už nasbírali chrastí, pane, a dali ho pod barák, jak jste nařídil. Dřevo je suchý a křesadla maj dobrou jiskru, pane."

„Výtečně," pravil Lovec zlověstně.

„Dovolíte, pane?" ozval se za jeho zády hlas s nápadným přízvukem. To jeden z kupců vstal od stolu a zamířil k Lovci.

„Co je?“ procedil Lovec mezi sevřenými zuby a obrátil se na jedné noze tváří ke kupci. Muž se rozpačitě zastavil. Na sobě měl tmavočervenou halenu hanzy, kupecké ligy, celou pošpiněnou a potrhanou po dlouhé cestě. Rozčepýřené plavé vlasy mu držely na lebce jen díky umaštěné kožené čelence a tvář měl ve světle petrolejky bílou jako těsto.

„Myslím, že máme tu informaci, kterou jste chtěl…?“ pokračoval kupec. Pomalu hledal v cizím jazyce správná slova a na konci věty zvedal hlas jako při otázce.

„Neříkejte,“ opáčil Lovec a zapomněl na bolest v noze. Zavětřil stopu.

Lilka vyděšeně pohlédla na kupce. Jak by mohl on něco vědět? Pak si to uvědomila. Určitě je viděl z okna.

Kupec uhnul jejímu vyčítavému pohledu.

„Myslíme, že ti, co hledáte, odpluli…? Na lodi…?“ rozvláčně pokračoval.

„Tak na lodi. Na jaké lodi?“ vyhrkl Lovec, opět na koni.

„My se v těch vašich lodích nevyznáme. Malá bárka, červené plachty…? Nějaká rodina a vlk.“

„Vlk. Aha, ten vořech.“ Lovec přistoupil nebezpečně blízko ke kupci a zavrčel hlubokým hlasem. „Kudy jeli? Po proudu, nebo proti proudu? K horám, nebo k přístavu? Dobře si rozmysli, kamaráde, co řekneš, nechceš-li se i se svými kamarády dnes v noci pořádně ohřát.“

„Po proudu. K přístavu,“ zamumlal kupec. Lovcův horký dech mu byl nepříjemný.

„Dobrá,“ řekl spokojeně Lovec. „Mám dojem, že byste měli se svými přáteli odejít, dokud můžete.“

Ostatní čtyři kupci beze slova vstali a připojili se k pátému. Lilčinu zděšenému pohledu se provinile vyhýbali. Rychle vyklouzli do noci a nechali Lilku jejímu osudu.

Lovec jí vysekl posměšné pukrle.

„Dobrou noc, madam,“ řekl. „Vřelé díky za vaši pohostinnost.“ A pak vyrazil ven a prudce za sebou přibouchl dveře.

„Zatlučte ty dveře hřeby!“ zařval vztekle. „A okna také. Ať vám neuteče!“

Lovec rázně vykročil po dřevěném chodníku. „Sežeň mi střellod!“ nařídil běžci čekajícímu na konci dřevěného chodníku. „Ať čeká v přístavišti. Okamžitě!“

Lovec došel ke břehu a obrátil se, aby ještě vrhl rychlý pohled na hostinec Lilky Buchtíkové. Ačkoliv si velmi přál ještě před odchodem zhlédnout první plameny, nezastavil se. Musí jít po stopě, dříve než vychladne. Jak kráčel k přístavišti, kde chtěl počkat na stíhací člun, objevil se na Lovcově tváři spokojený úsměv.
Nikdo si nesmí dovolit dělat z něj hlupáka.

Za usmívajícím se Lovcem klusal učeň. Byl dosti rozmrzelý, protože ho v té zimě nechali čekat před hostincem, ale také byl velice rozčilený a plný očekávání. Tmavé oči mu jen svítily a bledé tváře v ledovém nočním vzduchu hořely ruměncem. Tohle určitě bude ono velké dobrodružství, o kterém vyprávěl mistr. A on je součástí tohoto dobrodružství, protože bez něj se nemůže pokračovat. Neboť právě on je Lovcovým poradcem. On je tím, který bude dohlížet na lov. On je tím, bez jehož schopností a síly magyku se smečka neobejde. Jeho myslí na kratičkou chvíli přelétl stín pochybností, ale učeň ho rychle zahnal. Připadal si tak důležitý, že se mu chtělo křičet. Nebo vyskočit do vzduchu. Nebo někoho udeřit. Ale to nesmí. Musí dělat to, co mu

jeho pán přikázal, a bez řečí následovat Lovce. Ale mohl by pořádně praštit královničku, až ji dostihne – to ji naučí.

„Přestaň už blouznit a vlez do člunu," vyštěkl na něj Lovec. „Zalez si dozadu, ať nepřekážíš."

Učeň učinil, jak mu Lovec přikázal. Nerad si to přiznával, ale Lovec ho děsil. Opatrně vkročil na záď a vmáčkl se do úzkého prostoru pod nohama veslařů.

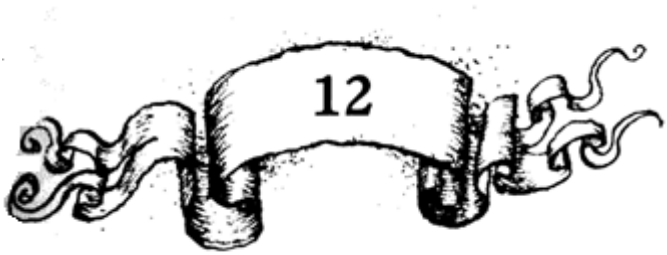
Lovec si spokojeně prohlížel střelloď. Dlouhá štíhlá lodice, černá jako noc, měla povrch z leštěného laku, díky čemuž mohla klouzat vodou s lehkostí bruslaře na ledě. Poháněna deseti dokonale trénovanými veslaři dokázala předhonit na hladině jakékoliv plavidlo.

Na přídi byl zavěšen silný světlomet a stála tu těžká trojnožka, na kterou se dala nasadit pistole. Lovec opatrně vkročil na příď a usedl na úzké prkno za trojnožkou. Rychle a zkušeně na stojan připevnil stříbrnou pistoli zabíječů. Pak vytáhl z malého váčku stříbrnou kulku, důkladně si ji prohlédl, aby se ujistil, že je to právě ta, kterou potřebuje, a položil ji na malou destičku vedle pistole, aby byla po ruce. Nakonec Lovec vyňal z nábojové bedničky v lodi pět obyčejných střel a vyskládal je vedle stříbrné kulky. Byl připraven.

„Vpřed!" zavelel.

Střelloď se hladce a neslyšně odpoutala od hráze a brzy se ocitla v rychlém proudu uprostřed řeky. Zakrátko zmizela v noční tmě.

Ale ještě předtím se Lovec rychle ohlédl za sebe. Naskytl se mu pohled, po kterém toužil. Do noci vyšlehly plameny. Hostinec Lilky Buchtíkové hořel.

MURIEL

O pár mil níže na řece se nesla s větrem v zádech plachetnice Muriel. Cvoček byl ve svém živlu. Stál u kormidla a zkušeně manévroval malou přeplněnou lodí v proudu uprostřed řeky – tam byla voda hluboká a pohybovala se rychleji než u břehů. Jarní odliv rychle ustupoval k moři a unášel je s sebou, a také se zvedl dost silný vítr, až se hladina čeřila, a Muriel na vlnách přímo tančila.

Vysoko na obloze zářil úplněk a svítil jim na cestu, zalévaje řeku stříbrným světlem. Řeka se vinula v zákrutách směrem k moři a cestující na lodi ještě na začátku cesty mohli vidět nízké břehy s převislými stromy a osaměle stojícími chalupami, ale jak pluli dál, břehy se stale vzdalovaly. Na osádku se sneslo ticho a všichni si na obrovské vodní ploše připadali tak malí a nepatrní, až to nahánělo strach. A Marcii bylo hrozně špatně.

Jenna seděla opřená zády o trup lodi a držela lano, jak jí nařídil Cvoček. Lano bylo připevněno k malé trojcípé plachtě u přídě – plachta se nadouvala ve větru a mocně cloumala ráhnovím a Jenna měla co dělat, aby ji udržela. Prsty jí ztuhly a znecitlivěly, ale neodvažovala se lano pustit. Když se Cvoček dostane ke kormidlu, je z něj učiněný kapitán, pomyslila si.

Vál studený vítr a dokonce i v tlustém svetru, kabátku z ovčí kůže a škrábavé vlněné čepici, kterou jí Silas našel v Lilčině šatníku, se Jenna klepala zimou.

Vedle Jenny se zimomřivě choulil chlapec číslo 412. Když ho Jenna vtáhla do člunu, řekl si, že se nedá nic dělat, a svůj boj proti čarodějům a těm jejich divným dětem vzdal. A když Muriel obeplula Krkavčí skálu a on už neviděl hrad, stočil se chlapec číslo 412 prostě do klubíčka vedle Jenny a okamžitě usnul. Teď, když se Muriel dostala do bouřlivějších vod, narážel při pohybech lodi hlavou o stěžeň, a tak ho Jenna jemně zvedla a položila si jeho hlavu na klín. Dívala se na jeho vyhublý, špičatý obličej, skoro se ztrácející pod červenou plstěnou čapkou, a pomyslila si, že tahle čtyřistadvanáctka vypadá mnohem šťastnější, když spí. Pak její myšlenky zaletěly k Lilce.

Jenna měla Lilku velice ráda. Bavilo ji, jak Lilka ustavičně něco vykládala, a líbilo se jí, jak se se vším vždycky dokázala vypořádat. Pokaždé když se Lilka přihnala k Heapovým na návštěvu, přinesla s sebou spoustu vzrušujících zpráv o tom, co se na hradě stalo, a to Jenna milovala.

„Doufám, že je Lilka v pořádku," řekla Jenna tiše a zaposlouchala se do pravidelného vrzání loďky, která si odhodlaně razila cestu vpřed černými vodami.

„I já, holčičko," dodal Silas pohroužen v myšlenky.

Od chvíle, kdy jim hrad zmizel z dohledu, měl konečně i Silas čas na přemýšlení. Nejprve vzpomínal na Sáru a chlapce a doufal, že se v pořádku dostali do Galenina domu na stromě v lese, a pak se i on myšlenkami vrátil k Lilce a nebylo mu dobře na duši.

„Ta bude v pořádku," podotkla Marcia mdle. Bylo jí špatně, a to se jí pranic nelíbilo.

„To jsi celá ty, Marcio," odsekl Silas. „Teď, když jsi MimoŘádná čarodějka, každého jen využiješ a pak po něm ani nevzdechneš. Ty už prostě nežiješ ve skutečném světě, víš? Na rozdíl od nás, řadových čarodějů. My víme, jaké to je být v nebezpečí."

„Muriel pluje skvěle," řekl Cvoček jasným hlasem ve snaze změnit téma. Nelíbilo se mu, když se Silas rozčiloval. Podle Cvočka nebylo nic špatného na tom být řadovým čarodějem. On sám v tom

tuze velké zalíbení nenacházel – příliš mnoho knih ke čtení a málo času na plachtění – ale považoval tuto práci za hodnou úcty. A vůbec, kdo by chtěl být MimoŘádným čarodějem? Být skoro pořád zavřený v té divné Věži čarodějů! A takový čaroděj ani nemůže vyjít ven, aniž by na něj lidé zírali s otevřenými pusami. Tak po tomhle netouží ani náhodou.

Marcia si vzdychla. „Jen doufám, že můj platinový talisman záštity, který jsem jí dala, jí bude ku prospěchu," řekla pomalu a s předstíranou skromností pohlédla ke vzdálenému břehu.

„Ty jsi dala Lilce jedno ze svých kouzel z pásu?" zeptal se Silas udiveně. „Kouzlo záštity? Není to trochu riskantní? Co když ho budeš potřebovat?"

„Kouzlo záštity se má použít v naléhavém případě. Lilka jistě půjde za Sárou ke Galeně. I pro ně může být k užitku. A teď buď zticha. Asi budu zvracet."

„Muriel si vede moc dobře, Cvočku. Jsi dobrý námořník," pochválil Silas Cvočka o něco později.

„Dík, táto," usmál se Cvoček zeširoka, šťastný jako vždycky, když mu loď dobře plula. Cvoček skutečně vedl Muriel řekou jako ostřílený kapitán, obratně manévroval s lodí ve větru, a malá plachetnice si směle razila vlnami cestu vpřed.

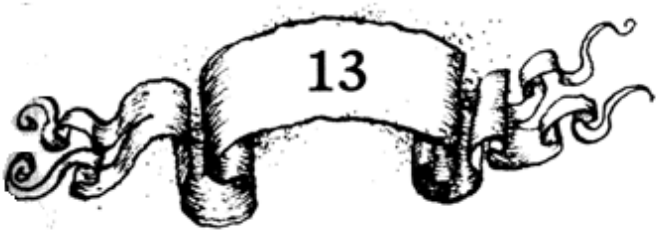
„Nejsou už tamhle Sivé bažiny, táto?" zeptal se Cvoček po chvíli a ukázal na vzdálený břeh nalevo. Už předtím si všiml, že krajina kolem nich se mění. Muriel teď brázdila ohromnou vodní plochu a v dálce Cvoček viděl rozlehlou, nízko položenou krajinu poprášenou sněhem, který v měsíčním světle slabě jiskřil.

Silas se upřeně zahleděl přes vodu.

„Možná bys tam měl zajet, Cvočku," přitakal a mávl rukou zhruba směrem, kam Cvoček ukazoval. „Pak musíme dávat pozor, abychom neminuli Deppenský kanál. Do něj se musíme dostat."

Silas doufal, že si ještě bude pamatovat místo, kde Deppenský kanál ústí do řeky. Po něm se dalo projet až k domku strážce bažin, kde bydlela teta Zelda. Už to bylo hodně dlouho, kdy Zeldu viděl naposled, a bažiny teď všude připadaly Silasovi stejné.

Cvoček právě změnil kurz a mířil směrem, kam mu Silas ukázal, když vtom noční tmu na jejich zády proťal mohutný světelný proud. Byl to světlomet střellodi.

PRONÁSLEDOVÁNÍ

Všichni – kromě chlapce číslo 412, který stále spal – se upřeně zadívali do tmy. Světlomet znovu olízl vzdálený horizont a osvětlil širokou hladinu řeky a nízké břehy na obou stranách. Nikdo neměl pochyby o tom, co to znamená. „To je Lovec, viď, tati?“ zašeptala Jenna.

Silas věděl, že Jenna se nemýlí, ale pravil: „No, mohlo by to být všelicos, holčičko. Možná jen rybářská loď… nebo tak něco,“ dodal chabě.

„Ovšemže je to Lovec. Je to rychlý stíhací člun, pokud se nemýlím,“ vyhrkla Marcia, které najednou přestalo být špatně.

Marcia si to neuvědomila, ale nevolnost ji přešla proto, že Muriel se přestala houpat na vlnách. Vlastně se skoro zastavila a teď ji voda pomalu unášela neznámo kam.

Marcia káravě pohlédla na Cvočka. „Tak jeď přece dál, Cvočku. Proč jsi tak zpomalil?“

„Nemůžu nic dělat. Přestal foukat vítr,“ zamumlal Cvoček pln obav. Právě obrátil Muriel k Sivým bažinám, jen aby zjistil, že vítr ustal. Muriel ztratila rychlost a její plachty zplihle visely na stěžních.

„Nemůžeme tu jen tak sedět,“ řekla Marcia a znepokojeně sledovala, jak se paprsek světlometu rychle blíží. „Střelloď tu bude za pár minut.“

„Neumíš rozpoutat vítr?“ zeptal se Silas Marcie rozčileně. „V kurzu pro pokročilé jste myslím měli ovládání živlů. Nebo nás udělej neviditelnými. Tak dělej, Marcio. Něco musíš podniknout.“

„Nemůžu jen tak rozpoutat vítr, jak ty říkáš. Nemám na to dost času. A sám víš, že neviditelnost je osobní kouzlo. Na ostatní nebude fungovat.“

Paprsek světlometu znovu přejel po hladině. Byl stále jasnější a rychle se k nim přibližoval.

„Budeme muset použít pádla,“ řekl Cvoček, který se jakožto kormidelník rozhodl převzít velení. „Můžeme dopádlovat k bažinám a tam se schovat. Tak dělejte. Rychle.“

Marcia, Silas a Jenna popadli pádla. Chlapec číslo 412 se s úlekem probudil, když Jenna pustila jeho hlavu z klína, jak se rychle vrhla k pádlu. Nešťastně se rozhlížel kolem sebe. Proč je pořád na lodi se všemi těmi čaroději? Co od něho chtějí?

Jenna mu vrazila do ruky zbývající pádlo.

„Pádluj!“ řekla mu. „Jak nejrychleji můžeš!“ Tón jejího hlasu připomněl chlapci 412 učitele výcviku. Zanořil pádlo do vody a pádloval, jak nejrychleji dokázal.

Pomalu, příliš pomalu se Muriel šinula do bezpečí Sivých bažin a světlomet střellodi se zatím míhal sem a tam po hladině a neúprosně slídil po kořisti.

Jenna se kradmo ohlédla a ke své hrůze spatřila černý obrys střellodi. Loď jí připadala jako dlouhý odporný brouk – pět párů černých broučích noh se nehlučně zařezávalo do vody, sem a tam, sem a tam, a nejlépe trénovaní veslaři hnali loď vpřed nejvyšší rychlostí a už byli Muriel s horečně pádlující osádkou v patách.

Na přídi seděla hrozivě vzpřímená postava připravená udeřit. Byl to Lovec, o tom nemohlo být pochyb. Jenna zachytila chladný, vypočítavý Lovcův pohled a náhle se cítila natolik statečná, že oslovila Marciu.

„Marcio,“ řekla, „do bažin se nedostaneme včas. Něco musíš udělat. Hned teď.“

Marcia vypadala překvapeně, když ji Jenna takto zpříma oslovila, nicméně v duchu pocítila uspokojení. Takhle mluví opravdová princezna, pomyslila si.

„Tak tedy dobrá,“ souhlasila Marcia. „Můžu zkusit mlhu. Dá se to zvládnout do třiapadesáti sekund. Zima a vlhko je na to dost.“

Posádka Muriel si byla jista, že pokud jde o chlad a vlhko, rozhodně to nebude žádný problém. Jen doufali, že mají ještě padesát tři sekundy.

„Všichni přestaňte pádlovat,“ nařídila jim Marcia. „Nehýbejte se. A buďte potichu. Nikdo ani muk.“ Posádka Muriel poslechla a v tichu, které se rozhostilo, uslyšeli v dálce nový zvuk. Rytmické šplouchání vesel střellodi.

Marcia se opatrně postavila a toužebně si přála, aby se loď pod ní tolik nekolébala. Pak se opřela o stěžeň, aby získala rovnováhu, zhluboka se nadechla a rozhodila ruce, až se jí plášť rozestřel jako pár rudých křídel.

„Mlho, výš!“ zašeptala MimoŘádná čarodějka, jak nejhlasitěji se odvážila. „Mlho, výš a vytvoř skrýš!“

Bylo to krásné kouzlo. Jenna viděla, jak se na jasném měsíčním nebi začínají tvořit husté bílé obláčky, které vbrzku zakryly měsíc, a do nočního vzduchu se od nich snášel pronikavý chlad. V té tmě všechno ztuhlo zimou a z černé hladiny kolem, kam jen oko dohlédlo, stoupaly cáry mlhy. Mlha stoupala rychleji a rychleji, postupně se spojovala v husté chuchvalce, a pásy bílé páry se valily i z bažin. Přímo uprostřed, v oku mlhy, seděla na hladině nehybná a trpělivě čekající Muriel, zatímco mlha se převalovala kolem, vířila a houstla.

Brzy se Muriel utápěla v hluboké bílé tmě, jejíž chlad zalézal Jenně až do morku kostí. Jenna cítila, jak se kluk číslo 412 vedle ní hrozně třese. Od té doby, kdy ležel pod sněhem, mu byla pořád zima.

„Přesně padesát tři sekundy,“ ozvalo se z mlhy Marciino zabručení. „To není špatné.“

„Pššt,“ sykl Silas.

Na malou plachetnici padlo tlusté bílé ticho. Jenna zvedla ruku a dala si ji před oči. Neviděla nic než bílo. Ale slyšela všechno.

Slyšela synchronizované pleskání vesel ostrých jako břit, jak se znovu a znovu noří do vody. Slyšela svist přídě střellodi protínající řeku a teď – teď byla střelloď tak blízko, že slyšela namáhavé odfukování mužů u vesel.

„Stát!“ zahřměl Lovcův hlas z mlhy. Šplouchání vesel ustalo a střelloď zůstala stát, unášena v proudu řeky. Osazenstvo Muriel zadrželo dech, neboť si byli jisti, že střelloď je skutečně velice blízko. Možná tak blízko, že by Lovec mohl skočit na přeplněnou palubu Muriel…

Jenna cítila, jak jí rychle a hlasitě buší srdce, ale donutila se dýchat pomalu a tiše. Věděla, že ačkoliv nejsou vidět, stále by mohli být slyšet. Cvoček a Marcia si počínali stejně. Silas svíral dlaní Maxovu vlhkou mordu, aby snad nezakňučel, a druhou rukou mlhou vyděšeného vlkodava konejšivě hladil po hřbetě.

Jenna cítila, jak se kluk číslo 412 pořád třese. Pomalu natáhla ruku a přitáhla si ho k sobě, aby ho zahřála. Hoch se zdál celý strnulý a Jenna poznala, že bedlivě naslouchá Lovcovu hlasu.

„Máme je!“ říkal Lovec. „Tohle je čarodějná mlha, pokud vím. A co najdete v čarodějné mlze? Čarodějnici, na to vemte jed. A její komplice.“ Mlhou se nesl jeho hluboký, samolibý smích, až se Jenna otřásla.

„Vzdejte se…“obklopil Muriel hlas neviditelného Lovce. „Králov… princezna se nemusí ničeho obávat. Ani vy ostatní. Jde nám jen o vaši bezpečnost a chceme vás doprovodit do hradu, než se vám přihodí nějaká nehoda.“

Jenně připadal Lovcův úlisný hlas odporný. Protivilo se jí, že před ním nemůžou utéct, že tady musí sedět a poslouchat ty sametové lži. Měla chuť se na něj rozkřičet. Říct mu, že ona tady vládne. A že nebude poslouchat jeho hrozby. A to on bude litovat. A pak uslyšela, jak kluk číslo 412 nabral dech, a věděla přesně, co chce udělat. Vykřiknout.

Jenna přitiskla dlaň pevně na chlapcova ústa. Urputně se bránil a snažil se ruku odstrčit, ale ona druhou rukou sevřela jeho paže a pevně mu je přitiskla k tělu. Jenna byla na svoji postavu silná a velice rychlá. Neduživý hoch na ni nestačil.

Chlapec číslo 412 zuřil. Jeho poslední šance pro záchranu byla zmařena. Mohl se vrátit do Mladé armády jako hrdina, jako ten, jenž statečně překazil pokus čarodějů o útěk. Místo toho má na puse umouněnou princezninu ručku, z čehož se mu dělalo špatně. A navíc ona je silnější než on. To není fér. On je kluk a ona jen hloupá holka.

Ve zlosti chlapec číslo 412 vykopl nohou a hlasitým úderem zasáhl palubu. V tu chvíli byl u něho Cvoček, skočil mu na nohy a držel ho tak pevně, že hoch byl naprosto neschopen dalšího pohybu ani nemohl vydat jakýkoliv zvuk.

Ale neštěstí bylo hotovo. Lovec už nabíjel do pistole stříbrnou kulku. Zlostný kopanec kluka číslo 412 stačil k tomu, aby Lovec mohl přesně určit místo, kde jsou. Usmál se a namířil pistoli na trojnožce do mlhy. A skutečně mířil přímo na Jennu.

Marcia zaslechla kovový zvuk stříbrné kulky nabíjené do pistole, zvuk, který už jednou slyšela a na který nikdy nezapomene. Rychle přemýšlela. Mohla použít ochranný štít, ale dobře věděla, že Lovec si může klidně počkat, dokud kouzlo nepomine. Jediné řešení, napadlo Marcii, je projekce. Jenom doufala, že k tomu bude mít dost energie.

Marcia zavřela oči a vyvolala projekci. Představila si obraz Muriel i s cestujícími, jak plnou rychlostí vyplouvá z mlhy. Jako u všech projekcí vznikl zrcadlový obraz, ale Marcia doufala, že v té tmě a v rychlosti, jakou leiruM plula, si Lovec ničeho nevšimne.

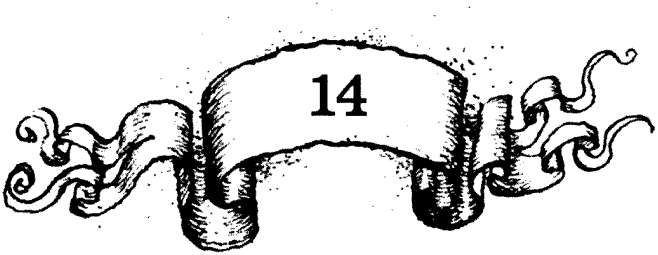
„Pane!“ ozval se výkřik jednoho z veslařů. „Snaží se utéct, pane!“

Zvuk nabíjené pistole ustal. Lovec zaklel.

„Plujte za nimi, vy idioti!“ křikl na muže u vesel.

Střelloď se pomalu odpoutala od mlhy.

„Rychleji!“ křičel Lovec vztekle, celý bez sebe při pohledu na kořist, která mu té noci unikala již potřetí. Uvnitř mlhy se Jenna a Cvoček šťastně usmáli. Bylo to jedna nula.

DEPPENSKÝ KANÁL

Marcia byla nevrlá. Velice nevrlá.

Provést dvě kouzla bezprostředně po sobě bylo opravdu těžké. Zvláště když jedním z nich byla projekce, kouzlo využívající obrácený magyk. Na rozdíl od ostatních kouzel, která Marcia používala, tohle mělo stále spojení s temnou stranou – druhou stranou, jak tomu Marcia raději říkala. Chce-li čaroděj použít obrácený magyk a přitom se vyhnout tomu, aby přivolal ty druhé, musí být opravdu hodně zkušený a nebojácný. Alter učil Marciu dobře, však také mnoho kouzel, která se naučil od DomDaniela, souviselo s temným magykem, a Alter musel mít hodně zkušeností, aby se temnotě dokázal ubránit. Marcia si moc dobře uvědomovala, že použije-li projekci, někde blízko se vznáší hrozba těch druhých, čekajících na příležitost zasáhnout.

Proto teď byla tak nevrlá a pro samou únavu zapomínala na zdvořilost. „Proboha živého, rozhýbej už konečně tu mizernou loď, Cvočku," obořila se na Cvočka. Ten se zatvářil uraženě. Takhle s ním mluvit nemusela.

„Někdo by měl taky pádlovat," zamumlal Cvoček. „A taky bych rád věděl, kam máme plout."

Se značným úsilím a přemáhajíc podráždění Marcia vytvořila v mlze průchod. Silas mlčel. Věděl, že Marcia používá obrovské

množství energie magyku, a pocítil k ní přeci jen respekt. Aby se on pokusil o projekci, o tom nemohla být ani řeč, natož zároveň udržovat tak hustou mlhu. Musel to nechat na ní – Marcia byla opravdu skvělá.

Silas nechal Marciu, aby se věnovala výhradně práci s magykem, a pádloval s Muriel tunelem vytvořeným ve vatovité mlze. Cvoček opatrně kormidloval člun směrem k jasné hvězdné obloze na konci tunelu. Brzy loď zavadila dnem o hrubý písek a pak se zastavila o hustý trs ostřice. Dosáhli bezpečí Sivých bažin.

Marcia si hluboce vydechla úlevou a nechala mlhu rozptýlit. Všichni se uvolnili, až na Jennu. Jenna, která se jakožto jediná dívka v rodině se šesti chlapci přeci jen něco naučila, ještě stále držela chlapce číslo 412 v pevném sevření.

„Pusť ho, Jen," řekl jí Cvoček.

„A proč?" opáčila Jenna.

„Je to jen hloupej kluk."

„Ale málem nás všechny zabil. Zachránili jsme ho, když byl zasypaný pod sněhem, a on nás teď zradil," řekla Jenna naštvaně.

Chlapec číslo 412 nic neříkal. Zasypaný pod sněhem? Zachránili ho? Pamatoval si jedině, že usnul před Věží čarodějů a pak se probudil jako vězeň v Marciiných komnatách.

„Pusť ho, Jenno," řekl Silas. „Vždyť vůbec nechápe, co se děje."

„No dobře," Jenna neochotně uvolnila sevření. „Ale já myslím, že je to pěknej protiva."

Kluk číslo 412 pomalu zvedl zrak a třel si paži. Nelíbilo se mu, jak na něj všichni koukali. Ani se mu nelíbilo, že ho tahleta princeznovská holka nazývá protivou, zejména když na něj předtím byla tak hodná. Chlapec číslo 412 se odtáhl od Jenny co nejdál a snažil se srovnat si všechno v hlavě. Nebylo to snadné. Nic nedávalo smysl. Snažil se vybavit si, co mu říkali v Mladé armádě.

Fakta. Existují jen fakta. Dobrá fakta. Špatná fakta.

Takže:

Fakt číslo jedna. Unesli ho. ŠPATNĚ

Fakt číslo dvě. Vzali mu uniformu. ŠPATNĚ

Fakt číslo tři. Nacpali ho do odpadní šachty. ŠPATNĚ

Fakt číslo čtyři. Naložili ho do studené smradlavé lodě. ŠPATNĚ

Fakt číslo pět. Nezabili ho čarodějové (zatím). DOBŘE
Fakt číslo šest. Pravděpodobně ho brzy zabijí čarodějové. ŠPATNĚ

Chlapec číslo 412 si spočítal, kolikrát se v jeho výčtu zopakovalo slovo DOBŘE a kolikrát ŠPATNĚ. Jako obvykle, ŠPATNÉ převažovalo nad DOBRÝM, což ho ani nepřekvapovalo.

Cvoček a Jenna vylezli z Muriel a vydrápali se na travnatý břeh vedle malé písečné pláže, u které teď plachetnice se svěšenými plachtami kotvila. Cvoček po práci u kormidla zatoužil po odpočinku. Svůj úkol kapitána lodi bral velice vážně, a dokud byl na palubě, měl pocit, že pokud se stane něco zlého, bude to jistým způsobem jeho vina. Jenna byla ráda, že má pod nohama zase pevnou zem, i když trochu vlhkou – tráva, na kterou si sedla, byla jaksi hrbolatá a měkká, jako by vyrůstala z velké mokré houby, a byla pokryta popraškem sněhu.

V bezpečné vzdálenosti od Jenny se chlapec číslo 412 odvážil pozvednout zrak a spatřil něco, z čeho se mu zježily chlupy na zátylku. Magyk. Mocný magyk.

Chlapec číslo 412 zíral na Marciu. Ačkoliv si toho nikdo jiný zdá se nevšiml, viděl, jak Marciu obestírá energetický oblak magyku. Celý plášť MimoŘádné čarodějnice sršel rudou září a narudlým odleskem se třpytily i její tmavé vlnité vlasy. Marciiny zářivé oči zeleně plály, zahleděny do nekonečna, jako by viděly němý film, který mohla sledovat jen ona. I přes veškeré úsilí, jaké Mladá armáda vynaložila, aby při výcviku postavila čaroděje a vše, co měli společného, do nepříznivého světla, pocítil chlapec číslo 412 v přítomnosti magyku uctivý úžas.

Ten film, který Marcia sledovala, nebyl o ničem jiném než o leiruM a její zrcadlové posádce, plující rychle kupředu k širokému ústí řeky. Zakrátko se dostane k přístavu a dál na otevřené moře. K Lovcovu údivu dosahovala na tak malou plachetnici neuvěřitelné rychlosti, a ačkoliv střelloď stále měla leiruM v dohledu, dalo veslařům velkou práci přiblížit se natolik, aby mohl Lovec vypálit svou stříbrnou kulku. Muži u vesel byli už také unaveni a Lovec měl ochraptělý hlas, jak je pořád poháněl: „Rychleji, vy pitomci!“

Čarodějův učeň po celou dobu honičky seděl poslušně na zádi lodi. Čím vzteklejší byl Lovec, tím méně se učeň odvažoval něco říci a tím více se krčil do svého malého prostoru u upocených nohou desátého veslaře. Ale jak čas plynul, desátý veslař si stále častěji brumlal pod vousy o Lovci velice nelichotivé poznámky a to učni dodalo odvahy. Pořádně se podíval přes vodu na rychle plující leiruM. Čím déle se na leiruM díval, tím silnější měl dojem, že tu něco nehraje.

Nakonec se učeň odvážil vykřiknout na Lovce: „Víte, že jméno lodi je obráceně?“

„Nesnaž se mě přechytračit, hochu.“

Lovec měl dobrý zrak, ale možná ne tak dobrý jako kluk starý deset a půl roku, jehož největší zálibou bylo sbírat a značkovat mravence. Ještě když pobýval ve Zlokraji, trávil učeň celé hodiny s camerou obscurou svého mistra a ve skrytu břehu pozoroval řeku. Znal jména a minulost všech lodí, které se tu plavily. Věděl, že loď, kterou pronásledovali předtím, než se snesla mlha, byla Muriel, kterou postavil Rupert Koumes a pronajímal ji na lov sledu. Také věděl, že po mlze nesla loď jméno leiruM, a „leiruM“ je zrcadlový obraz „Muriel“. A byl učněm DomDaniela dost dlouho, aby dobře věděl, co to znamená.

LeiruM je projekce; je to přízrak, fantom, iluze.

K dotvrzení domněnky učně, který se právě chystal o této zajímavé skutečnosti zpravit Lovce, právě v tom okamžiku na skutečné Muriel Max přátelsky olízl Marciinu ruku teplým uslintaným jazykem, jako to vlkodavové dělají. Marciina koncentrace malinko polevila a leiruM na chvíli Lovcovým zrakům zmizela. Hned se znovu objevila, ale bylo již příliš pozdě. LeiruM se prozradila.

Lovec vztekle zařval a udeřil pěstí do paluby. Pak zařval znovu, tentokrát bolestí. Zlomil si kůstku v malíčku. Bolelo to. Mávaje rukou bolestí, zařval Lovec na veslaře: „Zpátky, vy pitomci!“

Střelloď se zastavila, veslaři si přehodili sedátka a unaveně začali veslovat opačným směrem. Lovec se ocitl na zádi lodi. Učeň teď ke své radosti seděl vepředu.

Ale střelloď už nebyla tím výkonným strojem jako předtím. Muži u vesel rychle ztráceli síly a nelibě nesli urážky, které na ně pořvával stále hysteričtější velitel bažící po smrti své kořisti. Jejich záběry ztrácely rytmus a pohyb člunu už nebyl tak hladký a klidný.

Lovec seděl vzadu na lodi a mračil se. Věděl, že ztratí-li se mu tuto noc stopa počtvrté, definitivně vychladne. Lov se přestával dařit.

Učni se ale tento zvrat zamlouval. Seděl v místě, které se teď stalo přídí, a podobně jako Max nastavil tvář do noci a vychutnával příjemné doteky proudícího vzduchu. Také měl dobrý pocit, že se dokázal zhostit své role. Jeho mistr by na něj byl pyšný. Učeň si v duchu představoval, jak bude mistrovi vyprávět o tom, kterak rozpoznal šalebnou projekci a přišel na jejich omyl. Možná že jeho pán přestane být tak zklamaný nedostatkem učňova talentu, pokud šlo o magyk. Vždyť se tak snaží, opravdu se snaží, aby mu to šlo, ale magyk se mu ovládnout nedařilo, ať to zkoušel, jak chtěl.

Ten děsivý paprsek světla, který se znovu objevil ve vzdáleném ohybu řeky, spatřila první Jenna. „Vracejí se zpátky!“ vykřikla.

Marcia vyskočila, nechala projekci projekcí a nedaleko přístavu daleko odtud leiruM i s posádkou zmizela jednou provždy, k úžasu osamělého rybáře na hrázi.

„Musíme schovat loď,“ řekl Cvoček a vyskočil na travnatý břeh, následován Jennou.

Silas vystrčil Maxe z lodi a poručil mu, aby si lehl. Pak pomohl vystoupit Marcii a za ní se ven vyškrábal chlapec číslo 412.

Marcia seděla na travnatém břehu Deppenského kanálu, rozhodnuta uchovat své rudé hadí střevíce v suchu co nejdéle. Všichni ostatní, včetně chlapce 412 (čemuž se Jenna tuze podivila), se brodili mělkou vodou a snažili se odtlačit Muriel z písčitého břehu zpátky na vodu. Pak Cvoček popadl lano a táhl Muriel Deppenským kanálem, až loď zajela za ohyb a nebyla z řeky vidět. Nastal odliv a hladina byla nízko, takže stěžeň Muriel zůstal skryt mezi vystouplými břehy.

Nad vodou se nesly vzteklé výkřiky Lovce poháněcího veslaře a Marcia vystrčila hlavu nad břeh, aby zjistila, co se děje. Pohled, který se jí naskytl, stál opravdu za to. Lovec krkolomně balancoval na zádi střellodi a divoce mával paží. Z hrdla se mu linul nepřetržitý proud

nadávek snášejících se na veslaře, kteří ztratili veškerý smysl pro rytmus a nechali loď plout cikcak po vodě.

„Neměla bych to dělat," řekla Marcia. „Opravdu bych neměla. Je to dosti podlé a zlomyslné a vyžaduje to energii magyku, ale to je mi jedno."

Jenna, Cvoček a kluk číslo 412 vyběhli na břeh kanálu, aby se podívali, co Marcia udělá. A viděli, jak Marcia ukázala prstem na Lovce a tiše řekla: „Skoč do vody!"

Na zlomek sekundy pocítil Lovec zvláštní nucení učinit něco velice hloupého – což se také stalo. Z nějakého důvodu, který nechápal, elegantně vzpažil, předklonil se a pečlivě sepnul ruce nad hlavou. Pak se zvolna zhoupl v kolenou a ladnou šipkou hladce zajel do ledové vody.

Veslaři zdráhavě a možná až příliš pomalu začali veslovat zpět, aby pomohli kuckajícímu Lovci do lodi.

„To byste ale opravdu neměl dělat, pane," pravil desátý veslař. „V takovém počasí."

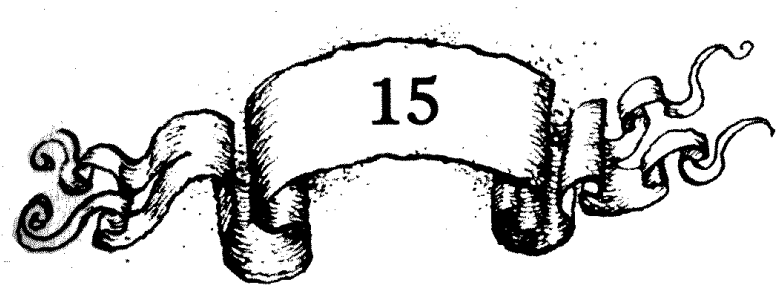
Lovec ani nemohl zanadávat. Zuby mu jektaly tak hlasitě, že mohl sotva přemýšlet, natož něco říci. Mokré šaty se mu lepily k tělu a Lovec se ve studeném nočním vzduchu neovladatelně třásl. Zachmuřeně prozkoumával zrakem bažiny, neboť si byl jist, že právě tam se skrývá jeho kořist, nikoho však nezahlédl. Lovec měl dost zkušeností na to, aby věděl, že uprostřed noci nemá smysl se do bažin pouštět. Nedá se nic dělat – stopa vychladla a on se musí vrátit na hrad.

Střelloď se vydala na dlouhou mrazivou cestu k hradu a Lovec se choulil na zádi, konejšil svůj zraněný prst a rozjímal nad nezdarem svého lovu. A nad svou pověstí.

„Dobře mu tak," pravila Marcia. „Ohavný chlap."

„To není moc profesionální," ozval se známý hlas od vody, „ale celkem pochopitelné, má milá. Za mých mladých let bych byl sám v pokušení."

„Altere!" vydechla Marcia a malinko zrůžověla.

PŮLNOČNÍ PIKNIK NA PLÁŽI

„Strýček Alter!“ vykřikla Jenna radostně. Vydrápala se na břeh za Alterem, který stál na pláži a udiveně zíral na rybářský prut, který držel ruce. „Princezno!“ Alter se rozzářil a popadl ji do své průsvitné náruče. Pokaždé když ji takto objal, měla Jenna pocit, jako by ji ovanul letní vánek.

„Tak to vidíte,“ usmál se Alter, „jako kluk jsem sem chodíval na ryby. Proto ten rybářský prut. Doufal jsem, že vás tu všechny najdu.“

Jenna se zasmála. Nemohla věřit, že strýček Alter někdy mohl být klukem.

„Půjdeš s námi, strýčku Altere?“ zeptala se. „Bohužel, princezno. To nemůžu. Znáš zákony duchů:

Duch smí vstoupit jenom tam, kde za života býval sám.

A jako kluk jsem bohužel nikdy nedošel dál než na tuto pláž. Těch báječných ryb, co se tu dalo chytit. Ale,“ změnil Alter téma, „copak to vidím tam v lodi na dně? Není to piknikový košík?“

Pod promáčeným klubkem lana stál piknikový košík, který jim předtím připravila Lilka Buchtíková. Silas ho vytáhl.

„Ouvej, moje záda,“ zahekal. „Co tam proboha dala?“ Silas odklopil víko. „Á, tím se to vysvětluje, je tu plno ječných koláčů. Když už nic jiného, je to výborná zátěž do lodi.“

„Tati,“ protestovala Jenna. „Nech těch hloupých řečí. A vůbec, všichni máme ječné koláče rádi, že jo, Cvočku?“

Cvoček protáhl obličej, ale kluk číslo 412 s nadějí vzhlédl. Jídlo. Měl takový hlad – už si ani nevzpomínal, co jedl naposled. Ach ano, misku studené ovesné kaše plné žmolků ráno ještě před šestou. Zdálo se to strašně dávno.

Silas vytáhl poněkud pomačkané předměty, které ležely pod plackami.

Byla tam krabička s troudem a suchými třískami na podpal, plechová nádoba s vodou, čokoláda, cukr a mléko. Dřepl si a rozdělal ohníček a nad něj zavěsil plechovku s vodou. Zatímco se voda vařila, všichni se shromáždili kolem mihotavých plamínků, hřáli si studené ruce a žvýkali tuhý ječný koláč.

Dokonce i Marcii bylo jedno, že se jí těsto lepí na zuby, a spořádala skoro celý jeden koláč. Také kluk číslo 412 spolykal svůj příděl a dojedl všechny zbytky, které tu zůstaly po ostatních. Pak si lehl na záda na vlhký písek a uvažoval, jestli se ještě někdy bude moci hýbat. Měl pocit, jako by do něj někdo nalil beton.

Jenna sáhla do kapsy a vytáhla Balvánka. Ležel mlčky v její dlani. Jenna ho jemně pohladila a Balvánek vystrčil čtyři pahýlovité nožky a zamával jimi nemohoucně ve vzduchu. Ležel na zádech jako bezmocný brouk.

„Ouha, ležíš špatně,“ uchichtla se Jenna. Položila ho správně na bříško a Balvánek otevřel oči a rozespale mžoural.

Jenna vzala mezi prsty drobeček z koláče a nabídla ho Balvánkovi.

Balvánek znovu zamžoural, uvážlivě si drobek prohlédl, delikátně kousíček uždíbl a pak drobek spořádal. Jenna byla bez sebe nadšením.

„On to snědl!“ zvolala.

„Aby ne,“ poznamenal Cvoček. „Kamenná buchta pro kameňáka. Perfektní.“

Ale ani Balvánek nezvládl z ječné placky víc než jeden velký drobek. Pár minut se ještě rozhlížel kolem sebe, pak zavřel oči a opět usnul v teploučku Jenniny dlaně.

Voda v plechovce se brzy dala do varu. Silas v ní rozpustil kostičky tmavé čokolády a přidal mléko. Namíchal směs tak, jak to měl rád, a když už skoro bublala, přidal cukr a nápoj zamíchal.

„Nejlepší horká čokoláda, jakou jsem kdy pil," prohlásil Cvoček. Nikdo neprojevil nesouhlas, a tak plechovka putovala dokola a brzy byla prázdná.

Zatímco všichni jedli, Alter si zaujatě procvičoval techniku rybolovu, a když viděl, že jsou všichni s jídlem hotovi, vznesl se nad oheň. Tvářil se vážně.

„Když jste odjeli, něco se stalo," řekl tiše.

Silas pocítil tíhu v žaludku, a nebylo to ječným koláčem. Bylo to strachy.

„Co je, Altere?" zeptal se Silas s tísnivou předtuchou. Bál se, že uslyší, že Sára a chlapci padli do zajetí. Alter věděl, na co Silas myslí.

„Tohle to není, Silasi," řekl. „Sára a hoši jsou v pořádku. Ale je to velmi zlé. Na hrad se vrátil DomDaniel."

„Cože?" vyjekla Marcia. „On se přece nemůže vrátit. MimoŘádná čarodějka jsem přece já – já mám Amulet. A když jsme opouštěli věž, byla plná čarodějů – měli dost magyku na to, aby udrželi tu starou vykopávku v patřičných mezích a poslali ho zpátky do Zlokraje, kam patří. Víš určitě, že je zpátky, Altere? Není to jen nějaká nechutná hra vrchního dozorce – té prospěchářské malé krysy?"

„Já nežertuji, Marcio," řekl Alter. „Sám jsem ho viděl. Sotva Muriel zahnula za Krkavčí skálu, DomDaniel se zhmotnil na nádvoří Věže čarodějů. Celá věž je teď prolezlá temným magykem. Smrdí to hrozně. Čarodějové propadli naprosté panice, běhali sem a tam jako mravenci, když jim šlápneš do mraveniště."

„To je ostuda. Copak jsou tak neschopní? Já to říkám pořád – úro veň čarodějů je dneska skutečně mizerná," rozhorlila se Marcia a vrhla pohled Silasovým směrem. „A kde byla Endora? Měla být mou zástupkyní – neříkej, že i Endora zpanikařila!"

„Ne. Ona nepanikařila. Postavila se mu. Začarovala dveře v celé věži.“

„Ó, díkybohu. Věž je v bezpečí,“ Marcia si vydechla úlevou.

„Ne, Marcio, není. DomDaniel zasáhl Endoru hromobleskem. Je mrtvá.“ Alter právě vázal velice složitý uzlík na rybářském vlasci. „Je mi líto,“ dodal.

„Mrtvá…“zamumlala Marcia.

„Pak vyhnal všechny čaroděje.“

„Všechny? A kam?“

„Všichni museli odejít do Zlokraje – nic jiného jim nezbylo. Myslím, že je nahnal do některého z těch svých doupat.“

„Ach, Altere.“

„A pak přišel vrchní dozorce – ten proradný malý zmetek – se svou družinou, a padl před svým Mistrem na zadek. Divže neslintal podlézavostí. A hned doprovodil DomDaniela do Věže čarodějů a do… ehm, nu, do tvých komnat, Marcio.“

„Do mých komnat? DomDaniel v mých komnatách?“

„No, možná tě potěší, že si jich moc neužil. Cesta do věže totiž byla náročná – museli jít až nahoru pěšky, protože nebylo dost magyku, aby schody fungovaly. A vůbec všechno ve věži.“

Marcia nevěřícně zavrtěla hlavou. „V životě by mě nenapadlo, že by DomDaniel byl něčeho takového schopen. V životě ne.“

„Ani mě ne,“ řekl Alter.

„A já si myslela,“ řekla Marcia, „že když čarodějové vydrží do té doby, než princezna bude natolik velká, aby mohla nosit korunu, nemůže se nic stát. Pak bychom se mohli zbavit dozorců, Mladé armády a vší té plíživé temnoty, která nakazila hrad a kvůli které lidé tak bídně žijí.“

„To jsem si myslel také,“ řekl Alter. „Ale sám jsem šel po těch schodech těsně za DomDanielem. A víš, co říkal vrchnímu dozorci?

Že ani nemůže uvěřit svému štěstí – nejen že jsi hrad opustila ty, ale vzala jsi s sebou to jediné, co mu ještě mohlo bránit v návratu.“

„A co mu bránilo v návratu?“

„Jenna.“

Jenna vykulila na Altera vyděšeně oči. „Já? A jak bych mohla? Co to znamená?“

Alter se zahleděl do ohně, pohroužen v myšlenky. „Zdá se, princezno, že ty jsi byla tou poslední překážkou, která svou přítomností bránila tomu děsnému černokněžníkovi vrátit se do hradu. A stejně tak i tvoje matka. Vždycky jsem si říkal, proč poslal zabíječe na královnu a ne na mě.“

Jenna se otřásla. Najednou dostala velký strach. Silas ji vzal kolem ramen. „To zatím stačí, Altere. Není třeba, abys nás takhle děsil. A vůbec, nejspíš jsi usnul a něco ošklivého se ti zdálo. Vždyť víš, že tě tu a tam pronásledují zlé sny. Dozorci jsou zkrátka sebranka, a slušný MimoŘádný čaroděj se s nimi měl už dávno vypořádat.“

„Nehodlám tu jen tak sedět a nechat se takhle urážet,“ durdila se Marcia. „Ani si nedovedeš představit, co všechno jsme zkoušeli, abychom se jich zbavili. Nemáš ani ponětí. Jen taktak se nám podařilo zachovat Věž čarodějů v chodu. A to zcela bez tvojí pomoci, Silasi Heape.“

„Co se tak čertíš, Marcio? DomDaniel je přece mrtvý,“ ozval se Silas.

„Ne, není,“ hlesla Marcia.

„No tak neblázni, Marcio," vyhrkl Silas. „Alter ho přece už před čtyřiceti lety shodil z věže."

Jenna a Cvoček vyjekli. „Opravdu, strýčku Altere?" zeptala se Jenna.

„Ne!" vykřikl Alter úsečně. „Já to nebyl. Vrhl se z věže sám."

„Dobrá, ať už to bylo jakkoliv," pravil Silas zatvrzele. „Stejně je mrtvý."

„Ne tak docela…"prohodil Alter tiše a upíral zrak do ohně. Žhavé uhlíky vrhaly mihotavé stíny na kroužek lidí kolem Altera, který se zarmouceně vznášel mezi nimi a roztržitě se snažil rozvázat uzlík, který právě uvázal na rybářském vlasci. Vtom Jenna řekla:

„Jak to bylo s DomDanielem a s Věží čarodějů, strýčku Altere?"

„Je to dost strašidelná historka, princezno. Nerad bych tě polekal."

„Ale no tak, vyprávěj," řekl Cvoček. „Jennička miluje strašidelné historky."

Jenna trochu nejisté přitakala.

„Inu," pravil Alter, „těžko by se mi to říkalo vlastními slovy, ale budu vám ten příběh vyprávět tak, jak jsem ho slyšel kdysi u ohně ve Hvozdu. Byla noc, podobná té dnešní, na půlnoční obloze zářil úplněk a vyprávěla to stará a moudrá wendronská matka čarodějnice svým družkám."

Tu se Alter proměnil a vzal na sebe podobu rozložité sympatické ženy v zeleném šatu. A s typickým lesním přízvukem lesních čarodějnic začal vyprávět.

„Tady celý příběh začíná: na vrcholu zlaté pyramidy, jež je nejvyšší korunou stříbrné Věže čarodějů. Věž čarodějů se blyští v ranním slunci a je tak vysoká, že zástupy lidí, kteří se shromáždili dole pod věží, připomínají mladému muži, šplhajícímu po strmých stěnách pyramidy, malé mravenečky. Mladík se zrovna podíval dolů na ty mravence a pocítil nevolnost, jak ho jímala závrať z té ohromné výšky. A pak upřel zrak na postavu před ním – na postaršího již, ale překvapivě mrštného muže, který, ke své značné výhodě, nemá vůbec strach z výšek. Jeho rudý plášť poletuje v prudkém větru, který se neustále prohání kolem špičky věže, a lidem se může zdát,

že tam vysoko nahoře, na vrcholku pyramidy, se třepotá veliký netopýr.

Co dělá náš MimoŘádný čaroděj tam nahoře? ptají se diváci dole. A ten, který ho pronásleduje, není to jeho učeň?

Čarodějův učeň Alter Mella má nyní svého mistra DomDaniela na dosah ruky. DomDaniel už vyšplhal na vrchol pyramidy, kde je malá čtvercová plošina z tepaného zlata, vykládaná stříbrnými hieroglyfy majícími čarovnou moc nad celou věží. DomDaniel se tyčí vysoko nad Alterem, rudý plášť mu povlává ve větru a zlatý a platinový pás MimoŘádného čaroděje se oslnivě blyští na slunci. DomDaniel dovolí svému učni, aby se přiblížil.

Alter ví, že nemá jiné volby. Chrabrým a úžasným skokem se vrhá na svého učitele, a tím jej docela překvapí. DomDaniel na chvíli ztrácí rovnováhu a jeho žák se na něj znovu vrhá, sahá po zlatém a azurově modrém amuletu Akhu, který visí na silném stříbrném řetízku kolem učitelova krku.

Hluboko dole na nádvoří Věže čarodějů lidé nevěřícné hledí vzhůru, mhouří oči v jasu zlaté pyramidy a sledují, jak čarodějův učeň zápasí se svým mistrem. Oba se přetlačují na malé plošině, převalují se tam a zpět a DomDaniel stále uhýbá před Alterem chňapajícím po amuletu.

DomDaniel nespouští z Altera zlověstný pohled a jeho temně zelené oči srší vztekem. Alterovy světle zelené oči se nebojácně střetávají s DomDanielovým zrakem, když tu Alter náhle ucítil, že amulet povolil. Pevně zatáhne, řetěz se rozletí na sto kousků a amulet zůstane v jeho sevření.

Jen si ho vezmi, ’ zasyčí DomDaniel. Však já se pro něj vrátím. Vrátím se spolu se sedmým synem sedmého syna. ’

Z davu dole na nádvoří se ozvou zděšené výkřiky. To se DomDaniel vrhnul střemhlav z vrcholu pyramidy a řítí se dolů. Jeho plášť za ním vlaje jako ohromná křídla, ale dlouhý a prudký pád nezmírnil ani trochu.

DomDaniel dopadl na zem.

Na vrcholku pyramidy stojí čarodějův učeň a svírá v dlani amulet Akhu. V jeho pohledu se zračí zděšení z toho, co právě viděl – jeho pán a učitel vstoupil do propastných hlubin.

Okolo sežehnutého místa, kam DomDaniel dopadl, se seběhl dav. Každý vidí něco jiného. Někdo říká, že se čaroděj proměnil v netopýra a odletěl. Jiný viděl černého koně cválajícího do lesa a další zase zahlédl, jak se DomDaniel změnil ve slimáka a odplazil se pod kámen. Nikdo však neviděl pravdu tak jako Alter.

Alter Mella se vrací z pyramidy s očima zavřenýma, aby se nemusel dívat do závratné hloubky pod sebou. Oči otevře, až když se souká úzkými padacími dvířky do bezpečí knihovny pod střechou pyramidy. A pak s úžasem pozoruje, jak se jeho obyčejný zelený vlněný plášť čarodějova učně mění v rudý hedvábný háv. Prostý kožený pás kolem haleny náhle velmi ztěžkl; teď je ze zlata, vykládaný platinovými runami a zaklínadly, které MimoŘádného čaroděje ochraňují a dodávají mu sílu. A tím se právě Alter ke svému ohromení stal.

Alter nemůže spustit oči z amuletu, který drží v třesoucí se ruce. Je to kulatý plochý kámen, z ultramarínově modrého lazuritu protkaného nitkami zlata a do jeho povrchu je vyryta kouzelná dračí runa. Po obvodu amulet obepíná zlatý pásek vykovaný v horní části do očka.

Z očka visí ulomený článek, který se přetrhl, když Alter serval amulet ze stříbrného řetězu.

Po chvilce úvahy se Alter sklonil a vytáhl z jedné boty koženou tkaničku. Uvázal na ni amulet a stejně jako všichni MimoŘádní čarodějové před ním si amulet zavěsil na krk. A pak, s dlouhými hnědými vlasy ještě rozcuchanými po boji, s tváří bledou a plnou obav a s očima doširoka otevřenýma úzkostí a očekáváním, se Alter vydává na dlouhou cestu dolů věží, aby stanul před hlučícím davem čekajícím venku.

Když Alter vyklopýtal z velikých vrat z ryzího stříbra, které střeží vstup do Věže čarodějů, uvítal ho výdech úžasu z mnoha hrdel. Ale jinak se neozve ani slovo a nikdo nemá proti přítomnosti nového MimoŘádného čaroděje námitek. Dav se pomalu s mumláním rozchází, když tu jeden hlas zvolá.

Jak jsi nabyl, tak i pozbudeš. ’

Alter si vzdychl. Věděl, že je to pravda.

A osaměle se vrací zpátky do věže, aby začal své dílo s likvidací DomDanielovy temnoty. Zamíří do malého pokojíku, který není tak daleko od místa, kde se právě v rodině jiného čaroděje narodil chlapec. Je to jejich sedmý syn a jmenuje se Silas Heap.“

Kolem ohně se rozhostilo dlouhé ticho, a mezitím na sebe Alter vzal opět svou starou podobu. Silas se zachvěl. Ještě nikdy neslyšel ten příběh vyprávět tak jako teď.

„To je neuvěřitelný příběh, Altere,“ řekl ochraptěle. „Neměl jsem ani potuchy. Jak to, že čarodějnice matka toho tolik ví?“

„Stála přímo v davu pod věží a všechno sledovala,“ řekl Alter. „Ještě ten den přišla za mnou, aby mi blahopřála k postavení MimoŘádného čaroděje, a já jí vyprávěl svoji verzi. Když chceš, aby všichni znali pravdu, pak stačí jediné: vyprávěj ji wendronské čarodějnici. Ta to pak řekne všem. Ovšem jestli tomu budou také všichni věřit, to už je jiná věc.“

Jenna usilovně přemýšlela. „Ale proč, strýčku Altere, proč jsi s DomDanielem bojoval?“

„A, dobrá otázka. To jsem čarodějnici matce neřekl. Jsou jisté temné záležitosti, o kterých nelze mluvit jen tak. Ale ty bys to měla vědět, a proto ti to řeknu. Víš, toho rána, stejně jako každý den, jsem uklízel v knihovně uvnitř pyramidy. Jako čarodějův učeň jsem mimo jiné měl udržovat v knihovně pořádek, a já bral své povinnosti vážně, i když jsem je musel vykonávat pro tak odporného pána. Zkrátka, toho rána jsem našel v jedné z knih podivné zaklínadlo psané DomDanielovou rukou. Už předtím jsem jedno našel, ale nedokázal jsem ho přečíst, ale teď, když jsem si ten text prohlížel, něco mě napadlo. Přidržel jsem zaklínadlo před zrcadlem, a nemýlil jsem se: bylo napsáno zrcadlovým písmem. V tu chvíli jsem začal mít neblahé tušení, protože jsem věděl, že to musí být obrácené zaklínadlo, takové, které využívá magyk z temné strany – z té druhé strany, jak já radši říkám. Chtěl jsem znát pravdu o DomDanielovi a o tom, co dělá, a tak jsem se rozhodl riskovat a zaklínadlo přečíst. Právě jsem začal, když tu se stalo něco strašného.“

„Co?“ šeptla Jenna.

„Objevil se za mnou přízrak. Tedy, alespoň jsem ho viděl v zrcadle, ale když jsem se otočil, nikdo tam nebyl. Ale já ho cítil. Cítil

jsem, jak mi položil ruku na rameno, a pak – pak jsem ho uslyšel. Přízrak ke mně promluvil dutým hlasem a řekl mi, že nadešel můj čas. Že si pro mě přišel, aby mě odvedl, jak bylo domluveno.“

Alter se při té vzpomínce otřásl a dotkl se svého levého ramene, jako to udělal tehdy přízrak. Ještě dnes cítil při doteku studenou bolest. I ostatní se zachvěli a přisunuli se k ohni.

„Řekl jsem přízraku, že ještě nejsem připravený. Ještě ne. Víte, už jsem toho znal dost o těch z druhé strany, abych věděl, že se jim nikdy nesmíte postavit. Ale oni jsou ochotni počkat. Čas pro ně nic neznamená. Nemají nic jiného na práci než čekat. Přízrak mi řekl, že se pro mě vrátí zítra a že bych udělal lépe, kdybych byl připraven, a rozplynul se. Když odešel, dočetl jsem v zrcadle ta obrácená slova, a zjistil jsem, že DomDaniel mě nabídl jako součást nějaké úmluvy s druhou stranou, odkud si pro mě přijdou, až přečtu zaklínadlo. A tehdy jsem s jistotou poznal, že užívá obrácený magyk – zrcadlový obraz magyku, toho, který z člověka vysává život – a já padl do jeho pasti.“

Oheň na pláži pomalu skomíral a všichni se kolem něho semkli. V ubývající záři se tiskli k sobě a Alter pokračoval ve vyprávění.

„Najednou přišel do knihovny DomDaniel a přistihl mě, jak čtu zaklínadlo. A také viděl, že jsem pořád tam – že si mě nevzali. Poznal, že jeho plán je prozrazen, a utekl. Rychle vyšplhal jako pavouk po schůdcích knihovny, přeskakoval mezi regály a nakonec se prosmýkl padacími dvířky, které vedly ven k pyramidě. Zachechtal se na mě a pokynul mi, ať ho následuji, mám-li tu odvahu. On totiž dobře věděl, jaký mám strach z výšek. Ale já neměl jinou volbu než běžet za ním. A tak jsem šel.“

Všichni byli zticha. Nikdo, ba ani Marcia, dosud celý příběh o přízraku neslyšel.

Jenna prolomila mlčení. „To je hrozné.“ Otřepala se. „Tak vrátil se pro tebe ten přízrak, strýčku Altere?“

„Ne, princezno. S jistou pomocí jsem vymyslel protikouzlo. Přízrak pak už nade mnou neměl žádnou moc.“ Alter chvíli zamyšleně seděl a pak řekl: „Chci, abyste věděli, že jsem hrdý na to, co jsem udělal tam na Věži čarodějů – i když já sám jsem

DomDaniela neshodil. Víte, je to hrozná věc, když učeň takovýmto způsobem zaujme místo svého mistra.“

„Ale ty jsi musel, strýčku Altere. Vid, že jsi musel?“ řekla Jenna.

„Ano, nic jiného mi nezbývalo,“ odpověděl Alter tiše. „A teď musíme DomDaniela svrhnout znovu.“

„Provedeme to dneska v noci,“ prohlásila Marcia. „Vrátím se rovnou zpátky a shodím toho zlosyna z věže. Brzy pozná, že se nemá s MimoŘádnou čarodějkou pouštět do křížku.“ Odhodlaně povstala a rázně si omotala rudý plášť kolem těla, připravena vyrazit.

Alter vyskočil a položil jí svou průsvitnou ruku na rámě. „To nejde, Marcio.“

„Ale, Altere –“ zaprotestovala Marcia.

„Marcio, ve věži už nejsou žádní čarodějové, kteří by tě chránili, a také jsem slyšel, že jsi dala své kouzlo záštity Lilce Buchtíkové. Snažně tě prosím, nevracej se. Je to příliš nebezpečné. Ty máš jiný úkol: musíš dostat princeznu do bezpečí. A dávat na ni pozor, aby se jí nic nestalo. Já se vrátím na hrad a udělám, co bude v mých silách.“

Marcia se zase svezla na mokrý písek. Věděla, že Alter má pravdu. Poslední plamínky ohně zasvítily a z nebe se začaly snášet velké mokré sněhové vločky. Pak na všechno padla tma. Alter položil svůj přízračný rybářský prut na písek a vznesl se nad Deppenský kanál. Pozorným zrakem přejížděl bažiny a močály, táhnoucí se od břehů daleko do kraje. V měsíčním světle se krajina zdála mírumilovná, jen nekonečné vlhké pláně poprášené sněhem, kde se vodní plochy střídaly s nesčetnými ostrůvky, kam jen oko dohlédlo.

„Kánoe,“ řekl Alter, když se vrátil zpátky ke skupince. „Když jsem byl kluk, přepravovali se tu lidé na kánoích. To je to, co potřebujete.“

„To si můžeš vzít na starost ty, Silasi,“ pravila Marcia neutěšeně. „Já už jsem z těch vašich lodí celá unavená.“

Silas vyskočil. „Jdeme, Cvočku,“ zavolal. „Zkusíme transmutaci a naděláme z Muriel pár kánoí.“

Muriel se stále trpělivě pohupovala na hladině Deppenského kanálu, hned za jeho ohybem, aby ji nebylo od řeky vidět. Cvoček při pohledu na věrnou loď pocítil smutek, ale znal pravidla magyku a

věděl dobře, že při čarování nelze hmotu vytvořit ani zničit. Muriel ve skutečnosti nezmizí, ale, jak Cvoček doufal, jenom se „předělá“ na několik pěkných kánoí.

„Můžu mít rychlou kánoi, tati?“ zeptal se Cvoček, zatímco Silas upřel zrak na Muriel a snažil se vybavit si vhodné kouzlo.

„O tom, zda bude některá rychlá, ani neuvažuji, Cvočku. Budu rád, když se čluny vůbec udrží na hladině. A teď mě nech, musím přemýšlet. Myslím, že nejlepší bude jedna kánoe pro každého. Tak teď. Hned teď se proměň v pět! A sakryš.“

Před nimi se pohupovalo pět malilinkých Muriel.

„Táto,“ zaúpěl Cvoček, „to je úplně špatně.“

„Okamžíček, Cvočku. Přemýšlím. Takže… Na kánoe, zpět!“

„Táto!“

Mezi břehy kanálu se tísnila jedna obří kánoe.

„Tak počkej, musíme na to logicky,“ brumlal si Silas.

„Proč si prostě neřekneš o čluny pro pět lidí, tati?“ navrhl Cvoček.

„Dobrý nápad, Cvočku. Z tebe jednou uděláme čaroděje. Kánoe hned, pro osob pět!“

Sotva dořekl, hvízdlo to a před Silasem teď byly dvě kánoe a nešťastná hromádka zelených prkýnek a lan, které z Muriel zbyly.

„Jenom dvě, tati?“ řekl Cvoček, zklamán tím, že nebude mít vlastní loďku.

„Musí to stačit,“ prohlásil Silas. „Jedna věc se nedá proměnit víc než třikrát, jinak by ztratila soudržnost.“ Ve skutečnosti byl Silas rád, že mají alespoň nějaké čluny.

Brzy už Jenna, Cvoček a chlapec číslo 412 seděli v kánoi jménem Muriel i, jak ji nazval Cvoček, a Silas s Marcií se tísnili v Muriel 2. Silas trval na tom, že bude sedět vepředu, jelikož, jak prohlásil, „znám cestu, Marcio. To dá přece rozum.“

Marcia si pochybovačně odfrkla, ale byla skutečně příliš unavená, než aby se pouštěla do vády. „Tak pojď, Maxi,“ zavolal Silas na vlkodava.

„Vlez si ke Cvočkovi.“

Ale Max byl jiného mínění. Jeho úkolem a posláním je zůstat se svým pánem, a on také se svým pánem zůstane. Přistál na Silasově klíně a kánoe se povážlivě zakymácela.

„Copak nedokážeš to zvíře zvládnout?“ rozčilovala se Marcia, již tak vyvedena z míry, že se opět nachází v bezprostřední blízkosti vody.

„Ovšemže dokážu. Ten poslouchá na slovo, vid, Maxi?“ Cvoček vyprskl.

„Běž si sednout dozadu, Maxi,“ řekl Silas vlkodavovi přísně. Max s ublíženým výrazem přeskočil Marciu a uvelebil se za ní vzadu v kánoi.

„Snad nesedí za mnou?“ strachovala se Marcia.

„U sebe ho mít nemůžu. Musím se soustředit na to, kam poplujeme,“ řekl jí Silas.

„A je nejvyšší čas, abychom vyrazili,“ prohlásil Alter, nervózně se pohupuje ve vzduchu. „Než začne chumelit. Kéž bych tak mohl jet s vámi.“

Alter se vznesl do výšky a díval se, jak odplouvají Deppenským kanálem, který se s nastávajícím přílivem pomalu plnil vodou, a jak pádlují hluboko do Sivých bažin. Jenna, Cvoček a chlapec číslo 412 pluli první a Silas, Marcia a Max je následovali.

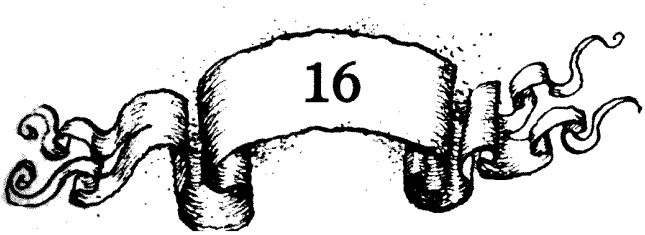
Max seděl napřímeně za Marciou a funěl jí vzrušeně po psím způsobu za krk. Nasával nový a neznámý bažinný vzduch a naslouchal šátravým zvukům, které vydávali tvorové prchající před kánoemi na všechny strany. Byl celý bez sebe vzrušením a samým štěstím slintal Marcii na vlasy.

Jenna brzy dorazila k úzké vodní strouze ústící do Deppenského kanálu. Zastavila se.

„Nemáme plout tudy, tati?“ zavolala zpátky na Silase.

Silas se tvářil bezradně. Ani trochu si to tu nepamatoval. Zatímco se rozmýšlel, zda přitakat či nikoliv, jeho myšlenky přerušil ostrý Jennin výkřik.

Z vody se vynořila slizká, bahnem obalená ruka s černými drápy a plovacími blánami mezi prsty a zahákla se za konec kánoe.

BOBRSPÁT

Ta slizká hnědá ruka pomalu šmátrala podél boku kánoe a postupně se přibližovala k Jenně. Pak sevřela její pádlo. Jenna prudce pádlo odtáhla a užuž chtěla tu slizkou hnědou věc udeřit – a pořádně – když tu se ozvalo: „Propánajána! Snad se mě nebojíš?“

Z vody se vynořila hlava tvora připomínajícího tuleně, porostlá kluzkou hnědou srstí. Stvoření upřelo na Jennu, která stále napřahovala pádlo, vypouklé černé oči podobající se lesklým knoflíkům.

„Heleď, dej to pryč. Ať někomu neublížíš. Tak kde se pořád couráte?“ otázala se bytost nerudně hlubokým klokotavým hlasem, ve kterém byl patrný silný přízvuk z bažin. „Už tu čekám hodiny. Celej zmrzlej. Jakpak by se vám to líbilo? Trčet tady ve škarpě. A čekat.“

Jenna se zmohla jen na drobný výkřik a hlas jí vypověděl.

„Co se děje, Jen?“ zeptal se Cvoček, který seděl za chlapcem 412, aby zasáhl, kdyby snad chtěl provést nějakou hloupost, a proto tvora neviděl. „Co je tam?“

„T-t… tohle…“Jenna ukázala na stvoření, které se tvářilo uraženě.

„Jakýpak tohle?“ zeptalo se. „To myslíš mě? To myslíš Bobrspáta?“

„Bobrspát? Ne, to jsem neřekla,“ zabreptala Jenna.

„Ale já jo. Bobrspát. To jsem já. Já jsem Bobrspát. Bobrspát, Bobrspát. Dobrý jméno, že jo?“ I „Roztomilé,“ pravila Jenna zdvořile.

„Co se děje?“ zeptal se Silas, který je dohnal. „Nech toho, Maxi. Nechej toho, říkám!“

Max právě Bobrspáta zahlédl a zuřivě se rozštěkal. Bobrspát střelil po Maxovi pohledem a zmizel zase pod vodou. Kdysi dávno se v bažinách na bobrspáty pořádaly nechvalně známé hony, kterých se účastnili i velice výkonní Maxovi předkové, a Bobrspát ze Sivých bažin si to moc dobře pamatoval.

Bobrspát se znovu vynořil v bezpečné vzdálenosti. „Snad s sebou nevezete todlencto?“ řekl a zle si změřil Maxe. „Vona o tomhle nic neříkala.“

„Koho to slyším? Snad to není Bobrspát?“ zvolal Silas.

„Jo,“ řekl Bobrspát.

„Bobrspát od Zeldy?“

„Jo,“ řekl Bobrspát.

„Ona tě pro nás poslala?“

„Jo,“ řekl Bobrspát.

„Výborně,“ vydechl Silas s náramnou úlevou. „Takže poplujeme za tebou.“

„Jo,“ řekl Bobrspát, pustil se vpřed Deppenským kanálem a na dalším bočním kanále zahnul vlevo.

Boční kanál byl mnohem užší než Deppenský a vinul se jako had zasněženými bažinami, po nichž se rozlévalo měsíční světlo. Sníh neustále padal a všude byl klid a mír, až na bublání a šplouchání Bobrspáta, který plaval vepředu a občas vystrčil hlavu z vody a zvolal: „Dete za mnou?“

„Co jiného asi můžeme dělat,“ prohodila Jenna ke Cvočkovi, když pádlovali kanálem, který se stále zužoval. „Jako bychom mohli plout někudy jinudy.“

Ovšem Bobrspát bral svůj úkol velice vážně a neustále se na ně s touto otázkou obracel, dokud nedopluli do malé tůňky, ze které vedlo několik dalších kanálů zarostlých vodními rostlinami.

„Rači počkáme na ty druhý,“ řekl Bobrspát. „Ať se neztratí.“

Jenna se ohlédla zpátky za Marcií a Silasem. Ti byli daleko za nimi, neboť pádloval jen Silas. Marcia to vzdala a seděla v lodi s rukama pevně přitisknutýma k hlavě. Habešský vlkodav seděl těsně za ní, a jak dychtivě sledoval scénu před sebou, občas mu z mordy ukápla dlouhá lesklá slina. Přímo Marcii na hlavu.

Když vjel Silas do tůňky a unaveně odložil pádlo, Marcia prohlásila: „Už nebudu sedět před tím zvířetem ani vteřinu. Vlasy mám celé poslintané. To je odporné. Vystupuju. Radši půjdu pěšky."

„Propánajána, depak pěšky, vaše majestátnosti," ozval se Bobrspátův hlas z vody vedle Marcie. Upřel na Marciu oči, ty kulaté lesklé černé oči jako knoflíky, a v nich se zračil úžas z toho, jak nádherně se MimoŘádná čarodějka skvěla v měsíčním světle. Ač tvor z bažin, miloval Bobrspát všechno lesklé a svítivé. A ještě nikdy neviděl něco tak úžasného a zářivého, jako byl Marciin pás ze zlata a platiny.

„Vystoupit, to né, výsosti," promlouval k ní Bobrspát s úctou v hlase. „Bludice by vás svedla z cesty a zavedla by vás do smrdutýho bahniska. Už hodně lidí se nechalo svést bludicí a žádnej se nevrátil."

Z Maxova hrdla zaznělo burácivé vrčení. Srst na šíji se mu zježila, a pak, poslušen dávného a neodolatelného vlkodavího instinktu, vrhl se Max za Bobrspátem do vody.

„Maxi! Maxi! Pse jeden pitoměj!" zařval Silas.

Voda v tůni byla ledová. Max zalapal po dechu a zuřivě se hrabal vodou zpátky ke kánoi, kde seděl Silas s Marcií.

Marcia ho odstrčila.

„Ten pes sem zpátky nepůjde," oznámila. „Ale Marcio, vždyť zmrzne," protestoval Silas. „To je mi fuk."

„Pojď sem, Maxi. Pojď, malej," zavolal ho Cvoček. Popadl Maxe za obojek a s Jenninou pomocí vytáhli psa do kánoe. Loďka se povážlivě zakymácela, ale chlapec číslo 412, který netoužil skončit ve vodě jako Max, ji ustálil tím, že se podržel za kořen stromu.

Max chvíli stál a třásl se a pak udělal to, co udělá každý mokrý pes: řádně se otřepal.

„ Maxi!" zalapali po dechu Cvoček a Jenna.

Kluk číslo 412 neříkal nic. Psy neměl vůbec rád. Jediní psi, které znal, byli zlí hlídací psi hradní stráže. Ačkoliv viděl, že Max se jim

vůbec nepodobá, pořád čekal, že ho každou chvíli kousne. A tak když se Max uvelebil s hlavou na hochově klíně a usnul, byl to jen další zlý okamžik v nejhorším dni, který kdy chlapec číslo 412 zažil. Zato Max byl spokojený. Chlapcův kabátek z ovčího rouna příjemně hřál a vlkodav strávil zbytek cesty sněním o tom, jak leží doma schoulený před krbem mezi ostatními členy rodiny Heapů.

Ale Bobrspát byl pryč.

„Bobrspáte? Kde jste, pane Bobrspáte?“ zavolala Jenna zdvořile.

Žádná odpověď. Jen hluboké ticho, které se v bažinách rozhostí, když sníh přikryje kraj. Všichni vodní tvorové umlkli a zalezli do bahna a všechny zvuky utichly.

„Tak, a teď jsme kvůli tvému pitomému zvířeti přišli o toho milého Bobrspáta,“ zlobila se Marcia na Silase. „Nevím, proč jsi ho musel brát s sebou.“

Silas si povzdychl. Vozit se v kánoi s Marcií Overstrandovou, to by ho v životě opravdu nenapadlo. Ale pokud by si to byl v nějakém šíleném okamžiku jen na chvíli představil, probíhalo by to přesně takhle.

Silas přejížděl zrakem po obzoru v naději, že snad spatří domek strážce bažin, kde teta Zelda bydlela. Domek stál na Draggenském ostrově, jednom z mnoha ostrůvků v bažinách, které se stávaly skutečnými ostrovy jen tehdy, když byly bažiny zatopeny. Ale jediné, co Silas viděl, byly bílé pláně táhnoucí se před ním všemi směry. A co hůř, nad bažinami se začala zvedat mlha, a Silas věděl, že když přijde mlha, nikdy domek nenajdou, i kdyby ho měli u nosu.

Pak si vzpomněl, že dům je stejně začarovaný. Což znamená, že by ho stejně neviděli.

Pokud kdy potřebovali Bobrspáta, pak je to právě teď.

„Vidím světlo!“ vyhrkla Jenna. „To musí být teta Zelda, která nás šla určitě hledat. Koukejte, tamhle!“

Všechny oči sledovaly Jennin ukazovák.

Nad bažinami se míhalo světélko, jako by skákalo mezi trsy trávy.

„Míří k nám,“ řekla Jenna vzrušeně.

„Ne, nejde sem,“ namítl Cvoček. „Vidíš, vzdaluje se.“

„Možná bychom jí měli jít naproti,“ navrhl Silas.

Marcia o tom nebyla přesvědčena. „Jak si můžete být jisti, že je to Zelda?“ řekla. „Může to být kdokoliv. Cokoliv.“

Všichni ztichli při představě té věci se světlem, která se k nim blížila, dokud Silas neřekl: „Je to Zelda. Hele, já už ji vidím.“

„Ne, není,“ řekla Marcia. „Je to bludice, jak říkal ten velice inteligentní Bobrspát.“

„Marcio, já přece poznám Zeldu na první pohled, a tohle je Zelda. Nese lampu. Jde takový kus pěšky, aby nás našla, a my tu jen tak sedíme. Jdu jí naproti.“

„Říká se, že pošetilci vidí v bludici toho, koho chtějí,“ pravila Marcia kousavě, „a ty jsi toho důkazem, Silasi.“

Silas se pokusil vystoupit z kánoe a Marcia ho popadla za plášť.

„Sedni!“ poručila mu, jako by to říkala Maxovi.

Ale Silas se vytrhl, jako ve snu, přitahován mihotavým světélkem ve zvedající se mlze. Chvíli bylo lákavě blízko, už je skoro našlo a jako by je chtělo dovést k hřejivému ohni a měkkým postelím, chvíli žalostně poblikávalo, jako by bylo smutné, že nejdou za ním. Silas už to nemohl vydržet. Musel za tím světlem. Vylezl z kánoe a potácivě se vydal za mihotavou září.

„Tati!“ zavolala Jenna. „Můžeme jít taky?“

„Ne, vy zůstanete tady,“ prohlásila pevně Marcia. „Půjdu a přivedu toho bláznivého starocha zpátky.“

Marcia právě nabírala dech, aby vyslovila bumerangové kouzlo, když tu Silas zakopl a rozplácl se jak dlouhý tak široký do bláta. Jak tam ležel, najednou pocítil, jak se bahnitá země pod ním hnula, jako by se někde hluboko v bahně začalo hemžit něco živého. A když se zkusil zvednout, zjistil, že to nejde. Jako by byl k té hlíně přilepený. Ve svém obluzení si to nedokázal srovnat v hlavě. Jak to, že se nemůže pohnout? Zkusil zvednout hlavu, aby se podíval, co se děje, ale nešlo to. Teprve teď si uvědomil hroznou pravdu: něco ho drží za vlasy.

Silas si sáhl na hlavu a ke své hrůze ucítil ve svých vlasech malinké kostnaté prstíky, zaplétající se do jeho dlouhých rozcuchaných kadeří, aby je vtáhly do bažiny. Silas se zoufale zazmítal, aby se osvobodil, ale čím více sebou házel, tím více se prstíky do jeho vlasů zamotávaly. Pomalu a jistě táhly Silase do

močálu a bahno už mu sahalo až po bradu. Zakrátko, zakratičko bude v bahně až po nos.

Marcia sledovala, co se děje, ale věděla, že nemá smysl běžet Silasovi na pomoc.

„Tatínku!“ zakvílela Jenna a drala se z kánoe. „Já ti pomůžu, tati.“

„Ne!“ zadržela ji Marcia. „Ne. Takhle pracuje bludice. Močál tě stáhne také.“

„Ale – ale nemůžeme přece jen tak koukat, jak se táta topí,“ plakala Jenna.

Najednou se voda u člunu vzedmula a na hladině se objevilo zavalité hnědé tělo, vyškrábalo se na břeh a zkušeně přeskakujíc z drnu na drn běželo k Silasovi.

„Propánajána, copa to tropíte v tom smrdutym bahnisku, pane?“ uslyšeli nakvašeného Bobrspáta.

„Co-o?“ blekotal Silas, jenž měl uši zalepené bahnem a slyšel jen vřeštění a kvílení tvorů v bažině pod ním. Kostnaté prstíky dál namotávaly jeho vlasy a táhly Silase dolů, a on cítil, jak se mu do hlavy zakusují zoubky ostré jako břitva. Zuřivě sebou házel, ale každý pohyb ho stáhl hlouběji do močálu a rozpoutal další vlnu nesnesitelného vřískotu.

Jenna a Cvoček s hrůzou sledovali, jak se Silas pomalu noří do bahniska. Proč Bobrspát něco neudělá? Hned teď, ještě než Silas zmizí navždy. Jenna už to dál nemohla vydržet a vyskočila z kánoe a Cvoček hned za ní. Chlapec číslo 412 už o bludici slyšel. Vyprávěl mu o ní jediný člověk, který přežil z čety Mladé armády, tenkrát, když se před několika lety celá četa ztratila ve smrdutém bahnisku. Chlapec popadl Jennu a snažil se ji vtáhnout do kánoe. Rozzlobeně ho odstrčila.

Ten nenadálý pohyb upoutal Bobrspátovu pozornost. „Jen tam hezky zůstaňte, slečinko,“ zavolal honem. Kluk číslo 412 znovu prudce zacloumal Jenniným ovčím kabátkem a ona si prudce kecla do kánoe. Max zavyl.

Bobrspátovy lesklé černé oči byly plné starostí. Věděl moc dobře, komu patří ty kostnaté prstíky, a také věděl, že nastaly problémy.

„Ludráci!“ zvolal Bobrspát. „Zatracený potvory. Ale počkejte, jen co ošmakujete Bobrspátův dech, hned budete mluvit jinak, vy hnusáci.“ Bobrspát se sklonil nad Silasem, velice zhluboka se nadechl a pak dlouze dýchl na nenechavé pářátky. Z hlubin bahniska Silas zaslechl děsuplné kvílení, tak drásavé, jako by někdo škrábal nehty po školní tabuli, a pak se prstíky zapletené v jeho vlasech najednou svezly zpátky a bažina se rozhýbala, jak se malí netvorové stáhli zpátky do hlubiny.

Silas byl volný.

Bobrspát mu pomohl posadit se a otíral mu bláto z očí.

„Však sem řikal, že vás bludice zláká do smrdutýho bahniska. A taky na mý slova došlo, no ne?“ plísnil Silase vyčítavě.

Silas neříkal nic. Byl naprosto ochromen ohavným puchem Bobrspátova dechu, který se stále držel v jeho vlasech.

„Teď ste v pořádku, pane,“ řekl mu Bobrspát. „Ale měl ste namále. To vám snad nemusím řikat. Naposledy sem na ludráky dejchal, když se vrhli na Zeldin dům. Jo, Bobrspátův dech, to je pošušňáníčko. Každýmu se to nemusí zamlouvat, ale já dycinky řikám: o moc hůř byste na tom byli, kdyby vás dostali ludrákové ze smrdutýho bahniska.“

„Ech. Ouvej. To asi ano. Díky, Bobrspáte. Mockrát vám děkuji,“ zamumlal Silas, stále ještě omámený. Bobrspát ho opatrně vedl ke kánoi.

„Radši si sedněte dopředu, veličenstvo,“ řekl Bobrspát Marcii. „Ten neni stavu řídit tuhle věc.“

Marcia pomohla Bobrspátovi dostat Silase do kánoe a pak Bobrspát vklouzl do vody.

„Zavedu vás ke slečně Zeldě, ale ať se ta potvora drží zpátky,“ zamračil se na Maxe. „Dostal jsem z něj nějakou hnusnou vyrážku. Teď mám všude pupínky. No jen si šáhněte.“ Bobrspát nastavil velké kulaté bříško, aby si Marcia sáhla.

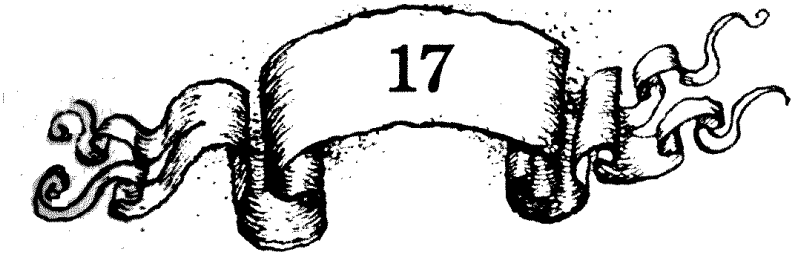
„To je od vás velice pěkné, ale díky, teď ne,“ pravila Marcia mdle.

„No tak jindy.“

„Ó, jistě.“

Bobrspát se pustil úzkým kanálem, kterého si předtím nikdo nevšiml.

„Tak co, dete za mnou?“ zeptal se, a ne naposledy.

ALTER JE SÁM

Zatímco Bobrspát následován čluny postupoval bludištěm klikatých kanálů, Alter se pustil po trase, kudy se kdysi ke hradu plavívala jeho stará loď Molly. Alter se vznášel způsobem, jaký měl nejradši: letěl rychle nízko nad zemí a zanedlouho předběhl i střelloď. Na člun byl žalostný pohled. Veslaři se unaveně opírali do vesel a loď se pomalu plazila zpátky proti proudu řeky. Na zádi seděl schoulený Lovec, třásl se a v duchu proklínal svůj osud. Učeň neklidně posedával na přídi a rozčiloval Lovce tím, jak kopal do boku lodi, jednak z nudy, a také aby se mu vrátil cit do zmrzlých palců.

Alter proplul neviděn nad člunem, neboť se stával viditelným jenom pro ty, které si sám zvolil, a pokračoval v cestě. Jasná obloha se nad ním zatahovala těžkými sněhovými mračny, měsíc zmizel a zasněžené břehy se utápěly ve tmě. Jak se Alter blížil k hradu, začaly se z nebe snášet tlusté sněhové vločky, a když dospěl k poslednímu ohybu řeky u Krkavčí skály, spustila se pěkná chumelenice.

Alter zpomalil svůj let, neboť ve vánici i duch špatně vidí na cestu, a opatrněji pokračoval v cestě k hradu. Po chvíli v bílé stěně padajícího sněhu Alter rozeznával zář řezavých uhlíků – to jediné zbylo z hostince Lilky Buchtíkové. Sníh syčel a prskal, když dopadal na ještě žhavý ponton, a když se Alter pozdržel chvilku nad zbytky Lilčiny pýchy a štěstí, v duchu přál Lovci, aby si vánici uprostřed studené řeky náležitě vychutnal.

Pak se Alter rozletěl dál nad skládkou odpadků, kolem vylomené branky u odpadní šachty a začal stoupat kolmo podél hradeb. Byl překvapen, jak poklidně a mírumilovně hrad vypadá. Čekal nějaké pozdvižení, ale teď už bylo po půlnoci a opuštěná nádvoří a staré kamenné budovy přikryla čerstvá pokrývka sněhu. Alter proplul těsně kolem paláce a zamířil na širokou třídu, které se říkalo Cesta čarodějů a která vedla do Věže čarodějů. Začal být nervózní. Co ve věži najde?

Teď proplouval podél hradních zdí a už zahlédl malé obloukové okno úplně nahoře. To právě hledal. Prostoupil jím a ocitl se přímo před Marciinými dveřmi – tedy ještě před několika hodinami to byly Marciiny dveře. Alter učinil to, co bychom u lidí nazvali hlubokým nádechem, a připravil se ke vstupu. Stal se tenčím a ještě tenčím, aby se mohl protáhnout mezi těžkými červenými prkny dveří, a na druhé straně zase nabyl původní podoby. Výtečně, řekl si. Je zase zpátky v Marciiných komnatách.

A s ním tu byl i temný čaroděj, černokněžník DomDaniel.

DomDaniel právě spal na Marciině pohovce. Ležel na zádech zabalený do svého černého hábitu a trubkovitý klobouk měl naražený hluboko přes oči. Hlavu měl položenu na polštáři, kde předtím spočívala hlava chlapce číslo 412. Ústa měl černokněžník dokořán a hlasitě chrápal. Nebyl to hezký pohled.

Alter se zahleděl na DomDaniela a připadalo mu divné vidět opět svého mistra na tomtéž místě, kde trávili tolik společných let. Alter nevzpomínal na ta léta s láskou, i když se tehdy naučil mnoho o magyku, mnohem víc, než chtěl. DomDaniel byl zpupný a arogantní, a jako nejhlavnější čaroděj v zemi se vůbec nezajímal o hrad a jeho obyvatele, ačkoliv potřebovali jeho pomoc. Toužil jen po bezmezné moci a věčném mládí. Nebo spíš, jelikož už to DomDanielovi nějakou dobu trvalo, po věčném středním věku.

Jak tu ležel a chrápal, vypadal DomDaniel na první pohled úplně stejně, jak si ho Alter pamatoval z minulých let. Ale když si ho Alter prohlédl pečlivěji, viděl, že to všechno není tak úplně stejné. Černokněžníkova pleť měla šedý nádech, který svědčil o mnoha letech strá venýchv podzemí ve společnosti šerostínů. Kolem něho se ještě vznášela aura druhé strany a naplňovala místnost pachem

staré plísně a vlhké země. Teď, jak si Alter všiml, z koutku DomDanielových úst vytekla slina a putovala dolů k bradě, odkud skápla na černý plášť.

Za zvuků DomDanielova chrápání Alter pohledem prozkoumával komnatu. Zdála se skoro nezměněna, jako by měla Marcia každou chvíli vejít, usadit se do křesla a vyprávět mu, co celý ten den dělala, tak jako vždycky. Ale pak si Alter všiml velké ožehlé skvrny, kde hromoblesk zasáhl zabiječku. Zuhelnatělá díra v hedvábném Marciině koberci měla obrys zabíječčina těla.

Tak se to opravdu stalo, pomyslil si Alter.

Duch se přemístil prostorem k poklopu odpadové šachty, která stále zela dokořán, a nakoukl do ledové tmy. Otřásl se při představě té děsivé cesty, kterou museli všichni podstoupit. A pak, protože Alter chtěl něco udělat, byť by to byl sebemenší čin, překročil hranici mezi světem duchů a světem živých. Způsobil, aby se něco stalo.

Hlasitě přibouchl poklop šachty.

Bum!

DomDaniel se náhle probral. Zpříma se posadil a nechápavě se rozhlížel kolem sebe. Kde to vlastně je? Zakrátko si úlevně vydechl. Už si vzpomněl: je zpátky tam, kde má být, v komnatách MimoŘádného čaroděje. Zpátky na vrcholu věže. Zpátky, aby se pomstil. DomDaniel se ještě jednou rozhlédl v očekávání, že uvidí svého učně. Kde ten zpropadený kluk je? Už měl být dávno zpátky a podat mu zprávu o tom, jak zatočili s princeznou a tou děsnou čarodějnicí. Nemluvě o dvojici Heapů. Čím méně jich zůstane, tím lépe, dumal DomDaniel. Roztřásl se v ledovém nočním vzduchu a netrpělivě luskl prsty, aby znovu rozdmýchal oheň v krbu. Plameny vzplály, ale vzápětí to zafičelo a oheň zhasl. To Alter ho sfoukl. Pak do místnosti vehnal kouř z komína, až se DomDaniel rozkašlal.

Ať si tu ten starý černokněžník tedy je, řekl si Alter ponuře. S tím už se asi nedá nic dělat. Ale pro DomDaniela to rozhodně příjemný pobyt nebude, o to už se Alter postará.

DomDaniel opět ulehl na lůžko a snažil se usnout. Nějak se mu to nedařilo – pořád měl pocit, že ho přikrývky škrtí. Do rozbřesku zbývalo ještě mnoho času, když se učeň konečně vrátil. Chlapec byl bledý únavou a zimou, zelený hábit měl mokrý od sněhu a třásl se

stejně jako stráž, která ho doprovodila ke dveřím a rychle se vzdálila, nechávajíc učně stát před jeho pánem.

Když se dveře otevřely a učeň vešel dovnitř, nacházel se DomDaniel ve velice špatném rozpoložení.

„Doufám," pravil DomDaniel k třesoucímu se chlapci, „že pro mě máš zajímavé zprávy."

Alter se vznášel nad učněm, který vyčerpáním takřka nemohl promluvit. Zželelo se mu toho hocha – není to přece jeho vina, že právě on se stal DomDanielovým žákem. Alter foukl do ohně a ten opět vzplál. Chlapec uviděl, jak roštem probleskly plamínky, a přisunul se blíž, aby se zahřál.

„Kampak jdeš?" zahřímal DomDaniel.

„Já – je mi zima, pane."

„Jen hezky zůstaň, kde jsi. K tomu ohni nepůjdeš, dokud mi neřekneš, co se stalo. Je po nich?"

Chlapec byl v rozpacích. „Já – já jsem to říkal. Říkal jsem mu, je to projekce," koktal.

„O čem to hovoříš, chlapče? Jaká projekce?"

„Jejich loď."

„Dobrá, s tím sis určitě poradil, předpokládám. To snad nebylo tak těžké. Ale je po nich? Jsou mrtví? Ano, nebo ne?" DomDanielův hlas překypoval podrážděním. Už uhodl odpověď, ale musel to slyšet.

„Ne," zašeptal hoch s ustrašeným výrazem. Jak sníh začal roztávat v chabém teple Alterova ohně, kapala mu z promáčených šatů voda na podlahu.

DomDaniel si chlapce změřil zničujícím pohledem.

„Nejsi zhola k ničemu. Měl jsem nekonečné potíže s tím, abych tě dostal od té mizerné rodiny, která nemá co do huby. Poskytuji ti vzdělání, o jakém se ostatním chlapcům může jen zdát. A ty? Počínáš si jako naprostý pitomec! Tohle prostě nechápu. Kluk jako ty musí najít takovou sebranku okamžitě. A jediné, s čím se vrátíš, je historka o projekci a – a zasviníš mi celou podlahu!"

DomDaniel usoudil, že když už musí být vzhůru, není důvod, proč by neměl být vzhůru i vrchní dozorce. A pokud jde o Lovce, je velice zvědav, s jakou historkou přijde on. DomDaniel zlostně

vyběhl z komnaty a práskl za sebou dveřmi. Pustil se dolů po nehybném stříbrném schodišti, až se klapot jeho podpatků rozléhal nekonečnými prostorami věže, teď, když ji všichni čarodějové opustili, prázdné a ztemnělé.

Bez přítomnosti magyku byla Věž čarodějů mrazivá a ponurá. V obrovských komínech kvílela meluzína a v prázdných komnatách v průvanu truchlivě bouchaly dveře. Jak DomDaniel sestupoval dolů, hlava se mu z té nekonečné spirály schodů začala motat, ale i tak si všímal všech těchto změn s pocitem uspokojení. Takhle to bude ve věži odteď vypadat. Místo pro skutečný temný magyk. Žádní otravní čarodějové deklamující svá patetická kouzlíčka. Pryč se sentimentálními kadidly a vonnými tyčinkami, libozvučnými zaříkávadly, a rozhodně tu nestrpí nějaké laciné barvičky a světýlka. Jeho magyk se bude využívat pro veliké věci. Jedině snad, že by mohl uvést do pohybu ty schody.

DomDaniel se nakonec objevil v tmavé a tiché hale. Stříbrná vrata do věže zela dokořán. Vítr hnal dovnitř sníh, který pokrýval nehybnou podlahu, teď už jen z fádního šedého kamene. DomDaniel se prohnal dveřmi a rázně vyběhl na nádvoří.

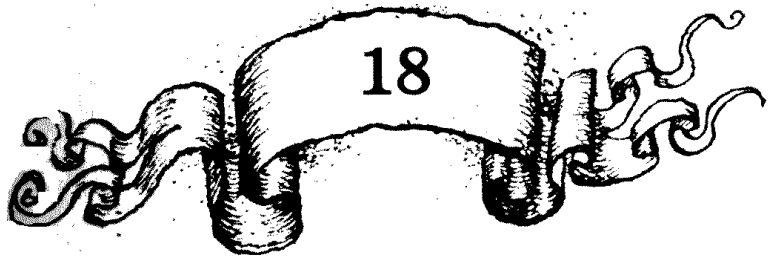
Jak se DomDaniel zlostně brodil sněhem po Cestě čarodějů k paláci, uvědomil si, že se zapomněl převléct z nočního úboru a na nohou má stále ještě trepky. K bráně paláce dorazil v dosti zbědovaném stavu, byl celý promočený a na osamocenou hlídku neudělal velký dojem – strážný ho odmítl pustit dál.

DomDaniel srazil strážce hromobleskem a vrazil dovnitř. Vrchní dozorce byl vyburcován velice brzy, již podruhé té noci.

Ve Věži čarodějů promrzlý učeň doklopýtal k pohovce, vysíleně se na ni svalil a upadl do neklidného spánku. Alter se nad ním slitoval a udržoval oheň v krbu. Když chlapec usnul, duch využil příležitosti a způsobil několik dalších změn. Uvolnil těžký baldachýn nad lůžkem, takže visel na jediné nitce. Nechal zmizet knoty ze všech svíček Voda v nádobách teď byla díky jeho zásahu kalně zelená. Do kuchyně Alter nasadil velkou bojovnou rodinku švábů a pod prkennou podlahu vypustil popudlivou krysu. A povolil všechny spoje u křesel. A pak ho napadlo ještě vyměnit DomDanielův černý

trubkovitý klobouk, který ležel odložený na lůžku, za jiný, o trochu větší.

Když se rozednívalo, Alter nechal učně spát a vydal se k lesu po stezce, po které se kdysi před lety se Silasem ubíral na návštěvu k Sáře a Galeně.

SIVÉ BAŽINY

Když ráno Jenna otevřela oči, chvíli přemýšlela, co ji to vzbudilo. A pak si to uvědomila – bylo to ticho. Po letech, kdy se denně budila uprostřed ruchu Rumpelic, nemluvě o rámusu, jaký nadělalo šest Heapových hochů, to bylo přímo ohlušující ticho. Chvíli ležela s otevřenýma očima a měla dojem, že ještě sní. Kde to je? Proč není doma ve své postýlce v kredenci? Jak to, že je tu jen Jo-Jo a Cvoček? A kde jsou ostatní bratři? A pak si vzpomněla.

Jenna se potichu posadila, aby nevzbudila hochy, kteří leželi vedle ní u krbu s žhnoucími uhlíky v přízemí domku tety Zeldy. Zabalila se do prošívané deky, neboť navzdory hořícímu ohni jí vzduch v domku připadal mrazivý. A pak si váhavě sáhla na hlavu.

Tak je to pravda. Zlatá obroučka je stále tam a ona je pořád princeznou. Nebyl to jen dárek k narozeninám.

Celý předchozí den měla Jenna pocit něčeho neskutečného, pocit, jaký měla vždycky při narozeninách. Jako by se ten den odehrával v jiném čase a jiném světě a všechno, co se jí na narozeniny přihodilo, vlastně nebylo doopravdy. A tento pocit s sebou Jenna nesla po celou dobu těch úžasných událostí svých desátých narozenin, vědomí, že ať se stane cokoliv, druhého dne se vše vrátí do normálu a ve skutečnosti se nic nestalo.

Ale tentokrát to tak nebylo. A něco se stalo.

Jenna se zimomřivě zaklubala do deky a o všem přemýšlela. Je princezna.

Vzpomněla si, jak si s nejlepší kamarádkou Bo rády vymýšlely, že ve skutečnosti jsou dávno ztracené princezny. Představovaly si, že jsou sestry, které byly od sebe hned po narození odděleny a které osud opět spojil dohromady a ony se setkaly v jedné lavici šesté třídy na Třetí škole v Severní čtvrti. Jenna tomu skoro věřila; zdálo se jí, že by to tak opravdu mohlo být. Ačkoliv když přicházela domů za Bo, aby si pohrály, Jenna by asi těžko našla důkaz, že Bo patří jiné rodině. Bo se s těmi zářivě rudými vlasy a spoustou pih tolik podobala své matce, že to musela být její dcera. Ale když Jenna v tom smyslu jednou něco poznamenala, Bo se hned urazila, a tak se o tom už víc nezmiňovala.

Ani pak nepřestala Jenna dumat nad tím, proč se tak málo podobá svojí mamince. A tatínkovi. A bratrům. Proč ona jediná má tmavé vlasy? Proč nemá zelené oči? Jenna zoufale toužila po tom, aby jí oči zezelenaly. Vlastně v to snažně doufala až do včerejška.

Tolik by chtěla, aby jí Sára také říkávala jako chlapcům: „Podívejme, mně se zdá, že už ti oči začínají zelenat. Na mou věru, dneska jsou určitě o maličko zelenější.“ Anebo: „Ty nám ale rosteš. Oči máš skoro tak zelené jako táta.“

Ale když Jenna žadonila, aby jí maminka řekla něco o jejích očích, a ptala se, proč nejsou tak zelené jako oči bratrů, Sára jen řekla: „Ale vždyť ty jsi naše malá holčička, Jenno. Ty jsi něco zvláštního a máš ty nejkrásnější oči.“

To ale Jennu neoklamalo. Věděla, že zelené čarodějnické oči mohou mít i děvčata. Co třeba Miranda Botová v jejich ulici, jejíž dědeček měl krámek s použitým čarodějnickým oblečením. Miranda má zelené oči, a to byl čarodějem jenom její dědeček. Tak proč ne Jenna?

Jenna se znepokojením pomyslila na Sáru. Kdypak ji zase uvidí? Bude Sára ještě chtít být její maminkou, teď, když je všechno jinak?

Jenna se zachvěla a řekla si, že nesmí být pošetilá. Vstala, stále zabalená v přikrývce, a vydala se na procházku po světnici. Když přeskakovala oba spící chlapce, chvilku se zastavila nad klukem 412. Proč si vlastně předtím myslela, že je to Jo-Jo? Muselo to být hrou světla, usoudila.

Uvnitř domku byla ještě tma, až na odlesky plamenů v ohništi, ale Jenna už přivykla na přítmí a začala se procházet po místnosti a prozkoumávat ji, vláčíc svou deku po zemi.

Domek nebyl veliký. Dole byla jedna místnost; na jednom konci stál velký otevřený krb s hromadou rozpálených polen. Na rohoži před ohněm tvrdě spali Cvoček a kluk číslo 412, zabaleni do dek sešitých z odstřižků, jaké vyráběla teta Zelda. Zprostředka světnice vedly nahoru úzké schody a pod schody stála veliká kredenc s mnoha policemi, na jejíchž dvířkách bylo zlatým písmem napsáno **NESTABILNÍ LEKTVARY A VELEPRUDKÉ JEDY**.

Jenna usoudila, že by se neměla ke kredenci přibližovat. Nakoukla nahoru po úzkých schodech, vedoucích do velké ztemnělé místnosti, ve které dosud spali teta Zelda, Marcia a Silas. A ovšem Max, jehož chrápání a funění se neslo až dolů k Jenně. Nebo to bylo Silasovo chrápání a Maxovo funění? Když spali, pán a vlkodav vydávali pozoruhodně podobné zvuky.

Místnost dole v přízemí měla nízký strop s hrubě tesanými trámy, které tvořily kostru domu. Na trámech bylo zavěšeno všechno možné: lodní pádla, klobouky, vaky s mušlemi, rýče a motyky, pytle brambor, boty, pestré stužky, košťata, svazky rákosu, vrbové proutí, a samozřejmě stovky sušených bylin svázaných do kytic. Bylinky teta Zelda pěstovala nebo kupovala na trhu, který se konal jednou za rok a den dole v přístavu. V léčivých rostlinách se Zelda opravdu vyznala – jako bílá čarodějnice jich potřebovala spoustu pro svá kouzla a lektvary i léky. Byla by to opravdu náhoda, kdybyste se Zeldy na nějakou bylinku zeptali a ona ji neznala.

Jenna se s úžasem rozhlížela kolem sebe. Líbil se jí pocit, že je vzhůru jen ona sama a že se tu může nerušeně procházet. Jak tak chodila po světnici, pomyslila si, jaké je to zvláštní být v domku se čtyřmi zdmi, k nimž nepřiléhají další domy plné lidí. Jaký je to rozdíl oproti Rumpelicím, kde se stále odevšad ozýval lomoz a křik. Ale už se tu cítila jako doma. Jenna pokračovala v průzkumu, všimla si starých, ale pohodlných židlí, čistě vydrhnutého stolu, který vůbec nevypadal, jako by se měl každou chvíli zhroutit, ale co bylo nejúžasnější, umetená podlaha byla uklizená. Nebylo na ní nic,

kromě několika ošlapaných koberečků a u dveří stál pár bot tety Zeldy.

Nakoukla do maličké kuchyňky, kde viděla velký dřez, vycíděné hrnce a pánvičky a malý stůl, ale byla tam moc velká zima, a tak se zde nezdržovala. Pak došla na konec místnosti, kde stály u zdi police se sklenicemi a lahvičkami s různým obsahem, a to jí připomnělo domov. Něco z toho si pamatovala i z jejich bytu v Rumpelicích, neboť některé ingredience používala i Sára. Žabichuť, divotvorné koření a bazalbýl, tyto názvy Jenna důvěrně znala. A potom, stejně jako doma, uviděla malý psací stolek, na kterém ležela pera, papíry a notýsky, a kolem se vršily komíny knih o magyku, sahající až ke stropu. Bylo jich tu tolik, že zakrývaly skoro celou stěnu, ale na rozdíl od jejich domova se neválely všude na zemi.

Zamrzlými okny se dovnitř začalo vkrádat jitřní světlo a Jenna se rozhodla, že se porozhlédne i venku. Po špičkách přešla k velkým dřevěným dveřím a vzala za velikou mosaznou kliku. Pak opatrně strčila do dveří a doufala, že nezavržou. Nezavrzaly, protože teta Zelda stejně jako všechny čarodějnice si dveří velice hleděla. Vrzající dveře v domě bílé čarodějky, to je špatné znamení a svědčí to o používání magyku nesprávným způsobem a zlých čárech.

Jenna potichu vyklouzla ven a posadila se na práh s dekou omotanou kolem sebe. Její dech se v mrazivém ranním vzduchu měnil v bílé obláčky. Mlha z bažin byla těžká a držela se jako tlustá deka nízko nad zemí, válela se v chuchvalcích nad hladinou a kolem dřevěného můstku, který vedl přes široký kanál k mokřinám na druhé straně. Voda sahala vysoko ke břehům kanálu, který byl znám jako Chlumský kanál a obklopoval Zeldin ostrůvek jako vodní příkop. Voda byla tmavá a tak hladká, že to vypadalo, jako by na povrchu byla potažena tenkou blánou, a přitom, když se Jenna dobře podívala, viděla, jak se voda pomalu plazí přes okraje břehů a vkrádá se na ostrov.

Jenna si celá léta všímala, jak přichází příliv a odliv, a poznala, že toho rána nastal vysoký jarní příliv po úplňkové noci, a také věděla, že za chvilku voda zase začne opadávat, tak jak to vídala na řece pod jejím malým okénkem doma. Nakonec voda ustoupí natolik, že

zůstane jen bláto a písek a v něm se budou procházet vodní ptáci a dlouhými zahnutými zobáky pátrat v bahně po něčem k snědku.

Z husté mlhy pomalu stoupal bělavý kotouč zimního slunce a ticho obklopující Jennu se pomalu začalo probouzet zvuky různých živočichů. Jakési rozčilené zakdákání Jennu překvapilo natolik, že vyskočila a rozhlížela se, odkud ten zvuk přichází. Ke svému překvapení spatřila obrys rybářské lodi rýsující se v mlze.

Jenna za posledních čtyřiadvacet hodin viděla tolik nových a zvláštních věcí, o kterých se jí ani nesnilo, že už se lodi plné slepic ani moc nedivila. Sedla si zpátky na práh a čekala, až loď přepluje kolem. Ale ani po několika minutách se loď nepohnula. Snad nenajela na ostrov, zauvažovala Jenna. Za dalších pár minut, když se mlha trochu protrhala, poznala Jenna, co to je: rybářský člun byl vlastně plovoucí kurník. Z lodi vedl na zem úzký můstek a po něm teď s noblesou sestupovaly desítky slepic a hned se pilně daly do práce. Usilovně zobaly a hrabaly, a hrabaly a zobaly.

Věci, pomyslila si Jenna, nejsou vždy takové, jakými se na první pohled zdají.

Mlhou se neslo hvízdání a kvíkání vodních ptáků a z hladiny se tu a tam ozvalo zašplouchnutí, které znělo, jako by je způsobilo nějaké malé, a jak Jenna doufala, chlupaté zvířátko. A co když jsou to vodní hadi nebo úhoři, napadlo Jennu, ale nakonec se rozhodla na to nemyslet. Opřela se o sloupek dveří a dýchala čerstvý, trochu slaný vzduch mokřin. Bylo to dokonalé. Klid a mír. „Baf!“ vybafl za ní Cvoček. „A mám tě, Jen!“

„Cvočku,“ zaprotestovala Jenna. „Nedělej takový rámus. Můžeš být chvilku trochu zticha?“

Cvoček se uvelebil na prahu vedle Jenny a sebral jí kus deky, aby se také zabalil.

„Prosím,“ řekla mu Jenna. „Co?“

„Prosím tě, Jenno, můžu si půjčit kousek tvé deky? Ano, můžeš, Cvočku. Ó, děkuji ti pěkně, Jenno, to je od tebe velice laskavé. Není zač, Cvočku.“

„No jo, tak pardon,“ řekl Cvoček. „Asi bych měl udělat pukrle, když je z tebe urozená slečna.“

„Kluci nedělají pukrlata,“ zasmála se Jenna. „Musíš se uklonit.“ Cvoček vyskočil, elegantním obloukem smekl imaginární klobouk a vysekl Jenně šviháckou poklonu. Jenna zatleskala.

„Výtečně. Tohle můžeš dělat každé ráno.“ Zasmála se.

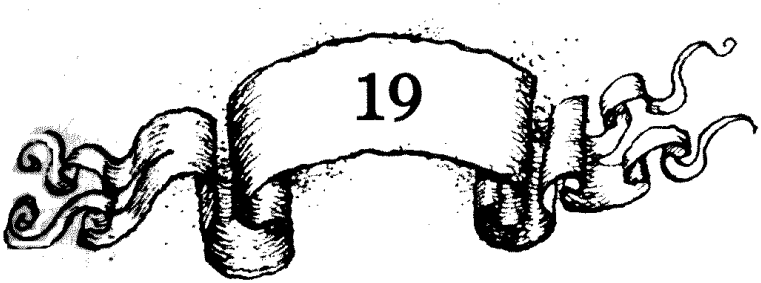
„O díky, Vaše Veličenstvo,“ pravil Cvoček důstojně a nasadil si imaginární klobouk opět na hlavu.

„Tak si říkám, kde je asi Bobrspát?“ trochu ospale řekla Jenna.

Cvoček zívl. „Možná chrápe někde na dně nějaké bahnité tůně. Neřekl bych, že zalezl do peřin.“

Jenna se rozesmála. „To by se mu asi nelíbilo, že jo? Tam je moc sucho a čisto.“

„No,“ řekl Cvoček, „to já jdu zpátky do postele. Nevím jak ty, ale já se potřebuju ještě nejmíň dvě hodinky prospat.“ Vymotal se z Jenniny deky a odploužil se zpátky do svého pelíšku u ohně. Jenna si uvědomila, že i ona se cítí unavená. Víčka jí začala trnout tím zvláštním způsobem, který jí vždycky prozradil, že málo spala, a taky jí začala být zima. Vstala, přitáhla si k tělu prošívanou deku, vklouzla zpátky do domku a potichoučku za sebou zavřela dveře.

TETA ZELDA

„Dobré ráno, vespolek!“ zahlaholil veselý hlas tety Zeldy směrem k hromadě prošívaných dek a jejím obyvatelům u ohně. Chlapec číslo 412 procitl a poplašeně vyskočil, připraven vyřítit se z kavalce Mladé armády a během třiceti sekund se postavit do pozoru k rannímu nástupu. Nechápavě zíral na tetu Zeldu, která ničím nepřipomínala jeho obvyklého ranního trapiče, prvního kadeta s vyholenou hlavou, který s náramným potěšením vylil kýbl ledové vody na toho, kdo okamžitě nevyskočil z postele. Když se to stalo naposledy chlapci číslo 412, musel pak jít spát do mokré postele, než uschla. Teď ale zděšený výraz na jeho tváři zmizel, když chlapec zjistil, že Zelda ve skutečnosti nenese kyblík s ledovou vodou, ale podnos obtížený hrnky horkého mléka a obrovskou hromadou horkých topinek s máslem.

„No, no, mladý muži,“ řekla teta Zelda, „žádný spěch. Jen si klidně zalez pod deku a vypij tohle, dokud je to horké.“ Podala chlapci hrnek mléka a tu největší topinku. Mohl by trochu přibrat, řekla si Zelda.

Kluk číslo 412 si znovu sedl, zachumlal se do prošívané deky a s trochu podezíravým výrazem vypil teplé mléko a spořádal topinku namazanou máslem. Mezi doušky mléka a pořádnými sousty topinky se kradmo rozhlížel kolem sebe, tmavě šedé oči otevřené doširoka zlými obavami.

Teta Zelda se uvelebila ve starém křesle vedle krbu a přihodila mezi žhavé uhlíky pár polen. Oheň se brzy rozhořel a Zelda si spokojeně hřála ruce nad plameny. Když se teta nedívala, chlapec číslo 412 si ji nenápadně prohlížel. Zelda si toho samozřejmě všimla, ale dělala jakoby nic. Byla zvyklá starat se o zraněné a vyděšené tvory, zvířátka, která posbírala v bažinách a pečovala o ně, dokud se neuzdravila, a tenhle kluk jí je tolik připomínal. Ano, úplně jako ten vyděšený králíček, kterého zrovna přednedávnem vyrvala ze spárů rysa. Ten rys trápil králíka celé hodiny, tahal ho za uši a vláčel ho travou, a měl náramnou zábavu z králíkovy hrůzy, než mu zasadí definitivní smrtelnou ránu do vazu. Když v zápalu lovecké vášně zahnal králíka na její cestičku, teta Zelda ho popadla, nacpala ho do velkého pytle, který stále nosila s sebou, a pospíchala domů. Rys pak celé hodiny čmuchal po okolí a nechápal, kam se jeho kořist najednou poděla.

Králík pak celé dny sedával u krbu a koukal na ni právě tak jako nyní chlapec číslo 412. Ovšem králík se z toho nakonec dostal, rozjímala teta Zelda, předstírajíc, že chlapcovy kradmé pohledy nevidí. A tenhle kluk se z toho dostane taky, tím si byla jista.

Jak si tak hoch tetu Zeldu po očku prohlížel, zaznamenal, že Zelda má kudrnaté šedivé vlasy, růžové tváře, příjemný úsměv a vlídné oči bílé čarodějnice: blankytně modré a skoro průzračné. Při zevrubnějším pohledu zjistil, že Zelda má na sobě šaty sešívané z odstřižků látek, ovšem jejich střih by těžko dokázal popsat. Vypadá to, řekl si chlapec, jako by teta Zelda vlezla do velkého záplatovaného stanu a prostrčila hlavu horním otvorem, aby se rozhlédla, co se děje venku. Při tom nápadu mu koutkem úst přelétl lehký úsměv.

Teta Zelda si všimla chlapcova pousmání a měla z toho radost. Ještě nikdy v životě neviděla tak utrápené a vyděšené děcko. Čím to, že ten kluk vypadá tak uboze, pomyslela si znepokojeně. Při svých příležitostných návštěvách přístavu už o Mladé armádě leccos zaslechla, ale nikdy těm hrozným historkám nevěřila. Copak by někdo mohl takhle zacházet s dětmi? Ale teď začala tušit, že v nich bylo možná více pravdy, než si připustila.

Teta Zelda se na chlapce číslo 412 usmála, se spokojeným heknutím povstala z křesla a odcupitala pro další horké mléko.

Jen co odešla, vzbudili se Cvoček a Jenna. Kluk číslo 412 si je úkosem změřil a raději se trochu odsunul, neboť si dobře pamatoval, jak mu Jenna včera zkroutila ruku za záda. Ale Jenna se jen ospale usmála: „Tak co, vyspal ses dobře?“

Chlapec číslo 412 přikývl a civěl do skoro prázdného hrnku s mlékem.

Cvoček se posadil, ochraptěle oběma popřál dobrého jitra, popadl topinku a s překvapením si uvědomil, že má pořádný hlad. Teta Zelda se vrátila a nesla džbán teplého mléka.

„Cvočku!“ usmála se teta Zelda. „Ty ses nám změnil od té doby, co jsem tě viděla naposledy, jen co je pravda. Tenkrát jsi byl ještě takhle maličký To jsem k vám ještě chodila na návštěvu do Rumpelic. Jo, jo, to byly časy.“

Teta Zelda vzdychla a podala Cvočkovi hrnek.

„A naše Jenna!“ – na tváři tety Zeldy se objevil široký úsměv. „Pořád jsem k vám chtěla zajít, podívat se na tebe, ale všechno pak bylo jinak, když… no, to už je dávno. Ale Silas mi to všechno vynahradil a všechno mi o tobě vyprávěl.“

Jenna se trochu stydlivě usmála, ráda, že teta Zelda řekla „naše“ Jenna. Vzala si pak hrnek s mlékem a sedla si k ohni, mžourajíc ospale do plamenů.

Na chvíli se rozhostilo spokojené ticho, které rušilo jen chrápání Silase a Maxe nahoře v podkroví a chroupání topinek dole ve světnici. Za nějakou chvíli Jenna, která se opírala o stěnu u krbu, měla dojem, že slyší uvnitř zdi slaboučké mňoukání. To bylo ovšem nemožné, a tak usoudila, že to musí být něco zvenku, a nevšímala si toho. Ale mňoukání nepřestávalo. Bylo stále silnější a, pomyslila si Jenna, rozčilenější. Přiložila ucho na zeď a skutečně slyšela vztekle mňoukající kočku.

„V té zdi je nějaká kočka…“řekla Jenna.

„Ale jdi ty,“ řekl Cvoček. „To známe.“

„To není legrace. V té stěně je kočka. Já ji slyším.“

Teta Zelda vyskočila.

„Ó jé. Já dočista zapomněla na Bertu. Jenno, zlatíčko, mohla bys Bertě otevřít dvířka, prosím tě?“ Jenna se zatvářila nechápavě.

Teta Zelda ukázala na malá dřevěná dvířka zasazená dole ve zdi vedle Jenny. Jenna zatáhla za rukojeť. Dvířka se prudce otevřela a dovnitř se vkolébala rozhořčená kachna.

„Je mi to tak líto, Bertičko, miláčku,“ omlouvala se teta Zelda. „Musela jsi tam čekat celou věčnost, viď?“

Berta kolébavě překonala hromadu dek a uvelebila se u ohně. Tvářila se opravdu nakvašeně. Ostentativně se k Zeldě obrátila zády a začala si probírat peříčka. Teta Zelda se sehnula a pohladila ji po zádech.

„Dovolte, abych vám představila svou kočku Bertu,“ řekla.

Tři páry užaslých zraků utkvěly na Zeldě. Cvoček vdechl mléko a zakuckal se. Chlapec číslo 412 se tvářil zklamaně. Teta Zelda se mu

právě začala líbit a teď se ukázalo, že je stejně bláznivá jako všichni ostatní.

„Ale vždyť je to přece kachna," řekla Jenna. Napadlo ji, že někdo to musí říct, a lepší je říci to rovnou, než všichni přistoupí na hru „předstírejme, že takhle kachna je kočka, aby tetička Zelda měla radost".

„Á, ano. Nu, ovšem, že teď to je kachna. Ve skutečnosti už je kachnou nějakou chvilku, viď, Berto?"

Berta mňoukla.

„Víte, kachny mohou létat a plavat, a to je v bažinách velká výhoda. Neznám kočku, které by se líbilo mít mokré nohy, a Berta nebyla žádná výjimka. A tak se rozhodla, že se stane kachnou, aby z té vody něco měla. A ty máš vodu ráda, že jo, Berto?"

Žádná odpověď. Tak jako opravdová kočka Berta usnula u ohně.

Jenna váhavě pohladila kachnu na zádech. Byla zvědavá, zda bude peří na omak stejné jako srst, ale bylo měkké a hladké, prostě jako kachní peří.

„Ahoj, Berto," šeptla Jenna.

Cvoček a kluk číslo 412 neříkali nic. Ani jeden z nich se nehodlal pouštět do hovoru s kachnou.

„Chudinka Berta," řekla teta Zelda. „Kolikrát zůstane zavřená venku. Ale od té doby, kdy se sem kočičí chodbičkou dostali ludráci ze smrdutých bahnisek, musela jsem dvířka začarovat. Nemáte ponětí, jaký to byl šok, když jsem sešla dolů a celý dům se hemžil těmi hnusnými potvorami. Vypadalo to jako celé moře bahna! Lezlo to po zdech, strkali ty své dlouhé pářátky do všeho a koukali na mě těma malinkýma rudýma očima. Sežrali všechno, na co přišli, a co nemohli sníst, zaneřádili. A jak mě zmerčili, začali samozřejmě pištět těmi svými hlásky, div vám bubínky neprasknou." Teta Zelda se otřásla. „Ještě týdny po tom jsem skřípala zuby. Kdyby nebylo Bobrspáta, nevím, co bych si počala. Strávila jsem celé týdny čištěním knih od bahna, a to nemluvím o tom, že jsem si znovu musela udělat všechny lektvary. Když už mluvíme o bahně, nedal byste si někdo lázeň v horkých pramenech?"

O něco později se Jenna a Cvoček cítili jako znovuzrození. Teta Zelda jim ukázala horký pramen, který bublal v malém bazénku v

chýšce vzadu na dvorku. Chlapec číslo 412 se ovšem odmítl vody jen dotknout a zůstal schoulený sedět u ohně, s červenou čapkou naraženou přes uši a pevně zabalený do námořnického ovčího kabátku. Kluk číslo 412 měl pocit, jako by se chlad včerejšího dne stále držel hluboko v jeho kostech. Snad se už nikdy nezahřeje. Teta Zelda ho nechala sedět chvilku u ohně, ale když se Jenna s Cvočkem rozhodli jít ven a prozkoumat ostrůvek, vyhnala chlapce číslo 412 s nimi.

„Na, vem si to," řekla teta Zelda a podala Cvočkovi lucernu. Cvoček na Zeldu tázavě pohlédl. K čemu potřebují v poledne lucernu? „Je tam chmár," řekla teta Zelda. „Chma… co?" otázal se Cvoček.

„Chmár. Zvedá se chmár, to je slaná bažinná mlha, která se žene od moře," vysvětlovala Zelda. „Koukej, dneska je všude kolem." Rozmáchla se rukou. „Za jasného dne je z místa, kde stojíme, vidět přístav. Chmár dneska leží nízko a my jsme dost vysoko nad ním, ale jestli se zvedne, celé to tu přikryje. Pak budete potřebovat lucernu."

A tak si Cvoček vzal lucernu a obklopeni chmárem, který ležel nad bažinami jako zvlněná bílá deka, se vydali na průzkum ostrova, zatímco teta Zelda, Silas a Marcia usedli k rozhovoru před krbem.

Jenna šla první a hned za ní Cvoček, zatímco chlapec číslo 412 se vlekl vzadu a každou chvíli se roztřásl zimou – kéž by tak mohl zůstat u krbu. Sníh v teplejším a vlhčím ovzduší bažin roztál a země byla celá promáčená. Jenna se pustila po pěšině, která je zavedla na břeh Chlumského kanálu. Nastal odliv a voda téměř zmizela, zanechávajíc po sobě blátivá bahniska pokrytá stovkami ptačích stop a klikatými cestičkami vodních šneků.

Draggenský ostrov byl asi čtvrt míle dlouhý a vypadal, jako kdyby někdo rozřízl po délce obrovské zelené vejce a zarazil je do bažiny. Po jeho obvodu vedla podél Chlumského kanálu pěšina a Jenna se po ní pustila, vdechujíc chladný slaný vzduch, který sem zavál chmár. Jenně se chmár líbil. Když už nic jiného, měla v něm pocit bezpečí – takto je alespoň nikdo nenajde.

Kromě slepic na člunu, které Jenna a Cvoček viděli předtím ráno, objevili ještě přitroublou kozu uvázanou na provaze uprostřed dlouhého pásu trávy. Také narazili na kolonii králíků obývající nory

ve břehu, kde teta Zelda obehnala plotem svůj záhon se zimním zelím, aby ho před králíky uchránila.

Vyšlapaná pěšina je vedla kolem králičích nor, řádek zelných hlávek a vinula se dolů k nízko položenému místu, kde byla velká louže bahna a kolem rostla podezřele jasně zelená tráva.

„Myslíš, že by tam mohli být nějací ludráci?“ zašeptala Jenna Cvočkovi. Raději se držela trochu zpátky.

Na povrchu bahna se objevilo pár bublin a ozval se hlasitý mlaskavý zvuk, jako když se snažíte vytáhnout holínku z bláta. Jenna postrašeně uskočila.

„Nejsou, páč když sem tady já, tak tady bejt nemůžou.“ Na hladinu se vynořila široká hnědá Bobrspátova tvář. Bobrspát zamžikal, aby se zbavil bahna kolem kulatých očí, a změřil si je kalným pohledem.

„Brý ráno,“ pronesl pomalu.

„Dobré ráno, pane Bobrspáte,“ řekla Jenna.

„Stačí Bobrspáte, jo? Klidně mi můžeš tykat.“

„Tak tady bydlíš? Doufám, že jsme tě nevyrušili,“ otázala se zdvořile Jenna.

„Abyste věděli, vyrušili. Já spim ve dne, víte?“ Bobrspát znovu zamžoural a začal se nořit zpátky do bahna. „Ale to ste nemohli vědět. Jen nemluvte o ludrákách, protože to mě natuty probudí. Jen slyšim to slovo a sem vzhůru.“

„Tak promiň,“ řekla Jenna. „My radši půjdeme, ať máš klid.“

„Jo,“ souhlasil Bobrspát a zmizel zpátky v bahně.

Jenna, Cvoček a chlapec číslo 412 se po špičkách vrátili po cestičce zpátky.

„Byl asi naštvaný, co?“ řekla Jenna.

„Ani ne,“ odpověděl Cvoček. „Já myslím, že je takový pořád. Byl v pohodě.“

„To doufám,“ řekla Jenna.

Pokračovali v obchůzce ostrůvku, až došli na tupý konec zeleného „vejce“. Tam objevili velký travnatý pahorek porostlý řídkými pichlavými křovisky. Přešli přes vršek a nahoře se na chvilku zastavili a pozorovali chuchvalce chmáru válející se dole pod nimi.

Jenna a Cvoček byli potichu, aby snad opět neprobudili Bobrspáta, ale jak tak stáli na kopečku, Jenna prohodila: „Nemáš dojem, že cítíme pod nohama něco divného?“

„Když o tom mluvíš, mám pořádně mokro v botách,“ řekl Cvoček.

„Ne, myslím něco v zemi. Mám pocit, jako by tam bylo… hm…“

„Něco prázdného,“ dodal Cvoček.

„Jo, to je ono. Nějaká dutina.“ Jenna dupla nohou. Země byla dost pevná, ale bylo tu něco zvláštního.

„To jsou určitě ty králičí nory,“ prohlásil Cvoček.

Seběhli dolů z pahorku a zamířili ke kachnímu rybníčku, u kterého stála dřevěná budka, kde kachny nocovaly. Pár kachen si jich všimlo a začaly se k nim batolit trávou v naději, že jim nesou kousek chleba.

„Jé, kam se poděl?“ zvolala Jenna náhle, když se ohlédla za klukem číslo 412.

„Asi šel zpátky do chalupy,“ řekl Cvoček. „Řek bych, že ho to s námi asi moc nebaví.“

„Hm, to asi ne – ale neměli jsme na něho dávat pozor? Co když spadl do Bobrspátovy bažiny nebo do vody? Aby ho tak dostali ludráci!“

„Pššt! Ať zase neprobudíš Bobrspáta.“

„Jenže co když se mu něco stalo? Měli bychom se po něm podívat.“

„Teta Zelda se asi bude zlobit, když ho ztratíme,“ prohodil Cvoček pochybovačně. „To je fakt,“ řekla Jenna.

„Ty ho ale nemáš moc ráda, že ne?“ zeptal se Cvoček. „Po tom, co nás ten trouba málem zabil?“

„On to tak nemyslel,“ řekla Jenna. „Teď to vím. Byl vyděšený právě tak jako my. A jen pomysli, vždyť byl asi celý život v Mladé armádě a nikdy neměl maminku ani tatínka. Tak jako my. Tedy myslím sebe,“ opravila se Jenna.

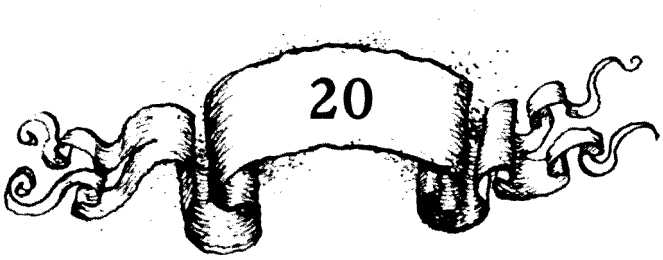
„Ty přece *máš* mámu a tátu. Pořád je máš. Hlupáčku,“ řekl Cvoček.

„No tak dobře, vrátíme se a podíváme se po něm, když chceš.“

Jenna se rozhlížela a uvažovala, odkud začít, když vtom si uvědomila, že už nevidí Zeldin domek. Vlastně už neviděla skoro nic

kromě Cvočka, a to jen díky jeho lucerně, jež vydávala slabé rudé světlo.

Chmár stoupal stále výš.

CHLAPEC ČÍSLO 412

Chlapec číslo 412 spadl do jámy. Neměl to v úmyslu a vůbec ho nenapadlo, že se to stane, ale teď se ocitl tady, na dně černé díry.

Těsně předtím, než do jámy spadl, měl už plné zuby trmácení se za tou princeznovskou holkou a čarodějnickým klukem. Stejně ho s sebou nechtěli a jemu byla zima a vůbec ho to nebavilo. A tak se rozhodl vrátit se nenápadně do domku a doufal, že bude mít na chvilku tetu Zeldu jen pro sebe.

A pak přišel chmár.

Když už nic jiného, výcvik v Mladé armádě ho na podobné situace připravil. Chlapec číslo 412 už mockrát zažil situaci, kdy odvedli jejich chlapeckou četu uprostřed noční mlhy do Hvozdu a nechali je, aby si sami našli cestu zpátky. Ovšem ne všichni to dokázali. Pokaždé nějaký nešťastný hoch padl za oběť hladovému rosomákovi nebo zůstal vězet v pasti wendronských čarodějnic, ale chlapec číslo 412 měl štěstí a uměl zachovat klid a vždycky se rychle dokázal dostat noční mlhou zpět. A tak teď, stejně tiše jako sám chmár, se chlapec 412 pustil zpátky k domku. V jednom místě minul Cvočka a Jennu tak blízko, že kdyby vztáhli ruce, mohli se ho dotknout, ale on nehlučně proklouzl kolem nich, šťastný z toho pocitu svobody a nezávislosti.

Za chvilku hoch dorazil na velký travnatý pahorek na konci ostrova. To ho zmátlo, protože si byl jist, že už ho přešel a teď by měl být blízko domku. Že by to byl jiný kopeček? Možná byl takový i na druhém konci ostrova. Co když zabloudil? Napadlo ho, že by také mohl donekonečna obcházet ostrov a nikdy nedojít k domu. Jak

tak uvažoval, sešel chlapec číslo 412 z cesty a zapadl do nepříjemně pichlavého křoviska. A tam se to stalo. Jednu chvíli se prodíral křovím, a v příštím okamžiku se kamsi propadl a řítil se do tmy.

S překvapeným výkřikem, který nahoře rychle zanikl ve vlhkém a hustém chmáru, hoch těžce žuchl na záda. Chvíli ležel zkroucený na zemi a přemýšlel, jestli si něco nezlomil. Žádnou velkou bolest necítil, a tak nakonec usoudil, že nic zlomeného nemá, a pomalu si sedl. Naštěstí přistál na něčem, co byl snad písek, a ten zmírnil tvrdost pádu. Chlapec vstal a hned se uhodil do hlavy o skálu nad sebou. Tohle bolelo.

Jednou rukou si třel bouli a druhou natáhl před sebe a snažil se ohmatat jámu, kterou propadl, ale nahmatal jen hladkou skálu, která se zvedala kolmo vzhůru. Nic než hladký, ledově chladný kámen.

A tma tu byla, že by se dala krájet. Ani jiskérka světla sem nezasvitla, a ať hoch sebevíc napínal oči v naději, že jeho zrak přivykne na tmu jako jindy, tentokrát se to nestalo. Jako by najednou oslepl.

Chlapec číslo 412 se spustil na všechny čtyři a začal šátrat kolem sebe na písečném podkladu. Napadla ho bláhová myšlenka, že by se možná mohl prohrabat ven, ale když prsty odhrabal písek, brzy narazil na kamenné podloží, tak hladké a studené, že chlapce napadlo, není-li to snad mramor. Už několikrát mramor viděl, když stál na stráži u paláce, ale nedokázal si představit, kde by se vzal mramor tady, uprostřed Sivých bažin.

Sedl si na zem a nervózně přejížděl rukama po písku. Usilovně přemítal, co počít. Už si myslel, že ho štěstí definitivně opustilo, když tu jeho prsty přejely přes něco kovového. Zprvu chlapcovy naděje vzrostly – snad je to právě to, co hledá, nějaká skrytá západka nebo klika, ale když ten kovový předmět ohmatal, srdce mu pokleslo. Byl to nějaký kroužek. Hoch ten kroužek zvedl a přejížděl po něm prsty vždyť je to prsten! Položil si ho na dlaň a zíral na něj, ačkoliv v té neproniknutelné tmě nemohl nic vidět.

„Kdybych tak měl světlo," zamumlal hoch a snažil se uvidět prsten očima otevřenýma doširoka, jak to jen šlo, jako by to mohlo nějak pomoci. Prsten spočíval na jeho dlani a po stovkách let, kdy ležel osaměle v mrazivé temnotě pod zemí, se pomalu hřál v malé

lidské ruce, která ho držela poprvé od doby, kdy byl před dávnými a dávnými časy ztracen.

S prstenem v dlani si chlapec 412 sedl a uvolnil se. Najednou se té velké tmy vůbec nebál. Naopak, připadal si tu v bezpečí – takový pocit bezpečí nezažil celé roky. Byl na míle daleko od svých trapičů v Mladé armádě a věděl, že tady ho nikdy nenajdou. Chlapec číslo 412 se usmál a opřel se o stěnu. Však on najde cestu ven, tím si byl jist.

Pak se rozhodl vyzkoušet, zda mu prsten padne. Na jeho vyzáblé prsty byl příliš velký, a tak si ho navlékl na pravý ukazovák, který se mu zdál největší. Chlapec prstenem otáčel dokola a cítil, jak se kroužek příjemně zahřívá, ba přímo hřeje. Za chvíli se dostavil zvláštní pocit. Prsten jako kdyby ožil, postupně přilnul k ukazováku a teď na prstě dokonale seděl. A nejen to, vydával i matnou zlatou záři.

Chlapec číslo 412 se radostně na prstýnek zadíval a poprvé si svůj nález prohlédl. Nepodobal se žádnému prstenu, jaké viděl předtím. Tenhle objímal jeho prst jako zlatý dráček, který se zakusuje do vlastního ocasu. Dráčkovy smaragdově zelené oči jasně zářily a hoch měl velice zvláštní pocit, že se na něj drak skutečně dívá. Vzrušeně vstal a natáhl před sebe pravou ruku s tím prstenem, který patří jen jemu, se svým dračím prstenem, zářícím tak, jako by to byla lucerna.

Ve zlaté záři prstenu se chlapec rozhlížel kolem sebe. Zjistil, že je na konci nějaké chodby. Před ním se ještě hlouběji pod zem svažoval úzký průchod vytesaný do skály. S rukou nad hlavou se chlapec číslo 412 upřeně zahleděl nahoru do tmavé díry, kterou sem spadl, ale neviděl nic, po čem by vylezl zpátky ven. Po delších úvahách došel k závěru, že jediné, co může udělat, je vstoupit do chodby a doufat, že ho vyvede ven.

A tak, s prstenem před sebou, se chlapec číslo 412 vydal na cestu. Dno tunelu pokryté pískem se postupně svažovalo dolů. Chodba se všelijak kroutila a zatáčela, zaváděla ho do slepých uliček a vodila ho do kruhu, až hoch úplně ztratil směr a byl tak popletený, že se mu točila hlava. Jako by se ho ten, kdo chodby vybudoval, schválně snažil zmást. A to se mu také povedlo.

A tak se stalo, že zcela dezorientovaný hoch se zřítil ze schodů.

Dole pod schody nabral dech. Je to v pořádku, pomyslel si. Nespadl z moc velké výšky. Ale něco mu chybělo – jeho prsten byl pryč. Poprvé za celou dobu, kdy se ocitl v chodbách, se chlapec číslo 412 vyděsil. Vždyť mu prsten nejen svítil na cestu; byl mu i společníkem. A také, uvědomil si hoch, když se otřásl chladem, ho hřál. Rozhlížel se kolem sebe, doširoka otevřené oči upíral do černočerné tmy a zoufale hledal slabou zlatou záři.

Nikde nic.

Neviděl nic než černou tmu. Chlapec číslo 412 pocítil zoufalství. Takové zoufalství jako tenkrát, když jeho nejlepší kamarád, chlapec číslo 409, spadl při noční plavbě přes palubu a oni nesměli zastavit, aby ho zachránili. Chlapec číslo 412 si vložil hlavu do dlaní. Tak tohle je konec, pomyslil si. A pak zaslechl ten zpěv.

Odněkud z hlubin chodeb sem zaléhaly tichounké, překrásné a něžné tóny a lákaly ho k sobě. Po čtyřech, protože nechtěl zase spadnout ze schodů, lezl chlapec pomalu vpřed za tím zpěvem, pod

sebou studenou mramorovou zem. Pomalu se plazil dál a zpěv se najednou zjemnil a byl méně naléhavý, až se stal podivně tlumený a chlapec číslo 412 ucítil, že jeho ruka leží přímo na prstenu.

Našel ho. Lépe řečeno, prsten našel jeho. Hoch se radostně usmál. Navlékl si dračí prsten zpátky na prst a tma kolem něj pobledla.

Pak už to bylo snadné. Prsten vedl chlapce 412 tunelem, a ten se stále rozšiřoval a postupně se změnil v širokou a rovnou chodbu se stěnami z bílého mramoru, které byly pomalované stovkami obrázků. Obrázky byly trochu primitivní, zato hodně barevné, s nádhernými odstíny modrých, žlutých a červených barev. Ale chlapec věnoval obrázkům jen malou pozornost. Nejvíc ze všeho toužil najít cestu ven. A tak šel dál a dál, až našel to, co hledal: schody, které vedly nahoru. S pocitem úlevy chlapec vystoupal po schodech a ocitl se v chodbě s písečným dnem, která vedla strmě vzhůru a končila kamennou stěnou. A ve světle prstenu chlapec číslo 412 konečně uviděl východ. O stěnu byl opřen žebřík a nad ním rozeznal dřevěná padací dvířka. Chlapec vylezl po žebříku, vztáhl ruku a opřel se do dvířek. K jeho úlevě se dvířka pohnula. Opřel se ještě víc, poklop se otevřel a chlapec číslo 412 vykoukl ven. Byla tam tma, ale vzduch byl jiný a to chlapci prozradilo, že je nad zemí. Chvilku se rozkoukával a pak si všiml úzkého proužku světla na zemi. Chlapec číslo 412 vydechl úlevou. Už věděl, kde je. Byl v kredenci s nestabilními lektvary a veleprudkými jedy. Chlapec se potichu provlékl poklopem, zavřel ho a uvedl do původního stavu kobereček, který na něm ležel. Pak opatrně otevřel dvířka kredence a vykoukl ven, není-li někdo v okolí.

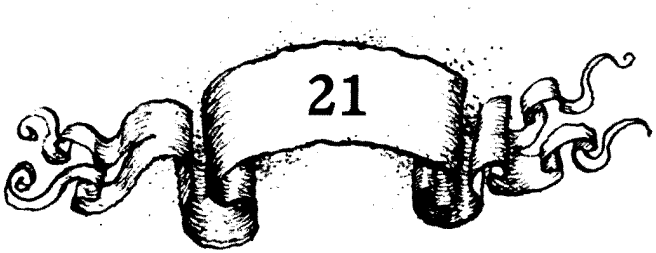
Teta Zelda v kuchyňce připravovala nový lektvar. Když se chlapec 412 plížil kolem dveří, zvedla hlavu, ale zdálo se, že je zaměstnána svou činností, protože nic neříkala. Hoch se proplížil kolem a zamířil ke krbu. Najednou pocítil velikou únavu. Stáhnul si z prstu dračí prsten a uložil ho bezpečně do kapsičky, kterou objevil ve své červené čapce. Pak se položil vedle Berty na koberec před krb a rychle usnul.

Spal tak tvrdě, že ani neslyšel, jak Marcia sešla dolů a přikázala nejvyšší a nejvachrlatější hromadě Zeldiných knih o magyku, aby se zvedla. A také neslyšel tichý svist velké prastaré knihy s titulem

Zažehnání temnoty, která se odpoutala ze spodku rozviklaného sloupce a odletěla k tomu nejpohodlnějšímu křeslu u krbu. A už vůbec neslyšel šustění stránek, jak se kniha úslužně otevřela právě na té stránce, kterou si Marcia přála vidět.

Chlapec číslo 412 dokonce ani neslyšel, jak Marcia vyjekla, když o něho cestou ke křeslu málem zakopla a pak uskočila a místo toho šlápla na Bertu. Ale jak hluboce spal, zdál se chlapci divný sen o hejnech zuřivých kachen a koček, které ho honily podzemními chodbami a pak ho vynesly na nebe a tam ho učily létat.

A z hlubin svých snů se chlapec číslo 412 usmál. Byl volný.

RATTUS RATTUS

„Jak ses dostal zpátky tak rychle?“ ptala se Jenna chlapce číslo 412.

Cvočkovi a Jenně trvalo celé odpoledne, než našli skrz chmár cestu k chalupě. Zatímco bloudili, Cvoček trávil čas přemýšlením nad tím, která je jeho nejoblíbenější loď, a později, když začal mít hlad, si představoval svá nejoblíbenější jídla. Zato Jenna se celou dobu trápila obavami, co se asi chlapci číslo 412 přihodilo, a v duchu se ujišťovala, že odteď na něj bude mnohem hodnější. Tedy v případě, že nespadl do Chlumského kanálu a neutopil se.

A tak když se Jenna celá zkřehlá a promočená konečně vrátila do domku a našla chlapce číslo 412, jak živ a zdráv sedí na pohovce vedle tety Zeldy a tváří se skoro spokojeně, přeci jen necítila takovou zlost jako Cvoček. Cvoček jen zavrčel a šel se naložit do horké lázně v chýšce. Jenna dovolila tetě Zeldě, aby jí vytřela vlasy ručníkem do sucha, a pak si sedla vedle chlapce 412 a položila mu onu otázku: „Jak ses dostal zpátky tak rychle?“

Kluk 412 se na ni trochu bojácně podíval, ale nic neříkal. Jenna to zkusila znovu.

„Měla jsem strach, že jsi spadl do vody.“

Chlapec 412 se zatvářil trochu překvapeně. To by nečekal, že tahle princeznovská holka bude mít péči o to, jestli někdo spadl do vody, nebo do díry, pokud jde o něj.

„To jsem ráda, že ses ve zdraví vrátil," pokračovala Jenna. „Mně s Cvočkem to trvalo věčnost. Pořád jsme bloudili."

Kluk číslo 412 se usmál. Už skoro chtěl říci Jenně, co se mu přihodilo, a ukázat jí prsten, ale po těch letech se naučil být raději opatrný. Jediný člověk, kterému kdy svěřil svá tajemství, byl chlapec číslo 409, a třebaže i Jenna v sobě měla něco milého, co mu čtyřistadevítku připomínalo, byla to přeci jen princezna – a co hůř, holka. A tak neřekl nic.

Jenna si všimla jeho úsměvu a zaradovala se. Už mu chtěla položit další otázku, když teta Zelda hlasem, jehož silou se rozklinkaly všechny skleničky s lektvary, zaječela: „Poslíček krysoun!"

Marcia, která zabrala Zeldin psací stůl na konci místnosti, rychle vstala a k Jenninu úžasu ji popadla za ruku a vlekla ji pryč z pohovky.

„Co je?" ohradila se Jenna. Marcia si toho nevšímala. Zamířila po schodech nahoru a táhla Jennu za sebou. V polovině cesty se srazily se Silasem a Maxem, kteří se řítili dolů, aby se podívali na krysouna.

„Toho psa byste nahoru neměli pouštět," prohodila ostře Marcia, když se snažila protlačit kolem Maxe, aby jí jeho sliny nezaneřádily plášť.

Rozčilený Max jí alespoň poslintal ruku a chvátal dolů za Silasem, přičemž velkou tlapou hamtl Marcii na nohu. Max věnoval Marcii pramalou pozornost. Ani ho nenapadlo uhnout jí z cesty nebo brát ohled na to, co říká, neboť z hlediska vlkodavího chápání světa byl vůdcem smečky Silas a Marcia se ocitla na samém spodku její hierarchie.

Marcia ovšem tyto jemné nuance vnitřního života Maxe nevnímala. Prodrala se kolem vlkodava a dupala po schodech nahoru, vlekouc za sebou Jennu, pryč z dosahu krysouna.

„Pro-proč to děláš?" zeptala se Jenna, když konečně v podkrovní místnosti popadla dech.

„Poslíček krysoun," pravila Marcia, mírně odfukujíc. „Nevíme, co je to za druh krysouna. Snad by to mohl být důvěryhodný krysoun s tajným posláním."

„Jaký?" otázala se zmateně Jenna.

„Totiž,“ šeptala Marcia, usazená na úzké posteli pokryté hromadou přikrývek sešitých z ústřižků látek – výrobou těchto přikrývek si teta Zelda u krbu krátila dlouhé osamělé večery. Marcia poplácala místo vedle sebe, aby si k ní Jenna sedla.

„Víš, kdo je to poslíček krysoun?“ zeptala se Marcia tlumeně.

„Myslím, že jo,“ nejistě řekla Jenna, „ale k nám nikdy žádný nepřišel. Vždycky jsem si myslela, že krysouni chodí jen k významným lidem.“

„Ne,“ řekla Marcia, „za každým může krysoun přijít. A každý může krysouna s nějakou zprávou poslat.“

„Možná ho poslala máma,“ řekla Jenna s nadějí v hlase.

„Možná,“ přitakala Marcia, „a možná taky ne. Musíme zjistit, jestli je to důvěryhodný krysoun, pokud mu chceme věřit. Krysoun, mající certifikát důvěryhodného posla, vždycky říká pravdu a vždy a za všech okolností zachová tajemství. Však je také nesmírně drahý.“

Tak takového posla by Sára poslat nemohla, pomyslila si smutně Jenna.

„Teď počkáme a uvidíme,“ řekla Marcia. „Také by to mohl být špeh a pátrat po tom, kde se schovává MimoŘádná čarodějka s princeznou.“

Jenna pomalu přikývla. Zase to slovo. Princezna. Stále ji to udivovalo. Pořád nemohla uvěřit tomu, že je tím, kým je. Ale zůstala sedět vedle Marcie a rozhlížela se užasle podkrovím.

Podkrovní místnost byla překvapivě prostorná. V šikmém stropě spatřila malé okénko, kterým bylo vidět daleko na zasněžené močály. Střechu podpíraly mohutné trámy a pod nimi visely jakési předměty, které vypadaly jako velké záplatované stany – teprve po chvíli si Jenna uvědomila, že jsou to šaty tety Zeldy. V místnosti byla celkem tři lůžka. Podle prošívaných přikrývek Jenna uhodla, že sedí na Zeldině posteli, a ta zastrčená vzadu ve výklenku u schodů a plná psích chlupů asi patřila Silasovi. Ve vzdáleném koutě stálo velké lůžko zabudované do stěny. To připomnělo Jenně její vlastní postýlku doma v kredenci a zastesklo se jí po domově. Tam spí Marcia, uhodla, protože vedle postele ležela ta její kniha Zažehnání temnoty, pěkné onyxové pero a hromádka těch nejkvalitnějších

pergamenů popsaných znaky a symboly magyku. Marcia sledovala její pohled.

„Pojď, vyzkoušej si moje pero. Bude se ti líbit. Píše, jakou chceš barvou – když má dobrou náladu.“

Zatímco Jenna zůstala nahoře a zkoušela Marciino pero, které trochu trucovalo a nedalo jinak, než že bude psát jen brčálově zelenou, Silas se dole snažil zklidnit rozčileného Maxe, který už krysouna zahlédl.

„Cvočku,“ řekl Silas nervózně, hned když se ještě mokrý syn vrátil z lázně v chýšce. „Vezmi si Maxe a drž ho dál od té krysy, ano?“ Cvoček a Max skočili na pohovku a se stejnou rychlostí chlapec číslo 412 vystřelil pryč.

„Tak kde je ten krysoun?“ řekl Silas.

Velká hnědá krysa už seděla před oknem a klepala na okenní tabulku. Teta Zelda otevřela okno a krysoun skočil na parapet a rozhlížel se po místnosti bystrýma očkama.

„Kvíkalus, krysoune!“ oslovil Silas krysouna v jazyce magyku.

Krysoun na něj netrpělivě pohlédl.

„Říkalus, krysoune!“

Krysoun si založil ruce a vyčkával. Přitom si měřil Silase zničujícím pohledem.

„Ehm… pardon. Už je to drahná doba, co jsem naposled přijímal krysouna s poselstvím,“ omlouval se Silas. „Ech, jak je to… Říkalus, Rattus rattus.“

„No, to je dost,“ odfrkl si krysoun. „Konečně jste to trefil.“ Předstoupil o krůček vpřed a pravil: „Nejprve se musím otázat. Je-li pak zde někdo slyšící na jméno Silas Heap?“ Krysoun se díval přímo na Silase.

„Ano, já,“ řekl Silas.

„To jsem si myslel,“ děl krysoun. „Odpovídá to popisu.“ Významně si odkašlal, vypjal hrud a spojil pracičky za zády.

„Přicházím, abych sdělil poselství Silasi Heapovi. Poselství bylo odesláno dnes v osm hodin ráno jistou Sárou Heapovou, dlící v domě paní Galeny.

Poselství začíná:

Buď zdráv, můj milý Silasi. A Jenno, sluníčko moje, i ty, Cvočku, můj andílku!

Posílám tohoto posla k Zeldě v naději, že vás najde v bezpečí a v pořádku. Lilka nám řekla, že Lovec je vám v patách, a já celou noc samými starostmi nemohla spát. Ten člověk má strašnou pověst. Ráno už jsem byla s rozumem v koncích a byla jsem přesvědčena, že vás chytili (i když Galena tvrdila, že ví, že jste v bezpečí), ale hned jak se rozednilo, navštívil nás drahý Alter a sdělil nám tu nádhernou zprávu, že jste se dostali do bezpečí. Říkal, že vás naposledy viděl, jak odplouváte do Sivých bažin. Tolik by býval chtěl být s vámi.

Silasi, něco se přihodilo. Na cestě sem se nám ztratil Simon. Šli jsme podél řeky po cestě, která vede do Galenina lesa, když jsem zjistila, že je Simon pryč. Vůbec nevím, co se s ním mohlo stát. Neviděli jsme žádné stráže a nikdo ho neviděl ani neslyšel odcházet. Silasi, tolik se bojím, že padl do některé pasti, které v lese nastražily ty hrozné čarodějnice. Dneska ho půjdeme hledat.

Stráže zapálily Lilčin hostinec a jí se jen taktak podařilo utéci. Neví ani pořádně, jak to dokázala, ale dnes ráno sem dorazila v bezpečí a požádala mě, abych Marcii vzkázala, že je jí velice vděčná za kouzlo záštity, které jí dala. Vlastně jsme jí všichni vděční. Od Marcie to bylo opravdu velkorysé. Silasi, prosím, pošli mi poslíčka zpátky, abych věděla, jak se máte.

S láskou a s mnoha myšlenkami na vás všechny zdravím.
Vaše milující Sára

Konec zprávy.“

A krysoun sebou vyčerpaně žuchl na parapet. „Dal bych nevím co za šálek čaje,“ pravil. Silas byl velmi rozrušen.

„Budu se muset vrátit,“ řekl, „a najít Simona. Kdo ví, co se může stát.“

Teta Zelda se ho snažila uklidnit. Přinesla dva hrnky horkého sladkého čaje a jeden podala krysounovi a druhý Silasovi. Krysoun vypil svůj hrnek jedním douškem, zatímco Silas zasmušile seděl a pomalu usrkával.

„Simon je tvrdá nátura, táto," řekl Cvoček. „Nic se mu nestane. Já myslím, že jen zabloudil. Teď už je možná zpátky u mámy." Silas o tom nebyl moc přesvědčen.

Teta Zelda usoudila, že jediná rozumná věc bude navečeřet se. Při večeři u tety Zeldy obvykle každý zapomněl na všechny problémy. Zelda byla pohostinná kuchařka a měla ráda u stolu co nejvíc lidí, ovšem i když se její hosté vždycky rádi pobavili u společné krmě, jídlo samé mohlo být možná trochu lepší. Nejčastěji je lidé popisovali jako „zajímavé" a říkali: „Ten chleba se zapečeným zelím byl velice… zajímavý, Zeldo. To by mě nikdy nenapadlo," nebo „No, musím říci, že ten jahodový džem je skutečně… zajímavý jako omáčka na úhoře."

Silas byl pověřen úkolem prostřít stůl, aby přišel na jiné myšlenky, a poslíček krysoun byl pozván na večeři.

Teta Zelda podávala guláš z žab a králíka s dvakrát vařenou vodnicí a jako dezert následovala třešňovo-pastináková pochoutka. Chlapec 412 se pustil do jídla s velkým nadšením, jelikož oproti stravě v Mladé armádě to bylo nádherné zlepšení. Dokonce si k náramné Zeldině spokojenosti dvakrát přidal. Zeldu ještě nikdo nepožádal o přídavek, a dokonce dvakrát po sobě!

Cvoček byl rád, že se chlapec 412 láduje s takovou chutí. Alespoň si Zelda nevšimla, že Cvoček pod nůž nahrnul nepoživatelné kousky žabího masa. Anebo jestli si toho všimla, asi jí to moc nevadilo. Cvočkovi se také podařilo podstrčit Maxovi celé králičí ucho, které našel na talíři, a to ke své značné úlevě a velké Maxově radosti.

Marcia zavolala dolů a omluvila se s Jennou kvůli krysounově přítomnosti od večeře. Podle Silase to byla chabá výmluva – podezíral Marciu, že si tam v tichosti vykouzlily pár laskomin.

Navzdory – nebo možná díky – Marciině nepřítomnosti byla večeře docela zábavná. Krysoun byl dobrým společníkem. Silas se neobtěžoval zrušit příkaz „Říkalus, Rattus rattus", a tak hovorný krysoun přemílal všechna možná témata, která mu přišla na mysl, od problémů s dnešní krysí mládeží až po skandál s krysími klobásami v jídelně hradních stráží, který znepokojil celou krysí společnost, nemluvě o strážích.

Když se večeře chýlila k závěru, teta Zelda požádala Silase, aby poslíčka poslal ještě téže noci s poselstvím k Sáře.

Krysoun se zatvářil znepokojeně. I když to byl velký krysoun a dokázal se, jak s oblibou každému vykládal, „o sebe postarat“, noční cesta Sivými bažinami ho příliš nelákala a o společnost ludráků a bobrspátů zrovna moc nestál. Ludráci mají náramnou zábavu z toho, když nějakou krysu zatáhnou do smrdutých bahnisek, a takový hladový bobrspát si rád uvaří krysí gulášek, aby nakrmil malá bobrspáťátka, což byly podle krysounova názoru nenažrané malé potvory.

(Bobrspát s nimi samozřejmě nevečeřel. Nikdy tak nečinil. Raději jídával ve svém blátivém pelechu sendviče s vařeným zelím, které mu připravovala Zelda. On sám už krysu dlouho neokusil. Stejně mu moc nechutnaly a jejich kosti mu lezly do zubů.)

„Tak mě napadlo,“ pravil rozšafně Silas, „že by bylo lepší poslat krysouna zpátky až ráno. Má za sebou přeci jen dlouhý kus cesty a měl by se trochu vyspat.“

Krysoun se zatvářil radostně.

„To máte pravdu, pane. To je velice moudré,“ pravil. „Často poselství nedorazí právě proto, že posel byl příliš unaven a neodpočinul si. Nebo nedostal večeři. A mohu říci, že to byla mimořádně… zajímavá večeře, madam,“ pokynul hlavou směrem k tetě Zeldě.

„Je mi potěšením.“ Teta Zelda se usmála.

„Je to důvěryhodný krysoun?“ promluvila náhle pepřenka Marciiným hlasem. Všichni nadskočili překvapením.

„Napřed bys nás mohla trošku varovat, když chceš takhle vpadnout do řeči,“ řekl vyčítavě Silas. „Málem mi zaskočila pastináková pochoutka.“

„Tak je?“ stála pepřenka na svém.

„Jste?“ zeptal se Silas krysouna, který zíral na pepřenku a pro jednou zřejmě ztratil řeč. „Jste důvěryhodný krysoun, nebo ne?“

„Ano,“ pravil krysoun, nevěda, zda má odpovědět Silasovi, nebo pepřence. Pokračoval dál k pepřence. „To vskutku jsem, madam Pepřenko. Jsem důvěryhodný dálkový krysoun s tajným posláním. K vašim službám.“

„Dobrá. Jdu dolů.“

Marcia s knihou v ruce sestupovala ze schodů a brala je po dvou. Dole rázně vykročila světnicí a stříbrnou róbou zametala podlahu, až se sklenice s lektvary rozletěly na všechny strany. Jenna spěchala za ní, celá nedočkavá, že konečně uvidí poslíčka krysouna.

„Tady je to tak malé,!“ stěžovala si Marcia a podrážděně si otírala nejlepší Zeldinu briliantovou směs z pláště. „Já nechápu, jak to tady zvládneš, Zeldo.“

„Já myslím, že jsem to zvládala docela dobře, než jsi přišla,“ mumlala si teta Zelda pod vousy, zatímco si Marcia sedala ke stolu vedle krysouna. Krysoun pod hnědým kožíškem pobledl. Ani v nejdivočejších snech by ho nenapadlo, že se seznámí s MimoŘádnou čarodějkou. Hluboce se uklonil, ale přehnal to, ztratil rovnováhu a zabořil se čumákem do třešňovo-pastinákové pochoutky.

„Chci, aby ses vrátil zpátky s krysounem, Silasi,“ oznámila Marcia.

„Cože?“ podivil se Silas. „Teď“

„Nemám pověření brát s sebou pasažéry, Vaše Výsosti,“ oslovil krysoun Marciu váhavě. „Po pravdě, Vaše Nejvyšší Blahorodí, a říkám to s nejvyšší úctou –“

„Mlčenlivus, Rattus rattus!“ vyhrkla Marcia.

Poslíček krysoun ještě chvíli němě otevíral a zavíral ústa, dokud si neuvědomil, že z nich nevychází žádný zvuk. Pak se posadil, rozpačitě si olizoval třešňovo-pastinákovou pochoutku z tlapiček a vyčkával. Nemohl nic než čekat, neboť posel mohl odejít jedině tehdy, když obdržel odpověď na poselství, nebo když byla odpověď výslovně zamítnuta. A jelikož ani jednoho se krysounovi dosud nedostalo, jako pravý profesionál, kterým skutečně byl, trpělivě zůstal sedět a zasmušile vzpomínal na slova své ženy toho rána, když jí oznámil, že dostal práci pro čaroděje.

„Staníčku,“ pravila jeho žena Jitruška a šermovala mu drápkem před obličejem, „být tebou, nezačínala bych si nic s čaroději. Pamatuješ na Eliščina manžela, jak se zapletl s tím malým tlustým kouzelníkem a nakonec málem skončil v guláši? Jak po něm dva týdny nebylo slechu a pak se vrátil v hrozném stavu? Nechoď nikam, Staníčku. Prosím.“

Ale Staníkovi ve skrytu duše lichotilo, že se na něj krysí úřad obrátil a pověřil ho úkolem mimo hranice hradu, navíc úkolem určeným pro čaroděje. Byl rád, že v jeho dosavadní práci konečně nastane nějaká změna. Tak třeba minulý týden: to se mohl uběhat s depešemi mezi dvěma rozvaděnými sestrami. Zprávy byly stále kratší a čím dál urážlivější a včera musel lítat od jedné sestry ke druhé, aniž by vlastně cokoliv řekl, protože každá chtěla sdělit té druhé, že už s ní víc nechce mluvit. Převelice se mu ulevilo, když jejich matka, zděšena obrovským účtem, který náhle přišel z krysího úřadu, tuhle práci zrušila.

A tak Staník klidně ženě oznámil, že když ho potřebují, musí přece jít. „Koneckonců jsem," prohlásil, „jeden z mála důvěryhodných krysounů s tajným posláním na celém hradě."

„A jeden z nejpitomějších," opáčila žena.

A tak Staník seděl na stole mezi zbytky té nejdivnější večeře, jakou kdy jedl, a poslouchal, jak notně nerudná MimoŘádná čarodějka poroučí řadovému čaroději, co dělat. Marcia bouchla svou knihou do stolu, až se talíře rozřinčely.

„Prošla jsem si Zeldinu příručku Zažehnání temnoty. Kéž bych tak bývala měla takovou ve Věži čarodějů. Je neocenitelná." Marcia uznale poklepala na knihu. Kniha si to špatně vyložila. Náhle opustila stůl a odlétla zpět na své místo v hromadě Zeldiných knih, a to ke značné Marciině nevoli.

„Silasi," řekla Marcia, „chci, abys šel a přinesl mi od Lilky zpátky moje kouzlo záštity. Potřebujeme ho tady."

„Dobře," řekl Silas.

„Musíš jít, Silasi," pokračovala Marcia. „Může na tom záviset naše bezpečnost. Bez toho kouzla mám méně síly, než jsem si myslela."

„Ano, ano. Vždyť říkám, že jo, Marcio," řekl Silas netrpělivě, zaměstnán myšlenkami na Simona.

„Ve skutečnosti ti to jakožto MimoŘádná čarodějka nařizuji," vytrvale pokračovala Marcia.

„Ano! Řekl jsem ano, Marcio! Vždyť jdu. Stejně bych šel," řekl Silas podrážděně. „Simon se ztratil a já se po něm chci podívat."

„Dobrá,“ řekla Marcia, která jako obvykle nevěnovala velkou pozornost tomu, co Silas říká. „No tak, kde je ten posel?“

Krysoun, stále neschopen řeči, zvedl packu.

„Tvým poselstvím je tento čaroděj, vrácený odesílateli. Rozumíš?“

Staník nejistě přikývl. Chtěl říci MimoŘádné čarodějce, že je to proti pravidlům krysího úřadu. Ten nezajišťoval balíkové služby ani dopravu cestujících a podobně. Povzdychl si. Tak žena měla přeci jen pravdu.

„Dopravíš tohoto čaroděje v bezpečí a vhodnými prostředky na zpáteční adresu. Pochopils?“

Staník nešťastně přikývl. Vhodnými prostředky? Jak to tak vypadá, Silas asi nebude schopen přeplavat řeku. Nebo se svézt v zavazadle nějakého kupce. No to je náramné!

Silas přispěchal krysounovi na pomoc.

„Není třeba posílat mě jako nějaký balík, díky, Marcio,“ pravil. „Vezmu si kánoi a krysoun pojede se mnou a bude mi ukazovat cestu.“

„Výtečně,“ prohlásila Marcia, „ale chci potvrzení zakázky. Říkalus, Rattus rattus.“

„Ano,“ slabounce kvíkl krysoun. „Zakázka potvrzena.“

Silas a krysoun vypluli příštího rána hned po východu slunce na kánoi Muriel 1. Chmár se přes noc rozptýlil a zimní slunce vrhalo v šedém ranním světle po zemi dlouhé stíny.

Jenna, Cvoček a Max také vstali brzo, aby zamávali Silasovi a poslali vzkazy Sáře a chlapcům. Vzduch byl mrazivý a od úst se jim vznášely bělavé obláčky sražené páry. Silas se pořádně zabalil do svého modrého hábitu z tlusté vlny a přes hlavu si přetáhl kápi. Poslíček krysoun stál vedle něho a trochu se třásl, a nebylo to jen zimou.

Krysoun totiž dobře slyšel strašlivé chroptění Maxe škrtícího se na obojku, i když Cvoček pevně držel, a jako by to nestačilo, ještě zahlédl Bobrspáta.

„Á, Bobrspáte,“ usmála se teta Zelda. „To jsi hodný, že ses stavil. Tady máš pár sendvičů na posilněnou. Dám je do kánoe. Také je jich tam pár pro tebe, Silasi, i pro krysouna.“

„Ach. Tak děkuji, Zeldo. Jaké jsou ty sendviče?“

„S tím nejlepším vařeným zelím.“

„A tak. Tedy, to je od tebe skutečně… pozorné.“ Silas byl rád, že do lodi propašoval v rukávu kousek chleba a sýra.

Bobrspát plaval nevrle sem a tam v Chlumském kanálu a zmínka o zelných sendvičích jej nikterak neusmířila. Nerad pobýval venku za denního světla, a to ani uprostřed zimy. I z mírného světla ho bolely oči, a když si nedával pozor, spálil si na slunci uši.

Poslíček krysoun seděl nešťastně na břehu kanálu, uvězněn mezi psím funěním za sebou a Bobrspátovým dechem před sebou.

„No tak,“ řekl Silas krysounovi. „Do člunu. Asi budete chtít sedět vepředu. Max tam vždycky sedí.“

„Já nejsem pes,“ odfrkl si Staník, „a necestuji s bobrspáty.“

„Tenhle je neškodný,“ řekla mu teta Zelda.

„Něco jako neškodný bobrspát neexistuje,“ bručel si Staník. Když zahlédl Marciu, která vyšla z domku, aby Silasovi zamávala, radši už nic neříkal, plavným obloukem se vyšvihl do kánoe a schoval se pod sedátkem.

„Buď opatrný, tati,“ řekla Jenna Silasovi a pevně ho objala.

Také Cvoček Silase objal. „Najdi Simona, táto. A nezapomeň, že se musíš držet při kraji řeky, až bude příliv. Uprostřed je proud vždycky silnější.“

„Nezapomenu,“ usmál se Silas. „Dávejte tu na sebe pozor, oba dva. A také na Maxe.“

„Ahoj, tati!“

Max zavyl a žalostně zaskučel, když ke svému úděsu spatřil, že ho Silas skutečně opouští.

„Na shledanou!“ Silas zamával a pádloval s kánoí Chlumským kanálem za Bobrspátem a jeho věčně se opakující otázkou: „Dete za mnou?“

Jenna a Cvoček sledovali, jak si člun pomalu razí cestu klikatými kanály dál do ohromných prostor Sivých bažin, až jim nakonec Silasova modrá kápě zmizela z očí.

„Doufám, že se tátovi nic nestane,“ zašeptala Jenna. „Nemá moc dobrý orientační smysl.“

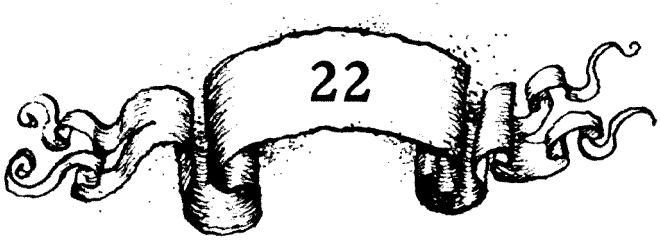
„Krysoun ho tam určitě dovede,“ řekl Cvoček. „Dobře ví, že jinak by si to s ním Marcia pěkně vyřídila.“

Daleko v Sivých bažinách seděl krysoun v kánoi a hloubal nad svou první zásilkou, kterou měl kdy v životě doručit. Umínil si, že se o tom Jitrušce nezmíní. Radši o tom pomlčí i na krysím úřadě; je to zcela, vzdychl si těžce, zcela proti předpisům.

Ale po chvíli, když Silas vedl loď pomalu nevyzpytatelným bludištěm kanálů, napadlo Staníka, že to zase není tak špatný způsob cestování. Koneckonců, vždyť se pěkně poveze až do cíle své cesty. A jediné, co musí udělat, je sedět tu, sem tam dát k dobru nějakou historku a užívat si cestu, zatímco veškerou práci odvede Silas.

A když se Silas na konci Deppenského kanálu rozloučil s Bobrspátem a začal pádlovat řekou k Hvozdu, bylo to právě tak, jak si krysoun představoval.

\

MAGYK

Toho večera vál přes bažiny východní vítr. Teta Zelda zavřela dřevěné okenice a zaklínadlem uzamkla dvířka do kočičí chodbičky, když se předtím přesvědčila o tom, že Berta je v bezpečí doma ve světnici. Pak obešla chalupu, rozsvítila lampy a do oken postavila hromničky. Těšila se na klidné chvilky u svého psacího stolu, které hodlala strávit doplněním svého seznamu lektvarů o nejnovější přírůstky.

Ale Marcia byla u stolu dřív. Listovala nějakými knížečkami o magyku a pilně si psala poznámky. Tu a tam si rychle vyzkoušela nějaké kouzlo, aby viděla, jak funguje, a od stolu se co chvíli ozvaly třaskavé zvuky doprovázené obláčky divně páchnoucího dýmu. Z toho, co Marcia u jejího stolu prováděla, neměla teta Zelda ani trochu radost. Marcia přičarovala ke stolku kachní nohy, aby se nekymácel, a pár paží, které jí pomáhaly s pořádáním papírů na stole.

„Až budeš hotova, Marcio, chtěla bych svůj stůl zpět," řekla teta Zelda podrážděně.

„Máš ho celý pro sebe, Zeldo," zvesela odvětila Marcia. Zvedla malou čtverhrannou knížku a odebrala se s ní ke krbu, nechávajíc za sebou na stole hromadu nepořádku. Teta Zelda smetla hromadu na zem ještě dříve, než paže u stolu mohly všechny předměty zachytit, a s povzdychem usedla na židli.

Marcia se připojila k Jenně, Cvočkovi a chlapci 412 u krbu.

Sedla si vedle nich a otevřela knihu, která, jak si Jenna všimla, se jmenovala:

KOUZLA OSOBNÍHO BEZPEČÍ A OCHRANNÁ ZAKLÍNADLA PRO ZAČÁTEČNÍKY A OSOBY MDLÉHO ROZUMU SESTAVENO POD ZÁRUKOU LIGY ČARODĚJŮ

„Mdlého rozumu?“ otázala se Jenna. „To je trochu neomalené, ne?“

„Toho si nevšímej,“ řekla Marcia. „Je to strašně stará kniha. Ale ty nejstarší jsou nejlepší. Kouzla v nich jsou pěkná a jednoduchá – ne jako dneska, kdy se každý čaroděj snaží vymyslet vlastní kouzlo, jen aby se řeklo, že je jeho. Ale tím se takové kouzlo jen zbytečně zkomplikuje. Když se dostaneš do nesnází a potřebuješ rychle pomoc, jsou s tím jenom problémy. Pamatuji si, jak jsem jednou objevila kouzlo, které na první pohled vypadalo jako docela jednoduché zaklínadlo k přinášení předmětů. Našla jsem ho v posledním vydání jedné knihy kouzel, kde byla spousta nových talismanů, což mě mělo varovat. Když jsem ho použila, aby mi přineslo mé hadí střevíce, doneslo mi celou krajtu! Chudák krajta. A také to po ránu není právě nejpříjemnější pohled.“

Marcia zaujatě listovala knihou.

„Někde tady je jednoduchá verze kouzla neviditelnosti. Včera jsem ho tu našla… Á, ano, tady je.“

Jenna nahlédla Marcii přes rameno do zažloutlé stránky, kterou Marcia nalistovala. Podobně jako u všech knih magyku bylo na každé stránce nějaké kouzlo nebo zaklínadlo, které bylo zvláště ve starších knihách! napsáno pečlivým rukopisem inkoustem těch nejroztodivnějších barev. Pod každým kouzlem byla stránka založena a záhyb tvořil kapsičku, ve které byl uložen čarovný talisman, obvykle nějaký drobný předmět. Na talismanů byla napsána nebo vyryta příslušná kouzelná průpovídka v písmu magyku. Často to byl kousek pergamenu, ale mohlo to být cokoliv. Marcia už viděla zaklínadla psaná na kousku hedvábí, dřeva, na lasturách, ba dokonce

na topince, ačkoliv tohle kouzlo nefungovalo moc dobře, neboť konec zaříkadla sežrala kočka.

A takto vlastně magyk fungoval: chtěl-li čaroděj vytvořit nějaké kouzlo, musel napsat text zaklínadla a příslušné pokyny na cokoliv, co měl po ruce. Nejlepší bylo napsat si ho hned, neboť čarodějové jsou jak známo zapomnětliví a také magyk rychle vyprchá, není-li hned využit. A tak se stává, že když napadne takového čaroděje kouzlo právě uprostřed snídaně, může se použít třeba i kousek topinky (lépe nenamazané máslem). To byl čarovný talisman. Počet talismanů mohl být libovolný, podle toho, kolikrát čaroděj kouzlo napsal. Nebo kolik topinek si udělal k snídani.

Když čarodějové shromáždili dostatek kouzel, obvykle je svázali do knihy, kde byla v bezpečí uložena; i když mnohé knihy magyku byly kompilacemi starších knih, které se rozpadly a byly pak porůznu poskládány dohromady. Kompletní kniha magyku, která v záložkách obsahovala všechny čarovné talismany, to byl vzácný poklad. Mnohem obvykleji se nacházely skoro prázdné knihy, ve kterých zbylo jen pár těch méně oblíbených kouzel příslušných talismanů.

Někteří čarodějové vytvořili pro složitější kouzla jen jeden nebo dva talismany, a ty se pak velmi těžko sháněly, i když většina se jich dala vyhledat v knihovně v pyramidě nahoře ve Věži čarodějů. Marcii její knihovna chyběla víc než co ostatní, a tak byla Zeldinou sbírkou knih magyku překvapena a měla z ní velkou radost.

„Na," řekla Marcia a podala otevřenou knihu Jenně. „Nechceš si to kouzlo vyzkoušet?"

Jenna malou a překvapivě těžkou knihu vzala do rukou. Byla otevřena na ohmatané stránce, na které bylo napsáno červeným inkoustem úhledným písmem, dobře čitelným:

ZNAMENITÉ ČAROKOUZLO KU POMOCI TEM,
KDOŽ TOUŽÍ STATI SE NEVIDĚNÝMI
A UNIKNOUT TAK VŠEM,
KDO BY POJAL ÚMYSL JIM UŠKODIT.

Jenna četla ta slova s jistými obavami, neboť se bála pomyslet na toho, kdo jí chce ublížit, a pak se dotkla záložky ze silného papíru,

uvnitř které ležel čarovný talisman. V kapsičce nahmatala spoustu hladkých plochých koleček. Konečky prstů jedno kolečko uchopila a vytáhla je ven – byl to malý oválný kousek leštěného ebenu.

„Velice hezký," pochvalně prohodila Marcia. „Černý jako noc. Správně. Vidíš na talismanů ta písmena?" Jenna napínala oči v úsilí přečíst, co je na ebenovém kolečku napsáno. Písmena byla maličká, psaná vybledlým zlatým inkoustem a starodávným písmem. Marcia zpod pásu vylovila velkou lupu a podala ji Jenně.

„Zkus to, třeba to pomůže."

Jenna pomalu přejížděla lupou přes zlatá písmenka a na povrch náhle vyskočila tato slova:

Nechť splynu s vzduchem jako dým
Nechť zmizím z očí ostatním
Ať hledají mě, marná jejich snaha
Mně neublíží ani ruka vraha

„Pěkné a jednoduché," řekla Marcia. „Na takové zaklínadlo není těžké si vzpomenout, když se dostaneš do ošemetné situace. Existují i jiná dobrá zaklínadla, ale v kritických okamžicích si na ně kolikrát nevzpomeneš. Teď si musíš kouzlo vštípit."

„Co že musím?" podivila se Jenna.

„Držet talisman těsně u sebe a při tom odříkat ta slova. Musíš si je zapamatovat přesně. A až budeš zaklínadlo pronášet, musíš si představovat, že se kouzlo skutečně právě v tuto chvíli uskutečňuje – to je opravdu důležitá část."

Nebylo to tak jednoduché, jak Jenna čekala, zejména když ji Cvoček a chlapec 412 se zájmem sledovali. Pokud si dobře zapamatovala slova, zapomněla si představit, jak splývá se vzduchem, a když si usilovně představovala splynutí, zapomněla slova zaklínadla.

„Zkus to znova," povzbuzovala ji Marcia, když už Jenna udělala všechno správně, jenom ke své zlosti zapomněla najedno drobné slovíčko. „Každý si myslí, že čarování je jednoduché, ale není. Ovšem už to skoro máš."

Jenna se zhluboka nadechla. „Nekoukejte na mě," řekla Cvočkovi a chlapci číslo 412.

Ti se usmáli a odvrátili oči. Teď se dívali na Bertu. Berta se ve spánku nespokojeně zavrtěla. Vždycky vycítila, že se na ni někdo dívá.

A tak Cvoček a chlapec číslo 412 neviděli první Jennino zmizení.

Marcia zatleskala. „Povedlo se ti to!" zvolala.

„Opravdu? Vidíte mě?" ozval se z prázdna Jennin hlas.

„Jé, Jenno, kde jsi?" smál se Cvoček.

Marcia se koukla na hodinky. „Nezapomínej, že napoprvé kouzlo nevydrží moc dlouho. Asi za minutu se zase objevíš. Při dalších pokusech už by mělo trvat tak dlouho, jak si přeješ."

Chlapec číslo 412 sledoval, jak se ve stínech vrhaných svíčkami tety Zeldy pomalu zhmotňuje rozmazaný Jennin obrys. Zůstal zírat s otevřenou pusou. On to chce taky umět.

„Tak, Cvočku," řekla Marcia, „teď ty."

Chlapec číslo 412 se zlobil sám na sebe. Jak ho mohlo napadnout, že Marcia řekne i jemu? Samozřejmě že to neudělá. Vždyť on k nim nepatří. Je jen nahraditelný člen Mladé armády.

„Já už mám svoje vlastní kouzlo neviditelnosti, díky," řekl Cvoček. „S tímhle se nebudu párat."

Cvoček měl na magyk svůj vlastní názor. Neměl v úmyslu se stát čarodějem, ačkoliv byl z čarodějné rodiny a samozřejmě se naučil základům magyku. Není ovšem důvod, aby si pamatoval od každého kouzla víc než jeden druh. Proč si tím vším zbytečně namáhat mozek? Však už má v hlavě všechna kouzla, která kdy bude potřebovat, a svou paměť raději využije pro užitečnější věci, jako například znát doby přílivu a vyznat se v řízení lodí.

„Jak chceš," řekla Marcia, která věděla dobře, že nemá smysl Cvočka do něčeho nutit, pokud sám nechce, „ale pamatuj si, že jen ti, kteří použijí stejné kouzlo neviditelnosti, se mohou vidět navzájem. Když budeš mít jiné kouzlo, ostatní tě neuvidí, i když budou také neviditelní. Je ti to jasné?"

Cvoček neurčitě kývl. Nechápal, co je na tom tak důležitého.

„Takže," Marcia se obrátila k chlapci číslo 412, „teď je řada na tobě."

Hoch se lehce zarděl. Sklopil zrak a prohlížel si špičky bot. Tak přeci jen mu řekla. Chtěl si kouzlo vyzkoušet víc než cokoli jiného, ale bylo mu nemilé, že na něho všichni koukali. Určitě bude vypadat hloupě, když to zkusí.

„Opravdu by sis to měl vyzkoušet," řekla Marcia. „Chci, abyste to uměli všichni."

Chlapec číslo 412 překvapeně vzhlédl. Myslí tím snad Marcia, že je stejně důležitý jako ostatní dvě děti? Jako ti dva, kteří patří k sobě?

1 druhého konce místnosti se ozval hlas tety Zeldy. „Samozřejmě že to zkusí."

Chlapec číslo 412 nemotorně vstal. Marcia vylovila ze záložky v knize další talisman a podala mu ho. „Teď si musíš kouzlo vtisknout do paměti," řekla mu.

Chlapec číslo 412 sevřel čarovný talisman v dlani. Jenna a Cvoček na něj zvědavě hleděli a čekali, co udělá. „Odříkej ta slova," pobídla ho jemně Marcia. Chlapec číslo 412 neříkal nic, ale slova zaklínadla se mu honila hlavou a naplnila jeho mysl podivným bzučením. Pod neforemnou čapkou se mu zježily krátké vlasy. Cítil, jak ho talisman brní v ruce.

„Je pryč!" vydechla Jenna.

Cvoček uznale hvízdl. „Dlouho se nezdržoval, co?"

Chlapec číslo 412 se cítil dotčeně. Legraci si z něho dělat nemusejí. A proč se na něj Marcia tak divně kouká? Udělal něco špatně?

„Vrať se zpět," řekla Marcia velice tiše. Něco v jejím hlase hocha trochu polekalo. Co se stalo?

A pak mu hlavou bleskla neuvěřitelná myšlenka. Potichounku překročil Bertu, prosmekl se kolem Jenny, aniž by se jí dotkl, a opatrně přešel do středu místnosti. Nikdo se za ním nedíval. Všichni zírali na místo, kde stál předtím.

Chlapcem 412 projela vlna vzrušení. Dokázal to! Ovládl magyk Umí se rozplynout do vzduchu! Nikdo ho nevidí!

Chlapec číslo 412 si radostí poskočil. Nikdo si toho nevšiml. Rozpřáhl ruce a zamával jimi nad hlavou. Nikdo si toho nevšiml. Strčil si palce do uší a zakomíhal prsty. Nikdo si toho nevšiml. Pak

potichu přiskočil k oknu a chtěl sfouknout hromničku, ale zakopl o koberec a zřítil se na podlahu.

„Tamhle je!“ zvolala nazlobeně Marcia.

A skutečně, kluk seděl na zemi a bolestivě si třel natlučené koleno, a pomalu se objevoval před užaslým obecenstvem.

„Seš dobrej“ řekla Jenna. „Jak to, žes to tak snadno zvládl?“

Kluk číslo 412 jen zavrtěl hlavou. Neměl tušení, jak to udělal. Prostě se to stalo. Ale bylo to báječné.

Marcia se tvářila divně. Chlapec číslo 412 by si byl myslel, že bude ráda, ale jak se zdálo, nebylo tomu tak.

„Neměl bys provádět vtištění kouzla tak rychle. To může být nebezpečné. Taky by ses nemusel v pořádku vrátit zpátky.“

Marcia ovšem neřekla, že ještě nikdy neviděla nikoho provést kouzlo napoprvé tak rychle. Znepokojovalo ji to. A ještě víc ji znepokojilo, když jí chlapec číslo 412 vrátil talisman a ona ucítila, jak z jeho ruky přeskočilo chvění magyku jako malá jiskra statické elektřiny.

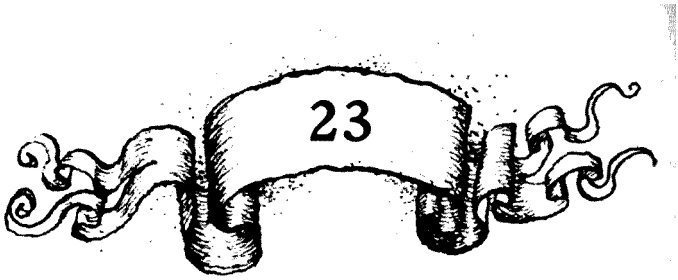
„Ne,“ řekla a podala mu talisman zpět, „nech si ho. A ty také, Jenno. Pro začátečníky je nejlepší, když mají talisman u sebe.“

Chlapec číslo 412 strčil čarovný talisman do kapsy u kalhot. Cítil v sobě zmatek. Ještě stále ho ovládalo vzrušení z magyku a věděl, že se mu kouzlo dokonale povedlo. Tak proč se Marcia zlobí? Co udělal špatně? Možná že v Mladé armádě měli pravdu. Možná že MimoŘádná čarodějka je opravdu praštěná – tak jak si to zpívali každé ráno :

Ochechule praštěná ježibaba střelená
Strčte ji do popelnice
Pusťte na ni kocoura!

Ale tahle rýmovánka už chlapci číslo 412 nepřipadala legrační. Tedy s Marcii určitě neměla nic společného. Opravdu čím víc chlapec přemýšlel o Mladé armádě, tím víc si uvědomoval pravdu.

To Mladá armáda je praštěná. Marcia, to je magyk.

KŘÍDLA

Té noci se východní vítr změnil ve vichřici. Lomcoval okenicemi a bouchal dveřmi, až se celý dům otřásal. Co chvíli se kolem domku přehnal prudký nápor vichru a nafoukal kouř zpátky do komína, až se tři obyvatelé domku začali dusit a kuckat.

Nahoře v podkroví Max odmítal opustit pánovo lože a chrápal stejně hlasitě jako vždy, ke značné zlosti Marcie a tety Zeldy, neboť ani jedna nemohla usnout.

Teta Zelda tiše vstala a nakoukla oknem ven. Tak to dělávala vždycky za bouřlivé noci, od té doby, kdy se její mladší bratr Theo rozhodl, že už má dost života na pevné zemi. Theo byl proměnlivcem stejně jako starší bratr Benjamin Heap. Vždycky toužil vznést se nad oblaka, vzhůru ke slunci, a tam zůstat navždy. Jedné zimní noci přišel své sestře dát sbohem a za úsvitu příštího dne si Zelda sedla u Chlumského kanálu a dívala se, jak se naposledy přeměnil do podoby, kterou si zvolil, do ptáka bouřňáka. Zelda viděla Thea naposledy jako velikého ptáka mířícího přes Sivé bažiny k moři. A když za ním hleděla, věděla, že je nepravděpodobné, že by bratra ještě uviděla, neboť bouřňáci tráví celý život nad oceány a na zem se vracejí jen zřídka, pokud je na ni nezažene bouře… Teta Zelda vzdychla a po špičkách se vrátila do postele.

Marcia zavrtala hlavu pod polštář a snažila se neslyšet psí chrápání a kvílení větru, který se prohánět nad bažinami, a když mu přišla do cesty chalupa, snažil se najít si cestu skrz ni a dobýval se do ní ze všech stran. Ale nebyl to jen hluk, co jí nedovolilo usnout. V hlavě jí vrtalo něco jiného. Něco, co toho večera viděla a co jí dalo naději do budoucna. Naději, že se jednou všichni vrátí na hrad, a to na hrad zbavený temného magyku. A tak byla vzhůru a plánovala si další kroky.

Ani chlapec 412 dole v přízemí nemohl usnout. Od té doby, co se mu povedlo kouzlo neviditelnosti, cítil se divně – jako by mu v hlavě bzučel roj včel. Napadlo ho, že v něm zůstala troška magyku z toho talismanů a teď v něm víří stále dokola. Dumal nad tím, proč Jenna, která spala a hlasitě odfukovala, není vzhůru tak jako on. Jak to, že ji hlava nebrní? Navlékl si na prst prsten a místnost zalila zlatá záře. Tu chlapce číslo 412 něco napadlo. Musí to být tím prstenem. Proto mu tak hučí v hlavě a proto se mu kouzlo tak lehce povedlo. Našel prsten magyku.

Chlapec číslo 412 začal přemýšlet o tom, co se stalo pak, když si všichni vyzkoušeli zaklínadlo. Jak si pak sedl s Jennou a prohlíželi si kouzelnou knihu, až si toho Marcia všimla a řekla jim, ať ji odloží, řka, že už nechce žádné další hlouposti. A potom později večer, kdy kolem nikdo nebyl, si ho Marcia zavolala do kouta a řekla mu, že s ním chce zítra mluvit. 0 samotě. Hned ho napadlo, že to znamená jenom potíže.

Chlapec 412 se cítil nešťastný. Nedokázal už rozumně uvažovat, a tak se rozhodl vypracovat si seznam. Faktický, mladoarmádní seznam. To zatím vždycky zabralo.

Fakt číslo jedna. Žádné ranní nástupy: DOBŘE
Fakt číslo dvě. Mnohem lepší strava: DOBŘE
Fakt číslo tři. Teta Zelda je hodná: DOBŘE.
Fakt číslo čtyři. Princezna je kamarádka: DOBŘE‘
Fakt číslo pět. Má prsten magyku: DOBŘE
Fakt číslo šest. MimoŘádná čarodějka se zlobí: ŠPATNĚ

Chlapec číslo 412 byl překvapen. Nikdy předtím to DOBŘÉ nepřevážilo nad ŠPATNÝM. Ale to jediné ŠPATNÉ teď bylo tím horší. Protože chlapec číslo 412 poprvé cítil, že o něco přišel. Nakonec upadl do neklidného spánku a probudil se za úsvitu.

Příštího rána se východní vítr uklidnil a v domku se rozhostilo veliké očekávání. Teta Zelda už za rozbřesku vyšla ven zjistit, zda sem v noci vítr nezahnal nějakého bouřňáka. Žádný tam nebyl, což předpokládala, ač vždy doufala v opak. Marcia čekala na Silase, až se vrátí s jejím kouzlem záštity. Jenna, Cvoček a Marcia čekali na zprávy, které Silas přinese. Max čekal na snídani.

Chlapec číslo 412 čekal problémy.

„Copak nechceš tu ovesnou kaši?“ zeptala se teta Zelda chlapce 412 u snídaně. „Včera sis dvakrát přidal, a dneska ses toho sotva dotkl.“

Chlapec číslo 412 zavrtěl hlavou.

Teta Zelda se zatvářila účastně. „Zdáš se mi trochu pobledlý,“ řekla. „Je ti dobře?“

Chlapec 412 přikývl, ačkoliv dobře mu nebylo.

Po snídani, když si chlapec 412 pečlivě skládal přikrývku, jak to po celý život činil každé ráno v Mladé armádě, Jenna se ho zeptala, jestli si s ní a s Cvočkem nechce vyjet na Muriel 2 a vyhlížet krysouna, až se bude vracet. Zavrtěl hlavou. Jennu to nepřekvapilo. Věděla, že chlapec 412 nemá rád vodu.

„Tak zatím ahoj,“ zavolala na něj vesele a utíkala za Cvočkem, který už seděl v loďce.

Kluk číslo 412 se díval, jak Cvoček míří v kánoi po Chlumském kanálu dál do bažin. Krajina vypadala toho rána pustě a studeně, jako by ji noční východní vítr sedřel až na dřeň. Byl rád, že zůstal v domku u teplého ohně.

„A, tady jsi,“ ozvala se za ním Marcia. Hoch leknutím vyskočil. „Na slovíčko.“

Chlapcovo srdce pokleslo. Tak, už je to tady, pomyslel si. Pošle mě pryč. Zpátky do Mladé armády. Měl si uvědomit, že všechno bylo až moc hezké.

Marcia si všimla, jak hoch číslo 412 náhle zbledl.

„Není ti něco?“ zeptala se. „Není to tím koláčem z vepřových nožiček včera k večeři? Připadal mi poněkud nepoživatelný. A kvůli tomu hrozném východním větru se nedalo spát. A když už mluvíme o spaní, nevidím důvod, proč by to nechutné psisko nemohlo spát někde jinde.“

Chlapec číslo 412 se usmál. To on byl zase docela rád, že Max spí nahoře.

„Možná bys mi rád ukázal ostrov,“ pokračovala Marcia. „Řekla bych, že už to tady znáš.“

Hoch číslo 412 se na Marciu polekaně podíval. Má nějaké podezření? Ví snad, že objevil podzemní chodbu?

„Netvař se tak vyděšeně.“ Marcia se usmála. „No tak, nechceš mi ukázat Bobrspátův pelech? Ještě nikdy jsem neviděla, jak žijí bobrspátové.“

S lítostí, že musí opustit příjemně vyhřátou chalupu, se hoch vydal s Marcií k Bobrspátově bahnité louži.

Tvořili spolu zvláštní pár: chlapec číslo 412, bývalý příslušník Mladé armády, drobný a křehký, dokonce i v tlustém ovčím kabátku a baňatých námořnických kalhotách, a s jasně červenou čapkou, kterou si odmítal sundat dokonce i před tetou Zeldou. A vedle něho čněla MimoŘádná čarodějnice Marcia Overstrandová, která odhodlaně kráčela vpřed rázným krokem, až chlapec číslo 412 musel co chvíli popoběhnout, aby jí stačil. Její pás ze zlata a platiny se v mdlém zimním světle jasně blyštil a hedvábný plášť s kožešinovým lemem za ní vlál jako rudý oblak.

Brzy došli k Bobrspátově bahnisku.

„To je ono?“ zeptala se Marcia, trochu šokována tím, jak vůbec může někdo žít v takové zimě a bahně.

Kluk číslo 412 přikývl, hrdý na to, že může Marcii ukázat něco, co ona sama nezná.

„Inu,“ pravila Marcia, „člověk se každý den dozví něco nového. A včera,“ podívala se chlapci přímo očí, ještě než stačil uhnout pohledem, „včera jsem se dozvěděla také něco. Něco velmi zajímavého.“

Chlapec číslo 412 rozpačitě šoupal nohama a díval se stranou. Tenhle tón se mu nelíbil.

„Zjistila jsem," pokračovala Marcia tlumeným hlasem, „že máš přirozený dar magyku. Provedl jsi to kouzlo tak snadno, jako bys studoval magyk po celá léta. Ale k žádným čárům ses v životě nedostal, viď?"

Chlapec číslo 412 zavrtěl hlavou a pozoroval špičky bot. Pořád měl pocit, jako by něco provedl.

„To je mi jasné," řekla Marcia. „Tuším, že jsi byl v Mladé armádě od… od dvou a půl roku? V tomhle věku obvykle přijímají nové členy."

Chlapec číslo 412 neměl tušení, odkdy už je v Mladé armádě. Nic jiného si ze života nepamatoval, a tak si řekl, že Marcia má asi pravdu. Znovu přikývl.

„Nu, všichni víme, že Mladá armáda je tím posledním místem, kde člověk přijde do styku s magykem. A přesto z nějakého důvodu máš jeho energii. Trochu mě to šokovalo, když jsi mi včera večer podával talisman."

Marcia vytáhla z kapsičky v pásu něco malého a lesklého a vložila to chlapci číslo 412 do dlaně. Když se chlapec podíval, co to je, uviděl ve své drsné dlani maličká stříbrná křídla. Křídla se ve světle lehounce třpytila, jako by se každou chvilku chtěla vznést. Podíval se blíž a uviděl, že do každého křídla jsou vyryta tenoučká zlatá písmenka. Chlapec 412 věděl, co to znamená. V ruce držel čarovný talisman, ale tentokrát to nebylo žádné obyčejné dřevěné kolečko – byl to přenádherný šperk.

„Některé talismany pro vyšší formu magyku mohou být velice krásné," řekla Marcia. „Není to vždycky mokrá topinka. Pamatuji se na tu chvíli, když mi Alter tenhle talisman ukázal. Pomyslela jsem si, že je to jedno z těch nejhezčích talismanů, jaké jsem kdy viděla. A myslím si to dodnes."

Chlapec číslo 412 upřeně hleděl na křídla. Na jednom byla vepsána slova VZLÉTNI S NÁMI a na druhém VOLNÉ VÝŠINAMI.

Vzlétni s námi volně výšinami, opakoval si chlapec 412 a líbilo se mu, jak libozvučně znějí ta slova v jeho mysli. A pak…

Nemohl si pomoci.

Ani nevěděl, jako to provedl.

Jenom v duchu vyslovil ta slova, vzpomněl si na svůj sen o létání, a…

„Já věděla, že to dokážeš!“ zvolala Marcia vzrušeně. „Věděla jsem to!“

Co tím myslí, přemýšlel chlapec číslo 412. Dokud nezjistil, že si připadá stejně vysoký jako Marcia. Nebo ještě vyšší – ve skutečnosti se nad ní vznášel. Chlapec 412 překvapeně pohlédl dolů v očekávání, že mu Marcia vynadá jako včera večer a řekne mu, aby přestal bláznit a okamžitě se snesl dolů, ale k jeho úlevě se jí na tváři objevil široký úsměv a zelené oči jí zářily vzrušením.

„To je úžasné!“ Marcia si zaclonila oči proti rannímu slunci a sledovala, jak se chlapec číslo 412 vznáší nad Bobrspátovým pelechem. „To je pokročilý magyk. Tomu prostě nemůžu ani uvěřit.“

Což asi neměla říkat, neboť chlapec číslo 412 tomu také nevěřil. Tedy alespoň ne úplně.

S ohromným šplouchnutím přistál uprostřed Bobrspátova bahniska.

„Propánajána! Copak chudáček Bobrspát nemůže mít trochu klidu?“ Z bahna vyčítavě zamžikal pár rozhořčených očí jako černé knoflíky.

„Áágh…“zalykal se chlapec číslo 412 a hrabal se z bahna ven, křečovitě se sápaje po Bobrspátovi.

„Sem byl vzhůru včera celej den,“ stěžoval si Bobrspát, když vyvlekl prskajícího hocha na kraj své blátivé louže. „Celou cestu sem plaval v řece, slunce mi svítilo do vočí a ta krysa mi pořád kňourala do ucha,“ Bobrspát vystrčil chlapce 412 nahoru na břeh – „a já se těšil, jak se druhej den prospím. Nestojím o žádný návštěvy. Chci spát. Kapišto? Seš v pořádku, mladej?“

Kluk číslo 412 prskaje kývl.

Marcia poklekla a utírala chlapci obličej tenounkým hedvábným kapesníčkem. Krátkozraký Bobrspát vypadal překvapeně.

„Je, brej den, výsosti,“ pozdravil uctivě. „Já sem vás neviděl.“

„Dobré ráno, Bobrspáte. Je mi líto, že jsme vás vyrušili. Velice vám děkuji za pomoc. Hned budeme pryč a necháme vás na pokoji.“

„To nic. Bylo mi potěšením.“

S tím se Bobrspát pohroužil na dno svého bahniska a zbylo po něm jen pár bublin na hladině.

Marcia a chlapec číslo 412 se pomalu obrátili na cestu k domku. Marcia se rozhodla ignorovat fakt, že hoch je od hlavy k patě od bahna. Chtěla se ho na něco zeptat a nemohlo to počkat.

„Tak si říkám," povídá, „jestli jsi uvažoval o tom, že by ses stal mým učedníkem?"

Chlapec číslo 412 zůstal zaraženě stát a vyjeveně pohlédl na Marciu, až se mu bělmo blýskalo v zabláceném obličeji. Co to Marcia říká?

„Byl bys můj první žák. Nikoho vhodnějšího jsem zatím nenašla."

Chlapec číslo 412 zíral nevěřícně na Marciu.

„Myslím tím," snažila se vysvětlit Marcia, „že jsem ještě nikdy nenarazila na někoho, kdo by měl takové nadání, pokud jde o magyk, Nevím, jak je to možné ani jak jsi tu schopnost získal, ale je to tak. A spojíme-li oba své síly, myslím, že dokážeme přemoci temnotu, tu druhou stranu. Možná navždy. Tak co tomu říkáš? Chceš být mým učedníkem?"

Chlapec číslo 412 byl otřesen. Jak by vůbec mohl Marcii, MimoŘádné čarodějce, pomáhat? Velice se zmýlila. Vždyť on je podvodník, mocí magyku vládne přece ten prsten, ne on. A i když toužil říci ano, nedokázal to.

Chlapec 412 zavrtěl hlavou.

„Ty nechceš?" Marciin hlas zněl užasle. „To myslíš vážně?"
Chlapec číslo 412 pomalu přikývl.

„Nechceš…"Marcii pro jednou došla řeč. Nikdy by ji nenapadlo, že ji chlapec číslo 412 odmítne. Ještě nikdo neodmítl šanci stát se učněm MimoŘádného čaroděje. Až na toho pitomce Silase, ovšem.

„Uvědomuješ si, co říkáš?" zeptala se.

Chlapec číslo 412 neodpovídal. Cítil se bídně. Zase něco vyvedl.

„Chci, aby sis to rozmyslel," řekla Marcia laskavěji. Všimla si, jak je chlapec vyděšený. „Je to důležité rozhodnutí pro nás oba – a pro celý hrad. Doufám, že změníš názor."

Chlapec 412 nevěděl, jak by mohl změnit názor. Podal Marcii zpátky stříbrná křídla. Blyštěla se na jeho zablácené dlani, čistá a zářivá.

Teď zase zavrtěla hlavou Marcia.

„Tohle symbolizuje moji nabídku, a moje nabídka stále platí. Alter mi ten talisman dal, když žádal mě, abych se stala jeho žačkou. Samozřejmě jsem okamžitě souhlasila, ale vidím, že u tebe je to něco jiného. Potřebuješ čas, abys to zvážil. Chci, aby sis talisman nechal, dokud si to nenecháš projít hlavou."

Marcia se rozhodla změnit téma. „Poslyš," prohodila, „jestlipak umíš chytat brouky?"

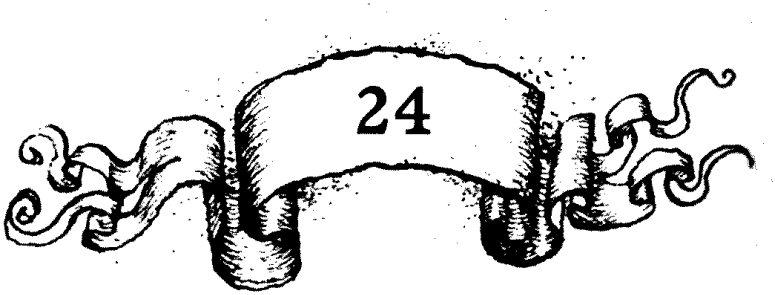
Chlapec číslo 412 byl na chytání brouků skutečný expert. Za ta léta už pochytal spousty brouků a všelijaké havěti. Dokonce si některé i ochočil – k jeho nejmilejším patřil roháč, kterému dal jméno Růžek, stonožka Míla a velký škvor jménem Arnošt, ale měl také velkého černého sklípkana s chlupatýma nohama, který dostal jméno Sedminožka. Sedminožka žil v díře ve stěně nad chlapcovou postelí. Tedy až do doby, kdy chlapec začal Sedminožku podezírat z toho, že sežral Arnošta, a možná i celou Arnoštovu rodinku. Pak se Sedminožka zabydlel pod kavalcem prvního kadeta, který se strašně bál pavouků.

Marcia byla velice potěšena úlovkem, který se jim toho dne podařil. Padesát sedm různých brouků a lezoucí havěti, to byl velice dobrý výsledek. Chlapec číslo 412 je sotva pobral.

„Hned jak dorazíme zpátky, naložíme je do flašek," řekla Marcia.

Chlapec číslo 412 polkl. Tak na tohle je lovili: na broučí kompot…

A jak kráčel za Marcií k domku, cítil, jak se mu v kapse všichni ti tvorové hemží, a jenom doufal, že to šimrání na jeho paži nepatří něčemu, co by mělo moc nožiček.

BROUCI OBRNĚNCI

Jenna a Cvoček pádlovali v Muriel 2 zpět Chlumským kanálem po dlouhém dni marného vyhlížení, jestli v bažinách nepotkají vracejícího se krysouna, když tu ucítili z chalupy neskutečně strašlivý smrad připomínající vařené krysy a zkažené ryby.

„Snad se tam krysoun nedostal dřív a teta Zelda nám ho neuvařila k večeři?“ zasmál se Cvoček. Zatímco uvazoval člun, rozmýšlel se, zda má vůbec vejít dovnitř.

„Nech toho, Cvočku. Mně se poslíček líbil. Doufám, že ho táta pošle brzy se zprávou zpátky.“

Držíce si pevně nosy, vydali se Jenna a Cvoček po cestičce k domku. S jistými obavami Jenna strčila do dveří.

„Fuj!“

Smrad byl uvnitř ještě horší. K mocnému aroma vařených krys a zkažených ryb se přidal ještě nezaměnitelný puch kočičinců.

„Pojďte, milánkové! Zrovna vaříme.“ Zeldin hlas se ozýval z kuchyně, odkud také, jak Jenna poznala, přicházel ten hrozný smrad.

Jestli je to večeře, pomyslel si Cvoček, tak radši sním vlastní ponožky.

„Jste tu právě včas,“ volala vesele teta Zelda. „No báječně,“ řekl Cvoček a uvažoval, zda má vůbec teta Zelda nějaký čich. Možná o něj po těch nekonečných letech vaření zelí přišla.

Jenna a Cvoček se neochotně připloužili do kuchyně. Co to může být za jídlo, že vypouští tak strašlivý zápach?

K jejich překvapení a úlevě to nebyla večeře. A ani to nebyla teta Zelda, kdo vařil. Byl to chlapec číslo 412.

Hoch vypadal velice zvláštně. Na sobě měl špatně padnoucí strakatý obleček, sestávající z baňatého sešívaného svetru a plandavých pletených kaťat. Ale na hlavě měl stále pevně naraženou tu svou červenou neforemnou čapku a v teplé kuchyni se z ní trochu pářilo, neboť byla ještě stále vlhká. Zbytek oblečení se sušil u ohně.

Teta Zelda nakonec vyhrála bitvu o koupání, a to jedině proto, že chlapec číslo 412 se cítil opravdu velmi nepohodlně, když se vrátil zpátky pokrytý lepkavým bahnem z Bobrspátovy louže. Nakonec byl vlastně docela rád, když mohl zalézt do lázně v chýšce a nechat špínu odmočit. Ale svou červenou čapku neodložil. Tady teta Zelda neuspěla – ovšem přeci jen se jí podařilo získat jeho šaty, aby je vyčistila, a byla přesvědčena, že chlapec vypadá v tom starém Silasově pleteném oblečku, který Silas nosil jako malý chlapec, velice roztomile. Kluk číslo 412 byl zase přesvědčen, že vypadá náramně hloupě, a když vešla Jenna dovnitř, ani se na ni nepodíval.

Usilovně se soustředil na míchání smrduté patlanice. Ještě pořád nebyl úplně přesvědčen, zda teta Zelda nepřipravuje broučí kompot, zejména když seděla u kuchyňského stolu a před sebou měla hromadu prázdných zavařovacích sklenic. Pilně odšroubovávala víčka a podávala sklenice Marcii, která seděla naproti stolu a vytahovala čarovné talismany z velice tlusté knihy kouzel, na které bylo napsáno:

Konzervace brouků obrněnců

500 čarovných talismanů Záruka identity a stoprocentní účinnosti
Nepostradatelný prostředek pro pocit bezpečí každého čaroděje

„Pojďte a sedněte si," řekla teta Zelda a udělala jim místo u stolu. „Zrovna zavařujeme brouky. Marcia má na starost talismany a vy si můžete vzít brouky, jestli chcete."

Jenna a Cvoček si sedli ke stolu a snažili se nedýchat nosem. Zápach vycházel z velkého kastrolu plného jasně zeleného slizovitého blizu, který chlapec číslo 412 míchal s velkým zaujetím.

„Tumáte, tady jsou brouci.“ Teta Zelda přistrčila před Jennu a Cvočka velkou mísu. Jenna nakoukla do mísy. Tam se to hemžilo brouky a hmyzem všech možných tvarů a velikostí.

„Fujtajbl.“ Jenna se otřásla; tuhle havěť vůbec neměla ráda. Ani Cvoček zrovna nejásal. Od té doby, kdy mu Ferda s Edíkem hodili stonožku za krk, když byl ještě malý, se vyhýbal všemu, co lezlo.

Ale teta Zelda na to nedbala. „Hlouposti, vždyť jsou to jen malí tvorečkové se spoustou malinkých nožiček. A bojí se vás daleko víc než vy jich. Ted Marcia nechá kolovat talisman. Každý si talisman chvilku podrží, aby si nás brouk mohl vtisknout do paměti, a pak Marcia talisman vloží do sklenice. Vy tam pak hodíte brouka a sklenici podáte, ehm, tady klukovi 412. Ten brouka zalije blizem a já s Jennou nakonec pevně utáhneme víčko. Takhle s tím budeme hotovi raz dva.“

A tak to také udělali, až na to, že Jenna skončila s pomáháním poté, kdy jí první brouk vyběhl po rameni a pustil se, teprve když začala skákat a hlasitě ječet.

Byla to úleva, když byli u poslední sklenice. Teta Zelda odšroubovala víko a podala sklenici Marcii, která obrátila stránku v knize kouzel a vytáhla ze záložky další čarovný talisman ve tvaru maličkého štítu. Nechala talisman kolovat, aby si ho každý chvilku podržel, pak ho spustila do zavařovací sklenice a tu podala Cvočkovi. Na tohle se Cvoček netěšil. Na dně mísy už zbýval poslední kousek, velká Červená stonožka, právě taková, jakou mu tenkrát hodili za krk. Horečně pobíhala dokolečka a hledala, kde by se mohla ukrýt. Kdyby se jí Cvoček tak neštítil, snad by mu jí bylo i líto, ale Cvoček myslel jedině na to, že ji bude muset vzít do ruky. Marcia už byla připravena s talismanem ve sklenici.

Cvoček se zhluboka nadechl. Zavřel oči a sáhl do mísy. Stonožka ho uviděla a rozběhla se na druhou stranu. Cvoček šátral rukou v míse, ale stonožka byla rychlejší. Uhýbala sem a tam a nakonec spatřila šanci v plandajícím Cvočkově rukávu a vběhla do něj. „Máš ji!“ zvolala Marcia. „Je v rukávu. Šup s ní do sklenice.“ Cvoček se ani neodvážil podívat a zuřivě třásl rukávem nad sklenicí, až ji v rozčilení převrhl. Čarovný talisman se zablýskl na stole, spadl na podlahu a zmizel.

„Hernajs,“ zabreptala Marcia. „Tyhle jsou trochu nestabilní.“ Honem vylovila další talisman a spustila ho do sklenice, jenže přitom zapomněla na vtištění.

„Honem, dělej,“ řekla Marcia podrážděně. „Bliz rychle vyprchá.“ Natáhla ruku a šikovně scvrnkla stonožku z Cvočkova rukávu přímo do sklenice. Chlapec číslo 412 ji rychle přelil lepkavým zeleným blizem. Zelda zašroubovala pevně víčko a slavnostně postavila sklenici s hlasitým bouchnutím na stůl. Všichni sledovali, jak proběhne poslední přeměna v obrněnce.

Stonožka ležela v zeleném rosolu dočista ochromená. Ještě ráno spala pod svým oblíbeným kamenem, když vtom Něco obrovského s rudou hlavou kámen odvalilo a ji zvedlo do vzduchu. A to nejhorší mělo teprve přijít: stonožka, která byla osamělým tvorem, byla vhozena na hromadu rámusících, špinavých a naprosto nevychovaných hmyzích tvorů, kteří do ní šťouchali a strkali, a dokonce ji chtěli kousat do nožiček. Stonožka nesnášela, když jí někdo sahal na nožičky. Ona měla spoustu nožiček a každá musela být v perfektním stavu, jinak by měla stonožka problémy. Jedna noha

v nepořádku, a už to bylo. Taková stonožka by pak mohla donekonečna běhat dokolečka. A tak se stonožka stáhla na dno broučí hromady a celá nevrlá tu ležela, až si najednou uvědomila, že všichni brouci jsou pryč a není kam se schovat. Každá stonožka věděla, že nemít se kam schovat znamená konec světa, a naše stonožka teď poznala, že je to skutečně pravda, neboť teď se vznášela v hustém zeleném blizu a dělo se s ní něco strašného. Cítila, jak přichází o nožičky.

A nejen to, její dlouhé štíhlé tělíčko se zkracovalo a tloustlo, a stonožka teď vypadala jako zavalitý trojhránek s malou špičatou hlavou. Na zádech jí vyrostl pár zelených křídel tvrdých jako pancíř a zespodu byla pokryta pevnými zelenými šupinami. A jako by toho nebylo dost, stonožka pocítila, že má jenom čtyři nožičky. Čtyři zavalité zelené nožičky. Pokud je lze nazývat nožičkami. Neboť tohle by ten tvor, který už nebyl stonožkou, nožičkami rozhodně nenazval. Teď měl dvě horní a dvě dolní končetiny. Na konci každé té končetiny bylo pět protáhlých výčnělků, se kterými mohl hýbat, a v jedné té horní končetině třímal malou ostrou kovovou tyčku. Dolní nohy měly na konci nějaké velké zelené placky a na každé bylo také pět protáhlých výčnělků. Byla to naprostá katastrofa. Co si vůbec počne s pouhými čtyřmi tlustými nohami končícími malými výčnělky? Jakým je teď vůbec tvorem?

Tenhle druh tvora, ačkoliv to stonožka nevěděla, se nazýval brouk obrněnec.

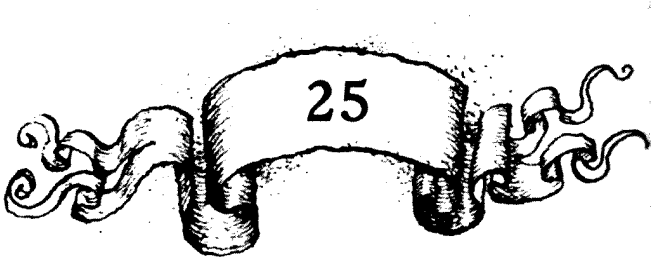
Někdejší stonožka, teď přeměněná v obrněnce, se vznášela ve sklenici zalita hustým zeleným blizem. Brouk se pomalu pohnul, jako by si chtěl vyzkoušet své nové tělo. Udiveně zíral skrz zelený závoj na svět a čekal na chvíli, kdy bude vypuštěn.

„Dokonalý obrněný brouk," řekla Marcia hrdě a pozvedla sklenici proti světlu, aby se mohla lépe obdivovat bývalé stonožce. „Tenhle se nám povedl nejlépe. Všichni jste si vedli dobře."

Brzy už stálo padesát sedm zavařovacích sklenic vyrovnáno na okenním parapetu jako na stráži. Byl to strašidelný pohled: v zelené rosolovité hmotě se vznášeli jasně zelení obyvatelé sklenic, kteří budou spát do té doby, dokud někdo neodšroubuje víko a nevypustí je ven. Když se Jenna zeptala Marcie, co se stane, až otevřou

sklenice, Marcia jí řekla, že obrněný brouk vyskočí a bude ji bránit do posledního dechu, nebo dokud se jí nepodaří ho chytit a vrátit zpátky do sklenice, což se obyčejně nestává. Vypuštěný brouk se jen velmi nerad do sklenice vrací.

Zatímco teta Zelda s Marcií umývaly hrnce a kastroly, Jenna seděla u dveří a poslouchala řinčení nádobí z kuchyně. Jak se snášel soumrak, dívala se na padesát sedm skvrnek zeleného světla, které slunce vrhalo na světlou kamennou podlahu, a v každé viděla malý pohybující se stín, čekající, až přijde ten okamžik, kdy bude vysvobozen.

WENDRONSKÁ ČARODĚJNICE

Byla půlnoc a všichni v domě spali, až na Marciu. Opět vál východní vítr, a tentokrát přinesl sníh. Na okenních parapetech zádumčivě klinkaly sklenice s naloženými obrněnci, jak se tvorové uzavření v nich vrtěli.

Marcia seděla u psacího stolu tety Zeldy. Na stolku poblikávala jen malá svíčka, neboť Marcia nechtěla rušit spáče u ohniště. Byla pohroužená do knihy Zažehnání temnoty.

Venku těsně pod hladinou Chlumského kanálu držel Bobrspát osamělou noční hlídku.

Daleko odtud v hlubokém Hvozdu, uprostřed chumelenice natolik husté, že sníh propadal i spletitou houštinou větví a pokrýval zemi, bděl i Silas. Stál pod vysokým statným jilmem, trochu se třásl a čekal na příchod Morveny Puchřilé.

Morvenu Puchřilou a Silase spojovala jedna událost z dávné minulosti. To byl Silas ještě mladým čarodějovým učněm. Jednou procházel lesem kvůli nějaké pochůzce pro Altera, když tu uslyšel děsivé vytí a kňučení. Věděl, co to znamená: to smečka rosomáků byla na lovu. Už objevili kořist a stahovali se kolem ní – pak ji obklíčí a zabijí. Silas v duchu litoval to nebohé zvíře. Moc dobře věděl, jak hrozné je být obklíčen kruhem blýskajících se žlutých očí rosomáků. Jednou se mu to stalo a nikdy na to nezapomene, ale měl štěstí, protože byl čaroděj. Rychle rosomáky zaklínadlem zmrazil a utekl.

Tentokrát však Silas uslyšel v hlavě bzučet slabý hlásek. Pomoz mi…

Alter ho učil, že si má takových věcí dobře všímat, a tak Silas šel za tím hlasem dál a dál, až došel k místu, kde se kruh rosomáčí smečky stahoval kolem své kořisti. Uvnitř kruhu stála mladičká čarodějnice. Zmrazená.

Nejprve si Silas myslel, že mladá čarodějnice je prostě jen ztuhlá hrůzou. Stála uprostřed kruhu, oči široce rozevřené strachy, vlasy rozcuchané, jak před smečkou prchala hustým lesem, černý těžký plášť těsně přivinutý k tělu.

Silasovi to chvilku trvalo, než si uvědomil, že čarodějnice v panice omylem zmrazila sebe a ne rosomáky, a naservírovala jim tak tu nejsnadnější večeři, jaká se jim naskytla od doby, kdy Mladá armáda pořádala v lese závod o přežití. Silas viděl, že rosomáci se začínají stahovat blíž a chystají se ke smrtícímu úderu. Pomalu a uvážlivě, s jistou vyhlídkou na chutnou večeři, se blížili k mladé čarodějnici a kruh se uzavíral stále těsněji. Silas počkal, dokud neměl ve svém zorném poli všechny rosomáky, a pak rychle zmrazil celou smečku. Protože nevěděl dobře, jak by odvolal čarodějčino kouzlo, jednoduše ji popadl – naštěstí to byla jedna z těch drobnějších wendronských čarodějnic – a odnesl ji do bezpečí. A pak s ní celou noc čekal, až mrazicí kouzlo přestane působit.

Morvena Puchřilá nikdy Silasovi nezapomněla, co pro ni udělal. Od té doby, kdykoliv se Silas odvážil do Hvozdu, věděl, že bude mít wendronské čarodějnice na své straně. A také věděl, že když bude potřebovat pomoc, může s Morvenou Puchřilou počítat. Jediné, co v takovém případě musel udělat, bylo počkat o půlnoci u jejího stromu. A právě k tomu teď po tolika letech došlo.

„Ale, ale, snad to není můj milý statečný čaroděj. Buď zdráv, Silasi, copak mi neseš v tuto noc všech nocí, vpředvečer zimního slunovratu?“ ozval se z noční tmy tichý hlas s lehkým lesním přízvukem.

„Morveno, jsi to ty?“ vyskočil Silas, trochu polichocen, a rozhlížel se kolem.

„Tak jest,“ řekla Morvena a zjevila se ze tmy ve víru sněhových vloček. Černý kožešinový plášť měla celý zasněžený a sníh se snášel

i na její předlouhé černé vlasy sepnuté tradiční čelenkou wendronských čarodějnic ze zelené kůže. Její průzračně modré oči zářily do tmy tak, jak umí jen oči čarodějnic; Morvena Silase stojícího pod stromem už nějakou chvíli sledovala, než usoudila, že se může bez nebezpečí zjevit.

„Bud zdráva, Morveno," pozdravil Silas, náhle trochu ostýchavý. „Ani trochu ses nezměnila." Ve skutečnosti se Morvena změnila až dost. Od té doby, kdy ji Silas viděl naposledy, značně nakynula. Teď už by ji těžko dokázal zvednout a vynést z obklíčení rosomáků.

„Ani ty ses nezměnil, Silasi. Jak vidím, pořád máš ty svoje legrační slámové vlasy a tmavozelené oči. Co pro tebe můžu udělat? Už dlouho čekám, abych ti mohla oplatit službu. Wendronské čarodějnice nikdy nezapomínají."

Silas pocítil značnou nervozitu. Nebyl si jistý proč, ale jako by Morvena představovala nějakou hrozbu. Doufal, že dělá správnou věc, když se s ní setkal.

„Já, ehm… pamatuješ na mého nejstaršího syna Simona?"

„Ale ovšem, vzpomínám si, měl jsi chlapečka jménem Simon. Vyprávěl jsi mi o něm, zatímco jsem rozmrzala. Trápily ho tenkrát zoubky, jestli si dobře pamatuji. A ty jsi byl tak nevyspalý. Tak co zuby?“

„Zuby? Jo, zuby už ho nezlobí, alespoň pokud vím. Teď už je mu osmnáct, Morveno. Ale předevčírem se nám ztratil v lese.“

„Ó! To není dobré. Ve Hvozdu teď něco je. Přišlo to z hradu. Něco, s čím jsme se nikdy nesetkaly. Nic dobrého pro takového hocha. I kdyby to byl čaroděj, milý Silasi.“ Pak položila ruku na Silasovo rámě, až polekaně ucukl.

Morvena ztišila hlas do chraplavého šepotu. „My čarodějnice jsme hodně citlivé, Silasi.“

Silas se nezmohl než na slabé heknutí. Morvena na něj zapůsobila ohromujícím dojmem. Už zapomněl, jako mocné ve skutečnosti wendronské čarodějnice jsou.

„Víme, že temnota se dostala do hradu. Do Věže čarodějů. Možná si vzala tvého hocha.“

„Doufal jsem, že jste ho třeba potkali,“ pravil Silas malomyslně.

„Tady není,“ řekla Morvena. „Ale já se po něm podívám. Najdu ho a dovedu ho do bezpečí, nestrachuj se.“

„Díky, Morveno,“ řekl Silas vděčně.

„To nic není, Silasi, ve srovnání s tím, co jsi udělal ty pro mě. Jsem ti velice vděčná, že jsi tam tehdy byl a pomohl mi.“

„Jestli – jestli se něco dozvíš, najdeš nás u vědmy Galeny v domku na stromě. Zůstávám tam teď se Sárou a chlapci.“

„Vy máte ještě další hochy?“

„Ehm, ano. Ještě pět. Dohromady jich bylo sedm, ale…“

„Sedm. To je dar. Sedmý syn sedmého syna. To je vskutku magykalní.“

„Ten ale umřel.“

„Ach. To je mi líto, Silasi. To je velká ztráta. Pro nás pro všechny. S ním bychom mohli dokázat veliké věci.“

„To jistě.“

„Prozatím tě opustím, Silasi. Ten dům na stromě a všechny v něm vezmu pod svou ochranu, aby jim temnota neublížila. A zítra jste všichni zváni na naši slavnost zimního slunovratu.“

Silas byl dojat.

„Děkuji, Morveno. To je od tebe velice laskavé.“

„Tak zítra, Silasi. Uvidíš, že se zítra při hostině pobavíte.“ S tím se wendronská čarodějnice vytratila zpátky do Hvozdu a nechala Silase stát samotného pod vysokým jilmem.

„Sbohem, Morveno,“ zašeptal do tmy a spěchal sněhem zpět k domku na stromě, kde Sára a Galena čekaly, s jakou přijde.

Příštího rána Silas usoudil, že Morvena měla pravdu. Simona museli unést a teď ho vězní někde na hradě. Něco mu říkalo, že Simon je právě tam. Sáře se to celé nějak moc nelíbilo.

„Nevím, proč se o tu čarodějnici tak zajímáš, Silasi. Přece jí nemůžeš všechno věřit. Simon je nejspíš někde v lese, a když ho půjdeš hledat na hrad, nakonec ještě zajmou tebe. Co pak?“

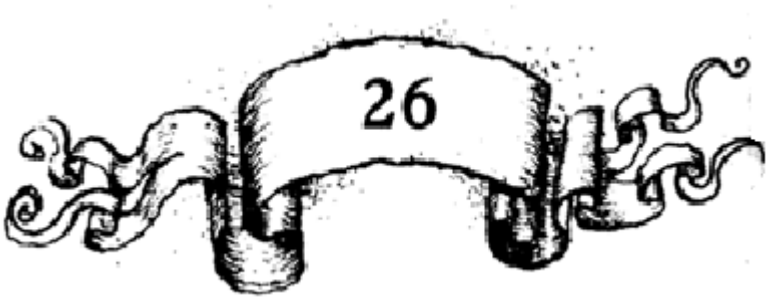
Ale Silas se nedal zviklat. Proměnil svůj šat na krátkou šedou halenu s kapuci, jakou nosili dělníci, rozloučil se se Sárou a chlapci a sešplhal z domku po stromě dolů. Vůně jídel ze sváteční hostiny wendronských čarodějnic málem Silase přesvědčila, aby zůstal, ale nakonec odhodlaně vykročil vpřed. Musí najít Simona.

„Silasi!“ zavolala za ním Lilka Buchtíková, když už byl na zemi. „Chytej!“

Lilka hodila dolů talisman s kouzlem záštity, který jí předtím dala Marcia.

Silas ho chytil. „Díky, Lilko.“

Sára se dívala, jak si Silas natáhl kapuci přes oči a pustil se Hvozdem směrem k hradu. Přes rameno se rozloučil slovy: „Ničeho se neboj. Brzy se vrátím. Se Simonem.“ Ona se však bála. A on se hned tak nevrátí.

SLAVNOST ZIMNÍHO SLUNOVRATU

„Ne, děkuji pěkně, Galeno. Na tu ježibabí hostinu nejdu. U nás v rodině to neslavíme,“ oponovala Sára Galeně, když Silas ráno odešel.

„A to já si nenechám takovou příležitost ujít,“ řekla Galena, „a myslím, že bychom měli jít všichni. Není zdvořilé odmítnout pozvání vendronských čarodějnic, Sáro. Taková nabídka je čest. Abych pravdu řekla, nedovedu si představit, jak se to Silasovi vůbec povedlo, že nás všechny pozvaly.“

„Chm,“ zněla jediná Sářina odpověď.

Ale jak odpoledne plynulo a lesem se nesla lákavá vůně pečeného rosomáka a stoupala i nahoru do koruny stromu s Galeninym domkem, chlapci neměli stání. Sama Galena jedla jen zeleninu, kořínky a oříšky, což bylo, jak Erik hned po prvním společném jídle hlasitě poznamenal, přesně to, čím doma krmili králíky.

Mezi stromy se k zemi snášel hustý sníh, když Galena otevřela padací dvířka domku v koruně. Pomocí důmyslného kladkového systému, který sama vymyslela, spustila dolů dlouhý dřevěný žebřík, který teď stál opřený na sněhové pokrývce dole na zemi. Dům v koruně sestával z řady plošin umístěných mezi třemi prastarými duby

a vlastně s korunami tvořil jeden celek už od té doby, kdy před stovkami let dorostly své plné velikosti. Na plošinách pak během let vyrostly bez ladu a skladu všelijaké chýše a boudy. Teď byly porostlé psím vínem vidět.

Sam, Edík s Erikem a Jo-Jo bydleli společně v domečku pro hosty úplně na vršku nejvyššího stromu a měli svoje vlastní lano, po kterém se spouštěli na zem. Zatímco kluci se předháněli, kdo se spustí dolů první, Galena, Sára a Lilka dávaly přednost usedlejšímu způsobu dopravy na zem a používaly žebřík.

Galena se na slavnost slunovratu náležitě vystrojila. Už jednou před mnoha lety, když uzdravila jedné čarodějnici děcko, byla na hostinu také pozvána a věděla, že je to mimořádná událost. Galena byla malá a drobná žena s tváří poznamenanou lety strávenými na čerstvém povětří. Měla nakrátko ostříhané rozčepýřené vlasy, usměvavé hnědé oči a obyčejně nosila prostou krátkou blůzu zelené barvy, kamaše a plášť. Ale dnes si vzala slavnostní šat určený ke slavnosti slunovratu.

„Propána, Galeno, jak dlouho se ještě budeš vypravovat," poznamenala Sára trochu nesouhlasně. „Tyhle šaty jsem ještě neviděla. Jsou… dost zvláštní."

Galena moc často do společnosti nechodila, ale když už si někam vyšla, stálo to za to. Její šaty jako by byly ušity ze stovek barevných listů a v pase je Galena měla přepásány zářivě zelenou stuhou.

„Ó, děkuji," řekla Galena, „ty jsem si ušila sama."

„To jsem si myslela," podotkla Sára.

Lilka Buchtíková vytáhla žebřík padacími dvířky zpátky nahoru a společnost se vydala do lesa za lákavou vůní pečeného rosomáka.

Galena je vedla po lesních cestičkách zapadaných tlustou vrstvou nového sněhu, které co chvíli přetínaly řádky zvířecích stop všech tvarů a velikostí. Po dlouhé a namáhavé chůzi hlubokým sněhem, když překročili nesčetné stružky, potůčky a lesní strže, došli k místu, kde se dřív těžila břidlice pro stavbu hradu. Nyní se na tomto místě pravidelně odehrávalo rokování wendronských čarodějnic.

Kolem plápolajícího ohně uprostřed bývalého lomu bylo shromážděno devětatřicet čarodějnic, všechny v rudých róbách určených pro slavnost zimního slunovratu. Země byla posypaná

čerstvě nařezaným chvojím, ale zeleň se už ztrácela pod sněhem, který se snášel tiše k zemi a velká část tála se syčením v ohni. Vzduchem se táhla opojná vůně kořeněných pokrmů: na otáčivých rožních se opékali rosomáci, králíci se dusili v bublajících kotlích a v rozpálených kamenných pecích v zemi se pekly veverky. Dlouhý stůl se prohýbal pod pyramidami cukrovinek a laskomin všeho druhu. Čarodějnice všechny ty cizokrajné lahůdky získávaly od severských kupců výměnou za jiné zboží a schovávaly si ho právě pro tento nejslavnější den v roce. Oči chlapců byly doširoka otevřené úžasem. Nikdy za celý život neviděli pohromadě tolik jídla na jednom místě. Dokonce i Sára musela v duchu připustit, že to na ni zapůsobilo.

Morvena Puchřilá je zahlédla, jak rozpačitě přešlapují u vstupu do lomu. Nadzvedla si svou červenou kožešinovou róbu a rozmáchle jim vykročila vstříc.

„Buďte všichni vítáni. Prosím, připojte se k nám."

Shromážděné čarodějnice se uctivě rozestoupily, aby Morvena, matka čarodějnice, mohla doprovodit své trochu ustrašené hosty k nejlepším místům u ohniště.

„Jsem tak ráda, že se s vámi konečně shledávám, Sáro," usmála se Morvena. „Připadá mi, jako bychom se už dávno znaly. Silas mi o vás tolik vyprávěl té noci, kdy mě zachránil."

„Skutečně?" zeptala se Sára.

„Ó ano. Vyprávěl mi o vás a o vašem děťátku celou noc."

„Opravdu?"

Morvena vzala Sáru kolem ramen. „Toho vašeho chlapce všechny hledáme. Jsem si jista, že všechno nakonec dobře dopadne. I s těmi dalšími třemi, kteří teď nejsou s vámi. Ale jistě i oni jsou teď v pořádku."

„Dalšími třemi?" podivila se Sára.

„Vaše další tři děti."

Sára si to v duchu rychle přepočítala. Někdy si ani sama nepamatovala, kolik dětí vlastně má.

„Dvě," řekla, „jen dvě děti."

Slavnost zimního slunovratu trvala dlouho do noci. Sára si pořádně přihnula čarodějčího piva, až docela zapomněla na starost o

Simona a Silase. Obavy se však bohužel ráno vrátily, a to s pořádnou bolestí hlavy. Silas oslavil zimní slunovrat mnohem skromněji.

Pustil se po cestě podél řeky, která vedla okrajem Hvozdu a pak obcházela hradby, a v husté sněhové metelici zamířil k severní bráně. Chtěl se dostat do známých míst, než se vůbec rozhodne, co podniknout. Šedou kápi se stáhl hluboko do čela, aby skryl své zelené čarodějnické oči, a pln odhodlání vykročil po zasněženém padacím mostě k severní bráně.

Ve strážnici právě sloužil Koumes a nebyl v nejlepší náladě. Celé ráno dumal nad tím, co se děje doma. V poslední době ho pronásledovaly samé trampoty s rodinou.

„Hej, vy tam," zavrčel Koumes a dupl si do sněhu, „hněte sebou. Jdete pozdě, už začíná povinnej úklid ulic."

Sillas proběhl kolem.

„Počkat, ne tak rychle!" vyštěkl Koumes. „To vás bude stát jeden peníz."

Silas hrábl do kapsy a vylovil peníz ulepený od Zeldiny třešňovo-pastinákové pochoutky, kterou si předtím nacpal do kapsy, aby ji nemusel jíst. Koumes si vzal minci a podezíravě ji očichal, otřel ji o kazajku a odložil ji stranou na hromádku ulepených mincí, které měla paní Koumesová tu milou povinnost každý večer umýt. Pak teprve pustil Silase dál.

„Hele, neznám já vás odněkud?" zavolal Koumes na Silase, když se hnal kolem.

Silas zavrtěl hlavou.

„Snad ze starý tančírny?"

Silas znovu zavrtěl hlavou a kráčel dál.

„Nebo z loutnový školy?"

„Ne!" Silas vklouzl do stínu a zmizel v uličce.

„Já ho určité znám," brumlal si Koumes. „A neni to žádnej dělňas. S takovejma vočima, co svítej jak dvě zelený housenky v mouru." Koumes pár okamžiků přemýšlel. „Vždyť to byl Silas Heap! Ten má ale drzost, ukázat se tu. Však já mu ukážu."

Netrvalo dlouho a Koumes našel vojenskou hlídku obcházející ulice a brzy už byl o Silasově návratu do hradu informován vrchní dozorce. Ten okamžitě vyslal hlídkovou četu, aby Silase našla a

přivedla. Ale ať vrchní dozorce i jeho vojáci hledali, jak chtěli, Silase se nedopátrali. Marciino kouzlo záštity fungovalo na jedničku. A tak si šel vrchní dozorce sednout do dámské koupelny a tam dumal, co dál. Zanedlouho už měl plán.

Když se Silas úspěšně vyhnul Koumesovi, spěchal rychle do Rumpelic. Nemohl si pomoci, ale ještě jednou chtěl vidět jejich starý domov. A tak se rozběhl známými tmavými uličkami, rád, že ho nikdo nepoznal, neboť nikdo nevěnoval pozornost obyčejnému dělníkovi. Silas si dosud vůbec neuvědomil, jak malé úcty se dělníci těší. Nikdo ani neuhnul z cesty, lidé ho tlačili ven z uličky, pouštěli mu dveře přímo před nosem a dvakrát se na něj hrubě osopili, co že tu pohledává a proč neuklízí ulice. Možná, pomyslel si Silas, není zase tak špatné být čarodějem, i když jen řadovým.

Dveře Heapovic světnice zely dokořán a vypadalo to tu opuštěně. Ani Silase nepoznaly, když po špičkách vešel do místnosti, ve které strávil většinu chvil z posledních pětadvaceti let života. Silas se posadil na oblíbenou podomácku vyrobenou židli a smutně si místnost prohlížel. Bylo zvláštní, jak se teď zdála malá, když tu chyběly děti, neslyšel rámus a nebyla tu Sára dozírající nad veškerým děním v domě. Navíc viděl, že je tu strašlivá špína a nepořádek, což si Silas nikdy předtím neuvědomil.

„To je ale chlívek, co? V tomhle bydlet – pěkný čuňata, ti čarodějové. Já bych si s nimi nic nezačínal," zahlaholil hrubý hlas. Silas vyskočil a rychle se otočil. Ve dveřích stál statný chlapík a za ním Silas zahlédl v uličce velkou dřevěnou káru.

„Sem nevěděl, že poslali někoho na úklid. To udělali dobře. Mně by to trvalo celej den. Tak jo, vozejk je venku. Všechno to pude na smeták. Knihy magyku se spálej. Rozumíš?"

„Cože?"

„Kruťajbrko. To mi zas poslali blbouna. Tak hele: Krámy. Vozejk. Smeťák. Není to žádná alchymie. Teď mi podej ten kus dřeva, na kterým sedíš, a dáme se do toho."

Silas vstal ze své židle a jako ve snu ji podal vyklízeči, ten ji popadl a hodil na káru. Židle se rozbila o dno káry na kusy. Zanedlouho už se na ní vršila ohromná hromada věcí, které Heapovi za léta shromáždili, a vozík brzy přetékal harampádím.

„Tak jo, to by stačilo," prohlásil stěhovák. „Vezmu to dolů na skládku, než zavřou bránu, a ty tady nachystej na hromadu ty kouzelný knihy. Paliči je zejtra posbíraj, až půdou na pochůzku."

Podal Silasovi velké koště. „Eště zameť ty hnusný psí chlupy a všechen ten hnus. Pak můžeš jít domů. Vypadáš nějak zdrchaně. Nejsi zvyklej makat, co?" Stěhovák se zachechtal a uštědřil Silasovi mohutnou herdu do zad, což mělo být přátelské poplácání. Silas se rozkašlal a zmohl se na chabý úsměv.

„Nezapomeň na ty kouzelnický knihy." S těmi slovy se muž rozloučil a opřel se do vrzající káry. Pak zamířil uličkou dolů na městskou skládku na břehu řeky.

Jako ve snu Silas zametl pětadvacetiletý prach, psí chlupy a všechnu špínu na úhlednou hromádku. Pak žalostně pohlédl na knihy magyku.

„Pomůžu ti, jestli chceš," ozval se vedle něj Alterův hlas. Duch položil ruku Silasovi na rameno. „Ach, bud zdráv, Altere," pravil Silas zachmuřeně. „To je den."

„Ano, je to zlé. Je mi to velmi líto, Silasi."

„Všechno… je pryč," mumlal Silas, „a teď i ty knihy. Tolik krásných knih. A těch vzácných kouzel… všechno shoří."

„To snad nebude třeba," pravil Alter. „Vždyť se vejdou do vaší ložničky ve střeše. Pomůžu ti s kouzlem přemístění, jestli chceš."

Silas trochu ožil.

„Jen mi připomeň, jak to je, Altere, a já to dokážu. Určitě to dokážu."

Silasovo čarování fungovalo dobře. Všechny knihy se pěkně seřadily, pak se otevřela padací dvířka ve stropě a knihy vylétly a poskládály se ve staré ložničce, kde Silas a Sára spávali. Jen pár neposlušných knih vylétlo dveřmi do ulice a už byly napůl cesty do města, než se Silasovi podařilo přivolat je zpět. A čarování bylo u konce, všechny knihy byly bezpečně pod střechou a Silas dokonce nechal dvířka ve stropě zmizet. Teď by nikdo nepoznal, že tu vůbec nějaká byla.

A tak Silas vyšel z prázdného, ozvěnou znějícího pokoje naposled a pustil se Koridorem 223 k hradu. Alter se vznášel vedle něho.

„Nechceš se mnou zajít na žejdlík?“ nabídl mu Alter. „K nám do Zapadáku?“

„Kam?“

„Teprve nedávno jsem ho objevil, vlastně mi to ukázal jeden staroduch. Je to stará krčma vevnitř v hradbách. Už je to spousta let, co tu krčmu nechala zazdít jedna královna, neměla totiž ráda pivo. Je tam báječná zábava – určitě bys přišel na veselejší myšlenky.“

„Nevím, jestli by mě to bavilo, ale stejně ti děkuji, Altere. To je tam, co zazdili tu jeptišku?“

„Jo, sestra Bernadeta, s tou je velká legrace. Ta má pivo tuze ráda. Je to takříkajíc duše celé společnosti. Mimochodem, mám zprávy o Simonovi, které by tě možná zajímaly.“

„Simon! Je v pořádku? Kde je?“ zvolal Silas.

„Je tady, Silasi. Na hradě. Jen pojď se mnou do Zapadáku. Někdo si tam chce s tebou promluvit.“

V hospodě V Zapadáku to jen hučelo.

Alter zavedl Silase k hromadě zřícených kamenů u hradeb, kousek od severní brány. Ukázal mu malou mezírku ve zdi, skrytou za hromadou sutin, a Silas měl co dělat, aby se jí protáhl. A náhle se ocitl v jiném světě.

Zapadák byla prastará krčma vybudovaná kdysi přímo v hradbách. Když si Marcia před několika dny zkracovala cestu do Severní čtvrti, část trasy ji zavedla nad strop hospody a ona přitom neměla ani tušení o pestré sbírce duchů, kteří se bavili přímo pod jejíma nohama a přitom na věky daleko.

Silasovi trvalo pár minut, než se rozkoukal a než si jeho oči z oslnivého jasu sněhu venku přivykly na přítmí a slabou záři lampiček na kamenných stěnách. Ale když začal lépe vidět, zjistil, že se ocitl v úžasné společnosti těch nejroztodivnějších duchů. Někteří posedávali nebo postávali u dlouhých dřevěných stolů rozestavených kolem přízračného ohně, další zase dřepěli zadumaně v tichém koutě. Sešla se tu velká společnost MimoŘádných čarodějů a čarodějek, jejichž purpurové pláště a hábity byly úplnou přehlídkou módy měnící se v průběhu staletí. Viděl tu rytíře v plné zbroji, pážata ve výstředních livrejích, jednu ženu v plachetce jeptišky, mladičké královny v

přepychových hedvábných toaletách i starší královny v černých róbách, a všichni se náramně bavili.

Alter vedl Silase zástupem. Silas se snažil, seč mohl, aby skrz nějakého ducha neprošel, ale jednou či dvakrát ucítil chladný závan, když se mu to nepovedlo. Nikomu to, zdá se, nevadilo – jeden duch mu přátelsky pokynul a další byli tak zaujati nekonečným rozhovorem, že si ho ani nevšimli. Silas nabyl dojmu, že každý Alterův přítel byl v Zapadáku vítaným hostem.

Duch hostinského se už dávno přestal zdržovat u svých sudů s pivem, neboť všichni hosté si čepovali pivo ze stejného sudu, který byl naražen, když přišli poprvé, a který jim vydržel na mnoho set let. Alter vesele pozdravil hostinského, jenž byl právě zabrán do družného rozhovoru se třemi MimoŘádnými čaroději a starým vandrákem, který kdysi usnul pod jedním stolem a nikdy se už neprobudil. Pak Alter zavedl Silase do klidného kouta, kde seděla kyprá žena v hábitu jeptišky a čekala na ně.

„Dovol, abych ti představil sestru Bernadetu," řekl Alter. „Sestro Bernadeto, to je Silas Heap – ten, o kterém jsem ti vyprávěl. Je to otec toho chlapce."

Přestože sestra Bernadeta se mile usmívala, Silas tušil něco neblahého.

Jeptiška obrátila kulatou tvář k Silasovi, rychle zamrkala víčky a pravila melodickým hlasem: „Je to pěkný mládenec, ten váš chlapec. Ví dobře, co chce, a nezalekne se ničeho, aby toho dosáhl."

„No, myslím, že to tak je. Určitě by rád byl čarodějem, to vím. Chtěl by se stát čarodějovým učněm, ale za těchto okolností…"

„Ó, pravda, dnes není nejlepší doba pro mladé a nadějné čaroděje," přitakala jeptiška, „ale to není to, kvůli čemu se vrátil na hrad, víte?"

„Takže on se vrátil. No, to je úleva. Já myslel, že ho zajali. Nebo zabili."

Alter položil ruku Silasovi na rameno. „Bohužel, Silasi, právě včera byl zajat. Sestra Bernadeta byla u toho. Něco ti o tom řekne." Silas si položil hlavu do dlaní a zaúpěl. „Jak to bylo?" ptal se. „Co se stalo?"

„No, víte," řekla jeptiška, „on totiž mladý Simon měl děvče."

„Skutečně?“

„Nu, ano. Jmenovala se Lucka Koumesová.“

„Snad ne dcera toho strážného u brány? Jen to ne.“

„Určitě je to milá dívka, Silasi,“ namítla sestra Bernadeta.

„Jen doufám, že není po tátovi. Lucka Koumesová. Propánajáha.“

„Jak se zdá, Simon se vrátil do hradu z velmi naléhavého důvodu, abych tak řekla. Měl s Luckou tajnou schůzku v kapli. Chtěli se nechat oddat. Jak romantické,“ usmála se jeptiška zasněně.

„Oni se vzali? Tak tomu nevěřím. Tak já mám za příbuzného toho děsného Koumese…“Silas zbledl snad ještě víc než přítomní duchové.

„Ne, Silasi, nemáte,“ řekla sestra Bernadeta odmítavě. „Naneštěstí nebyli oddáni.“

„Naneštěstí?“

„Koumes na to přišel a poslal na ně královské zbrojnoše. Rozhodně si nepřál, aby se jeho dcera provdala za Heapa, právě jako vy nechcete, aby si Simon vzal Koumesovou. Zbrojnoši vtrhli do kaple, holku, která byla celá bez sebe, poslali domů, a Simona odvlekli.“ Jeptiška si povzdychla. „Je to tak kruté, tak kruté.“

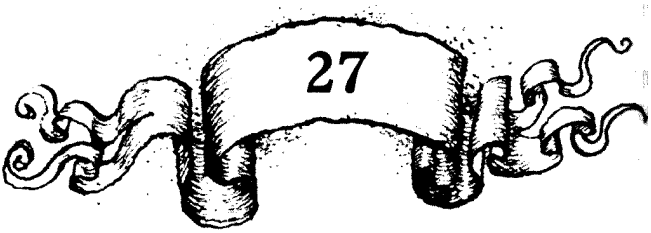
„Kam ho odvedli?“ zeptal se Silas. Jeho hlas zněl náhle klidně.

„Víte, Silasi,“ pravila sestra Bernadeta hebkým hlasem, „sama jsem byla v kapli, abych se zúčastnila sňatku. Miluju svatby. A zbrojnoš, který držel Simona, prošel přímo skrz mě, a tak jsem věděla, co si v tu chvíli myslí. Myslil na to, že odvede toho hocha do soudní budovy. Přímo k vrchnímu dozorci. Je mi velice líto, že vám to musím říci, Silasi.“ Jeptiška položila průhlednou dlaň na Silasovo rámě. Byl to vroucný dotek, ale pro Silase znamenal jen malou útěchu.

To byla ta zpráva, které se Silas děsil. Simon padl do rukou vrchního dozorce – jak má sdělit tu strašnou zprávu Sáře?

Zbytek dne strávil Silas v Zapadáku a Alter zatím poslal co nejvíce duchů do budovy soudu, aby pátrali po Simonovi a zjistili, co se s ním děje.

Nikdo z nich ale neměl štěstí. Po Simonovi se slehla zem.

STANÍKOVO PUTOVÁNÍ

Na svátek zimního slunovratu Staníka probudila žena a oznámila mu, že mu přišla urgentní zpráva z krysího úřadu. „To teda nevím, proč by ti alespoň dneska nemohli dát pokoj," hartusila. „Pořád jenom práce, práce, samá práce. Chceme mít přece taky volno."

„Ale Jitruško, drahoušku," pravil Staník trpělivě. „Když nepůjdu do práce, nedostanu žádnou dovolenou. To je přece jednoduché. A řekli, na co mě potřebují?"

„Já se neptala," pokrčila Jitruška nabručeně rameny. „Určitě je to zase kvůli těm hrozným čarodějům."

„Nejsou tak špatní. Ani ta MimoŘádná čar – jejda."

„Á, tak za ní jsi tedy byl?!"

„Ne-e."

„Ale ano. Přede mnou nic neutajíš, i když jsi důvěryhodný posel. Víš co, dám ti jednu radu, Staníčku."

„Jenom jednu?"

„Nezaplétej se s čaroději. Jsou s nimi jenom samé trampoty. Věř mi, já to vím. A poslední MimoŘádná čarodějnice, ta ženská Marcia, víš, co provedla? Ukradla jedné ubohé čarodějnické rodině jejich jedinou dcerušku a někam s ní utekla. Bůh ví, proč to udělala. A teď ji celá rodina – jak se jen jmenují… jo, Heapovi – tu malou hledají po všech čertech. Ovšem teď máme nového MimoŘádného čaroděje, jenomže ten teď má spoustu práce, než dá do pořádku tu šlamastyku, co po sobě ta ženská nechala. Takže ho asi ještě nějakou chvíli

neuvidíme. A není to hrozné, co se stalo těm ubohým krysám bez domova?“

„Jaké zas ubohé krysy bez domova?“ otráveně se ušklíbl Staník, celý nedočkavý, aby už mohl vyrazit na krysí úřad a zjistit, co pro něj mají za práci.

„No všechny ty z hostince paní Buchtíkové. Víš přece, zrovna tenkrát večer, co nastoupil do úřadu nový MimoŘádný čaroděj. Tak ta Lilka Buchtíková nechala v troubě jeden z těch svých příšerných ječných koláčů a celý to tam shořelo. Teď nemá třicet krysích rodin kde bydlet. To je strašné, v tomhle počasí.“

„Jo, to je strašné. No, tak já už musím jít, miláčku. Snad budu brzo zpátky.“ A Staník odkvačil na úřad.

Krysí úřad sídlil na vrcholku věže nad východní bránou. Staník zvolil rychlejší cestu po hradbách přímo nad Zapadákem, o kterém ovšem neměl ani tušení. Zakrátko už byl krysoun u věže a vběhl do velkého okapu vedoucího nahoru po zdi. Brzy se objevil nahoře, vyskočil na parapet a zaťukal na dvířka v malém domečku, na kterých se skvěl nápis:

Kancelář krysího úřadu Vstup pouze pro poslíčky Kancelář pro zákazníky je v přízemí u popelnic

„Vstupte!“ ozval se zevnitř hlas, který Staník nepoznával. Krysoun po špičkách vešel. Ten hlas se mu vůbec nelíbil.

Za velkým psacím stolem seděl neznámý černý potkan. Nový Staníkův šéf pošvihával netrpělivě dlouhým růžovým ocasem.

„Vy jste ten důvěryhodný, pro kterého jsem poslal?“ vyštěkl potkan.

„Správně,“ řekl Staník trochu nejistě.

„Správně, pane“ opravil ho černý potkan. „Aha,“ pravil Staník zaraženě.

„Aha, pane,“ poučil ho potkan. „Takže, krysoune číslo sto jedna –“

„Sto jedna?“

„Sto jedna, pane. Tady se vyžaduje náležitý respekt, krysoune sto jedna, a vy se tím budete řídit. Začneme čísly. Každý poslíček má

svoje číslo. Tam, odkud přicházím, je jedině očíslovaná krysa schopným jedincem.“

„A odkud přicházíte?“ odvážil se zeptat Staník.

„Pane. Nezapomínejte na to,“ vyštěkl potkan. „Takže, mám pro vás práci, Stojedničko.“ Potkan vylovil kus papíru z košíku, který vytáhl rumpálem ze zákaznické kanceláře dole v přízemí. Byl to příkaz k doručení zprávy a Staník si všiml, že je napsán na hlavičkovém papíře z paláce dozorců. A byl podepsán přímo vrchním dozorcem.

Z nějakého důvodu, kterému Staník nerozuměl, bylo ve zprávě řečeno, že odesílatelem je Silas Heap. A Staník ji měl doručit Marcii Overstrandové.

„No nazdar,“ řekl si Staník s těžkým srdcem. Další cesta přes Sivé bažiny, to aby si dal pozor na bahenní krajty. Po tom tedy příliš netoužil.

„No nazdar, pane,“ opravil ho potkan. „Přijetí tohoto úkoluje povinné,“ vyštěkl. „A ještě něco, Stojedničko. Zbavuji vás statutu důvěryhodnosti.“

„Cože? To nemůžete udělat!“

„Pane. To nemůžete udělat, pane. Ale můžu. Už se stalo.“ Černému potkanovi na pod fousky objevů samolibý úsměv.

„Ale já mám všechny zkoušky a mám certifikát důvěryhodného posla. A mám nejvyšší statut –“

„A mám nejvyšší statut, pane. Mýlíte se. Statut důvěryhodného posla je anulován. Nic takového už neexistuje. Skončil.“

„Ale – ale –“ koktal Staník.

„Ted se kliďte,“ obořil se na něj potkan a vztekle zašvihal ocasem. Staník se dal rychle na ústup.

Dole v zákaznické kanceláři si Staník jako obvykle vyzvedl úřední lejstra a pokyny k provedení úkolu. Úřednice si důkladně zprávu pročítala a zavalitou tlapkou ukázala na Marciino jméno.

„Víte, kde ji najdete, že ano?“ vyzvídala.

„Ovšem,“ řekl Staník.

„Výborně. To jsme chtěli slyšet,“ řekla krysa.

„Dost zvláštní,“ mumlal si Staník pod vousy. Tihle noví zaměstnanci krysího úřadu se mu pranic nelíbili. Co se asi stalo těm milým starým krysám, které tu dříve pracovaly?

Cesta, kterou Staník o zimním slunovratu podnikl, byla dlouhá a nebezpečná.

Napřed se svezl na malém nákladním člunu, který vezl dřevo do přístavu. Ke Staníkově smůle kormidelník zastával přesvědčení, že lodní kočky se nemají moc krmit, aby nebyly líné: svou zásadu důsledně dodržoval, a tak lodní kocour skutečně líný nebyl. Staník se před ním musel celou cestu schovávat – byl to mimořádně velký oranžový kocour s odpornými žlutými zuby a zkaženým dechem. Hotová pohroma. Těsně před Deppenským kanálem ho kocour zahnal do kouta a statný námořník už chtěl Staníka přetáhnout latí, a tak musel krysoun vystoupit předčasně.

Voda v řece byla ledová. Právě nastal odliv, a přestože Staník zoufale hrabal ve vodě s hlavou co nejvýš nad hladinou, silný proud ho unášel k moři. Zaneslo ho to až k přístavu a teprve tam se krysoun dokázal vydrápat na břeh.

Zůstal ležet jako hromádka mokrých chlupů pod schody v přístavišti. Byl nadobro vyčerpaný, než aby mohl pokračovat v cestě. Nahoře na přístavní hrázi slyšel hlasy.

„Jé, mami, koukej! Tamhle na schodech je mrtvá krysa. Můžu si ji vzít domu a vyvařit si kostru?“

„Ne, Petúnie, to nemůžeš.“

„Ale když já ještě žádnou krysí kostru nemám, mami.“

„A ani žádnou mít nebudeš. Jdeme!“

Kdyby si ho Petúnie vzala domů, ani by nic nenamítal proti pěkné koupeli v horké vodě, proběhlo Staníkovi hlavou. Alespoň by se trochu zahřál.

Konečně se vrávoravě postavil na nohy a dovlekl se po schodech nahoru na hráz. Než bude schopen další cesty, musí se někde ohřát a sehnat něco k snědku. A tak šel podle čichu, až došel k pekařství. Protáhl se dovnitř a celý roztřesený si lehl vedle pecí a pomaloučku se rozehříval. Nakonec ho odtud vyhnal vřískot pekařovy ženy ohánějící se koštětem, ale ještě předtím Staník zvládl spořádat skoro

celý koblih a pudinkový dortík a vykousat díry nejméně do tří bochníků chleba.

Notně posilněn se Staník začal ohlížet po možnosti, jak se dostat zpátky do Sivých bažin. To nebylo jen tak. I když většina lidí zimní slunovrat neslavila, pro mnoho obyvatel byl tento den dobrou záminkou k tomu, aby vystrojili velký oběd a odpoledne si zdřímli. Přístav byl skoro liduprázdný. Studený severní vítr sem hnal přívaly sněhu, a kdo nemusel, vůbec nevycházel z domu. Staník se začal strachovat, zda vůbec najde někoho tak pošetilého, aby se vydal do bažin.

A pak potkal Bláznivého Járu s oslí károu.

Bláznivý Jára bydlel v boudě na kraji Sivých bažin. Na živobytí si vydělával tím, že sklízel rákos, který se používal na střechy domů v přístavu. Právě rozvezl poslední dodávku rákosu a byl na cestě domů, když u popelnic uviděl přešlapujícího a zimou roztřeseného Staníka. Bláznivý Jára se zaradoval. Krysy měl tuze rád a strašně toužil po tom, aby mu také někdo poslal zprávu po poslíčku krysounovi. Ale ne že by toužil po zprávě – chtěl tu krysu.

Bláznivý Jára zastavil s károu u popelnic.

„Hele, vy tam, nechcete svézt? V mym vozejku je teplo, svezu vás na kraj bažin.“

Staník měl dojem, že se mu to snad zdá. Nebe ho vyslyšelo! Bláznivý Jára vykoukl z káry a obdařil krysouna svým nejhezčím bezzubým úsměvem.

„No tak, nestyďte se, pane. Naskočte si.“

Staník zaváhal jen na chvilku, a pak naskočil do vozíku.

„Sedněte si ke mně, milej pane.“ Jára se zahihňal. „Na, tady máte deku, zabalte se. Ať si nenachladíte kožíšek.“

Bláznivý Jára zabalil Staníka až po uši do deky čpící oslovinou a kára se rozjela. Oslík složil dlouhá ušiska vzad a pachtil se sněhovou vánicí dobře známou cestou k chajdě, kde společně s Bláznivým Járou bydleli. Než tam dojeli, Staníkovi už bylo zase teplo a byl Járovi velmi vděčný.

„Tak sme tady. Konečně zasejc doma,“ hlaholil Jára vesele, když odstrojoval osla a vedl zvíře do chajdy. Staník by nejradši zůstal ve voze, nechtělo se mu vylézt z teplé deky, ale nebylo zbytí.

„Buďte vítán, pojte na chvilku dál," zval ho Bláznivý Jára. „Já mám krysouny rád. Je s nima zábava. A člověk nejni tak sám. Víte, co tim myslim, ne?"

Staník jen lítostivě potřásl hlavou. Nesmí se zdržovat – musí doručit poselství, a Staník byl skutečně oddán svému poslání, a to i nyní, když ho zbavili statutu důvěryhodnosti.

„Ech, řek bych, že ste jeden z tam těch." Bláznivý Jára ztišil hlas a rozhlédl se kolem, jako by se chtěl přesvědčit, zda někdo neposlouchá. „Vy ste asi jeden z těch poslíčků. Já vim, že lidi na ně moc nevěřej, ale já jo. Bylo mi potěšením se s vámi setkat." Bláznivý Jára poklekl a napřáhl ke Staníkovi ruku, a Staník nemohl odolat a také mu podal svou pacičku. Bláznivý Jára jí potřásl.

„Tak ste, že jo? Ste poslíček krysoun," zašeptal.

Staník přikývl. A pak už si pamatoval jen to, že Bláznivý Jára sevřel jeho pravou pracku železným stiskem, přehodil přes něj oslovu deku a zabalil ho do ní tak pevně, že se Staník nemohl pohnout. Pak odnesl Staníka do boudy.

Staník byl vhozen do klece a pak uslyšel hlasité cvaknutí. Dvířka byla pevně zavřená na závoru. Bláznivý Jára se zachechtal, strčil si klíč do kapsy a posadil se, aby se pokochal pohledem na svého zajatce.

Staník zuřivě lomcoval mřížemi. Měl zlost spíš na sebe než na Bláznivého Járu. Jak jen mohl být tak hloupý? Jak mohl zapomenout na to, co ho učili na školení poslíčků: poslíček krysoun cestuje vždy nepoznán. Poslíček krysoun nesmi odhalit svou totožnost před cizími lidmi.

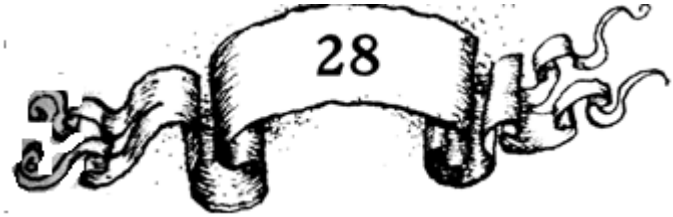
„Ach, myšáčku, nemáme se báječně?" řekl Bláznivý Jára. „Jen ty a já. Budeme spolu chodit na rákos, a když ti to půjde, vezmu tě do cirkusu na klauny. Já rád klauny, myšáčku. To si budeme žít. Jo, jo. To jo." Bláznivý Jára se rozjařeně zachechtal a sáhl do pytle visícího u stropu pro dvě scvrklá jablka. Jedno jablko strčil do tlamy oslovi a pak rozevřel kapesní nožík a pečlivě rozpůlil to druhé. Větší díl podal Staníkovi, ale ten se odmítl jablka dotknout.

„Však ty si brzo dáš říct, myšáčku," prohodil Bláznivý Jára s plnými ústy, až Staníka poprskal kousky rozžvýkaného jablka. „Jiný jídlo tu nemám, dokavad nesleze sníh. A to bude ňákej čas trvat. Vítr

de na sever – brzo příde velemraz. Tak je to dycky kolem slunovratu. To je jistý, jako že vejce je vejce a krysy jsou krysy.“

Bláznivý Jára se kdákavě zachechtal vlastnímu vtipu, pak se zabalil sám do deky páchnoucí po oslovi, do které předtím lapil Staníka, a rychle usnul.

Staník kopal do mříží a dumal, o kolik bude muset zhubnout, aby se protáhl mřížemi ven. Těžce si vzdychl. To bude trvat dlouho.

VELEMRAZ

Na stole se povalovaly zbytky z oslav zimního slunovratu. Vařené zelí a dušené úhoří hlavy s cibulkou – a teta Zelda se zatím pokoušela přivést k životu skomíravý oheň. Okna byla pokryta ledovou krustou a teplota v domku rapidně klesala: teta Zelda ne a ne oheň rozdmýchat. Berta polkla hrdost a přitulila se k Maxovi, aby se zahřála. Všichni seděli zabaleni do dek a civěli do hasnoucího ohně.

„Proč mě nenecháš, abych se o oheň postarala, Zeldo?“ ozvala se mrzutě Marcia. „Nevím, proč tu máme sedět a mrznout, když klidně můžu udělat tohle.“ Marcia luskla prsty a oheň se rozhořel jasným plamenem.

„Víš, že zásadně nesouhlasím s tím, aby se zasahovalo do živlů, Marcio,“ pravila teta Zelda přísně. „Vy čarodějové nemáte k matce přírodě žádnou úctu.“

„To zrovna, když mi matka příroda promění nohy v kusy ledu,“ mumlala Marcia.

„Inu, kdyby sis vzala normální boty jako já a nenakrucovala ses v těch hadích slupičkách, měla bys nohy v teple,“ odsekla teta Zelda. Marcia to nevzala na vědomí. Seděla a hřála si v žáru ohně chodidla v rudých hadích střevících a s jistým uspokojením zaznamenala, že teta Zelda nepodnikla žádný pokus uvést oheň do původního stavu dle matky přírody.

Venku truchlivě skučel severák. Sníh se již od rána hnal v mocnějších a mocnějších přívalech a teď se nad Sivými bažinami rozpoutala hotová vichřice. Na zemi se začaly tvořit hluboké závěje. Noc pokročila a Marciin oheň konečně začal hřát. Hučení větru bylo

se zvětšujícími se závějemi stále tlumenější a zakrátko chalupu naplnilo měkké sněhové ticho. Oheň v krbu vytrvale hořel. Všichni postupně následovali Maxova příkladu a uložili se ke spánku.

Když velemraz úspěšně dokončil své dílo a zasypal domek sněhem až po střechu, pokračoval ve svém tažení krajem. Postupoval bažinami a pokryl mírně slanou vodu močálů tlustou bílou vrstvou ledu, zalednil všechny mokřiny a tůně, a všichni tvorové, kteří zde žili, museli zalézt hluboko do bahna, kam mráz nedosáhl. Velemraz se přehnal nad řekou a rozpřáhl se nad břehy, zasypávaje sněhem kravské chlévy, chalupy i zbloudilé ovce.

O půlnoci dorazil k hradu, kde už na něj byli připraveni.

Celý měsíc před příchodem velemrazu obyvatelé hradu hromadili zásoby potravin a také se protentokrát odvážili vyjít do Hvozdu, odkud si přinášeli dříví, co jen unesli, a spoustu času věnovali pletení plédů a tkaní teplých přikrývek. V tomto období také přicházeli severští kupci s nákladem silného vlněného sukna, huňatých arktických kožešin a nasolených ryb, a samozřejmě nezapomínali ani na potraviny a cizokrajné lahůdky, která tak milovaly wendronské čarodějnice. Severští kupci přicházeli na hrad vždycky tak měsíc před příchodem velemrazu, aby se mohli včas vrátit domů. Měli neomylný instinkt a zcela přesně poznali, kdy má velemraz dorazit. Těch pět kupců, kteří seděli v hostinci Lilky Buchtíkové, když tenkrát hořelo, odešlo jako poslední, a tak po jejich odchodu nikdo na hradě nebyl příchodem velemrazu překvapen.

Silas jako vždy na velemraz zapomněl a teď zůstal trčet v Zapadáku, neboť vchod zavalila obrovská závěj. Byl s tím vcelku smířený, stejně neměl kam jít. Zatím Alter a pár staroduchů vyrazili pátrat po Simonovi.

Také černý potkan z krysího úřadu, který čekal na Staníkův návrat, zůstal vězet v zamrzlé věži východní brány. Stalo se to, že okapová roura, jediná přístupová cesta, byla po deštích plná vody a pak náhle zmrzla, a tak byl krysoun odříznut od světa. Ostatní krysy z úřadu ho tam nechaly a šly domů.

Na Staníkův návrat čekal také vrchní dozorce. Nejen proto, že chtěl od krysouna důležitou informaci – kde přesně leží domek strážce bažin – byl rovněž zvědav, jaký účinek měla zpráva, kterou

měl krysoun dopravit. Protože od toho dne, kdy byl krysoun odeslán, čekala u brány paláce po zuby ozbrojená garda dozorcových zbrojnošů. Promrzlí až na kost podupávali nohama a upírali zraky do metelice, zda se neobjeví MimoŘádná čarodějka. Ale Marcia nepřicházela.

Velemraz se v kraji zabydlil. Vrchní dozorce, jenž předtím celé hodiny chvástavě vyprávěl DomDanielovi o svém geniálním nápadu zbavit krysouna statutu důvěryhodnosti a vyslat ho s falešnou zprávou za Marcií, se teď pánovi raději klidil z cesty. Čas trávil pokud možno v dámské koupelně. Vrchní dozorce nebyl nijak pověrčivý, ale nebyl ani hloupý a jeho pozornosti neuniklo, že všechny plány, o kterých se radil se svými nohsledy v dámské koupelně, se vždycky zdařily, ačkoliv netušil, proč tomu tak je. Také mu přišla vhod malá zdejší kamínka, ale nejvíce se mu líbilo, že dámská koupelna byla vynikající skrýší ke špiclování Nejvyšší dozorce miloval špiclování. Už jako malý chlapec rád tajně naslouchal, co si lidé povídají, aby je pak mohl vydírat a zastrašovat, a nikdy se nezdráhal své převahy využít. S úspěchem této metody využil i jako dozorcův strážce při svém postupu vzhůru na žebříčku hodností a je nasnadě, že to hrálo velkou roli i při jeho jmenování vrchním dozorcem.

A tak, zatímco venku vládl velemraz, zalezl vrchní dozorce do koupelny, rozdělal oheň v kamínkách a zůstával zde schovaný za zdánlivě nevinnými dveřmi s vybledlým zlatým nápisem. Celé dny tajně poslouchal, co si lidé na chodbě povídají, a když někdo o vrchním dozorci prohodil něco urážlivého, se zlou se potázal. Vrchní dozorce hned vyletěl ze dveří a měl náramné potěšení z toho, jak z tváří takového provinilce mizí všechna krev. A ještě větší radost mu dělalo, když mohl zavolat stráž a nechat je odvést přímo do podzemního žaláře, zejména když prosili o milost. Nejvyšší dozorce měl rád, když ho někdo prosil o milost, a přímo se v tom vyžíval. Tak do dnešního dne poslal do žaláře už dvacet šest lidí za to, že se o něm neuctivě vyjadřovali. A přitom mu nikdy nepřišlo na mysl, jak je možné, že o něm ještě nikdy nikdo neřekl nic pěkného.

Teď ale zaměstnával mysl vrchního dozorce mnohem zajímavější plán a ten se týkal Simona Heapa. Simona sem do dámské koupelny

přivedli přímo ze svatební kaple a připoutali ho k potrubí. Jelikož to byl Jennin bratr, i když nevlastní, napadlo vrchního dozorce, že by Simon mohl vědět, kde princezna je. Už se těšil na to, jak bude Simona Heapa přesvědčovat, aby mu to prozradil.

Když na hrad padl velemraz a krysoun ani Marcia se nevraceli, strávil vrchní dozorce v koupelně dam mnoho času a bombardoval nebohého Simona dotazy na Jennu. Zpočátku byl Simon tak vyděšený, že nebyl s to promluvit. Leč vrchní dozorce byl rafinovaný muž a snažil se získat Šimonovu důvěru všemi prostředky. Jak měl volnou chvilku, zaskočil do koupelny a zahrnoval Simona žvásty a vyprávěním o všem, co se toho dne seběhlo. Simon, ač se mu ten zakrslík protivil, jen mlčel a zdvořile naslouchal. Když se po čase odvážil pronést pár poznámek, měl dojem, že si vrchního dozorce naklonil, protože pak od něj začal dostávat větší příděly jídla a pití. A tak se Simon trochu uklidnil a zanedlouho už se dozorci svěřoval se svými starostmi a tužbami: o tom, jak moc by se chtěl stát MimoŘádným čarodějem a jak ho zklamalo, že Marcia opustila hrad. Kdyby on byl MimoŘádným čarodějem, takhle zbaběle by se rozhodně nezachoval.

Vrchní dozorce pilně naslouchal a souhlasně přikyvoval hlavou. Konečně jeden z Heapů, který je rozumný. A když nabídl Simonovi možnost stát se učněm MimoŘádného čaroděje – doslova řekl: „Tohle zůstane jen mezi námi, milý Simone, ale prozradím ti, že současný učeň se jeví velice neuspokojivým, navzdory velkým nadějím, které jsme v něj vkládali…“– začal Simon vidět svoji budoucnost úplně nově. Budoucnost, ve které se bude těšit velké úctě a bude moci využít své nadání pro magyk, a už nebude pro všechny jen „jeden z těch mizerných Heapů“. A tak jednou večer, když si vrchní dozorce k Simonovi družně přisedl a nabídl mu horký grog, konečně mu Simon Heap prozradil, co chtěl vědět – že Marcia a Jenna odešly k tetě Zeldě do Sivých bažin.

„A kde by to přesně mělo být, hochu?“ vyptával se vrchní dozorce s ledovým úsměvem na rtech. Simon musel připustit, že přesně neví.

Vrchní dozorce se vzteky bez sebe vyřítil ven a hned běžel za Lovcem, jenž si mlčky vyslechl dozorcovo lamentování na hloupost celého pokolení Heapů a zejména Šimonovu.

„Já nechápu, Geralde!“ (Tak se Lovec totiž jmenoval. To si raději nechával pro sebe, ale k jeho mrzutosti ho takto vrchní dozorce oslovoval při každé možné příležitosti.) „Já nechápu“ horlil vrchní dozorce a pochodoval sem a tam po Lovcově skrovně zařízeném pokoji, mávaje dramaticky rukama, „jak někdo nemůže přesně vědět, kde bydlí jeho teta? Jak ji může, Geralde, navštěvovat, když přesně neví, kde bydlí?“

On totiž vrchní dozorce své početné tety velmi svědomitě navštěvoval, ačkoliv většina těchto tet by si přála, aby jejich synovec raději nevěděl, kde přesně bydlí.

Ale Lovec byl i s těmito informacemi od Simona spokojen. Jakmile vrchní dozorce odešel, pustil se Lovec do zkoumání podrobných map a plánů Sivých bažin a nakonec určil pravděpodobné místo, kde by se mohl domek tety Zeldy nacházet. Byl připraven opět vyrazit na lov.

Poté se Lovec s jistými obavami vydal navštívit DomDaniela.

Černokněžník DomDaniel byl zalezlý nahoře ve Věži čarodějů. Období velemrazu se snažil přestát pátráním po starých knihách zaklínadel, které Alter zamkl někam do skříně, a při tom mu pomáhali dva malí a mimořádně odporní magogové, které objevil poté, když se tenkrát vrhl z věže. Magogové obyčejně žili hluboko pod zemí a nejvíce připomínali obrovské slepé červy s dlouhými měkkýšovitými pažemi podobnými chapadlům. Nohy neměli – pohybovali se odpudivými píďalkovitými pohyby po cestičkách ze slizu. Ovšem když chtěli, dokázali být překvapivě rychlí. Magogové neměli žádnou srst, jejich holá kůže byla nažloutlá a zdálo se, že nemají ani oči. Ve skutečnosti měli jedno malé žlutavé oko; leželo nad dvěma vlhce lesklými kruhovými otvory v místech, kde by mohl být nos a ústa. Sliz, který vylučovali, byl nepříjemně lepkavý a ohavně páchl, ačkoliv DomDaniel ho shledával značně příjemným.

Takový magog by dosáhl výšky asi čtyř stop, kdybyste ho narovnali; ovšem o to by se určitě nikdo nepokusil. To už by byl lepší způsob vyplnění času jezdit nehty po tabuli nebo spolykat kýbl

žabích vajíček. Magoga by se nikdo nedotkl ani omylem. Jejich sliz byl tak strašně odporný, že jenom při představě toho puchu se každému udělalo okamžitě zle. Magogové se líhli pod zemí z larev, které se sem dostaly v tělech nic netušících přezimujících zvířat, například ježků nebo plchů. Želvám se magogové vyhýbali, neboť se pak těžko dostávali z jejich krunýřů. Jakmile první paprsky jarního slunce zahřály zemi, larvy pukly, zkonzumovaly to, co ze zvířete zbylo, a pak se zavrtaly ještě hlouběji do země, dokud se nedostaly do magogské komůrky. DomDaniel měl kolem svého doupěte ve Zlokraji stovky magogských komůrek, a byl tak magogy stále zásoben. Posloužili mu jako znamenití strážci; uměli kousnout tak, že člověk rychle dostal otravu krve a do pár hodin zemřel, a po škrábnutí drápem magoga se do těla dostala infekce, která se nedala ničím vyléčit. Ale nejvíce odpuzoval jejich vzhled: se svou kulovitou nažloutlou hlavou bez očí, s neustále přežvykujícími ústy s řadami žlutavých špičatých zubů působili skutečně hrůzně a každý se od těchto tvorů držel co nejdál.

DomDanielovi magogové dorazili těsně před příchodem velemrazu. Čarodějova učně vyděsili k smrti, což DomDaniela značně pobavilo a kluk měl omluvu pro to, aby se uklidil na chodbu a znovu se pokoušel naučit násobilku třinácti.

I pro Lovce byli magogové trochu šokem. Když se ubíral po točitých schodech na vrchol věže a prošel kolem učně na odpočívadle, schválně si chlapce nevšímaje, uklouzl na cestičce slizu, která vedla do DomDanielových komnat. Taktak vyrovnal rovnováhu, ale neuniklo mu, že se mu učeň směje.

0 chvilku později měl učeň další důvod ke smíchu, neboť protentokrát DomDaniel řval na někoho jiného než na něho. Učeň s potěšením poslouchal rozezlený hlas svého mistra, který bylo dobře slyšet i skrz těžké rudé dveře.

„Ne, ne, a ne!“ křičel DomDaniel. „Myslíš si, že jsem takový blázen, abych tě znovu poslal na lov? Jsi úplně neschopný, naprostý blb, a kdybych na ten úkol měl někoho jiného, věř mi, že tebe bych si nevybral. Budeš čekat, dokud ti neřeknu, kdy máš vyrazit. A pak půjdeš pod mým dohledem. Nepřerušuj mě! Ne! Nebudu tě poslouchat. A teď vypadni – nebo ti má můj magog pomoct?“

Učeň viděl, jak se červené dveře rozletěly a Lovec vyrazil ven, opět uklouzl na slizu a s hlasitým dupáním seběhl po schodech, div se nepřerazil. A pak se učni skoro podařilo naučit se násobilku třinácti. Už se dostal až po třináctkrát sedm, což byl největší úspěch, jakého kdy dosáhl.

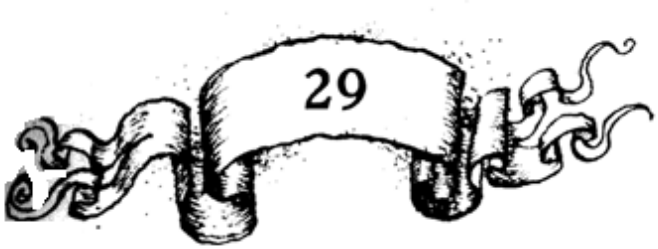
Alter, který se předtím zaměstnával tím, že zamíchal všechny páry DomDanielových ponožek, všechno slyšel. Sfoukl oheň a následoval Lovce ven z věže, a po cestě způsobil, že ze střechy, pod kterou právě Lovec procházel, spadl velký kus sněhu. Trvalo několik hodin, než se někdo obtěžoval Lovce vyhrabat, ale pro Altera to byla jen malá útěcha. Situace nevypadala dobře.

V hloubi promrzlého lesa nakladly wendronské čarodějnice své pasti v naději, že lapí nějakého toho neopatrného rosomáka. Čekaly je hubené časy. Pak se odebraly do společné zimní jeskyně v lomu a zahrabaly se do kožešin, vyprávěly si historky a dnem i nocí udržovaly oheň.

Obyvatelé domku na stromě se ve velké chatrči sesedli kolem kamínek a postupně konzumovali Galeniny zásoby oříšků a bobulí. Lilka Buchtíková se schoulila na hromadu rosomáčích kožešin a tichounce oplakávala svůj hostinec, přičemž se utěšovala pojídáním obrovské hromady lískových oříšků. Sára a Galena udržovaly oheň v kamnech a celé ty dlouhé chladné dny si povídaly o bylinkách a nejrůznějších lektvarech.

Čtveřice chlapců Heapových si dole v lese kousek od domu na stromě vybudovala tábor ze sněhu a zkoušeli žít v divočině. Chytali do pastí veverky a různá jiná zvířata a opékali si je na ohni, což se Galerie moc nezamlouvalo, ale neříkala nic. Hoši se tak alespoň zabavili a drželi se dál od domu na stromě, navíc ušetřila i zásoby potravin na zimu, které již tak rychle decimovala Lilka Buchtíková. Sára každý den chlapce navštěvovala, a ačkoliv se zprvu trochu bála, aby se jim v lese něco nestalo, jejich iglú na ni udělalo velký dojem. Také si všimla, že se tu občas zastaví mladé wendronské čarodějnice s trochou jídla a pití. Jak Sára brzy vypozorovala, skoro pořád tu byly na návštěvě dvě nebo tři čarodějničky a pomáhaly chlapcům s vařením, nebo jen tak posedávaly kolem ohniště a chichotaly se. Sáru překvapovalo, nakolik samostatný život kluky změnil – najednou se

zdáli velcí, dokonce i ten nejmladší, třináctiletý Jo-Jo. Po čase si Sára začala v jejich táboře připadat jako vetřelec, ale trvala na tom, že je bude denně navštěvovat, jednak aby na ně dohlédla, a také proto, že jí zachutnaly pečené veverky.

O HADECH A KRYSÁCH

Ráno po příchodu velemrazu Cvoček otevřel vchodové dveře a zjistil, že stojí před stěnou ze sněhu. Pustil se do ní Zeldinou lopatkou na uhlí a vykopal asi dvoumetrovou chodbičku, až se konečně prohrabal na povrch. Jenna a kluk číslo 412 vylezli tunelem ven a v ostrém slunečním světle mhouřili oči.

„To slunce strašně svítí," řekla Jenna. Zastínila si oči proti oslnivému sněhu, který přímo jiskřil mrazem, až bolel zrak. Velemraz proměnil domek v obrovské iglú a bažiny, které ho obklopovaly, se staly širou arktickou krajinou. Závěje a dlouhé stíny, které vrhalo nízké zimní slunce, všechno kolem proměnily. Zimní idylku završil dovádějící Max – vyřítil se z domku a tak dlouho se válel ve sněhu, až připomínal rozvášněného ledního medvěda.

Jenna a chlapec 412 pomohli Cvočkovi prohrabat cestičku k zamrzlému Chlumskému kanálu a pak se vrhli na velkou Zeldinu zásobu košťat a začali odmetat sníh z ledu, aby si mohli na kanálu zabruslit. První vstoupila na led Jenna, aby ho vyzkoušela, a oba kluci mezitím po sobě začali házet koulemi. Ve sněhové bitvě se projevil jako dobrý střelec zvláště kluk číslo 412 a Cvoček nakonec vypadal stejně jako Max.

Led už dosáhl tloušťky skoro šesti palců a byl hladký a kluzký jako sklo. Zamrzly v něm myriády drobounkých bublinek, takže byl jakoby trochu zakalený, ale i tak skrz něj byla vidět zamrzlá stébla trávy na dně. A když Jenna odmetla první závěj sněhu, spatřila pod

nohama dvě utkvělé žluté oči obrovského hada, které zíraly přímo na ni.

„Jéé!“ zaječela Jenna.

„Co je, Jen?“ ozval se Cvoček.

„Oči. Oči nějakého hada. Tam pod ledem je obrovský had.“ Kluk 412 s Cvočkem přiběhli k ní. „Páni. Ten je obrovskej,“ řekl Cvoček. Jenna si klekla na led a odškrábala sníh. „Hele,“ řekla, „tady má ocas. Přímo u hlavy. Musí ležet kolem celého kanálu.“

„To není možné,“ namítl Cvoček. „Určitě jo.“

„Řek bych, že je jich víc.“

„No, je jen jeden způsob, jak to zjistit.“ Jenna vzala koště a začala zametat. „Dělejte, pomozte mi,“ řekla chlapcům. Cvoček a kluk číslo 412 se neochotně chopili košťat a dali se do práce.

Na konci odpoledne zjistili, že je to skutečně jen jeden had.

„Musí měřit aspoň míli,“ řekla Jenna nakonec, když skončili tam, kde začali. Obřihad na ně nevraživě civěl skrz led. Nelíbilo se mu, když se na něj někdo takhle koukal, zejména když to byla potrava. Ačkoliv had dával přednost kozám a rysům, považoval za potravu vše, co mělo nohy. Dokonce si tu a tam pošmákl na osamělém chodci, pokud byl tak neopatrný, že spadl do kanálu. Ale obyčejně se dvounohým tvorům vyhýbal; mívali na sobě několik nestravitelných vrstev, a hlavně boty, ty had vůbec neměl rád.

Vláda velemrazu trvala. Teta Zelda si udělala v domku co největší pohodlí, aby tuto dobu přečkala jako každý rok, a sdělila netrpělivé Marcii, že teď není naděje, že by se Silas s jejím kouzlem záštity vrátil. Sivé bažiny byly úplně odříznuté od světa. Marcii nezbude nic jiného než tak jako všichni ostatní počkat na velké tání.

Ale nezdálo se zatím, že by se oblevy dočkali v dohledné době. Každou noc se s burácením přihnala bouře se severákem a závěje byly čím dál hlubší.

Teplota rapidně klesala a dokonce i Bobrspátovi beznadějně zamrzla jeho bahnitá louže. Uchýlil se tedy do chýše s horkým pramenem, kde celé dny spokojeně klímal v oblacích páry.

Obřihad zůstal uvězněný v Chlumském kanálu. Dlouhé dny byl

0 hladu a přežíval jen díky tomu, že tu a tam polapil neopatrnou rybku či úhoře, kteří mu přišli do cesty, a snil o dni, kdy bude konečně volný a nacpe si břicho ovcemi a kozami.

Cvoček a Jenna chodili bruslit každý den. Zprvu byli rádi, když se jim podařilo obkroužit kanál a pozlobit hada, ale po čase se odvážili i dál do bělostných plání Sivých bažin. Celé hodiny závodili na zamrzlých kanálech, kde nebylo slyšet nic než praskání ledu pod nohama a někdy i tklivé skučení větru, hrozícího, že přinese další nadílku sněhu. Jenna si brzy všimla, že všechny zvuky tvorů z bažin utichly. Už neslyšela lopotivé harašení hrabušíků ani občasné tiché zašplouchnutí vodního hada. Ludráci ze smrdutých bahnisek byli bezpečně zamrzlí hluboko v zemi, odkud se neozýval jediný skřek, a vastrmani tvrdě spali s přísavkami přimrzlými zespodu k ledu, kde zůstanou tak dlouho, dokud led neroztaje.

Tak u domku strážce bažin plynuly dlouhé a klidné týdny a od severu se stále hrnuly přívaly sněhu. Zatímco Jenna s Cvočkem trávili celé hodiny venku, bruslili a dělali si klouzačky na Chlumském kanálu, chlapec číslo 412 zůstával uvnitř. Když byl venku třeba jen chvilku, hned se do něj dala zima. Jako by od té chvíle, kdy ležel zasypaný sněhem před Věží čarodějů, zůstalo něco uvnitř jeho těla stále zmrzlého. Jenna někdy sedávala vedle něj u ohně. Měla hocha ráda, i když nevěděla proč – nikdy na ni nepromluvil. Nebrala si to osobně, neboť věděla, že sotva k někomu utrousil slovo od té doby, co přišli do Zeldina domku. Hlavním námětem hovorů, které s ním Jenna vedla, byl Balvánek, kterého si chlapec oblíbil.

Občas si Jenna odpoledne sedla vedle kluka 412 na pohovku a on se díval, jak vytáhla svého kamenného miláčka z kapsy. Jenna často sedávala u ohně s Balvánkem, neboť si tak vždycky vzpomněla na Silase. Když držela oblázek v ruce, jako by měla jistotu, že Silas se vrátí živ a zdráv.

„Na, podrž si Balvánka," říkávala Jenna a vkládala hladký šedý valounek do umouněné chlapcovy ruky.

Balvánek měl chlapce 412 také rád. Oblíbil si ho, protože jeho ruce byly vždycky trochu upatlané a voněly jídlem. Balvánek pokaždé vystrčil své čtyři pahýlovité nožky, otevřel oči a olízl

chlapcovu dlaň. Mňam, říkal si, to není špatné. Docela určitě cítil úhoře a ta lehká příchuť, není to vařené zelí? Balvánek měl rád úhoře a ještě jednou si lízl. Jeho jazyk byl suchý a trošku drsný, jako jazyk malé kočičky, a chlapec číslo 412 se zasmál. Lechtalo to.

„Líbíš se mu.“ Jenna se usmála. „Mně ruku nikdy neolízl.“

Po mnoho dní chlapec 412 sedával u ohně a čítával si v knihách tety Zeldy, a objevoval v nich nový svět. Než přišel do jejího domku, nikdy žádnou knihu nepřečetl. V Mladé armádě se sice naučil číst, ale tam směli číst pouze dlouhatánské seznamy nepřátel, denní řády a bojové plány. Ale teď ho teta Zelda zásobovala hromadou dobrodružných příběhů i knih o magyku, a chlapec číslo 412 nasával jejich obsah jako suchá houba. Jednoho takového dne, bylo to skoro šest týdnů od chvíle, kdy přišel velemraz, a Jenna s Cvočkem rozhodli, že zkusí, zda se dá dobruslit až k přístavu, si chlapec číslo 412 něčeho všiml.

Už zjistil, že každého rána teta Zelda z nějakého důvodu rozsvěcovala dvě lucerny a zmizela v kredenci s lektvary pod schody. Zprvu si o tom nic nemyslil. Ostatně v kredenci byla tma a teta Zelda tam měla spoustu lektvarů, o které pečovala. Věděl, že ty lektvary, které se musejí uchovávat ve tmě, jsou velmi nestabilní a vyžadují neustálou pozornost; vždyť zrovna včera dalo tetě Zeldě takovou práci, než přefiltrovala ten amazonský protijed, který zimou zhrudkovatěl. Ale právě toho rána si chlapec číslo 412 všiml jedné zvláštní věci: v kredenci bylo úplné ticho, a on přeci věděl, že teta Zelda rozhodně tichá není. Kdykoliv prošla kolem zavařených brouků, začaly sklenice chrastit a poskakovat, a když byla v kuchyni, bylo slyšet hlasité třískání hrnců a pánviček. Tak jak to, dumal chlapec 412, že Zelda dokáže být tak potichu v těsném prostoru kredence s lektvary? A na co potřebuje dvě lucerny?

Odložil knížku a po špičkách přistoupil ke dvířkům kredence. Bylo tu podivné ticho, uvážil-li, že uvnitř se mezi stovkami malinkých klinkavých skleniček nachází teta Zelda. Chlapec číslo 412 váhavě zaťukal. Žádná odpověď. Znovu se zaposlouchal. Ticho. Kluk 412 věděl, že by se teď měl vrátit ke knize, ale dílo s názvem *Konání zázraků a hádání budoucího: zbytečná námaha?* ho nelákalo

jako to, co tropí teta Zelda v kredenci. A tak kluk číslo 412 strčil do dvířek a nakoukl dovnitř.

Skříň s lektvary byla prázdná.

Na chvilinku si myslel, že si teta Zelda dělá legraci a každou chvilku na něj odněkud vybafne, ale brzy si uvědomil, že tam opravdu není. A pak zjistil proč. Padací dvířka v podlaze byla otevřená a odspodu se z podzemí táhl plesnivý pach, který si chlapec číslo 412 dobře pamatoval. Napadlo ho, že teta Zelda možná spadla dovnitř a potřebuje pomoc, ale pak si uvědomil, že by se při pádu asi zaklínila v otvoru, jelikož teta Zelda bylo o poznání širší než padací dvířka.

Zatímco mudroval, jak se teta Zelda dokázala protáhnout poklopem, objevila se v otvoru v podlaze slabá žlutá záře lucerny. Brzy uslyšel těžký krok Zeldiných důkladných bot a namáhavé funění, jak stoupala do kopce k dřevěnému žebříku. Když vstoupila na první příčel, chlapec potichu zavřel dvířka kredence a po špičkách odběhl zpátky na své místo u ohně.

Trvalo ještě pár minut, než se udýchaná Zeldina hlava vynořila z kredence a trochu podezíravě se rozhlédla, až spatřila chlapce s náramným zájmem pohrouženého do Konání zázraků a hádání budoucího: zbytečná námaha?.

Než měla teta Zelda čas zmizet zpátky v kredenci, vchodové dveře se rozletěly a v nich se objevil Cvoček následován Jennou. Hodili dovnitř brusle a Jenna nastavila ruce s něčím, co vypadalo jako mrtvá krysa.

„Hele, co jsme našli," řekla.

Chlapec číslo 412 protáhl obličej. Krysy neměl rád. Předtím byl totiž nucen žít ve společnosti takové spousty krys, že jejich přítomnost ho teď rozhodně neoslnila.

„Fuj, nechte to venku," řekla teta Zelda. „Přenést mrtvého tvora přes práh přináší smůlu, pokud není určený k jídlu. A já tohle nejím."

„Ale ona není mrtvá, teto," namítla Jenna. „Koukej." Zvedla ten chomáč hnědé srsti, aby si ho teta Zelda prohlédla. Zelda do zvířete obezřele šťouchla prstem.

„Našli jsme to před tou starou kůlnou," řekla Jenna. „Víš, tam kousek od přístavu, na konci bažin. Bydlí tam jeden chlápek, co má

osla. A v klecích byla ještě spousta krys. Koukali jsme se tam oknem. Úplná hrůza. A ten chlápek pak vstal a uviděl nás, a tak jsme s Cvočkem chtěli utéct a uviděli jsme tuhle krysu. Asi mu zrovna pláchla. A tak jsem ji popadla a schovala do kapsy a běželi jsme pryč. Tedy vlastně odbruslili jsme. A ten chlápek vyběhl ven a ječel na nás, že jsme mu ukradli jeho krysu. Ale nás by nedohonil, vid, Cvočku?“

„Ne,“ řekl Cvoček, jenž si nikdy nepotrpěl na dlouhé řeči.

„A víte, co si myslím? Že je to krysoun se zprávou od táty,“ řekla Jenna.

„To zrovna,“ prohodila teta Zelda. „Tamten krysoun byl tlustý.“

Polomrtvý krysoun slabě kvikl na protest.

„A tahle krysa,“ řekla teta Zelda a šťouchla zvíře prstem do žeber, „je hubená jako houžvička. No ale když je to tak, vemte ji dovnitř, ať je to, kdo je.“

A tak Staník nakonec přece jen dorazil do svého cíle, i když to bylo skoro šest týdnů od chvíle, kdy vyrazil z krysího úřadu. Stejně jako všichni dobří poslíčci i on se snažil žít a jednat podle hesla krysího úřadu: Krysouna nic nezastaví.

Leč Staník nebyl natolik silný, aby mohl předat své poselství. Zatím ležel bezvládně na podušce před krbem a Jenna ho krmila rozmixovaným úhořím masem. Krysoun úhoře nijak zvlášť nemiloval, ale po šesti týdnech v kleci, kdy byl jen o vodě a k jídlu nedostal vůbec nic, mu i ten úhoř chutnal báječně. A ležet na podušce před krbem místo toho, aby se klepal ve špinavé kleci, to bylo ještě báječnější. A to i přesto, že mu Berta občas uštědřila klovanec, když se nikdo nedíval.

Marcia na Jennino naléhání vyslovila příkaz Říkalus, Rattus rattus, ale Staník ani nehlesl a dál ležel ochable na podušce.

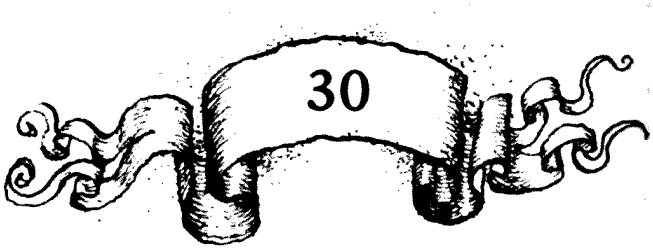
„Pořád nejsem přesvědčena, že je to poslíček,“ prohlásila Marcia pár dní po Staníkově příchodu, když krysoun vůbec nepromluvil. „Tamten krysoun nedělal nic jiného, než že mluvil, pokud si dobře pamatuji. A většinou to byly samé bláboly.“

Staník se na Marciu zakabonil, ale ta to přehlédla.

„Je to on, Marcio,“ ujišťovala ji Jenna. „Já už jsem měla spousty krys a každou bych poznala. Tohle je rozhodně ten poslíček, který už tu byl prve.“

A tak všichni nervózně čekali, až se Staník vzpamatuje natolik, aby promluvil a předal toužebně očekávanou zprávu od Silase. Byl to zlý čas. Krysoun dostal horečku, začal blouznit a celé hodiny něco nesrozumitelně mumlal, čímž vyváděl Marciu z míry. Teta Zelda vyrobila značné množství odvaru z vrbové kůry a Jenna lék trpělivě vpravovala krysounovi kapátkem do tlamičky. Po dlouhém a únavném týdnu horečka konečně začala ustupovat.

Jednou k večeru, když byla teta Zelda zase zamčená v kredenci s lektvary (od té doby, kdy dovnitř nakoukl kluk číslo 412, kredenc zamykala) a Marcia pracovala na nějakých matematických kouzlech u Zeldina psacího stolu, Staník si hlasitě odkašlal a posadil se. Max se rozštěkal a Berta překvapeně zasyčela, ale poslíček si jich nevšímal. Musí doručit zprávu.

ZPRÁVA PRO MARCIU

Brzy se kolem Staníka shromáždili netrpěliví posluchači. Krysoun prkenně přešlapoval na podušce, pak znehybněl a zhluboka nabral dech. Načež promluvil třaslavým hláskem: „Nejprve se musím otázat: Je-li pak zde někdo slyšící na jméno Marcia Overstrandová?“

„Vždyť víš, že tu jsem,“ prohlásila Marcia netrpělivě. „Přesto se musím zeptat, milá paní. Je to součást procedury,“ pravil poslíček krysoun. A pokračoval: „Přicházím, abych sdělil poselství Marcii Overstrandové, bývalé MimoŘádné čarodějce –“

„Cože?“ zalapala po dechu Marcia. „Bývalá? Co je to za nejapnost, ty pitomá kryso, jaká bývalá?“

„Uklidni se, Marcio,“ řekla jí teta Zelda. „Počkáme a uvidíme, co nám chce říci.“

Staník pokračoval: „Poselství bylo odesláno v osm hodin ráno…“Krysoun se zarazil, aby spočítal, před kolika dny byla zpráva odeslána. Jakožto skutečný profesionál si Staník zaznamenával uplynulé dny v kleci tak, že každý den si vyryl čárku do jednoho drátu. Věděl, že s Bláznivým Járou strávil devětatřicet dní, ale neměl tušení, kolik dní strávil v deliriu před krbem v této chalupě. „Ehm… před dlouhou dobou, z pověření prostředníka zastupujícího Silase Heapa dlícího na hradě –“

„Co znamená ten prostředník?“ zeptal se Cvoček.

Staník netrpělivě podupával nožkou. Neměl rád, když ho někdo přerušoval, zejména když bylo poselství tak staré, že se bál, aby ho nezapomněl. Neklidně si odkašlal.

„Poselství zní:

Drahá Marcio!

Doufám, že se ti vede dobře. Já jsem v pořádku a jsem na hradě. Byl bych ti vděčný, kdyby ses se mnou setkala před palácem, a to co nejdříve. Došlo k jistému vývoji událostí. Čekám na tebe o půlnoci u brány paláce. Budu tam každou noc, dokud nepřijdeš.

Těším se na tebe!

S upřímným pozdravem, Silas Heap

Konec zprávy.“

Staník se posadil na svůj polštářek a úlevně si vydechl. Tohle byla nejdelší doba, za jakou kdy který poslíček doručil poselství, ale on to přeci jen dokázal. Ulevilo se mu natolik, že se i maličko usmál, přestože byl stále ve službě.

Na chvilku bylo ticho a pak Marcia vybuchla. „To je typické, to je prostě celý Silasi Ani se nesnažil dostat se zpátky ještě před velemrazem, a když už konečně poslal zprávu, nenamáhal se ani zmínit o kouzlu záštity. To nemá obdoby. Měla jsem jít sama.“

„A co Simon, našel ho táta?“ zeptala se Jenna úzkostlivě. „A proč neposlal zprávu také nám?“

„Ani to nevypadá, že by to bylo od táty,“ zabručel Cvoček.

„To tedy ne,“ souhlasila Marcia. „Bylo to příliš zdvořilé.“

„Asi proto, že to psal ten prostředník,“ řekla teta Zelda nejisté.

„Co znamená prostředník?“ zeptal se Cvoček znovu.

„Znamená to, že Silas asi svěřil zprávu někomu, kdo ji předal na krysí úřad. Silas se tam asi nemohl dostat. Což se dalo čekat, ne? Kdo to asi může být, ten prostředník?“

Staník neříkal nic, ačkoliv věděl velmi dobře, že tím prostředníkem byl vrchní dozorce. Ačkoliv už nebyl důvěryhodným krysounem, stále se musel držet předpisů krysího úřadu. A to znamenalo, že vše, o čem se na úřadu mluvilo, bylo přísně tajné. Ale krysoun se cítil nesvůj. Tihle lidé, tihle čarodějové se ho ujali, starali se o něj a možná mu zachránili i život. Staník se ošíval a koukal do země. Tady něco není v pořádku, pomyslil si, ale nechtěl se do toho plést. Celé to poselství byl prostě zlý sen, od začátku až do konce.

Marcia přistoupila k psacímu stolu a s prásknutím prudce zavřela knihu.

„Jak se Silas odvažuje nezmínit něco tak důležitého, jako je moje kouzlo záštity?“ zlobila se. „Copak neví, že hlavním úkolem řadového čaroděje je sloužit MimoŘádnému čaroději? Tyhle jeho móresy už nebudu dál snášet. Najdu ho a pořádně mu to vytmavím.“

„Marcio, je to moudré?“ zeptala se teta Zelda tiše.

„Ještě pořád jsem MimoŘádná čarodějka a nikdo mě nebude přehlížet,“ prohlásila rezolutně Marcia.

„Pak tedy navrhuji, aby ses na to vyspala,“ pravila uvážlivě Zelda. „Ráno je moudřejší večera.“

Byla hluboká noc. Chlapec číslo 412 ležel u krbu a v mihotavém světle plamenů naslouchal Cvočkovu odfukování a pravidelnému dechu Jenny. Předtím ho probudilo Maxovo chrápání, tak hlasité, až se strop otřásal. Max měl spát dole ve světnici, ale kdykoliv mohl, proplížil se nahoru do Silasovy postele. Po pravdě, vždycky když Max začal dole chrápat, chlapec číslo 412 do něho kopl a vyprovodil ho nahoru. Ale té noci si hoch uvědomil, že kromě chrápání vlkodava, který měl zřejmě problémy s nosohltanem, slyší ještě něco jiného.

Praskání prken v podlaze nad jeho hlavou… plíživé kroky na schodech… zapraštění předposledního naprasklého schodu… Co to je? Kdo to je? Když uslyšel tichý šustot pláště na kamenné zemi a věděl, že ať je to kdokoliv, nebo cokoliv, je to ve stejné místnosti jako on, vynořily se mu na mysli všechny strašidelné historky, jaké kdy v životě slyšel.

Chlapec číslo 412 se s bušícím srdcem pomaloučku posadil a upřel oči do šera. Nějaká temná postava se kradmo pohybovala směrem ke knize, kterou Marcia nechala na stole. Neznámý uchopil knihu a zastrčil si ji pod plášť, a pak si všiml bělma chlapcových očí, blýskajícího se v noční tmě.

„To jsem já,“ zašeptala Marcia. Pokynula hochovi, aby přistoupil. Neslyšně vyklouzl zpod prošívané přikrývky a přeběhl bosky po kamenné podlaze. Co asi Marcia chce?

„Jak vůbec může někdo spát ve stejné místnosti jako to zvíře, to nechápu,“ zašeptala Marcia rozzlobeně. Chlapec číslo 412 se rozpačitě usmál. Nepřiznal, že právě on vystrčil Maxe do schodů.

„Dnes v noci se vracím,“ řekla Marcia. „Chci využít půlnočních minut, abych si to pojistila. To by sis měl zapamatovat: okamžiky před půlnocí a po půlnoci jsou nejlepší dobou pro bezpečné cestování. Zvláště když víš, že ti chce někdo uškodit. A já myslím, že tací jsou. Teď se vydám k palácové bráně a vyřídím si to se Silasem. Tak, podíváme se, kolik je hodin.“

Marcia vytáhla kapesní hodinky.

„Dvě minuty do půlnoci. Vrátím se brzy. Snad bys to mohl říci Zeldě,“ obrátila se Marcia k chlapci, ale pak si vzpomněla, že od chvíle, kdy jim tenkrát ve Věži čarodějů sdělil své číslo a odkud je, neřekl ani slovo. „Ostatně, ani nemusíš, ono je to jedno. Však ona se sama dovtípí, kam jsem šla.“

Chlapec 412 si náhle vzpomněl na něco důležitého. Hrábl do kapsičky u svetru a vytáhl kouzelný talisman, který mu Marcia dala, když jej žádala, aby se stal jejím učedníkem. S lítostí pohlédl na pár droboučkých stříbrných křídel na své dlani. Křídla se stříbřitě leskla, tou září magyku, která teď začínala obklopovat i Marciu. Podal talisman zpátky Marcii – měl dojem, že už by ho neměl mít u sebe, vždyť přece určitě jejím učedníkem nebude. Ale Marcia zavrtěla hlavou a poklekla vedle něho.

„Ne,“ zašeptala. „Pořád doufám, že změníš názor a rozhodneš se stát mým učedníkem. Nech si to projít hlavou, zatímco budu pryč. Tak, teď je jedna minuta do půlnoci… Běž kousek dál.“

Vzduch kolem Marcie se náhle ochladil. Čarodějku zvolna obestřel mihotavý závoj magyku a naplnil prostor elektrizujícím jiskřením. Chlapec číslo 412 se stáhl ke krbu, trochu polekán, ale zároveň fascinován. Marcia zavřela oči a začala mumlat nějaké dlouhé a složité věty v jazyce, který nikdy předtím neslyšel, a jak se tak díval, viděl, že se objevuje stejná mlha, jakou viděl předtím na Muriel v Deppenském kanále. Marcia najednou přes sebe přehodila plášť, až ji zahalil od hlavy k patě, a když tak učinila, mlha magyku zrudla a začala s purpurovým pláštěm splývat. Pak se ozvalo hlasité

zasyčení, jako když voda stříkne na rozžhavený kov, a Marcia zmizela. Ještě chvilku tu po ní zůstal mlhavý stín.

Bylo dvacet minut po půlnoci. U palácové brány stála na stráži vojenská četa poslaná sem vrchním dozorcem, tak jako předchozích padesát mrazivých nocí. Muži byli promrzlí na kost. Čekala je další nezáživná noc, kdy nebudou mít na práci nic než podupávat nohama a dělat si posměšky z vrchního dozorce a jeho bláhových představ, že se tu objeví MimoŘádná čarodějka. Bylo nad slunce jasné, že nikdy nepřijde – ani náhodou by ji tu nečekali. Ale vrchní dozorce je stejně každou noc posílal na stráž a jim div neumrzly palce u nohou.

A tak když se přímo před nimi začal zjevovat rudý stín, žádný z vojáků doopravdy nevěřil tomu, co se děje.

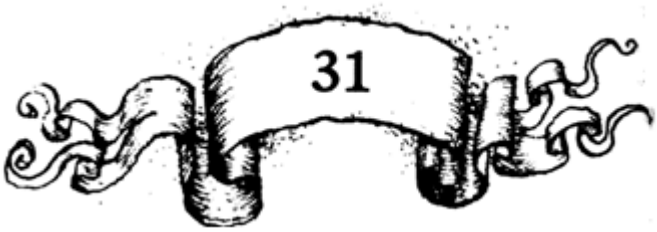
„Je to ona," šeptl jeden z nich, napůl vylekán magykem, který náhle zavířil ve vzduchu a vyslal nepříjemný elektrický výboj do jejich černých kovových přileb. Vojáci vytasili meče a sledovali, jak se mlžný stín zhmotňuje do vysoké postavy zahalené v purpurový plášť MimoŘádné čarodějky.

Když se tedy Marcia objevila, netušila, že padla přímo do léčky, kterou na ni nejvyšší dozorce nastražil. Okolnosti ji zastihly nepřipravenou, neboť ji nechránilo kouzlo záštity ani neměla výhodu půlnočních minut – neboť Marcia se o dvacet minut opozdila. A proto nedokázala zabránit kapitánovi gardistů, aby jí strhl z krku amulet.

O deset minut později Marcia ležela na dně prvního hradního žaláře v hluboké hladomorně v základech hradu. Marcia byla jako omráčená, lapená vírem šerostínů, které DomDaniel s velkým potěšením nachystal speciálně pro ni. Ta noc byla nejhorší v jejím životě. Ležela bezmocně v kaluži špinavé vody, na hromadě kostí předchozích obyvatel žaláře, sužována kvílením a jekotem šerostínů, které vířily kolem ní ve zběsilém víru a vysávaly z ní magyk. To trvalo až do rána druhého dne, kdy sem naštěstí zabloudil jeden staroduch a náhodou prošel skrz zeď první hradní kobky, o jejíž existenci kromě DomDaniela a vrchního dozorce nikdo neměl tušení.

Staroduch nemeškal a hned přivolal Altera. Ten ale nemohl dělat nic jiného, než že u Marcie seděl a povzbuzoval ji, aby ji udržel při životě. Alter musel nasadit veškerý svůj přesvědčovací um, neboť

Marcia propadla naprosté beznaději. Věděla, že přišla o všechno, co pro ni Alter vybojoval, když tehdy DomDaniela svrhl z věže. A to jen kvůli svému vzteku na Silase. DomDaniel měl opět kolem krku amulet Akhu – teď byl MimoŘádným čarodějem on.

KRYSOUNŮV NÁVRAT

Teta Zelda nikdy nevlastnila žádné hodinky a ani v jejím domě žádné hodiny nebyly. V chalupě totiž nikdy žádné hodiny nešly správně; pod zemí bylo příliš velké rušení. Teta Zelda se o tom neobtěžovala Marcii zmínit, jelikož jí samé nikdy na přesném čase nezáleželo. Když chtěla Zelda vědět, kolik je hodin, stačilo jí kouknout se na sluneční hodiny – to ovšem muselo svítit slunko. Pro Zeldu ale bylo mnohem důležitější, v jaké fázi se zrovna nacházel měsíc.

Toho dne, kdy byl zachráněn krysoun, vzala po setmění teta Zelda Jennu na procházku kolem ostrova. Všude ještě stále byla spousta sněhu a na povrchu se utvořila silná krusta, tak zmrzlá, že Jenna po ní mohla přebíhat, ale teta Zelda se ve svým velkých botách hned probořila. Šlapaly až na konec ostrova, kam už světlo z chalupy nedosáhlo, a tam teta Zelda ukázala na temnou noční oblohu posetou stovkami tisíc zářících hvězd. Tolik hvězd Jenna ještě nikdy neviděla.

„Dnes v noci," pravila teta Zelda, „je měsíc k zemi obrácen temnou stranou."

Jenna se zachvěla. Nejen chladem, ale také divným pocitem, že tady stojí na ostrově uprostřed tak ohromného prostoru zaplněného hvězdami.

„Dnes v noci, ať se budeš koukat sebelíp, měsíc neuvidíš," říkala teta Zelda. „Nikdo na zemi dnes měsíc nevidí. Za takové noci se málo kdo odváží vyjít sám do bažin, a kdyby tvorové a duchové

bažin nebyli bezpečně zamrzlí pod zemí, seděly bychom teď v chalupě a dveře bych dobře zamkla zaklínadlem. Víš, říkala jsem si, že by ses také chtěla podívat na hvězdy za bezměsíční noci. Tvoje matka se vždycky na hvězdy ráda dívala.“

Jenna polkla. „Moje matka? Myslíš moji maminku, které jsem se narodila?“

„Ano,“ řekla teta Zelda. „Myslím královnu. Milovala hvězdy. A mě napadlo, že ty je máš také ráda.“

„To ano,“ horlivě přikyvovala Jenna. „Doma, když jsem nemohla spát, dívala jsem se z okýnka a počítala hvězdy. Ale – jak to, že jsi znala moji maminku?“

„Přicházela sem každý rok na návštěvu,“ řekla teta Zelda. „Až dokud… no, dokud se věci nezměnily. A její matka, tvá převelice milá babička, ta sem také každý rok chodila.“

Maminka, babička… Jenna si začala uvědomovat, že měla celou rodinu, o které neví vůbec nic. Ale teta Zelda o ní věděla.

„Teto Zeldo,“ řekla Jenna pomalu, odvažujíc se k otázce, která jí vrtala hlavou od chvíle, kdy se dozvěděla, kým vlastně je.

„Hmm?“ Zelda upřeně hleděla do bažin.

„A co můj otec?“

„Tvůj otec? Ach, ten byl z Dálného kraje. Odešel ještě předtím, než ses narodila.“

„Odešel?“

„Měl svůj koráb,“ řekla Zelda neurčitě. „Vydával se na moře a tam trávil většinu času. V den, kdy ses narodila, objevil se v přístavu s lodí plnou pokladů pro tebe a pro tvou matku. Ale když se dozvěděl tu strašnou zprávu, odplul s příštím odlivem. Tak jsem to slyšela.“

„Jak – jak se jmenoval?“ zeptala se Zeldy.

„A víš, že ani nevím?“ Teta Zelda věnovala jen malou pozornost totožnosti královnina chotě, stejně jako většina lidí. Následnictví trůnu se dědilo z matky na dceru a muži v rodině si mohli žít podle svého.

Něco v Zeldině hlasu upoutalo Jenninu pozornost a ona se odvrátila od hvězd a podívala se na tetu. Dech se v ní zatajil. Nikdy předtím si pořádně nevšimla jejích očí, ale teď pronikavě zářily

blankytně průzračnou modří bílých Čarodějnic. Jejich svit protínal noční tmu a pronikal hluboko do bažin.

„Tak," řekla náhle teta Zelda, „je načase se vrátit."

„Ale –"

„Víc ti řeknu v létě. V té době za mnou přicházely, v době slunovratu. Také tě tam vezmu."

„Kam?" ptala se Jenna. „Kam mě vezmeš?"

„Pospěš," pobídla ji teta Zelda. „Tamhlety stíny se mi moc nelíbí…"

Teta Zelda popadla Jennu za ruku a brodila se sněhem zpátky k domovu. Venku v bažinách přestal vyhladovělý rys pátrat po kořisti a také zamířil na cestu zpět. Byl příliš sláb, než aby dokázal štvát zvěř; být to o pár dní dřív, mohl se pořádně nasytit a snad by přežil zimu. Ale teď se rys odplížil zpátky do svého doupěte a vysíleně se dal do žvýkání poslední zmrzlé myši.

Po novu se na obloze objevil první tenoučký srpeček nového měsíce a každé noci byl o kousek větší. Teď, když přestal padat sníh, byla obloha jasná a Jenna každou noc měsíc pozorovala z okna, na jehož parapetu se ve sklenicích zeleného rosolu zasněně pohybovali brouci obrněnci a čekali na vysvobození.

„Dávej pozor," říkala jí teta Zelda. „Když měsíc roste, táhne věci ze země. A chalupa přitahuje lidi. Účinky měsíce jsou nejsilnější za úplňku, a právě tehdy jste přišli i vy."

Když odešla Marcia, dorostl měsíc do tří čtvrtin.

„Jak to, že Marcia odešla?" ptala se Jenna tety Zeldy toho rána, když zjistili, že Marcia je pryč. „Myslela jsem, že se věci vracejí, když měsíc roste, ne že odcházejí."

Teta Zelda se při Jennině otázce zatvářila trochu podrážděně. Zlobila se, že Marcia tak znenadání odešla, a také ji rozčilovalo, že někdo boří její teorii o měsíci.

„Někdy," pravila teta Zelda záhadně, „musí člověk odejít, aby se mohl vrátit." Odkráčela do své kredence s lektvary a pečlivě za sebou zamkla dvířka.

Cvoček vrhl na Jennu účastný pohled a zahoupal bruslemi, které držel v ruce.

„Jdem si zazávodit na Bahňák.“ Široce se usmál. „Poslední je chcíplá krysa,“ zasmála se Jenna a rozběhla se ke dveřím.

Při slovech „chcíplá krysa“ Staník procitl a otevřel oči – právě v okamžiku, kdy Cvoček a Jenna popadli brusle a zmizeli venku.

Když měsíc dorostl do úplňku a Marcia se stále nevracela, začali si všichni dělat starosti.

„Říkala jsem Marcii, aby se na to vyspala,“ bručela teta Zelda, „ale ona ne, musela si to hned v noci se Silasem vyřídit. Od té doby o sobě nedala vědět ani slovíčko. To je zlé, velice zlé. Dovedla bych pochopit, že se Silas nevrací, teď když nastal velemraz, ale pokud jde o Marciu…“

„Možná se vrátí dneska v noci,“ odvážila se říci Jenna, „až uvidí, že je úplněk.“

„Možná jo,“ řekla teta Zelda, „a možná taky ne.“

Marcia se ovšem nevrátila ani tentokrát. Tuto noc strávila stejně jako posledních deset nocí ve víru šerostínů, ležíc bezvládně v kaluži zahnívající vody na dně prvního hradního žaláře. Vedle ní seděl Alter a snažil se využít veškeré síly magyku, která mu jako duchovi zbývala, jen aby udržel Marciu naživu. Málokdo přežil pád do hladomorny, a pokud přežil, nikdy ne na dlouho – pomalu se propadal do nehybné vody a nakonec z něj zůstaly kosti, stejné jako ty, které ležely pod hladinou. Nebýt Altera, stejný osud by stihl dozajista i Marciu.

Té noci, úplňkové noci, když slunce zapadlo a měsíc vystoupil na oblohu, zabalily se Jenna a teta Zelda do prošívaných dek a vyhlížely oknem Marciu. Jenna brzy usnula, ale teta Zelda zůstala na stráži celou noc až do východu slunce. Pak měsíc zapadl a veškerým nadějím na Marciin návrat byl konec.

Den po úplňku krysoun usoudil, že je již natolik silný, aby se vydal na zpáteční cestu. Existovaly jisté meze, pokud jde o množství mixovaného úhoře, jaké může krysí žaludek zkonzumovat, a Staník došel k závěru, že těchto mezí rozhodně dosáhl.

Nicméně ještě předtím, než může odejít, musí být pověřen bud dalším poselstvím, nebo ho někdo musí propustit bez poselství. A tak si toho rána zdvořile odkašlal a pravil: „Promiňte, všichni.“ Všichni

na krysouna pohlédli. Po celou dobu, kdy se zotavoval, byl velmi tichý a oni nebyli zvyklí na to, že mluví.

„Nadešel čas, abych se vrátil na krysí úřad. Mám již tak dosti značné zpoždění. Ale musím se zeptat: žádáte mě, abych doručil poselství?“

„Tátovi!“ vyhrkla Jenna. „Ať donese zprávu tátovi!“

„O kom je prosím řeč?“ tázal se krysoun. „A kde ho lze nalézti?“

„Nevíme,“ pravila teta Zelda úsečně. „Žádná zpráva nebude, krysoune. Jsi propuštěn.“

Staník se uklonil a velmi se mu ulevilo.

„Děkuji vám, madam,“ řekl. „A, ehm, též díky za vaši laskavost. Vám všem. Jsem vám velice povděčen.“

Všichni se dívali, jak krysoun běží po sněhu a nechává za sebou cestičku drobných stop.

„Škoda, že jsme nějakou zprávu neposlali,“ řekla Jenna toužebně.

„Takhle je to lepší,“ pravila teta Zelda. „S tím krysounem není něco úplně v pořádku. Od minula se něco změnilo.“

„To jo, byl o moc hubenější,“ podotkl Cvoček.

„Hmmm,“ brumlala si Zelda. „Něco se děje. Cítím to.“

Staník urazil cestu k hradu bez nesnází. Až teprve když došel na krysí úřad, začaly problémy. Vyběhl nahoru okapovou rourou, v níž led teprve nedávno rozmrzl, a zaklepal na dveře kanceláře.

„Dále!“ vyštěkl černý potkan, který zrovna nastoupil zase do práce. Teprve přednedávnem byl vysvobozen ze zamrzlé kanceláře.

Staník se vplížil dovnitř. Věděl dobře, že bude mít co vysvětlovat.

„Vy!“ zahřímal potkan. „Konečně. Jak se opovažujete! Uvědomujete si, jak dlouho jste byl pryč?“

„Šedesát dní,“ zamumlal Staník. Byl si velice dobře vědom, jak dlouho byl pryč, a začínal si dělat starosti, co tomu asi řekne Jitruška.

„Šedesát dní, pane!“ zařval potkan a zlostně švihal ocasem o desku stolu. „Víte vůbec, jak hloupě teď vypadám?“

Staník neříkal nic. Alespoň k něčemu byla tahle příšerná výprava.

„Za tohle zaplatíte,“ hřímal potkan. „Osobně dohlédnu na to, abyste nedostal žádnou práci, dokud já tady budu sedět.“

„Ale –“

„Ale, panel“ zavřískl potkan. „Co jsem vám říkal? Budete mě oslovovat panel“

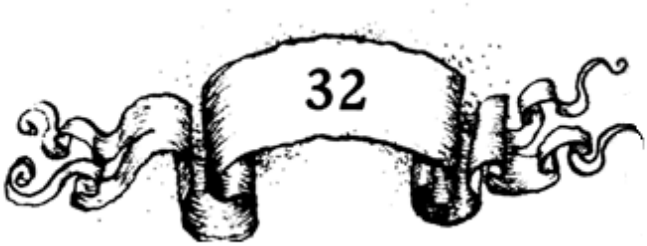
Staník mlčel. Dovedl si představit lecjaká jména, jakými by tohohle černého potkana počastoval, ale „pane“ k nim rozhodně nepatřilo. Otočil se na patě a zjistil, že hledí do očí dvěma největším krysím svalovcům, jaké kdy viděl. Tyčili se hrozivě ve dveřích kanceláře a znemožnili mu tak plán úniku, kdyby snad Staníka tato možnost napadla. A on skutečně pocítil ohromnou touhu prchnout.

Černý potkan se zdál ovšem potěšen tím, že je vidí.

„Á, výborně. Hoši už dorazili. Odveďte ho.“

„Kam?“ vykvikl Staník. „Kam mě chtějí odvést?“

„Kam… mě… chtějí… odvést… pane,“ procedil potkan skrz zuby. „K prostředníkovi, který poslal zprávu. Chce vědět, kde přesně jste našel příjemce. A jelikož už nemáte statut důvěryhodnosti, budete mu to muset samozřejmě sdělit. Odveďte ho k vrchnímu dozorci.“

VELKÉ TÁNÍ

Den poté, co krysoun odešel od tety Zeldy, nastalo velké tání. Nejdřív začaly roztávat Sivé bažiny, kde byla půda vždy o něco teplejší, a pak se obleva šířila po řece, lesem a dál k hradu. Pro všechny obyvatele hradu to byla velká úleva; už jim docházely potraviny, neboť dozorcovi vojáci jim vyplenili zimní zásobárny, aby měl DomDaniel dostatek potravin na své opulentní hostiny.

Velké tání znamenalo úlevu i pro krysouna, který se mrzutě třásl ve svém vězení pod podlahou dámské koupelny. Tam Staníka uvrhli za to, že odmítl vyzradit, kde leží domek tety Zeldy. To ovšem nevěděl, že Lovec se už všeho dopídil z toho, co Simon vyprávěl vrchnímu dozorci. Staník ani nevěděl, jestli ho vůbec někdy pustí na svobodu, i když to vzhledem ke svým zkušenostem mohl uhodnout. A tak se snažil udržet v co nejlepší kondici: snědl všechno, co dokázal chytit, hlavně pavouky a šváby; olizoval kapky vody z trubek a dokonce se přistihl, že s láskou vzpomíná na Bláznivého Járu. A Jitruška? Ta už na něj dávno přestala čekat a bydlela teď u své sestry.

Sivé bažiny byly teď plné vody z rychle tajícího sněhu. Půda byla těžká a mokrá a místy se už začala zelenat travička. Úplně poslední roztál led v Chlumském kanále a v okolí. Jakmile obřihad uvězněný pod ledem ucítil, že teplota stoupá, začal se hýbat, netrpělivě kmital ocasem a protahoval si stovky ztuhlých žeber. Všichni v chalupě čekali se zatajeným dechem na to, co bude, až se obrovitý had

dostane na svobodu. Nedokázali odhadnout, jak moc bude hladový nebo jak bude vzteklý. Aby měli jistotu, že Max zůstane doma, přivázal Cvoček vlkodava tlustým provazem k noze od stolu. Věděl moc dobře, že pro hada osvobozeného z ledového vězení by byl Max báječným soustem.

talo se to třetího odpoledne po velkém tání. Najednou se ozvalo hlasité krach! A led nad obrhadem pukl, až kusy ker létaly vzduchem. Had se vztyčil do výše a Jenna, která jediná byla poblíž, se rychle schovala za plovoucí kurník. Obrhad vrhl pohled jejím směrem, ale neměl chuť se prožvýkávat k potravě přes ty nepoživatelné boty a raději se začal namáhavě a pomalu plazit kolem Chlumského kanálu, aby našel cestu ven. Jenže ouha, nebylo to tak jednoduché. Jak byl had dlouho zatočen do kruhu, tělo ho přestalo poslouchat a on mohl zahýbat stále jen na jednu stranu. Mohl jedině plavat stále dokolečka v Chlumském kanále. Pokaždé když zkusil uhnout do některého bočního kanálu, který by ho vyvedl dál do bažin, svaly odmítly poslechnout.

Celé dny byl had nucen ležet v Chlumském kanále, tu a tam polapil nějakou rybu a vrhal zlostné pohledy po každém, kdo se přiblížil. O to se ostatně nikdo nepokusil – po příhodě, kdy had vymrštil dlouhý rozeklaný jazyk po chlapci číslo 412, div mu nepodrazil nohy. Jednoho rána ale vyšlo jarní sluníčko a zahřálo hada natolik, že ztuhlé svaly konečně povolily. S bolestným vrzáním had odplul, aby vypátral nějakou tu kozu k obědu, a během příštích pár dnů se skoro narovnal. Ale ne docela. Až do konce svých dnů měl obrhad tendenci stále plavat doprava.

Když velké tání dorazilo až k hradu, DomDaniel se vydal se svými dvěma magogy po řece k Pusté zátoce a za noční tmy všichni tři vstoupili po úzkém zpráchnivělém můstku na DomDanielovu temnou loď jménem Odveta. Tam počkali pár dní na vysoký jarní příliv – ten DomDaniel potřeboval, aby s lodí mohl vyplout na řeku.

To ráno, kdy přišlo velké tání, svolal vrchní dozorce všechny své rádce do hlavní poradní síně. Zapomněl však na to, že předchozího dne nezamkl dveře dámské koupelny, v níž stále držel Simona. Simon teď už nebyl připoután k trubce, neboť vrchní dozorce v něm začínal vidět spíš společníka než rukojmí a nechával ho volně se

pohybovat. A tak tu Simon trpělivě sedával a čekal na obvyklou dopolední návštěvu vrchního dozorce, zvědav na nové klípky o DomDanielovi a o tom, co si zase vymyslel za absurdní požadavky. Když se tentokrát vrchní dozorce v obvyklou dobu nedostavil, cítil se Simon trochu zklamán. Nemohl vědět, že vrchní dozorce, kterého už Simonová společnost trochu začala nudit, v té chvíli spřádal další zlomyslný plán. DomDaniel ho nazval „Operace kompost“ a jeho součástí byla nejen likvidace Jenny, ale i celé Heapovy rodiny včetně Simona.

Po chvíli, spíš z nudy než z touhy uprchnout, Simon zkusil kliku u dveří. K jeho údivu se dveře otevřely a Simon najednou nevěřícně zíral do prázdné chodby. Uskočil zpátky do koupelny a v panice dveře přibouchl. Co má dělat? Má utéct? Chce se mu vůbec utíkat?

Opřel se o dveře a rozmýšlel se. Jediný důvod, proč by měl zůstat, byla neurčitá nabídka vrchního dozorce, že by se Simon mohl stát DomDanielovým učedníkem. Ale dozorce už svou nabídku víckrát nezopakoval. A Simon Heap se za těch šest týdnů, které strávil v dámské koupelně, dozvěděl od vrchního dozorce spoustu věcí. Ta hlavní, nejdůležitější rada je nikomu nevěřit, jak pravil vrchní dozorce. A hned to další bylo postarat se sám o sebe. A to teď Simon Heap hodlal učinit.

Simon otevřel znovu dveře. Chodba byla stále liduprázdná. Simon se rozhodl: vykročil z koupelny.

Silas smutně kráčel po Cestě čarodějů, díval se vzhůru do nemytých oken nad krámky a úřady a přemýšlel o tom, že Simon je možná vězněn tam někde v tmavém pokojíku za nimi. Kolem něho rychlým pochodem přešla četa zbrojnošů a Silas se vmáčkl do nějakého vchodu a pevně sevřel v ruce Marciin talisman záštity. Doufal, že stále funguje.

„Sst,“ sykl Alter.

„Co je?“ Silas sebou překvapeně trhl. V poslední době Altera neviděl, neboť duch trávil většinu času s Marcií v žaláři. „Jak je na tom dneska Marcia?“ zašeptal Silas. „Je to lepší,“ pravil Alter zachmuřeně.

„Opravdu si myslím, že bychom to měli dát vědět Zeldě,“ řekl Silas.

„Dej na mou radu, Silasi, a vůbec se nepřibližuj ke krysímu úřadu. Ten teď obsadili DomDanielovi potkani ze Zlokraje. Je to banda ničemů. Ale nestrachuj se, já něco vymyslím," řekl Alter. „Musí být nějaký způsob, jak Marciu dostat ven."

Silas se tvářil sklíčeně. Marcia mu chyběla víc, než by si chtěl přiznat.

„Hlavu vzhůru, Silasi," řekl Alter. „V krčmě na tebe někdo čeká. Cestou od Marcie jsem ho našel, jak se potuluje po paláci. Tajně jsem ho přivedl podzemní chodbou do Zapadáku, ale radši si pospěš, než si to rozmyslí a zase odejde. Znáš Simona, jaké má nápady."

„Simon!" Silasova tvář se roztáhla v širokém úsměvu. „Altere, proč jsi mi to neřekl? Je v pořádku?"

„Vypadá to, že ano," prohodil Alter stručně.

Od chvíle, kdy se Simon zase shledal s rodinou, už uplynuly skoro dva týdny. Jednoho dne před úplňkem teta Zelda stanula na prahu domku a naslouchala něčemu v dálce.

„Hoši, hoši, teď ne," napomenula Cvočka a chlapce číslo 412, kteří spolu sváděli souboj s násadami od košťat. „Musím se soustředit."

Cvoček a Čtyřistadvanáctka pozastavili boj, zatímco teta Zelda nehybně stála na prahu a dívala se daleko do kraje.

„Něco se blíží," řekla po chvíli. „Vyšlu Bobrspáta."

„Konečně!" řekla Jenna. „Jsem zvědavá, jestli je to taťka, nebo Marcia. Možná je s nimi i Simon. Nebo maminka? Možná jsou všichni!"

Max vyskočil a mávaje ohonem se přihnal k Jenně. Někdy se zdálo, že Max dokonale rozumí všemu, co Jenna říká. Pokud to nebylo něco jako „Je čas na koupání, Maxi!" nebo „Nech ty sušenky, Maxi!"

„Jen klid, Maxi," řekla teta Zelda a podrbala vlkodava za hedvábnýma ušima. „Je to divné, ale není to nikdo, koho znám."

„Ach," řekla Jenna, „ale kdo ještě ví, že jsme tady?"

„To nevím," odpověděla Zelda. „Ale ať je to, kdo je, jsou už v bažinách. Právě dorazili. Cítím to. Běž, Maxi, lehni. Hodný. No tak, kde je ten Bobrspát?"

Teta Zelda pronikavě hvízdla. Z Chlumského kanálu se vyhrabalo podsadité hnědé tělo a kolébavě se blížilo po cestě k chalupě.

„Ne tak nahlas," stěžoval si Bobrspát a třel si kulatá ušiska. „Dyť mi to urve uši." Kývl hlavou k Jenně: „Brej večír, slečinko."

„Ahoj, Bobrspáte," usmála se Jenna. Bobrspát ji vždycky rozesmál.

„Bobrspáte," řekla teta Zelda, „někdo k nám míří bažinami. Možná jich bude víc, to nevím jistě. Mohl bys tam skočit a mrknout se, kdo to je?"

„Žádnej problém. Aspoň si trochu zaplavu. Hnedlinko sem zpátky," odvětil Bobrspát. Jenna se za ním dívala, jak se batolí zpátky k Chlumskému kanálu a s tichým šplouchnutím mizí pod vodou.

„Zatímco budeme čekat na Bobrspáta, mohli bychom si nachystat naše obrněnce," prohlásila teta Zelda. „Pro všechny případy."

„Ale tatínek říkal, že jsi dům začarovala, když tě napadli ludráci. Copak to neznamená, že jsme v bezpečí?"

„Jenom proti ludrákům," řekla teta Zelda, „a teď už kouzlo stejně vyprchalo. A vůbec, cítím, že ten, kdo sem bažinami přichází, je mnohem větší než nějaká potvora z bažin."

Teta Zelda šla najít zaklínači knihu Konzervace obrněnců.

Jenna se podívala na sklenice, které pořád stály v řadě na okenním parapetu. V hustém zeleném blizu čekali obrnění brouci. Většina jich spala, ale někteří se tu a tam pohnuli, jako by věděli, že je bude někdo potřebovat. K čemu? dumala Jenna. A kdo?

„Tak, tady to je," objevila se teta Zelda s knihou zaklínadel a s hlasitým bouchnutím ji pustila na stůl. Otevřela ji na první stránce, vyňala malé stříbrné kladívko a podala je Jenně.

„Na, to je aktivátor," řekla. „Mohla bys obejít sklenice s brouky a na každou poklepat? Tím je uvedeš do stavu pohotovosti."

Jenna uchopila stříbrné kladívko, obešla řady zelených sklenic a každou poklepala na víčko. Po každém poklepání se obyvatel sklenice probudil a postavil se do pozoru. Zanedlouho už tu čekala armáda šestapadesáti obrněných brouků připravená na vypuštění. Jenna došla k poslední konzervě, ve které čekala bývalá stonožka. Poklepala stříbrným kladívkem na víčko, když tu k Jennině

překvapení víčko odletělo a obrněný brouk ve sprškce zelené lepkavé hmoty vyskočil ven a přistál přímo na Jennině rameni.

Jenna zavřískla.

Osvobozený obrněnec se na Jennině paži nahrbil a tasil mečík. Jenna stála jako přimražená a čekala, že na ni brouk zaútočí – zapomněla, že jediným posláním obrněnce je bránit toho, kdo ho vypustí, proti všem nepřátelům, po kterých se teď brouk přičinlivě ohlížel.

Obrněnec byl maličký, ale působil nadmíru nebezpečně. Jak si měřil místnost, připraven zaútočit, při každém pohybu se mu po těle vlnivě pohybovaly zelené šupiny tuhé jako pancíř a broukův mečík, ostrý jako břitva, vrhal ve světle svíček ocelové odlesky. Brouk netrpělivě přešlapoval na krátkých nožičkách, přichystán okamžitě se vrhnout na případného nepřítele.

Ovšem pokud šlo o nepřátele, nebyl brouk příliš spokojen.

Viděl jen velký záplatovaný stan, nad nímž se na brouka upíraly světlounce modré oči.

„Zakryj ho rukou," šeptal stan broukově osvoboditelce. „Stočí se do kuličky. Pak ho zkusíme dát zase do sklenice."

Broukova osvoboditelka pohlédla na ostrý mečík, kterým brouk mával kolem sebe, a zaváhala.

„Jestli chceš, já to udělám," řekl stan a pohnul se směrem k broukovi. Brouk hrozivě mávl mečem a stan se zarazil – v čem je problém? Vždyť přece provedli vtištění u všech brouků, ne? Obrněnec by měl vědět, že nikdo z nich není nepřítel. Ale brouk, zdá se, nic takového nebral na vědomí. Stál nahrbeně na Jennině paži a stále pátral po nepříteli.

A teď uviděl, co hledal. Dva mladé válečníky s bodáky, připravené k útoku. A jeden z nich měl na hlavě červenou čapku. Ten červený čepec si brouk mlhavě pamatoval ze svého minulého života. Věděl, že mu provedl něco zlého. Brouk si sice přesně nevzpomínal, jak to vlastně bylo, ale to mu bylo jedno.

Viděl nepřítele.

S děsivým jekotem brouk vyskočil do vzduchu, roztáhl silná křídla a s kovovým bzučením se rozletěl vpřed. S mečem vysoko nad hlavou se řítil jako miniaturní řízená střela přímo na chlapce číslo

412, s vřeštícími ústy dokořán, až bylo vidět plno drobounkých zelených zubů špičatých jako jehličky.

„Prašti ho!“ křičela teta Zelda. „Rychle, bac ho do hlavy!“

Kluk číslo 412 se proti letícímu broukovi široce rozmáchl násadou od koštěte, ale chybil. Cvoček se také napřáhl k ráně, ale brouk na poslední chvíli prudce uhnul, zavřeštěl a máchl mečem před chlapcem 412. Ten nevěřícně zíral na brouka a velice dobře si uvědomoval broukův špičatý mečík.

„Nehýbej se!“ chraplavým hlasem zašeptala teta Zelda. „Hlavně se nehýbej!“

Pln hrůzy chlapec 412 sledoval, jak brouk přistál na jeho rameni a cílevědomě postupuje k jeho krku s mečíkem napřaženým jako dýkou.

Jenna se vrhla vpřed.

„Ne!“ zakřičela. Brouk se obrátil ke své osvoboditelce. Nerozuměl tomu, co Jenna říkala, ale jelikož jej přikryla dlaní, zasunul meč do pochvy a poslušně se stočil do malé kuličky. Chlapec číslo 412 si kecl na podlahu.

Teta Zelda už tu byla s prázdnou zavařovačkou a Jenna se snažila obrněného brouka nacpat dovnitř. Jenže napřed mu zůstala venku jedna ruka, pak zase druhá. Jenna nacpala obě broučí ruce dovnitř, jen aby zjistila, že ze sklenice zůstala trčet dlouhá zelená noha. Jenna se vší silou snažila vpravit brouka do sklenice, ale obrněnec se usilovně dral ven a nehodlal se jen tak vrátit do svého vězení.

Jenna se bála, aby se brouk nerozzlobil a neohnal se po ní mečíkem. Ten ale naštěstí svůj meč nechal v pochvě, jakkoliv zoufale se bránil tomu, aby skončil zase v zavařovačce. Vždyť bezpečnost osvoboditele byla pro něj prvořadá. Ale jak by mohla být jeho osvoboditelka v bezpečí, když brouk bude zpátky ve sklenici?

„Budeš ho muset nechat venku,“ vzdychla teta Zelda. „Ještě jsem neslyšela o nikom, komu by se podařilo nacpat brouka zpátky. Někdy si říkám, že jsou s nimi až moc velké potíže, než aby byli k užitku. Ovšem Marcia to tak chtěla a muselo být po jejím. Jako vždycky.“

„Ale co Čtyřistadvanáctka?“ zeptala se Jenna. „Jestli brouk zůstane venku, nezaútočí na něj zase?“

„Teď už ne, když jsi ho z něj sundala. Teď to snad bude v pořádku.“

Na hocha to zřejmě příliš nezapůsobilo. „Snad“ nebylo zrovna to, co by rád slyšel. „Určitě“ by se mu líbilo více.

Obrněný brouk se opět usadil na Jennině rameni. Pár minut si všechny podezíravě měřil, ale pokaždé když se pohnul, Jenna ho přikryla dlaní a brouk se brzy uklidnil.

Dokud něco nezaškrábalo na dveře.

Všichni strnuli.

Něco znovu zaškrábalo drápy po dveřích. Škráb… škráb… škráb…

Obrněný brouk povstal a vytasil meč. Tentokrát mu Jenna nebránila. Brouk si na jejím rameni přešlápl a připravil se ke skoku.

„Jdi se podívat, jestli je to přítel, Berto,“ řekla teta Zelda klidně. Kachna se kolébavě dopajdala ke dveřím a s pozorně nakloněnou hlavou poslouchala. Pak krátce mňoukla.

„Je to přítel,“ řekla teta Zelda. „To je určitě Bobrspát. Ale nevím, proč takhle škrábe na dveře.“

Teta Zelda otevřela dveře a vykřikla: „Bobrspáte! Ach, Bobrspáte!“

Na prahu ležel Bobrspát v kaluži krve.

Teta Zelda si k němu klekla a všichni se seběhli kolem. „Bobrspáte, chudáčku malý. Co se ti stalo?“

Bobrspát nic neříkal. Oči měl zavřené, srst splihlou a spečenou krví. Zhroutil se na zem, když se z posledních sil doplazil k domku.

„Ach, Bobrspáte… tak otevři oči…“vzlykala teta Zelda. Žádná odezva. „Pomozte mi ho někdo zvednout. Honem.“

Cvoček přiskočil a pomohl Zeldě Bobrspáta posadit, ale jeho tělo bylo kluzké a těžké, a tak ho všichni popadli a vlekli ho dovnitř. Odnesli Bobrspáta do kuchyně a snažili se nebrat na vědomí krvavou cestičku na podlaze, a pak ho položili na kuchyňský stůl.

Teta Zelda přiložila dlaň na Bobrspátovu hruď.

„Ještě dýchá,“ řekla, „ale má namále. Srdce mu tluče jako vylekaný pták. Je velmi slabý.“ Potlačila vzlyk, pak se otřepala a začala jednat.

„Jenno, zatím na něj mluv, než přinesu lékárničku. Musíš na něj pořád mluvit, aby věděl, že jsme u něho. Nesmí ztratit vědomí. Cvočku, ty dones z kotle horkou vodu.“

Chlapec 412 šel s tetou Zeldou pro lékárničku, zatímco Jenna držela Bobrspáta za pracky špinavé od bahna a tiše k němu promlouvala. Doufala, že její hlas zní klidněji, než se cítila.

„Bobrspáte, to je v pořádku. Za chvilku ti bude líp. Uvidíš. Slyšíš mě, Bobrspáte? Jestli mě slyšíš, tak mi zmáčkni ruku.“

Prsty s plovacími blánami v Jennině dlani se maličko pohnuly.

„No vidíš. Jsme tu pořád s tebou. Za chviličku…“

To už se vrátila teta Zelda a chlapec 412 s velkou dřevěnou truhlicí a položili ji na podlahu. Cvoček postavil na stůl lavor s horkou vodou.

„Výborné,“ řekla teta Zelda. „Děkuji vám všem. Teď mě s Bobrspátem nechte o samotě. Běžte a dělejte společnost Bertě a Maxovi.“

Jim se ale nechtělo Bobrspáta opustit.

„Tak už běžte,“ trvala na svém teta Zelda.

Jenna zdráhavě pustila Bobrspátovu pracku a vyšla za Cvočkem a chlapcem číslo 412 z kuchyně. Dveře se za nimi pevně zavřely.

Jenna, Cvoček a chlapec 412 seděli zamračeně na zemi u krbu. Cvoček k sobě přivinul Maxe a Jenna a chlapec 412 jen tak zadumaně civěli do ohně.

Kluk 412 přemýšlel o svém čarovném prstenu. Kdyby dal prsten tetě Zeldě, možná by mohla Bobrspáta uzdravit. Ale kdyby jí ten prsten dal, vyptávala by se, kde ho našel. A něco chlapci říkalo, že kdyby věděla, kde ho našel, velice by se zlobila. Určitě moc. A možná by ho vyhnala. Každopádně to byla krádež, nebo ne? On ten prsten ukradl. Nepatřil mu. Ale možná by prsten mohl zachránit Bobrspáta…

Čím déle o tom chlapec 412 přemýšlel, tím jistěji věděl, co má udělat. Zařídí to tak, aby teta Zelda dračí prsten měla.

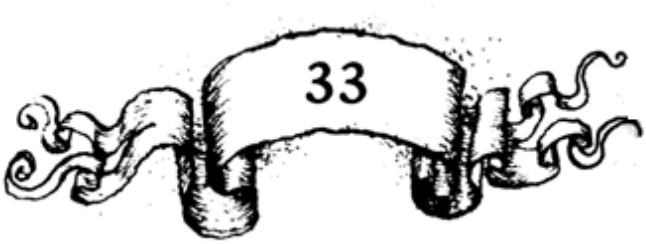
„Teta Zelda říkala, že tam nemáme chodit,“ namítla Jenna, když chlapec číslo 412 vstal a šel k zavřeným kuchyňským dveřím.

Kluk číslo 412 na to nedbal.

„Nechoď tam,“ obořila se na něj Jenna. Vyskočila, aby ho zastavila, ale v té chvíli se dveře do kuchyně otevřely.

Teta Zelda vyšla ven. Obličej měla bledý a ztrhaný a její zástěra byla celá od krve.

„Bobrspáta někdo postřelil,“ řekla.

DÍVAT SE A ČEKAT

Bobrspát ležel klidně v cínové vaničce na podlaze, ale vypadal tak malinký a nepřirozeně čistý – docela jinak než ten starý milý Bobrspát. Na hrudi měl tlustý obvaz z natrhaných prostěradel, ale na bílé látce už se šířila rudá skvrna.

Když Jenna, Cvoček a chlapec číslo 412 vstoupili do kuchyně, Bobrspátova víčka se zachvěla.

Na kuchyňském stole ležela kulka. Malá olověná kulka, na které ještě byly přilepeny chlupy z Bobrspátovy srsti, se hrozivě vyjímala uprostřed právě vydrhnutého Zeldina stolu.

„Musíme ho stále umývat houbou a vlažnou vodou, a to co nejčastěji," řekla teta Zelda. „Nesmíme ho nechat uschnout. Ale rána po kulce se nesmí namočit a musí se udržovat v čistotě. Nejméně tři dny na ni nesmí přijít bahno. Přiložila jsem mu pod obvaz žebříček a teď mu vařím odvar z vrbové kůry. To zažene bolest."

„Ale bude v pořádku?" zeptala se Jenna.

„Jistě, bude mu zase dobře." Teta Zelda se maličko pousmála a zamíchala vrbovou kůrou, která se pražila na velké měděné pánvi.

„Ale ta kulka. Kdo to mohl udělat?" Jenna se cítila přímo přitahována k té kuličce z černého olova. Nevítaný a hrozivý vetřelec v ní vzbuzoval tolik strašných otázek.

„Nevím," řekla teta Zelda tlumeným hlasem. „Ptala jsem se Bobrspáta, ale není s to něco říct. Dnes v noci se musíme mít na pozoru."

A tak zatímco se teta Zelda starala o Bobrspáta, Jenna, Cvoček a chlapec 412 vyšli s konzervami obrněnců ven.

Když se ocitli v chladném nočním vzduchu, chlapec číslo 412 se hned upamatoval na výcvik v Mladé armádě. Začal důkladně prozkoumávat okolí – hledal místo, ze kterého bylo dobře vidět na všechny strany, kdyby se někdo chtěl k ostrovu přiblížit, a přitom skýtalo dobrý úkryt. Brzy našel, co hledal. Plovoucí kurník.

Byla to dobrá volba. Slepice byly na noc zavřené v lodi a paluba byla volná. Kluk 412 vyšplhal nahoru a přikrčil se za polorozpadlou kormidelnu, a pak přivolal Jennu a Cvočka. Vlezli do slepičího výběhu a podávali konzervy s obrněnci hochovi číslo 412. Pak se všichni sešli v kormidelně.

Byla oblačná noc a měsíc skoro pořád zakrývaly mraky, ale tu a tam vykoukl a po bažinách se rozlilo jasné bílé světlo, že bylo vidět na míle daleko. Chlapec číslo 412 zkušeným zrakem přejížděl krajinu a dával bedlivý pozor, nepostřehne-li nějaký sebemenší pohyb či známku něčeho nezvyklého, jak ho to naučil ten hrozný lovecký poručík Pochop. Ještě teď se hoch otřásl, když si na Pochopa vzpomněl. Snaživý poručík byl neobyčejně vysoký muž, a to byl také jeden z důvodů, proč to nikdy nedotáhl na lovce – byl totiž příliš nápadný. Důvodů bylo ještě víc, jako například prchlivá povaha, zvyk luskat prsty, když začal být nervózní (to ho vždycky prozradilo, když už měl kořist na dosah), a fakt, že se nerad koupal (i tím se prozradil, neboť kořist ho již na dálku ucítila – když vítr foukal správným směrem). Ale ten hlavní důvod, proč to Pochop nikdy nedotáhl na lovce, byl prajednoduchý – všem byl protivný.

Ani chlapec 412 ho neměl rád, ale hodně se od něho naučil, jen si musel zvyknout na jeho výbuchy vzteku, zápach a luskání prstů. A jednu věc, kterou ho Pochop naučil, si hoch zapamatoval zvlášť dobře – totiž umět se dívat a čekat. Tak to Pochop říkával, stále a stále dokola, až tato slova zněla chlapci v hlavě jako vlezlá písnička. Dívej se a čekej, dívej se a čekej, dívej se a čekej, chlapče.

Jeho teorie byla prostá: když si člověk dostatečně dlouho počká, kořist se jistě prozradí sama. Může to být jen nepatrný pohyb větvičky, skoro neslyšné zašustění listí pod nohama, vyplašené zvíře čí pták, ale znamení se jednou určitě objeví. Jediné, co musí

pozorovatel dělat, bylo počkat si na ně. A pak, samozřejmě, rozpoznat, že je toto správné znamení. To byla ta nejtěžší část a právě v tom chlapec číslo 412 příliš nevynikal. Ale tentokrát, pomyslel si hoch, tentokrát, když mu Pochop tím svým smrdutým dechem nefuní za krk, by to mohl zvládnout. Určitě.

V kormidelně byla zima, ale v koutě ležela hromada starých pytlů, a tak se do nich zabalili, sedli si na zem a čekali. A dávali pozor. A čekali.

V bažinách bylo ticho a nic se ani nehnulo. Jak se oblohou hnaly mraky a chvilkami zakrývaly měsíc, krajina se jednou utápěla ve stínu a hned se zas koupala v měsíčním světle. Právě v takovém okamžiku, kdy měsíc na chvilku ozářil klikatou síť kanálů Sivých bažin, chlapec 412 něco zahlédl. Nebo si to alespoň myslel. Rozčileně popadl Cvočka za paži a ukázal mu směrem, kde si myslel, že něco vidí, ale v té chvíli mraky zase měsíc zakryly. A tak, skrčeni v kormidelně, čekali. A čekali, a stále čekali.

Zdálo se, že uplynula celá věčnost, než přes měsíc proplul další řídký mrak. Při tom čekání Jenna myslela na to, že to poslední, po čem by toužila, je vidět někoho nebo něco pohybovat se bažinami. Nejradši by byla, aby si ten, kdo střelil po Bobrspátovi, najednou vzpomněl, že nechal doma vařit vodu v kotlíku, a aby se otočil a honem spěchal domů ze strachu, že mu shoří dům. Ale věděla, že se to nestane, protože měsíc zase náhle vystoupil z mraků a chlapec číslo 412 opět na něco ukazoval.

Nejprve Jenna vůbec nic neviděla. Rozhlížela se ze staré kormidelny jako rybář pátrající po hejnu ryb na širém moři, ale nikde nic než nekonečné bažinaté roviny. A pak to uviděla. Pomalu a jistě se vzdáleným vodním kanálem pohyboval dlouhý černý stín.

„To je kánoe…“zašeptal Cvoček.

Jenna pookřála. „Není to taťka?“

„Ne,“ šeptl Cvoček, „jsou tam dva lidi. Možná tři. Nejsem si jistý.“

„Půjdu to říct tetě Zeldě,“ řekla Jenna. Vstala, ale chlapec číslo 412 ji zadržel.

„Co je?“ zeptala se šeptem Jenna.

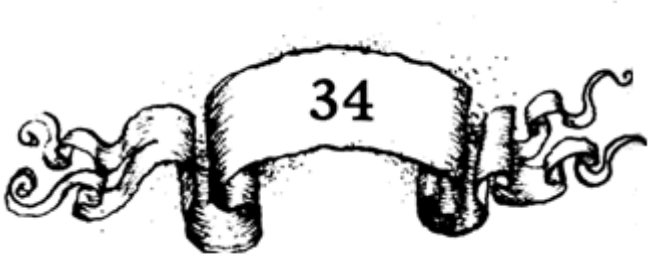
Chlapec číslo 412 zavrtěl hlavou a přiložil si prst na rty.

„Asi si myslí, že bys dělala hluk a prozradila nás,“ zašeptal Cvoček. „V noci se zvuk nad bažinami táhne daleko.“

„No jo, ale kdyby to radši řekl,“ šeptla Jenna nahněvaně.

Zůstala tedy v kormidelní budce a dívala se, jak kánoe vytrvale postupuje dál, jak si neomylně razí cestu spletí kanálů a míjí všechny ostatní ostrovy, a jak míří přímo k nim. A když se přiblížila, všimla si Jenna ke své hrůze, že jedna z postav se zdá děsivě známá. Ten velký člověk vepředu měl soustředěný pohled tygra číhajícího na kořist. Na chvíli Jenna s jeho obětí pocítila soucit, než si s leknutím uvědomila, kdo tou kořistí je.

Byla to ona. V lodi seděl Lovec, a jel si pro ni.

ÚTOK

Jak se člun přibližoval, pozorovatelé ve slepičí lodi už viděli Lovce a jeho společníky docela zřetelně. Lovec energicky pádloval v přední části kánoe a za ním seděl čarodějův učeň. A za učněm byl… tvor. Ten tvor dřepěl na hraně kánoe, rozhlížel se kolem sebe a tu a tam chmátl po nějakém hmyzu nebo netopýrovi letícím kolem. Učeň se před tím tvorem krčil strachy, ale Lovec tomu, jak se zdálo, nevěnoval pozornost. Měl na mysli mnohem důležitější věci. Jenna se otřásla, když tvora uviděla. Děsil ji snad ještě víc než Lovec. Ostatně Lovec byl člověk, ať sebehroznější. Ale co je to za věc, jež dřepí na zádi? Aby se uklidnila, vzala brouka obrněnce ze svého ramene, kde tiše seděl, opatrně si ho položila na dlaň a ukázala na přibližující se kánoi s hrozivou trojicí.

„Nepřátelé," zašeptala. Obrněný brouk rozuměl. Sledoval směr Jennina ukazováku a přímo provrtával posádku člunu pronikavě zelenýma očima obdařenýma dokonalým nočním viděním. Obrněnec byl spokojen. Má nepřítele. Má meč.

Brzy se střetne s nepřítelem. Život je jednoduchý, jste-li obrněným broukem. Hoši vypustili i ostatní obrněnce. Otvírali sklenice jednu po druhé a obrnění brouci vyskakovali ve sprše zeleného blizu a hned tasili meče. Cvoček a chlapec 412 každému broukovi ukázali rychle se blížící kánoi. Zanedlouho už stálo na kraji člunu šestapadesát obrněných brouků, seřazených v pozoru, jen

vyrazit. Ten sedmapadesátý zůstal na Jennině rameni, plamenně oddán své osvoboditelce.

Jediné, co teď mohli dělat, bylo čekat. A dívat se. A tak čekali a dívali se, a v uších jim duněl hlasitý pulz jejich srdcí. Dívali se, jak se stínové obrysy Lovce a čarodějova učně proměnily v hrozivé postavy, stejné, jaké viděli tehdy před měsíci u ústí Deppenského kanálu, a které vypadaly stejně strašlivě a nebezpečně jako tenkrát. Ale ten tvor zůstával ve stínu.

Kánoe dospěla k úzké strouze, kterou se mohli dostat do Chlumského kanálu. Naši tři pozorovatelé zadrželi dech a čekali, kdy loď dopluje k odbočce. Možná, pomyslila si Jenna, chytajíc se posledního stébla naděje, možná že kouzlo Zeldina domku účinkuje lépe, než si teta myslí, a Lovec ho neuvidí.

Kánoe zahnula do Chlumského kanálu. Lovec viděl domek až příliš dobře.

V duchu si opakoval tři kroky svého plánu:

KROK PRVNÍ: Zajmout královničku. Spoutat ji a naložit do kánoe, kde ji bude hlídat magog. V případě nutnosti zastřelit. Jinak dopravit k DomDanielovi, který si přeje „udělat tu práci“ osobně.

KROK DRUHÝ: Zastřelit tu pakáž, tedy tu starou ježibabu a čarodějnického kluka. A psa.

KROK TŘETÍ: Vlastní iniciativa – zatknout malého dezertéra a vrátit ho do Mladé armády. Shrábnout odměnu.

Spokojen se svým plánem Lovec pádloval neslyšně Chlumským kanálem a mířil k přístavnímu můstku.

Chlapec číslo 412 viděl, jak se přibližuje, a pokynul Jenně a Cvočkovi, aby zůstali zticha a ani se nepohnuli. Věděl, že by se každým pohybem prozradili. V duchu chlapec přikročil od fáze dívat se a čekat k fázi útoku ze zálohy. A při útoku ze zálohy, jak chlapci číslo 412 kladl na paměť poručík Pochop, když mu funěl za krk, je prvořadou podmínkou zůstat naprosto zticha. Až do okamžiku výpadu.

Šestapadesát obrněných brouků seřazených na hraně lodi dokonale rozumělo tomu, co chlapec číslo 412 dělá. Podstatná část kouzla, díky kterému přišli na svět, byla totiž ve skutečnosti převzata

z příručky pro výcvik Mladé armády. Chlapec číslo 412 a obrnění brouci jednali jako jeden muž.

Lovec, čarodějův učeň a magog neměli ani tušení, co se na ně chystá. Lovec uvázal člun k můstku, neslyšně vystoupil z lodi a pak vytáhl učně na přístavní molo. Dalo mu hodně práce, aby to nemehlo nespadlo do vody a neudělalo hluk. Normálně by se Lovec v nejmenším nestaral o to, jestli se učeň namočí. Ve skutečnosti by ho do vody ještě přistrčil, to by ovšem nadělalo spoustu rámusu a jistě by se to neobešlo bez učňova jekotu. V duchu si slíbil, že toho malého protivu vymáchá ve studené vodě hned při nejbližší příležitosti.

Magog se svalil na dno kánoe, stáhl si černou kápi přes slepé červí oči, neboť jim vadilo i měsíční světlo, a zůstal nehybně ležet. Co se bude dít na ostrově, to není jeho věc. Je tu proto, aby zajistil doprovod princezně a ochránil posádku před tvory z bažin. Svého úkolu se zhostil výborně, až na jeden nepříjemný incident, který ovšem zavinil učeň. Ale vřejskalové ani ludráci, když magoga zahlédli, se neodvažovali k lodi ani přiblížit, a vastrmani si popálili přísavky o kluzký magogův sliz, kterým byl celý trup kánoe obalený.

Lovec byl zatím s průběhem lovu spokojen. Usmál se tím svým úsměvem, při kterém oči zůstávaly ledově chladné. Po vyčerpávajícím pádlování bažinami se konečně dostali ke skrýši té bílé čarodějnice – až na to zdržení s tím stupidním tvorem, který se kolem jejich kánoe motal celou cestu. Při vzpomínce na setkání s Bobrspátem Lovcův úsměv pohasl. Plýtvání střelivem zásadně neschvaloval. Nikdy nevíte, kdy budete právě ten jeden náboj potřebovat. Teď uchopil pistoli a velice pomalu a cílevědomě ji nabil stříbrnou kulí.

Jenna zahlédla odlesk stříbrné pistole v měsíčním světle. Pohlédla na šestapadesát obrněnců stojících v pozoru a připravených k činu a rozhodla se, že svého brouka si nechá u sebe. Pro všechny případy. Položila na brouka dlaň, aby se uklidnil. Brouk poslušně zasunul mečík do pochvy a svinul se do kuličky. Jenna si ho strčila do kapsy. Jestliže Lovec nosí pistoli, ona bude nosit brouka.

Lovec s učedníkem v patách se tiše kradli pěšinkou, která vedla od přístavního můstku k domku a po cestě míjela člun s plovoucím

kurníkem. Když došli ke člunu, Lovec se zastavil. Něco zaslechl. Tlukot lidských srdcí. Trojí tlukot, velice rychlý. Zvedl pistoli…

Ufífiáááá!!

Jekot šestapadesáti obrněných brouků, to je něco strašlivého. Při tomto zvuku se nerovnoměrně rozechvějí tři drobné kůstky uvnitř ucha, a to vyvolá v člověku pocit šíleného, panického strachu. Kdo o obrněných broucích něco ví, může udělat jedinou věc: zacpat si uši a doufat, že tu šílenou hrůzu ovládne. To teď udělal Lovec; zůstal stát na místě, vrazil si ukazováky do uší, a jestliže snad pocítil záchvěv paniky, během pár vteřin ho zažehnal.

Ovšem učeň o obrněncích nic nevěděl. A tak udělal to, co by udělal každý, kdyby proti sobě viděl útočný roj malých zelených potvor, které před sebou šermovaly maličkými mečíky připomínajícími skalpel a vydávaly tak pronikavý jekot, div člověku nepraskly bubínky. Utekl. V divokém úprku, snad nejrychleji ve svém životě, se hnal dolů k Chlumskému kanálu v naději, že se dostane do kánoe a odpádluje do bezpečí.

Lovec věděl, že pokud má obrněný brouk možnost volby, vybere si pohybujícího nepřítele, a toho, který se nehýbá, si nebude všímat. A to se také stalo. S náramným uspokojením sledoval, jak se všech šestapadesát obrněných brouků vrhlo za učedníkem a pronásledují ho rychlostí blesku dolů k Chlumskému kanálu. Tam se zděšený hoch vrhl do ledové vody, aby řinčícímu roji unikl.

Neohrožení obrněnci se sesypali na učně a dělali to, co jim bylo vrozené, totiž pronásledovali nepřítele až do samého konce. Ale žel, byl to i jejich konec. Jakmile se každý brouk dotkl vodní hladiny, potopil se jako kámen – těžké zelené brnění ho stáhlo do mazlavého bahna na dně kanálu. Učeň v šoku polykal andělíčky a po chvíli se vyvlekl na břeh. Tam zalezl pod keř, kde zůstal ležet a jenom se třásl. Bál se, tak strašně se bál, že se neodvážil ani pohnout.

Magog sledoval celý výjev bez valného zájmu. Pak, když povyk utichl, začal dlouhýma rukama šátrat v bahně na dně a vybíral utopené brouky jednoho po druhém. Spokojeně seděl v kánoi, každého brouka oblízal dosucha a ostrými žlutými špičáky rozžvýkal na zelenou pastu – i s brněním, mečíkem a vším ostatním. Pak obsah labužnicky vysrkl.

Lovec se usmál a zadíval se ke kormidelně plovoucího kurníku. Nečekal, že to půjde tak snadno. Všichni tři tam teď seděli jako kachny na odstřel.

„Půjdete dolů, nebo si pro vás mám jít?“ zeptal se chladně.

„Utíkej,“ sykl Cvoček na Jennu. „A co tyl“

„Já budu v pořádku. Jde po tobě. Jen běž. Dělej.“ Cvoček zesílil hlas a promluvil k Lovci. „Prosím vás, nestřílejte. Jdu dolů.“

„Nejenom ty, synku. Slezte všichni. Napřed ta holka.“ Cvoček strčil do Jenny. „Běž!“ zasyčel.

Jenna nebyla schopna pohybu, nechtělo se jí opustit slepičí loď, která se jí zdála bezpečná. Hoch číslo 412 rozpoznal hrůzu v její tváři. Kolikrát se takhle cítil, když býval v Mladé armádě. Věděl, že když ji neodvleče pryč, jak to jednou udělal kluk 409, když ho zachránil před lesním rosomákem, Jenna se nedokáže pohnout. A když ji nedostane z lodi, padne Jenna do rukou Lovci. Chlapec 412 prudce vystrčil Jennu z kormidelny, pevně ji chytil za ruku a vyskočil s ní na druhé straně ze člunu, daleko od Lovce. Dopadli na hromadu slámy a slepičího trusu a uslyšeli, jak Lovec zaklel.

„Utíkejte!“ sykl na ně Cvoček z paluby.

Kluk číslo 412 Jennu postavil, ale té se stále nechtělo utíkat.

„Nemůžeme tam Cvočka nechat,“ vzlykla.

„Já budu v pořádku, Jenni. Jen běž!“ křikl Cvoček, nedbaje na Lovce ani na jeho pistoli.

Lovec byl v pokušení toho čarodějnického kluka zastřelit hned na místě, ale jeho prioritou byla královnička, ne ten čarodějnický dareba. A tak zatímco se Jenna a kluk 412 sbírali z hromady slepičinců, přelezli drátěný plot a utíkali jako o život, Lovec se skokem vrhl za nimi, jako by šlo o život i jemu.

Kluk číslo 412 nepouštěl Jenninu ruku. Utíkali před Lovcem, seč jim nohy stačily, proběhli kolem zápraží domku a běželi dál mezi Zeldiny ovocné keře. Hoch měl nad Lovcem výhodu v tom, že znal ostrov, ale to Lovci vůbec nevadilo. Ten teď dělal to, co uměl nejlépe, totiž sledovat kořist, a navíc mladounkou a na smrt vyděšenou. Koneckonců, kam by vlastně mohli na tomto ostrově utéct? Je jen otázkou času, kdy je dožene.

Kluk číslo 412 s Jennou kličkovali mezi keři a nechali Lovce, aby si hledal cestu mezi ostnitými rostlinami, ale brzy doběhli na konec zahrady, a ač nechtěli, ocitli se na otevřeném travnatém prostranství, které se svažovalo ke kachnímu rybníčku. V tom okamžiku vyšel z mraků měsíc a Lovec teď v jeho světle dobře viděl siluety své kořisti – měl je jako na dlani.

Kluk 412 utíkal a táhnul Jennu za sebou, ale Lovec je pomalu doháněl. Zdálo se, že vůbec není unavený, na rozdíl od Jenny. Už nemohla. Hoch s Jennou oběhli rybníček a pádili na travnaté návršíčko na konci ostrova. Děsivě blízko za sebou slyšeli dusot Lovcových holínek a podle toho poznali, že už také doběhl k pahorku a teď běží po hlinité zemi.

Kluk číslo 412 kličkoval sem a tam mezi nízkými keři a vlekl Jennu za sebou. Cítil, že Lovec je užuž za nimi a stačí mu jen natáhnout ruku, aby Jennu popadl.

A najednou byl Lovec u nich. Skočil dopředu a vrhl se Jenně po nohou.

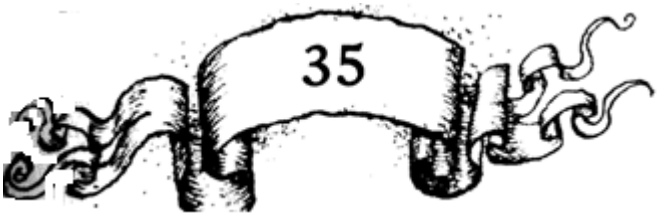
„Jenno!“ zaječel kluk číslo 412, prudce ji strhl z dosahu Lovcových spárů a zapadl do křoví.

Jenna se vřítila mezi keře za ním, jen aby zjistila, že tam žádné křoví není a že se řítí po hlavě do tmavého, studeného, nekonečného prostoru.

Tvrdě dopadla na písčitou zem. Hned potom uslyšela žuchnutí, jak se chlapec číslo 412 rozplácl vedle ní.

Jenna se posadila, oslepená a celá bolavá, a třela si zátylek, do kterého se při pádu udeřila. Něco velmi zvláštního se stalo. Snažila se vzpomenout, co to bylo. Jejich úprk před Lovcem, pád pod zem – ne, bylo to něco divnějšího. Zatřepala hlavou, aby zahnala omámení. Ano. To je ono! Už si vzpomněla.

Kluk číslo 412 promluvil.

V PODZEMÍ

„Ty umíš mluvit!“ řekla Jenna a třela si bouli na hlavě.

„Jasně že umím,“ řekl chlapec číslo 412. „Ale proč jsi předtím nemluvil? Nikdy jsi nic neřekl. Kromě svého jména. Tedy čísla.“

„To my musíme, když padneme do zajetí. Hodnost a číslo. Nic víc nesmíme prozradit.“

„Ale tebe nikdo nezajal. Vždyť my jsme tě zachránili,“ zdůraznila Jenna.

„Já vím,“ řekl kluk číslo 412. „Teď už to vím. Předtím jsem to nevěděl.“

Jenně připadalo hodně zvláštní, že po tom všem teď s chlapcem 412 rozpráví. A ještě divnější jí připadlo, že se tak děje na dně jámy v naprosté tmě.

„Kdyby tu tak bylo nějaké světlo,“ řekla Jenna. „Pořád mám strach, že sem Lovec vleze.“ Otřásla se.

Hoch číslo 412 sáhl do své čapky, vytáhl prsten a navlékl si ho na pravý ukazováček. Seděl mu jako ulitý. Přikryl ho kloboučkem druhé dlaně, aby se dračí prsten zahřál a rozsvítil se. Prsten zareagoval a od chlapcových rukou se začala šířit slabá záře, a za chvilku už hoch viděl, jak na něj Jenna ze tmy upírá udivené oči. V tu chvíli pocítil velikánské štěstí. Jak tam seděli na písečné zemi, prsten zářil jasněji než kdy jindy a brzy kolem vrhal hřejivý kruh světla.

„To je úžasné,“ řekla Jenna. „Kde jsi to našel?“

„Tady dole,“ řekl kluk číslo 412. „Cože, tys ho teď našel? Právě teď?“

„Ne. Našel jsem ho už předtím.“

„Před čím?“

„Před – pamatuješ, jak jsme se ztratili v tom chmáru?“ Jenna kývla.

„Tenkrát jsem spadl sem dolů. A myslel jsem, že tu zůstanu navěky. Dokud jsem nenašel ten prsten. Má v sobě magyk. Rozsvítil se a ukázal mi cestu ven.“

Tak takhle to bylo, pomyslila si Jenna. Teď už to dávalo smysl. Jak jim s Cvočkem trvalo celé hodiny, než konečně našli cestu zpátky, a dorazili celí zmrzlí a promočení do chalupy, a on už tam seděl u krbu, jako by se nechumelilo. Vždyť to věděla, že v tom bude nějaké tajemství. A on měl ten prsten celou dobu u sebe a nikomu ho neukázal. Ten kluk 412 má za lubem.

„To je nádherný prstýnek,“ řekla a zadívala se na zlatého dráčka obtočeného kolem chlapcova ukazováku. „Můžu si ho podržet?“

Trochu neochotně kluk číslo 412 stáhl prsten a podal ho Jenně. Opatrně ho vzala do dlaní, ale světlo začalo slábnout a tma kolem nich houstla. Brzy světlo z prstenu zhaslo docela.

„Tys ho upustila?“ zeptal se hoch 412 s výčitkou v hlase.

„Ne,“ řekla Jenna, „mám ho pořád na dlani. Ale u mě nefunguje.“

„Jasně že funguje. Je to prsten s magykem,“ řekl kluk 412. „Dej ho sem. Já ti to ukážu.“ Vzal si prsten a podzemní chodba byla najednou plná světla. „Vždyť je to snadné.“

„Snadné pro tebe,“ řekla Jenna, „ale ne pro mě.“

„To tedy nevím proč,“ dumal kluk číslo 412.

Ale Jenna to věděla. Viděla to už mockrát, neboť vyrůstala v domě čarodějů. A ačkoliv Jenna věděla příliš dobře, že ona magykem nevládne, viděla, kdo ano.

„To není tak, že by ten prsten měl v sobě magyk. To děláš ty“ řekla chlapci číslo 412.

„Já? Já s magykem nemám nic společného,“ odporoval hoch. Znělo to tak rozhodně, že se Jenna radši nehádala.

„No, ať už je to, jak chce, bude lepší, když si prsten necháš,“ řekla. „Tak jak se dostaneme ven?“

Hoch číslo 412 si navlékl dračí prsten a s Jennou v patách se pustil dál chodbou, přes mnoho zákrut a odboček, které ho předtím tak zmátly, až nakonec došli ke schodům.

„Dej pozor," řekl. „Minule jsem tu upadl a málem prsten ztratil."

Dole pod schody se Jenna zastavila. Něco způsobilo, že se jí zježily vlasy na zátylku.

„Já už tu někdy byla," zašeptala.

„Kdy?" zeptal se chlapec číslo 412, trochu vyveden z míry. Tohle je jeho místo.

„Ve snu," zašeptala Jenna. „Já tohle místo znám. Zdálo se mi o něm v létě, ještě když jsem byla doma. Ale bylo to větší než tady…"

„Jdeme," řekl chlapec číslo 412 rázně.

„To by mě zajímalo, jak moc je to velké. Možná je tu ozvěna," řekla Jenna hlasitě.

Je tu ozvěna je tu ozvěna je tu ozvěna je tu ozvěna… zaznělo všude kolem nich.

„Pššt,“ zašeptal hoch číslo 412. „Ať nás neuslyší. Skrz zem. Jsou vycvičení jako psi.“

„Kdo?“

„Lovci.“

Jenna zmlkla. Na Lovce úplně zapomněla a nechtěla si ho připomínat.

„Hele, co je tady na stěnách obrázků,“ zašeptala Jenna. „0 těch se mi taky zdálo. Vypadají hodně staře. Jako by to byl nějaký příběh.“

Chlapec číslo 412 si předtím obrázků moc nevšiml, ale teď přidržel prsten před hladkými mramorovými stěnami. Spatřil jednoduché, takřka primitivní obrázky, v nichž převládaly tmavě modré, červené a žluté odstíny – byli tam namalovaní draci, stavba nějaké lodi, maják a ztroskotaný koráb.

Jenna ukázala na další čáry na zdi. „A tohle vypadá jako plány nějaké věže nebo co.“

„To je Věž čarodějů,“ řekl chlapec 412. „Vidíš tu pyramidu nahoře?“

„To jsem nevěděla, že Věž čarodějů je tak stará,“ řekla Jenna a objížděla prstem obrázek s myšlenkou, že je možná prvním člověkem, který malby vidí po tisíci letech.

„Věž čarodějů je velice stará,“ řekl chlapec 412. „Nikdo neví, kdy byla postavena.“

„Jak ty to můžeš vědět?“ zeptala se Jenna, překvapena jeho věcností.

Chlapec číslo 412 se nadechl a rytmicky odříkával: „Věž čarodějů je starověká památka. MimoŘádná čarodějka vynakládá obrovské množství zdrojů na údržbu jejích nevkusných a bohatých interiérů, zdrojů, které by se daly použít na léčení nemocných nebo vylepšení životních podmínek v hradu a okolí, aby se stal bezpečnějším místem k životu.“ Vidíš, ještě si to pamatuju. Museli jsme to recitovat každý týden při hodinách „poznej svého nepřítele.“

„Páni,“ soucitně pravila Jenna. „Hele, vsadím se, že tohle tady by zajímalo tetu Zeldu,“ zašeptala, když pokračovala za chlapcem číslo 412 podzemní chodbou.

„Ona o tom ví,“ vzpomněl si hoch, jak často Zelda mizela v kredenci s lektvary. „A myslím, že ví, že já to vím.“

„Jak to? Tys jí to řekl?“ zeptala se Jenna. Jak je možné, že jí tohle uniklo?

„Ne,“ řekl kluk 412. „Ale tak divně se na mě koukala.“

„Ona se divně kouká na každého,“ zdůraznila Jenna. „To neznamená, že ví, žes byl dole v tajných chodbách.“

Pokračovali dál v chůzi. Řada obrázků skončila a oni došli ke strmému schodišti. Jenninu pozornost upoutal kámen vedle spodního schodu. Zvedla ho a ukázala chlapci 412.

„Hele. Není krásný?“

V ruce držela zelený vejčitý valoun. Byl ohlazený, jako by ho někdo vyleštil, a v záři prstenu se matně blýskal. Zelený povrch měl měňavě duhový nádech jako křídlo vážky, a jak ho Jenna držela v obou dlaních, zdál se kámen těžký, ale dokonale vyvážený.

„Je tak hladoučký,“ řekl chlapec 412, když kámen pohladil.

„Na, vem si ho,“ řekla Jenna z náhlého popudu. „Může to být tvůj vlastní ochočený kámen. Jako můj Balvánek, jen o hodně větší. Můžeme říct tátovi o kouzlo, až se vrátíme do hradu.“

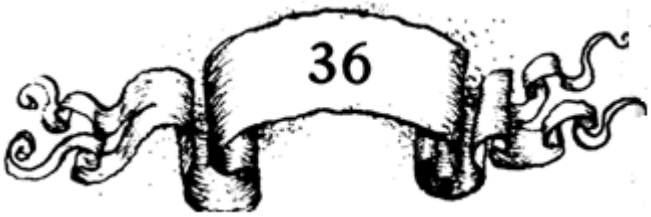
Chlapec číslo 412 uchopil zelený kámen. Nevěděl jistě, co říci. Ještě nikdo předtím mu žádný dárek nedal. Strčil si kámen do tajné kapsy na vnitřní straně ovčího kabátku. Pak si vzpomněl, co mu řekla teta Zelda, když jí jednou přinesl bylinky ze zahrady.

„Děkuju,“ řekl.

Něco v jeho hlase Jenně připomnělo Cvočka. Cvoček.

Cvoček a Lovec.

„Musíme se vrátit zpátky nahoru,“ řekla Jenna ustaraně. Chlapec 412 přikývl. Věděl, že musí jít a střetnout se s tím, co na ně venku čeká. Jen na chvilku se mohli těšit pocitu bezpečí. Ale on věděl, že to nebude trvat dlouho.

ZMRAZENÍ

Padací dvířka se trochu nadzvedla a chlapec číslo 412 vykoukl ven. Projel jím mrazivý pocit hrůzy. Dvířka kredence byla dokořán a on se díval přímo na paty Lovcových zablácených holínek.

Lovec stál jen kousek od nich zády ke kredenci, zelený plášť měl přehozen dozadu přes rameno a stříbrnou pistoli připravenu k výstřelu. Díval se ke kuchyňským dveřím, v pozici, jako by se k nim chtěl vrhnout.

Kluk číslo 412 čekal, co Lovec udělá, ale ten neučinil nic. Čeká, pomyslil si hoch. Možná čeká na tetu Zeldu, až vstoupí do kuchyně.

Kéž by teta Zelda zůstala za dveřmi, přál si v duchu a sáhl dolů pro Jennina obrněného brouka.

Jenna, která stála plna úzkosti na žebříku pod ním, poznala podle napjatého chlapcova postoje, že není všechno v pořádku. Když nastavil ruku, vytáhla z kapsy brouka svinutého do kuličky a podala ho chlapci 412, jak se byli předtím domluvili. V duchu obrněnci popřála hodně štěstí. Jenna začala mít brouka ráda a bylo jí líto, že ho musí poslat pryč.

Chlapec číslo 412 vzal opatrně brouka a pomalu ho prostrčil padacími dvířky, položil malou opancéřovanou kouli na podlahu a nasměroval ji správným směrem.

Přímo na Lovce.

Pak zvedl z brouka dlaň. Brouk se rychle rozvinul a narovnal, zabodl pronikavé zelené oči do Lovce a vytasil mečík, až to zasvištělo. Chlapec číslo 412 při tom zvuku zatajil dech a doufal, že

to Lovec neslyší, ale sporý muž v zeleném se nepohnul. Chlapec číslo 412 pomalu vydechl a lehkým cvrnknutím vyslal brouka do vzduchu. Ten se s děsivým jekotem vrhl na nepřítele.

Lovec se nehýbal.

Neotočil se, ba ani sebou necukl, když mu brouk přistál na rameni a napřáhl mečík k úderu. Chlapec číslo 412 byl ohromen. Věděl, že Lovec je tvrdý, ale že by byl tak otrlý, to už bylo moc.

A pak se objevila teta Zelda.

„Pozor!“ křikl chlapec číslo 412. „Lovec!“

Teta Zelda sebou polekaně trhla. Ne kvůli Lovci, ale proto, že netušila, kdo to volá – vždyť ještě nikdy neslyšela chlapce číslo 412 mluvit. A zprvu ani nechápala, odkud ten hlas přichází.

A pak, k chlapcově údivu, teta Zelda sebrala brouka z Lovcova ramene a udělala z něj dlaní zase kuličku.

A Lovec se stále ani nepohnul.

Teta Zelda rychle strčila obrněnce do jedné z mnoha záplatovaných kapes a rozhlížela se kolem sebe, odkud ten neznámý hlas přichází. A pak zahlédla chlapce 412, jak vykukuje z nadzvednutého poklopu padacích dvířek.

„To jsi ty?“ zalapala po dechu. „Díky bohu, že jsi v pořádku. Kde je Jenna?“

„Tady,“ řekl chlapec číslo 412 a trochu se bál, aby ho Lovec neslyšel. Ale Lovec nejevil známky toho, že by vůbec něco slyšel, a teta Zelda se chovala, jako by to byl jen neskladný kus nábytku. Obešla nehybné Lovcovo tělo, nadzvedla poklop a pomohla chlapci číslo 412 a Jenně ven.

„To je nádhera, když vás oba vidím v bezpečí,“ řekla šťastně. „Tolik jsem se bála.“

„Ale – ale co on?“ ukázal chlapec číslo 412 na Lovce.

„Je zmrazený,“ řekla teta Zelda s pýchou v hlase. „Zmrazený na kámen a takhle zůstane. Dokud se nerozhodnu, co s ním.“

„Kde je Cvoček? Je v pořádku?“ zeptala se Jenna, když vylézala z otvoru.

„To víš, že je. Vydal se za tím učedníkem,“ řekla teta Zelda.

Jen to dořekla, vchodové dveře se s rámusem rozletěly a dovnitř vklopýtal čarodějův učeň, ze kterého kapala voda, a za ním stejně promočený Cvoček.

„Neřád jeden," prskal Cvoček a přibouchl dveře. Pustil učně a přistoupil k hořícímu krbu, aby se usušil.

Učeň zůstal nešťastně stát a voda z něho kapala na zem. Ohlížel se po Lovcově pomoci, a když viděl, co se stalo, zatvářil se ještě nešťastněji. Lovec stál zmrazený uprostřed skoku s pistolí v ruce a prázdnýma očima zíral do prostoru. Učeň polkl – teď se k němu blíží nějaká mohutná ženská v záplatovaném stanu. Učeň ji poznal z ilustrovaných karet nepřátel, které musel studovat, než ho pustili na lov.

To je ta bláznivá bílá čarodějnice, Zelda Zanuba Heapová.

Nemluvě o tom čarodějnickém klukovi, Cvočkovi Benjaminovi Heapovi, a tom zlořečeném dezertérovi, klukovi číslo 412. Jsou tu všichni, tak jak mu to řekli. Ale kde je ta, kvůli které přišel? Kde je královnička?

Učeň se rozhlížel a až za chvíli v šerém koutě za chlapcem 412 zahlédl Jennu. Zaznamenal Jenninu zlatou čelenku svítící v dlouhých tmavých vlasech a tmavě fialové oči, přesně jak ji viděl vyobrazenou na kartě nepřátel (které velmi umně nakreslila Linda Uličná, ta vyzvědačka). Královnička byla o něco vyšší, než čekal, ale byla to každopádně ona.

Učedníkova ústa se zavlnila potměšilým úsměvem. Kdyby tak Jennu zajal on sám, to by bylo! To by jeho pán a mistr koukal. Jistě by pak zapomněl na všechny učňovy předchozí nezdary a už by mu nehrozil, že ho pošle do Mladé armády. Zvláště když by učedník uspěl tam, kde Lovec selhal.

Tak to tedy udělá.

K překvapení všech se učeň, přestože mu vadily vodou nasáklé šaty, vrhl vpřed a drapl Jennu do náruče. Na svou postavu měl nečekanou sílu. Zahákl šlachovitou paži kolem jejího hrdla, div se neudusila. Pak ji vlekl ke dveřím.

Teta Zelda udělala krok k učni a ten otevřel kapesní nůž a přiložil ho Jenně těsně k hrdlu.

„Nikdo ani krok, nebo to schytá," zavrčel a prostrkoval Jennu otevřenými dveřmi ven a dál po cestě ke člunu, ve kterém čekal magog. Magog celému výjevu nevěnoval pozornost a byl plně zaujat zkapalňováním patnáctého utopeného obrněnce. Jeho povinnosti začnou až v okamžiku, kdy se zajatec ocitne v lodi.

A Jenna už tam skoro byla.

Cvoček ale nehodlal nechat sestru odejít jen tak bez boje. Vyřítil se za učedníkem a vrhl se na něj s takovou prudkostí, že je oba srazil k zemi. Učeň upadl na Jennu a ozval se bolestný výkřik. Pod Jennou se rozlévala krvavá louže.

Cvoček odtrhl učedníka od Jenny.

„Jenni, Jenni!" vzlykal. „Jsi zraněná?"

Jenna vyskočila a zírala na krev na cestě.

„Já – myslím, že ne," koktala. „To asi on. Myslím, že se pořezal."

„Dobře mu tak," prohlásil Cvoček a odkopl nůž z učedníkova dosahu.

Cvoček a Jenna namáhavě učně postavili. Na paži měl malou řeznou ránu, ale jinak se zdál nezraněn. Byl ale smrtelně bledý. Učně děsil pohled na krev, zejména na vlastní, ale ještě více ho děsilo pomyšlení, co s ním asi tihle čarodějové udělají. Když ho vlekli zpátky do domku, naposledy se pokusil o útěk. Vykroutil se z Jennina sevření a dobře mířeným kopancem trefil Cvočka do holeně.

Rozpoutala se bitka. Učeň dal Cvočkovi pořádnou ránu pěstí do břicha a zrovna ho chtěl znovu kopnout, když mu Cvoček bolestivě zkroutil ruku za zády.

„Nech ji na pokoji," řekl mu Cvoček. „Ani nápad, že bys mohl unést moji sestru a někam ji odtáhnout. Ty svině."

„On toho nikdy nenechá," řekla posměšně Jenna. „Je to trouba."

Učeň nesnášel, když ho někdo nazýval troubou. Tak mu říkal mistr. Trouba. Blbeček. Ptačí mozeček. Tupohlavec. Tohle nenáviděl.

„Já nejsem žádnej trouba!" vyjekl, když Cvoček bolestivě sevřel jeho paži. „Můžu si dělat, co chci. Mohl jsem ji zastřelit, kdybych býval chtěl. Včera večer jsem už něco zastřelil. Tak vidíte."

Hned jak to dořekl, přál si, aby raději mlčel. Teď se na něj upíraly čtyři páry vyčítavých očí.

„Co tím přesně myslíš?“ zeptala se ho teta Zelda tiše. „Co jsi zastřelil?“

Učeň se zatvářil vzdorně.

„To není vaše věc, já si můžu střílet, na koho chci. A když se mí chce střílet na nějakou tlustou chlupatou kouli, která se mi plete do cesty, tak to udělám.“

Pak se rozhostilo ohromené ticho. První je prolomil Cvoček.

„Bobrspát. To on střílel na Bobrspáta. Svině.“

„Aúú!“ zaječel učeň.

„Jen žádné násilí, Cvočku,“ řekla teta Zelda. „Ať už provedl cokoliv, je to jen kluk.“

„Já nejsem jen kluk,“ ohradil se učedník povýšeně. „Jsem žákem DomDaniela, nejvyššího čaroděje a černokněžníka. Já jsem sedmý syn sedmého syna.“

„Cože?“ zeptala se teta Zelda. „Cos to řekl?“

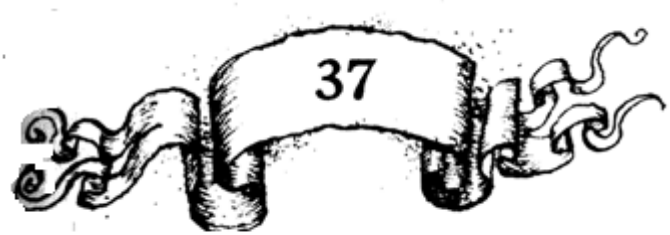
„Jsem žákem DomDaniela, nejvyššího –“

„To ne. To už víme. Ty černé hvězdy na tvém pásu nejdou přehlédnout.“

„Jak říkám,“ pravil učeň hrdě a rád, že ho konečně někdo bere vážně, „jsem sedmý syn sedmého syna. Vládnu magykem.“ I když, pomyslil si učeň, se to zatím moc neprojevilo. Ale uvidíme.

„Tak tohle ti nevěřím,“ řekla teta Zelda nekompromisně. „V životě jsem neviděla nikoho, kdo by se méně podobal sedmému synovi sedmého syna.“

„No, ale to jsem já,“ trval na svém učeň. „Jsem Septimus Heap.“

MĚSÍČNÍ VIZE

„On lže,“ řekl Cvoček pohněvaně a přecházel sem a tam, zatímco z učně u krbu pomalu odkapávala voda. Učňův zelený hábit z vlněného sukna vydával nepříjemný plesnivý pach, ve kterém teta Zelda rozpoznala odér nepodařených kouzel a zatuchlého temného magyku. Otevřela pár sklenic potlačovače smradu a za chvilku to tu příjemně vonělo citrónovými dortíčky.

„Říká to, aby nás naštval,“ prohlásil Cvoček rozhořčeně.

„Tenhle protiva se nemůže jmenovat Septimus Heap.“

Jenna vzala Cvočka kolem ramen. Chlapec číslo 412 si přál porozumět tomu, co se děje.

„A kdo jako má být ten Septimus Heap?“ zeptal se.

„Náš bratr,“ řekl Cvoček.

Chlapec číslo 412 se zatvářil ještě zmateněji.

„Umřel, když byl miminko,“ řekla Jenna. „Kdyby žil, měl by úžasné schopnosti magyku. Náš táta byl sedmý syn, víš,“ pokračovala, „ale to neznamená vždycky, že má i víc magyku.“

„Jako například v Silasově případě,“ zamumlala teta Zelda.

„Když si táta vzal mámu, měli šest synů. Narodil se jim Simon, Sam, Edík a Erik, Jo-Jo a Cvoček. A pak měli Septimuse. Takže byl sedmým synem sedmého syna. Ale umřel. Hned jak se narodil,“ řekla Jenna. Vzpomněla si, co jí Sára vyprávěla jedné noci, když ležela za chumlaná ve své postýlce-bedničce. „Vždycky jsem si myslela, že je to moje dvojče. Ale ukázalo se, že nebyl…“

„Ó," řekl chlapec číslo 412. Jak neobyčejně složité to je, když má člověk rodinu, pomyslil si.

„A tohle rozhodně není náš bratr," řekl Cvoček. „A i kdyby byl, já bych takového nechtěl."

„Takže," řekla teta Zelda, „je jediná možnost, jak to vyřešit. Uvidíme, jestli mluví pravdu, o čemž silně pochybuji. Ačkoliv jsem si vždycky myslela, že Septimus… vždycky jsem měla pochybnosti." Otevřela dveře a zkoumavě pohlédla na měsíc.

„Měsíc je v poslední fázi," řekla. „Je skoro úplněk. To není špatný čas na měsíční vizi."

„Cože?" zeptala se Jenna, Cvoček a chlapec číslo 412 takřka jednohlasně.

„Uvidíte," řekla. „Pojďte se mnou."

Kachní rybníček byl posledním místem, kde by si pomysleli, že skončí, ale teď tu stáli a dívali se na odraz měsíce v nehybné černé vodě, jak jim Zelda řekla.

Učeň byl zaklíněn pevně mezi Cvočka a chlapce 412 pro případ, že by se pokusil o útěk. Kluk číslo 412 byl potěšen, že mu Cvoček nakonec důvěřuje. Vždyť ještě nedávno byl Cvoček jeho nepřítel. A teď tu chlapec číslo 412 stál a cítil přítomnost magyku, před kterým ho v Mladé armádě varovali: viděl úplněk a bílou čarodějku, která rozhazujíc rukama cosi vykládala o mrtvých dětech, a oči jí modře zářily v měsíčním světle. Pro chlapce číslo 412 nebylo tak těžké uvěřit, že se to děje – mnohem těžší bylo pochopit, že mu to připadá úplně normální. A nejen to – uvědomil si, že lidé, se kterými stál kolem rybníčku – Jenna, Cvoček a teta Zelda – pro něj znamenají víc než kdokoliv v celém jeho životě. Když nepočítá chlapce číslo 409, samozřejmě.

To ovšem neplatilo pro toho učedníka. Ten mu připomínal právě jeho mučitele, kteří ho v jeho bývalém životě nejvíc trápili. V bývalém životě. Ano, tak je to. Protože ať se stane cokoliv, do Mladé armády už se nikdy nevrátí. Nikdy.

Teta Zelda řekla tlumeně: „Nyní požádám měsíc, aby nám ukázal Septimuse Heapa."

Chlapec číslo 412 se zachvěl a díval se na nehybnou tmavou hladinu rybníka. Uprostřed ležel dokonalý odraz měsíce, tak zřetelný,

že bylo vidět i moře a hory na povrchu měsíce, ostře a jasně jako nikdy předtím.

Teta Zelda vzhlédla nahoru k měsíci na obloze a pravila: „Sestřičko Luno, sestřičko Luno, ukaž nám, je-li to vůle tvá, sedmého syna Silase a Sáry. Ukaž nám, kde je právě teď. Ukaž nám Septimuse Heapa.“

Všichni zatajili dech a plni očekávání hleděli na povrch rybníčku. Jenna se trochu bála. Septimus je přece mrtvý, tak co tam uvidí? Hromádku kostí? Nebo hrobeček?

Zavládlo ticho. Odraz měsíce se začal zvětšovat, až z něj bylo ohromné bílé kolo, tak velké, že vyplňovalo skoro celou hladinu rybníčku. Poznenáhlu se v tom kole začaly vynořovat nejasné stíny. Byly stále zřetelnější, až nakonec uviděli… vlastní odrazy.

„Vidíte,“ řekl učedník. „Chtěli jste mě vidět, a taky tam jsem. Vždyť jsem to říkal.“

„To nic neznamená,“ namítl Cvoček rozhořčeně. „Jsou to jen odrazy.“

„Možná. Možná ne,“ pravila teta Zelda zamyšleně.

„Můžeme se podívat, co se stalo Septimusovi, když se narodil?“ zeptala se Jenna. „Pak se dozvíme, jestli je naživu, nebo ne.“

„Ano, to by bylo možné. Zeptám se. Ale nahlédnout do minulosti je mnohem obtížnější.“ Teta Zelda se zhluboka nadechla a pravila: „Sestřičko Luno, sestřičko Luno, ukaž nám, je-li to vůle tvá, první den života Septimuse Heapa.“

Učeň posmrkl a odkašlal si.

„Ticho, prosím,“ napomenula ho teta Zelda.

Jejich odraz na hladině se pozvolna rozplýval a objevil se nový obraz – tentokrát se na pozadí půlnoční tmy objevil dokonale ostrý a jasný výjev.

Výjev ukazoval místo, které Jenna a Cvoček dobře znali: byla to jejich světnička v Rumpelicích dole pod hradem, jejich domov. Ležel tu před nimi jako živý obraz, s nehybnými postavami, jakoby zkamenělými v čase. Sára ležela v podomácku vyrobené posteli, držela v náručí právě narozené dítě a Silas stál vedle ní. Jenna zatajila dech. Až do nynějška si neuvědomila, jak moc se jí stýská po domově. Pohlédla na Cvočka. Měl ve tváři soustředěný výraz.

Najednou všichni zalapali po dechu. Postavy se začaly hýbat. Nehlučně a plynule, jako pohyblivá fotografie, začaly před užaslým obecenstvem přehrávat výjev – teď všichni žasli, až na jednoho.

„Camera obscura mého mistra je stokrát lepší než tenhle pitomej rybník," prohlásil učeň pohrdavě.

„Drž zobák," zasyčel na něj Cvoček.

Učeň si hlasitě povzdychl a neklidně se ošíval. Je to pěkná blbost. S ním to nemá nic společného.

Učeň se mýlil. Výjev, na který se díval, měl změnit jeho život. Před ním se začala odvíjet scéna:

Světnice Heapových vypadá trošku jinak. Všechno je novější a čistější. Také Sára Heapová je mnohem mladší; tváře má plnější a oči nejsou tak smutné. Opravdu, s maličkým Septimusem v náručí se zdá dokonale šťastná. I Silas je mladší; vlasy nemá tak rozevláté a v jeho tváři se nezračí žádná starost. Ve světnici si klidně hraje šest malých chlapečků.

Jenna se tesklivě usmála, když si uvědomila, že ten nejmenší s neposednou čupřinou musí být Cvoček. Je tak roztomilý, pomyslela si, jak tam vyskakuje a chce vidět miminko.

Silas zvedá Cvočka, aby se podíval na nového bratříčka. Cvoček vztahuje buclaté ručky a něžně hladí děťátko po tváři. Silas mu něco říká a pak ho zase postaví na zem, aby si šel hrát se staršími bratry.

Teď Silas líbá Sáru a dítě a loučí se s nimi. Ještě se zastaví a něco říká nejstaršímu Simonovi, a pak odchází.

Obrázek se rozplyne a uběhne několik hodin.

Teď je vidět světnice Heapových večer ve světle svíček. Sára kojí dítě a Simon čte pohádku mladším bratrům. V zorném poli se objevuje velká postava v tmavomodrém hábitu – je to porodní bába. Bere od Sáry dítě a pokládá ho do dřevěné bedýnky, která miminku slouží za postýlku. Zůstává obrácená zády k Sáře a vytahuje z kapsy malý flakon s černou tekutinou. V té tekutině omočí prst a pak, kradmo se rozhlížejíc, jako by měla strach, že ji někdo uvidí, potře černou tekutinou rtíky dítěte. Septimus náhle ztrácí vědomí.

Porodní bába se s bezvládným tělíčkem obrací k Sáře. Sára je nesmírně rozrušena. Přikládá k dítěti ústa a snaží se do něj vdechnout život, ale nedaří se jí to. Septimus je stále bezvládný jako hadrová

panenka. Brzy i Sára pocítí účinky drogy. V omámení se zhroutí na polštář.

Porodní bába, sledována šesti zděšenými chlapečky, vytahuje z kapsáře velké klubko obvazů a začíná jimi Septimuse omotávat. Nejprve zavine nohy a pak postupuje zkušeně vzhůru, až dospěje k hlavě, kde na chvilku ustane v činnosti a zjišťuje, zda dítě dýchá. Spokojeně pokračuje v obvazování a nakonec nechá vyčnívat jen nos, až dítě vypadá jako maličká egyptská mumie.

Náhle se porodní bába rozběhne ke dveřím a Septimuse bere s sebou. Sára se probírá z omámení právě včas, aby viděla, jak porodní bába otvírá dveří a sráží se s překvapeným Silasem, až po bradu důkladně zabaleným v plášti. Žena ho odstrčí a utíká uličkou pryč.

Ulice Rumpelic jsou osvětleny jasně hořícími pochodněmi, které vrhají mihotavé stíny na temnou postavu. Je to porodní bába, která spěchá pryč a Septimuse pevně tiskne k hrudi. Po chvíli se znovu vynoří opodál a zvolňuje krok. Obezřetně se rozhlíží. Schýlena nad dítětem jde rychle liduprázdnými uličkami, až se ocitne na otevřeném prostranství.

Chlapec číslo 412 se lekl. To je přece nenáviděná přehlídková plocha Mladé armády!

Mohutné černé tělo přeběhlo sněhovou záplavou na cvičišti jako černý brouk po ubruse. Hlídka kasáren porodní bábě zasalutovala a pouští ji dovnitř.

Uvnitř ponurých kasáren žena zvolňuje krok. Opatrně schází po strmých úzkých schodech, které vedou do plesnivé sklepní místnosti plné postýlek. Tady budou brzy jesle Mladé armády, kam přijdou všechny osiřelé a odložené děti mužského pohlaví z celého hradu. (Děvčata půjdou do školicího centra pro práce v domácnosti.) V jeslích jsou zatím čtyři nešťastní obyvatelé. Tři z nich jsou trojčata jednoho strážce, který se opovážil vtipkovat o bradě vrchního dozorce. Čtvrtý je vlastní syn porodní báby, šest měsíců starý – toho jí tu hlídají, když jde žena za svou prací. Na děti má dohlížet uchrchlaná stařena, která mezi záchvaty kašle poklimbává zabořená hluboko v křesle. Porodní bába rychle uložila Septimuse do prázdné postýlky a teď odmotává obvazy. Septimus zívne a roztahuje prstíky malých ruček. Je naživu.

Jenna, Cvoček, chlapec číslo 412 a teta Zelda zírají na ten výjev jako uhranutí. Je to tak. Co jim učedník vyprávěl, se zdá být skutečně pravdou. Chlapci 412 se při pohledu na kasárna dělá zle. Nenávidí to tam.

V pološeru jeslí si porodní bába vyčerpaně sedá. Každou chvilku ustaraně pohlíží ke dveřím, jako by na někoho čekala. Nikdo se však neobjevuje.

Po chvíli se zvedá z křesla a přikročí k postýlce, kde pláče její vlastní dítě, a zvedne je do náruče. V tu chvíli se dveře rozletí a porodní bába se k nim rychle obrátí, tvář bledou strachem.

Ve dveřích stojí vysoká žena v černém. Přes černý, dokonale vyžehlený šat má bílou naškrobenou zástěru ošetřovatelky, ale na rudém pásku se třpytí tři černé domdanielské hvězdy.

Přišla si pro Septimuse Heapa.

Učedníkovi se vůbec nelíbilo, co viděl. Nezajímala ho ta rodina chudáků, ze které byl unesen – nic pro něj neznamenali. Nechtěl se dívat, co se s ním stalo pak. K čemu by mu to teď bylo? Už tak se mu dělalo zle, jak tu stál v té zimě mezi nepřáteli.

Učeň vztekle nakopl kachnu, která seděla vedle jeho nohy, a kopancem vyslal ptáka přímo do vody. Berta přistála se šplouchnutím uprostřed rybníčku a obraz se rozprskl na tisíc roztančených fragmentů světla.

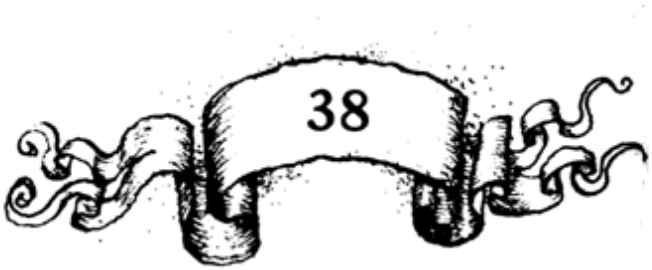
Kouzlo bylo porušeno.

Učeň vzal nohy na ramena. Pádil, seč mu síly stačily, po cestě k Chlumskému kanálu, k černé kánoi. Nedostal se daleko. Berta si rozhodně nenechala líbit, aby do ní někdo kopal, a už byla za ním. Učeň slyšel pleskání mohutných kachních křídel a za okamžik už cítil klovnutí zobáku v zátylku a škubnutí za hábit, div se neuškrtil. Kachna ho popadla za kápi a táhla ho ke Cvočkovi.

„Ale zlatíčko," řekla teta Zelda ustaraně.

„Já bych se s ním nepáral," procedil Cvoček zlostně, když uchopil učně.

„Nemám starost o něj" řekla teta Zelda. „Jenom mám strach, aby si Berta neporanila zobák."

ROZMRAŽENÍ

Učeň seděl schoulený v koutě u krbu, s Bertou stále zavěšenou na vytahaném rukávu. Jenna zamkla všechny dveře a Cvoček pevně zajistil okna. Kluka číslo 412 pověřili dohledem nad učněm a šli se podívat, jak se daří Bobrspátovi.

Bobrspát ležel jako hromádka mokrých chlupů v cínové vaničce, na jejíž dno teta Zelda položila bílé prostěradlo. Pootevřel oči a kalným pohledem se na ně díval.

„Dobré ráno, Bobrspáte. Už je ti lépe?“ zeptala se Jenna.

Bobrspát neodpověděl. Teta Zelda namočila houbu do vědra s teplou vodou a opatrně ho omývala.

„Jeho tělo musíme stále udržovat vlhké,“ říkala. „Suchá srst bobrspátům nesvědčí.“

„Nevypadá moc dobře, co?“ zašeptala Jenna Cvočkovi, když po špičkách následovali Zeldu z kuchyně.

Před kuchyňskými dveřmi stál ještě pořád Lovec a zlověstně si Jennu měřil. Jeho bledé pronikavé oči se do Jenny zavrtávaly a sledovaly ji přes celou místnost. Ale zbytek těla zůstal nehybný, stejně jako předtím. Jenna ten pohled ucítila a zvedla hlavu. Zamrazilo ji. „On se na mě dívá,“ řekla. „Sleduje mě očima.“

„Hernajs,“ lekla se teta Zelda. „Začíná se rozmrazovat. Radši mu to vezmu, než tu natropí nějakou neplechu.“

Teta Zelda vzala z Lovcovy ruky stříbrnou pistoli. Když zkušeným pohybem pistoli zalomila a vyňala z komory malou stříbrnou kulku, Lovcovy oči vztekle zaplály.

„Na," podala teta Zelda stříbrnou kulku Jenně. „Deset let tě hledala a dnes je její pouť u konce. Teď jsi v bezpečí."

Jenna se nejistě usmála a s jistým pocitem odporu válela kuličku z ryzího stříbra po dlani; na druhou stranu se neubránila obdivu nad její dokonalostí. Uchopila ji mezi prsty a přiblížila si ji k očím, aby si mohla prohlédnout drobné rýhy na jejím povrchu. Ke svému překvapení objevila, že jsou tam vyryta dvě písmena: P. I.

„Co znamená P. I.?" zeptala se tety Zeldy. „Koukej, je to tady na té kulce."

Teta Zelda chvilku neodpovídala. Věděla, co ta písmena znamenají, ale nechtělo se jí to Jenně říkat.

„Pé í," mumlala si Jenna, dumajíc nad jejich významem. „Pé í, "

„Princezna infantka," prozradila jí teta Zelda. „Značená střela. Taková střela s iniciály si vždy najde cíl. Nezáleží na tom kdy a kde, ale jednou si ho určitě najde. Jako si tahle našla tebe. Takhle to ovšem určitě nebylo zamýšleno."

„Ach," řekla Jenna tiše. „Takže ta druhá, ta pro mou matku…"

„Ano, ta našla svůj cíl. Na ní bylo písmeno K."

„Aha. Můžu si nechat taky tu bambitku?" zeptala se Jenna.

Teta Zelda se zatvářila překvapeně. „No, snad ano," připustila. „Jestli opravdu chceš."

Jenna si vzala pistoli a uchopila ji tak, jak to viděla u Lovce a zabíječky. Vnímala její tíhu a zvláštní pocit moci, který jí pistole propůjčovala.

„Děkuju," řekla Zeldě a vrátila jí pistoli. „Můžeš mi ji někam schovat? Prozatím."

Lovcovy oči sledovaly tetu Zeldu, jak rázně přikročila s pistolí ke kredenci s nestabilními lektvary a prudkými jedy a tam ji zamkla. Pak se dívaly, jak se vrátila k němu a sáhla mu na uši. Lovec se zatvářil zuřivě. Obočí mu poškubávalo, jeho oči vztekle plály, ale nic jiného se na jeho těle nepohnulo.

„Je to dobré," řekla teta Zelda, „uši má ještě ztuhlé. Neslyší, co si povídáme. Teď se musíme rozhodnout, co s ním, než rozmrzne."

„Nemůžeš ho znovu zmrazit?“ zeptala se Jenna.

Teta Zelda zavrtěla hlavou. „To ne,“ řekla s lítostí. „Nejde znovu zmrazit někoho, kdo už rozmrzá. Mohl by dostat omrzliny. Nebo se úplně roztéci, a to by nebyl hezký pohled. Ovšem Lovec je nebezpečný a určitě lovu nezanechá. Nikdy. A my mu musíme nějak zabránit v tom, aby lovil nás.“

Jenna se zamyslila.

„Musíme to udělat tak,“ řekla, „aby na všechno zapomněl. I na to, kým je.“ Uchichtla se. „Mohli bychom třeba zařídit, aby si myslel, že je krotitel lvů, nebo něco takového.“

„A pak by se dal k cirkusu, a zjistil by, že žádný krotitel není, teprve ve chvíli, až by strkal hlavu do lví tlamy,“ dokončil Cvoček.

„Nesmíme použít magyk způsobem, který by ohrozil lidský život,“ připomněla jim teta Zelda.

„Tak by mohl být klaunem,“ napadlo Jennu. „Pitvorný je na to dost.“

„Ale ano, slyšela jsem, že do přístavu má přijet cirkus. Jistě by tam našel práci.“ Teta Zelda se usmála. „Berou prý každého.“

Teta Zelda si přitáhla starou otrhanou knihu s titulem Očarování paměti.

„Na, tobě to jde,“ řekla a podala knihu chlapci číslo 412. „Našel bys mi to správné kouzlo? Myslím, že se jmenuje Paměti tuláka.“

Chlapec číslo 412 listoval starou plesnivou knihou. Byla to jedna z těch, jejichž talismany byly již většinou poztrácené, ale na konci našel, co hledal: na té stránce v záložce byl malý kapesníček s uzlíky na cípech a na něm bylo něco napsáno trochu rozpitým černým písmem.

„Výborně,“ řekla teta Zelda. „Dovedl bys to kouzlo provést? Chceš?“

„Já?“ zeptal se překvapeně chlapec číslo 412.

„Pokud by tě to neobtěžovalo,“ dodala teta Zelda. „Mně už v tom slabém světle zrak neslouží.“ Natáhla ruku a zkontrolovala Lovcovy uši. Byly teplé. Lovec na ni zpod přivřených víček zuřivě zíral tím známým ledovým pohledem. Nikdo si toho nevšímal.

„Už nás slyší," řekla. „Radši to provedeme dřív, než začne mluvit." Chlapec číslo 412 pozorně četl pokyny k provedení kouzla. Pak zvedl do výše zauzlovaný kapesník a pravil:

„Nechť je tvá minulost, jaká je,
při pohledu na mě se rozplyne."

Chlapec číslo 412 zamával kapesníkem před Lovcovýma rozezlenýma očima a rozvázal jeden uzel. Lovcův pohled náhle nabyl prázdného výrazu. Teď už se muž netvářil výhružně, ale spíš zmateně a možná trochu vylekaně.

„Správně," řekla teta Zelda. „Zdá se, že to výborně funguje. Můžeš pokračovat, prosím?" Chlapec 412 tiše pronesl:

„Poslouchej tedy, že nastaly změny,
a ulož si v paměti, jak věci se měly."

Teta Zelda se rozkročila před Lovcem a pevným hlasem ho oslovila. „Toto," pravila k němu, „je příběh tvého života: Narodil ses v nuzné chatrči dole v přístavu."

„Byl jsi hrozně zlobivé dítě," přidala se Jenna. „A měl jsi plno boláků," přisadila si.

„Nikdo tě neměl rád," dodal Cvoček.

Lovec se zatvářil velmi nešťastně.

„ Až na tvého psa," řekla Jenna, která s ním začala mít trošku soucit. „Ale ten pošel," řekl Cvoček. Lovec vypadal zničeně.

„Cvočku," protestovala Jenna. „Nebuď tak zlý."

„Já? A co on?"

A tak se před Lovcem odvíjel jeho tragický život plný utrpení. Život plný nešťastných okolností, hloupých omylů a nehorázně trapných momentů, až Lovcovi rudly jeho rozmražené uši. A smutný příběh končil bídnými učňovskými léty, na jejichž konci se Lovec stal popudlivým klaunem, kterého všichni znali jako Psí dech.

Učedník to vše sledoval se směsicí škodolibosti a zděšení. Tak dlouho byl Lovec jeho trapičem – teď byl učeň rád, že je na tom

konečně někdo hůř než on. Ale neubránil se myšlence, co asi plánují udělat s ním.

A když byla žalostná historie Lovcovy minulosti u konce, chlapec číslo 412 opět uvázal uzly na kapesníku a pravil:

„Ta tam je minulost, cos kdysi žil,
však jiný příběh dnes ji nahradil.“

Pak vynesli Lovce jako velký nemotorný špalek ven, což jim dalo dost práce, a položili ho vedle Chlumského kanálu, aby rozmražení proběhlo mimo dům. Magog tomu, co se dělo, nevěnoval žádnou pozornost – jen vyhrábl osmatřicátého obrněnce z bahna a dumal nad tím, zda mu má odtrhnout křídla ještě předtím, než ho zkapalní.

„Doufám, že si jednou do zahrady pořídím pěkné sluneční hodiny,“ řekla teta Zelda, když znechuceně pohlédla na svoji novou, a jak doufala dočasnou, ozdobu zahrady. „Ale je to dobře odvedená práce. Teď musíme udělat jediné: vyřešit to s učedníkem.“

„Septimusem…“zabručela Jenna. „Já tomu nemůžu uvěřit. Co tomu řeknou máma a táta?“

„Je fakt hroznej.“

„Inu, myslím, že výchova u DomDaniela mu příliš neprospěla,“ přitakala teta Zelda.

„Chlapec 412 vyrostl v Mladé armádě, ale je prima,“ připomněla Jenna. „Ten by nikdy na Bobrspáta nevystřelil.“

„Já vím,“ připustila Zelda. „Ale možná se ten učedník, tedy Septimus, časem polepší.“

„Možná,“ řekla Jenna s nadějí v hlase.

Ten den pozdě večer, právě ve chvíli, kdy chlapec číslo 412 pečlivě zachumlal zelený kámen darovaný Jennou pod prošívanou deku a všichni se uložili k spánku, ozvalo se váhavé zaklepání na dveře.

Jenna se s úlekem posadila. Kdo to je? Drcla do Cvočka a chlapce číslo 412, aby se probrali. Pak se připlížila k oknu a neslyšně otevřela okenici.

Cvoček a kluk číslo 412 stáli u dveří, vyzbrojeni koštětem a těžkou lampou.

Učeň seděl ve svém tmavém koutě u ohně a samolibě se usmál. DomDaniel už pro něj jistě vyslal záchrannou četu.

Nebyla to záchranná četa, ale když Jenna zjistila, kdo to je, náhle zbledla.

„To je Lovec," zašeptala.

„Hlavně ho nepouštěj dál," řekl Cvoček. „V žádném případě." Ale Lovec znovu zaklepal, tentokrát silněji. „Jděte pryč!" zakřičela na něj Jenna.

Teta Zelda, která zatím pečovala o Bobrspáta, přišla za nimi. „Zjistíme, co chce," řekla, „a pak ho pošleme pryč, ať si jde svou cestou."

A tak, ač jí instinkt kázal opak, Jenna otevřela Lovci dveře.

Sotva ho poznala. Ačkoliv měl na sobě stále svůj úbor lovce, vůbec už jako lovec nevypadal. Hrbil se na prahu v omluvném postoji a tlustý zelený plášť měl přes sebe přehozený halabala jako nějaký žebrák.

„Promiňte, že vás obtěžuji v tuto pozdní hodinu," zabreptal. „Ale obávám se, že jsem zabloudil. Nemohli byste mi ukázat cestu do přístavu?"

„Tamtudy," řekla Jenna zdvořile a ukázala přes bažiny. Lovec vypadal zmateně. „Já nemám moc dobrý orientační smysl, slečinko. Kde by to přesně mělo být?"

„Jděte podle měsíce," poradila mu teta Zelda. „Povede vás." Lovec se poníženě poklonil.

„Velice vám děkuji, dámo. Snad by vás neobtěžovalo mi říci, jestli nemá do města přijet cirkus? Chovám totiž naději, že by mě tam mohli zaměstnat jako klauna."

Jenna potlačila zachichotání.

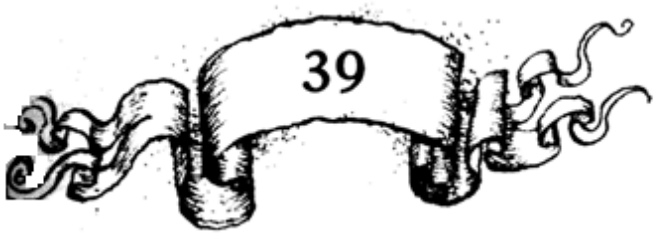
„Ano, náhodou tam cirkus právě je," řekla mu teta Zelda. „Jmenuje se Drndův kočovný cirkus a menažérie." A pak dodala: „Ehm, mohl byste chviličku počkat?" Zmizela v kuchyni a vrátila se s malým uzlíčkem, ve kterém byl chleba a sýr.

„Tady máte něco na cestu," řekla, „a hodně štěstí v novém životě."

Lovec se znovu uklonil.

„Tedy, děkuji vám velice, madam,“ řekl, obrátil se a kráčel dolů k Chlumskému kanálu. Cestou minul úzkou černou lodici se spícím magogem a nevzpomněl si vůbec na nic. A pak už byl za mostem.

Ve dveřích stály mlčky čtyři postavy a dívaly se za osamělým človíčkem, jak se potácí Sivými bažinami vstříc nového životu v Drndově kočovném cirkuse a menažérii. Pak měsíc zakryly mraky a bažiny se opět ponořily do tmy.

ÚMLUVA

Ještě té noci učedník uprchl kočičí chodbou.

Berta, která stále měla instinkty kočky, ráda vycházela za noci ven, a proto teta Zelda nechávala její dvířka jedním směrem průchozí. Tak Berta mohla chodit ven, ale zpátky dovnitř se nikdo dostat nemohl dokonce ani Berta. Teta Zelda velmi dbala na to, aby sem nezabloudil nějaký ludrák nebo vřejskal.

A tak když všichni kromě učedníka usnuli a Berta se vydala na noční toulky, napadlo učně, aby šel za ní. Otvor, kterým se musel protáhnout, byl velice úzký, ale učeň byl tenký jako hádě a dovedl se kroutit snad ještě lépe, a nakonec se přeci jen provlékl ven. A když lezl chodbičkou, temný magyk, který ulpěl na jeho šatu, kočičí průchod odčaroval. Brzy se učňův rozčilený obličej vynořil venku na druhé straně v chladném nočním vzduchu.

Berta ho přivítala ostrým klofancem do nosu, ale to učně neodradilo. Mnohem více ho vylekalo, že v chodbičce uvízl – hlavu měl sice venku, ale nohy vězely stále v domě. Jestli tam takhle zůstane, může kdokoliv přijít a zase ho vtáhnout zpátky do světnice. Nedbaje na rozezlenou kachnu sebou s obrovským úsilím zmítal tak dlouho, až se dostal ven.

Hned vyrazil přímo k přístavnímu můstku. Berta mu byla v patách a opět se ho snažila chytit za límec, ale tentokrát už byl na ni učen připraven. Vztekle se po ní ohnal a smetl stranou, až se rozplácla o zem a pochroumala si křídlo.

Magog dřímal rozvalený v kánoi a spokojeně trávil šestapadesát obrněnců. Učeň ho opatrně překročil. K jeho úlevě se tvor nepohnul – zažívání bylo něco, co bral magog velice vážně. Z pachu magogova slizli se učňovi zvedal žaludek, ale přeci jen štítivě uchopil oslizlé pádlo a brzy už pádloval dolů Chlumským kanálem, směrem k labyrintu dalších kanálů a toků, které křižovaly Sivé bažiny a zavedou ho do Deppenského kanálu.

Když nechal domek za sebou a proplouval širými prostorami bažin, začal se učeň cítit trochu nesvůj. Se spícím magogem si připadal strašlivě zranitelný.

V hlavě se mu vybavily všechny ty hrůzostrašné historky o strašidlech z bažin, které slýchával vyprávět po večerech. Pádloval tak tiše, jak to jen šlo, a bál se, aby nevyrušil něco, co nechce být rušeno. Nebo ještě hůř, něco, co možná čeká na vyrušení. Všude kolem se ozývaly noční zvuky bažin.

Z podzemí se rozléhal tlumený vřískot ludráků, kteří právě do smrdutého bahniska stahovali nic netušící bahenní kočku. A pak uslyšel odporné šmátravé a čvachtavé zvuky, jak se dva velcí vastrmani pokoušeli přisát přísavkami ke dnu člunu a prokousat se dovnitř. Ti ale brzy odpadli, neboť člun byl obalen kluzkým magogovým slizem.

Chvilku potom, co se zbavil vastrmanů, se objevil vřejskal. I když to byl jen malý chuchvalec bílé mlhy, vydával vlhký pach, který učedníkovy připomněl dvoukolák v DomDanielově skrýši. Vřejskal se usadil za učněm a jal se zpívat monotónním hlasem tu nejtruchlivější a nejvtíravější píseň, jakou kdy učeň slyšel. Její melodie se mu zarývala hluboko do mozku – „vrrr-drrr-vaúú-dúúú… vrrr-drrr-vaúú-dúúú…“– divže se učeň nezbláznil.

Zkoušel srazit vřejskala pádlem, ale strefil se jen do kvílejících cárů mlhy a navíc rozhoupal kánoi, až se málem překotil do černé vody. Ale když vřejskal zjistil, že upoutal učňovu pozornost, pokračoval ve svém děsivém zpěvu ještě zlomyslněji: „vrrr-drrr-vaúúú-dúúú… vrrr-drrr-vaúúú-dúúú…“

„Přestaň!“ zaječel učeň, který už nemohl déle snést to příšerné kvílení. Zacpal si uši prsty a začal si nahlas zpívat, aby ten přízračný hlas přehlušil.

„Já nic neslyším, já nic neslyším, já nic neslyším," deklamoval učeň, jak nejhlasitěji mohl, zatímco vřejskal se vítězoslavně svíjel kolem kánoe, spokojen se svým nočním dílem. Obvykle mu trvá mnohem déle, než z nějakého mláděte udělá blábolící trosku, ale dnes mu přálo štěstí. Po završení své mise se vřejskal zploštil do tenkého mlžného pruhu a odvlál pryč, aby strávil zbytek noci spokojeně zavěšený nad svým oblíbeným bahniskem.

Učeň usilovně pádloval dál, nestaraje se už o zástupy vřejskalů, bahnibušek a vábivých bludiček, které celé hodiny tancovaly kolem kánoe. Učeň si nevšímal ničeho – hlavně že nikdo nezpíval.

Když daleko na obzoru Sivých bažin vyšlo slunce, učeň si uvědomil, že beznadějně zabloudil. Ocitl se uprostřed jednotvárné, nekonečné krajiny močálů a bažin, která mu připadala všude stejná. Pln úzkosti pádloval kupředu a nevěděl, co si počne. Už bylo poledne, když dorazil k široké a rovné vodní ploše, která konečně vypadala, že někam vede a neústí zase do dalšího močálu. Tady vyčerpaný učeň odbočil a konečně se dostal do Deppenského kanálu a zvolna mířil k řece. Když narazil na obrovského hada, který číhal na dně kanálu, ani ho to moc nevzrušilo. Byl příliš unaven, než aby tomu věnoval pozornost. Byl také velmi odhodlaný. DomDaniel mu svěřil úkol a on to tentokrát určitě nezkazí. Královnička bude brzy litovat. Všichni budou litovat. A hlavně ta blbá kachna.

Ráno v chalupě nikdo nemohl uvěřit, že se učeň dokázal propasírovat úzkou kočičí chodbičkou ven.

„A já si myslela, že má moc velkou hlavu na to, aby prolezl," prohlásila Jenna opovržlivě.

Cvoček šel prozkoumat ostrov, ale brzy se vrátil. „Lovcova kánoe je pryč," řekl, „a byla to rychlá loď. Ten už bude daleko."

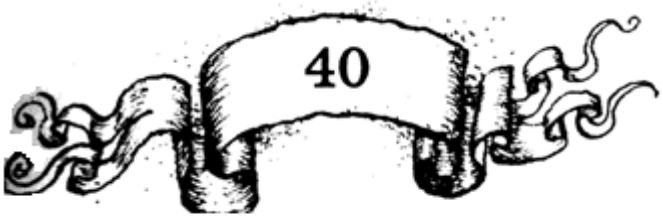
„Musíme ho zastavit," řekl chlapec číslo 412, který příliš dobře věděl, jak nebezpečný může učeň být, „než všem řekne, kde jsme, což udělá při první příležitosti."

A tak Jenna, Cvoček a chlapec 412 vzali Muriel 2 a jali se učně pronásledovat. Když nad Sivými bažinami vysvitlo bledé slunce a vrhlo na krajinu dlouhé šikmé stíny, neohrabaná Muriel 2 už mířila spletí kanálů a vodních zkratek k řece. Pluli pomalu a vytrvale – podle Cvočka příliš pomalu, neboť dobře věděl, jak rychle musela

stejnou vzdálenost urazit Lovcova kánoe. Cvoček usilovně pátral po jakékoliv známce štíhlé černé lodice a ve skrytu duše napůl doufal, že ji objeví dnem vzhůru nebo jak ji prázdnou unáší voda, ale ke svému zklamání nespatřil nic, až na dlouhou černou kládu, která na chvíli vzbudila jeho naděje.

Na chvilku zastavili u močálu vřejskalů a pojedli trochu kozího sýra a sendviče se sardinkami. Od vřejskalů ale měli pokoj, neboť ti se už vypařili v teple vycházejícího slunce.

Nedlouho po poledni, když se spustil drobný déšť a krajina zešedla, dopluli do Deppenského kanálu. V bahně tam klímal obřihad, zpola potopený v kalné vodě nastávajícího přílivu. K úlevě cestujících si had Muriel 2 nevšímal a čekal na čerstvý přísun ryb, které příliv přinese. Hladina byla zatím velmi nízká a kánoe plula hluboko pod strmými břehy, takže až za posledním ohybem Deppenského kanálu Jenna, Cvoček a chlapec číslo 412 uviděli, co na ně čeká. Odveta.

SETKÁNÍ

Na Muriel 2 zavládlo zděšené ticho.

Odveta, tichá a nehybná, kotvila jen kousek odtud v cloně mrholivého deště v hlubším proudu uprostřed řeky. Na mohutný černý koráb byl úžasný pohled: od hladiny se strmě jako skála zvedala vysoká příď a dva dlouhé stěžně se staženými černými plachtami čněly oproti zamračené obloze jako skelet nějakého obrovského předpotopního tvora. Nad celou lodí ležel černý těžký mrak a vrhal na loď sinavý stín. Loď obklopovalo tísnivé ticho – ani žádný racek se k ní neodvážil zaletět pro zbytky jídla. Malé čluny brázdící řeku při spatření korábu rychle zajely do mělkých vod při břehu a raději riskovaly, že narazí na mělčinu, než aby se k nechvalně proslulé Odvetě přiblížily. Na zádi se zlověstně třepetala krvavě rudá vlajka se třemi černými hvězdami.

Cvoček ani nemusel vidět vlajku, aby věděl, čí loď to je. Žádná jiná loď se nenatírala hustým černým térem, jak to dělal DomDaniel, a žádnou jinou loď neobklopovalo tak zlověstné ovzduší. Naznačil rozčileně Jenně a chlapci číslo 412, aby pádlovali zpět, a o chvíli později byla Muriel 2 schována v bezpečí za posledním ohybem Deppenského kanálu. „Co to je?“ zašeptala Jenna.

„To je Odveta,“ zašeptal Cvoček. „DomDanielova loď. Nejspíš čeká na toho učně. Vsadím se, že právě sem ten ropušák jel. Podej mi dalekohled, Jen.“

Cvoček si přiložil dalekohled k oku a uviděl přesně to, čeho se bál. V hlubokém stínu vrhaném stěnou trupu se houpala Lovcova kánoe, přivázaná k provazovému žebříku vedoucímu na palubu lodi. Spočívala na vodě prázdná a vedle Odvety se zdála nepatrná.

Učeň dodržel úmluvu.

„Je příliš pozdě," řekl Cvoček. „Už je tam. Hele, fuj, co to je? To je odporné. Ten slizoun leze taky z kánoe. Je samý sliz a přitom umí vylézt po provazovém žebříku. Jako nějaký odporný opičák." Cvoček se otřásl hnusem.

„Nevidíš učedníka?" zašeptala Jenna.

Cvoček sledoval dalekohledem provazový žebřík. Teď přikývl. Učeň už byl skoro nahoře, ale zastavil se a díval se zhrožené na magoga, který ho rychle dohánělo. Za okamžik už byl magog u něho a přeplazil se přes učňův hřbet, až na hochových zádech zůstal pruh žlutého slizu. Zdálo se, že učeň na chvíli zaváhal a málem se pustil žebříku, ale z posledních sil se vytáhl ještě několik metrů a zhroutil se na palubu, kde zůstal nějakou chvíli nepovšimnut ležet.

Dobře mu tak, pomyslel si Cvoček.

Rozhodli se, že půjdou pěšky kousek dál po břehu, aby si mohli Odvetu prohlédnout z větší blízkosti. Uvázali Muriel 2 ke skále a vydali se k pláži, na které měli piknik tenkrát při útěku z hradu. Když zahnuli za ohyb, Jenna se ohromně lekla. Někdo už tam byl. Zůstala stát jako přimražená a pak rychle uskočila za kmen starého stromu. Kluk číslo 412 a Cvoček do ní narazili.

„Co je?" zašeptal Cvoček.

„Na pláži někdo je," řekla šeptem Jenna. „Možná někdo z lodi. Asi nějaká hlídka."

Cvoček vykoukl zpoza stromu.

„Tohle není nikdo z lodi," usmál se.

„Jak to víš?" zeptala se Jenna. „Klidně by mohl být."

„Protože je to Alter."

Alter Mella seděl zasmušile na pláži, zahleděný do drobného deště. Už zde pobýval celé dny v naději, že se tu ukáže někdo z domku strážce bažin. Nutně s nimi potřeboval mluvit.

„Altere!" zavolala na něj šeptem Jenna.

„Princezno!“ Alterova ustaraná tvář ožila. Plavně se přenesl k Jenně a sevřel ji do své vřelé náruče. „Panečku, ty jsi určitě o půl hlavy větší od té doby, co jsem tě viděl naposled.“

Jenna položila prst na rty. „Pššt, mohli by nás slyšet, Altere.“

Alter se zatvářil překvapeně. Nebyl zvyklý, aby mu Jenna říkala, co má dělat.

„Mě nemůžou slyšet.“ Usmál se. „Nemůžou, pokud to já sám nechci. A neuslyší ani tebe – postavil jsem na břeh zvukolam. Neuslyší ani ň.“

„Ach, Altere,“ řekla Jenna. „To je nádherné, že tě vidím. Viď, Cvočku?“

Na Cvočkově tváři se objevil široký úsměv. „Senzace,“ řekl.

Alter tázavě pohlédl na chlapce číslo 412. „A tady nám někdo pořádně vyrostl.“ Usmál se. „Tihle mládenci z Mladé armády jsou vždycky tak strašně hubení. Rád vidím, že tě trochu vykrmili.“

Chlapec číslo 412 se začervenal.

„A taky je teď hodný, strýčku Altere,“ svěřovala se Jenna duchovi. „Já bych řekl, že to byl vždycky hodný hoch,“ řekl Alter. „Ale v Mladé armádě se to nesmí. Je to zakázáno.“ Usmál se na hocha.

Chlapec číslo 412 mu plaše úsměv oplatil.

Seděli na pláži, na kterou dopadal mrholivý déšť. Sedli si tak, aby je z Odvety nebylo vidět.

„Jak se má máma a táta?“ zeptal se Cvoček.

„A Simon?“ chtěla vědět Jenna. „Co je se Simonem?“

„Ach, Simon,“ řekl Alter. „Simon v lese utekl Sáře. Plánovali s Luckou Koumesovou tajnou svatbu.“

„Cože?“ řekl Cvoček. „Simon se oženil?“

„Ale ne. Koumes na to přišel a udal Simona královským zbrojnošům.“

„Ach ne!“ zvolali Jenna a Cvoček.

„O Simona se nemusíte bát,“ řekl Alter jaksi chladně, což bylo zvláštní. „Vždyť se po několika týdnech v zajetí u vrchního dozorce vrátil, jako by byl na dovolené. Jak to všechno přestál, to mi vrtá hlavou.“

„Jak to myslíš, strýčku Altere?“ zeptala se Jenna.

„Ale, asi to nic není, princezno.“ Zdálo se, že Alterovi se už o Simonovi nechce mluvit.

Chlapec číslo 412 se chtěl na něco zeptat, ale přišlo mu divné mluvit s duchem. Ale musel to říct, a tak sebral kuráž a zeptal se: „Ehm, promiňte, ale co se stalo s Marcii? Je v pořádku?“

Alter vzdychl. „Není.“

„Jak to?“ ozvaly se tři hlasy jednotně.

„Dostali ji,“ zamračil se Alter. „Narafičil to na ni vrchní dozorce a krysí úřad. Nasadil tam svoje vlastní potkany. Nebo spíš DomDanielovy potkany, a to jsou pěkné potvory – dříve pracovali jako DomDanielovi vyzvědači ve Zlokraji a mají odpornou pověst. Dostali se sem před stovkami let s potkany, kteří přinesli mor. Nic pěkného.“

„A to myslíš, že krysoun poslíček k nim patřil?“ zeptala se Jenna. Vždyť měla krysouna docela ráda.

„Ne, kdepak. Toho ti ničemové z krysího úřadu nejspíš zlikvidovali. Někam zmizel. Ubohý krysoun. Nedával bych mu moc šancí,“ řekl Alter.

„Ó! To je strašné,“ šeptla Jenna.

„Takže ta zpráva pro Marciu nebyla od Silase,“ vysvětloval Alter. „Já si to myslel,“ prohlásil Cvoček.

„Poslal ji vrchní dozorce,“ řekl Alter. „A když se Marcia objevila u palácové brány, kde se měla setkat se Silasem, už tam na ni čekali ozbrojenci, které tam nasadil vrchní dozorce. Pro Marciu by samozřejmě nebyl problém se s nimi vypořádat, kdyby se tam dostala ještě v půlnočních minutách, ale hodinky jí šly o dvacet minut pozdě.

A navíc přece neměla své kouzlo záštity. DomDaniel jí vzal amulet, a tak se bojím, že je z něho teď… MimoŘádný čaroděj.“

Jenna a Cvoček nenacházeli slov. To bylo horší, než by se byli nadáli.

„Promiňte,“ odvážil se promluvit chlapec číslo 412, který se cítil hrozně. Byla to jeho chyba. Kdyby se stal jejím učedníkem, býval by jí mohl pomoci. A nikdy by se jí to nestalo. „Marcia je pořád… naživu, že jo?“

Alter upřel na chlapce vybledlé zelené oči a opět si podle svého nepěkného zvyku četl v lidské mysli. „Nemohl bys nic dělat, chlapče.

Dostali by tě také. Marcia byla uvězněna v prvním hradním žaláři, ale teď –“

Chlapec číslo 412 zoufale zabořil tvář do dlaní. 0 téhle hladomorně věděl všechno.

Alter mu položil průsvitnou ruku na rameno. „Nemusíš se tolik trápit,“ řekl mu. „Byl jsem skoro celou dobu s ní a docela to zvládala. Myslím, že všechno překoná. Když uvážíme všechny okolnosti. Ještě pár dní předtím, než jsme odpluli, jsem zaskočil do věže, abych se postaral o pár věcí, které jsem měl nachystány pro DomDaniela. Když jsem se vrátil do kobky, byla Marcia pryč. Hledal jsem ji, kde se dalo. Dokonce jsem vyslal i staroduchy, aby se po ní podívali. Ale to jsou takoví popletení stařící a většinou se už na hradě ani nevyznají – jak narazí na nějakou novou zeď nebo schody, nevědí, kudy kam. Ti už mi moc platní nejsou. Jen si představte, pro jednoho jsem musel jít až na kuchyňské smetiště. Asi to dřív bývala jídelna čarodějů, tak před pěti sty lety. Upřímně řečeno jsou staroduchové, i když jsou tak milí, spíše ke zlosti než k užitku.“ Alter si vzdychl. „Ovšem možná, že…“

„Možná že co?“ zeptala se Jenna.

„Možná že Marcia je na Odvetě. Naneštěstí se na tu mizernou loď nemůžu dostat, abych to zjistil.“

Alter se zlobil sám na sebe. Teď by poradil každému MimoŘádnému čaroději, aby ještě za svého života navštívil co nejvíce míst, protože pak by jako duch neměl tak omezený rozsah pohybu jako teď on. Ale už bylo pozdě, aby Alter měnil to, co dělal, když byl naživu; teď toho musí využít co nejlépe.

Ještěže tenkrát, když byl DomDanielovým učněm, podnikl se svým mistrem dlouhou a velice nepříjemnou cestu po žalářích a kobkách v nejhlubším podzemí, jak si DomDaniel přál. Tehdy by si Alter ani ve snu nepomyslil, že se mu to jednou bude hodit. Ale ještě lepší by bylo, kdyby tenkrát přijal i pozvání k hostině na Odvetě… Jako jeden ze slibných učedníků byl pozván na palubu téhle nové DomDanielovy hračky, ale Alter pozvání odmítl, neboť Alice Netýkavá měla právě narozeniny. Na loď totiž žádné ženy nesměly a on v žádném případě nehodlal nechat Alici samotnou. Na té hostině pak učňové ztropili pěknou výtržnost a způsobili na lodi velké škody.

To ovšem pro ně mělo neblahé následky – nikdo z nich nemohl doufat v lepší práci než dělat MimoŘádného čaroděje sluhu. A tak bylo krátce nato místo čarodějova učně nabídnuto právě Alterovi. Jenže Alter pak už nikdy neměl možnost Odvetu navštívit. Po té katastrofální hostině ji DomDaniel nechal odtáhnout do Pusté zátoky na opravu. Pustá zátoka byla tajuplné místo plné opuštěných a trouchnivějících lodí – černokněžník to tam měl tak rád, že v Pusté zátoce kotvil se svou lodí natrvalo a jezdil sem každý rok na letní dovolenou.

Zasmušilá skupinka posedávala na mokré pláži. Sklíčeně dojedli poslední zbytek navlhlého kozího sýra a sendviče se sardinkami a dopili kalný zbytek šťávy z řepy a mrkve.

„Jsou chvíle," přemítal Alter, „kdy lituji toho, že už nemůžu nic jíst…"

„Ale tahle k nim nepatří, co?" dokončila větu Jenna. „Věrná pravda, princezno."

Jenna vylovila z kapsy Balvánka a nabídla mu matlanici z rozmačkaných sardinek a kozího sýra. Balvánek otevřel oči a pohlédl na nabízené sousto. Byl překvapen. Takové jídlo dostával obvykle od kluka číslo 412; Jenna mu vždycky dávala sušenky. Ale i tak to snědl, a k tomu kousek kozího sýra, jehož zbytky se mu později v Jennině kapse přilepily na hlavu.

Když dožvýkali poslední zvlhlý sendvič, pravil Alter vážně: „Tak, a teď k věci."

Na ducha pohlédly tři ustarané tváře.

„Nyní mě všichni poslouchejte. Musíte se vrátit rovnou do domku tety Zeldy. Zeldě řeknete, aby vás vzala hned zítra ráno do přístavu. Alice – ta je tam přednostkou na celnici – vám najde loď. Vy odjedete do Dálného kraje a já tady dám zatím všechno do pořádku."

„Ale –" zalapali po dechu Jenna, Cvoček i chlapec 412.

Alter jejich protestů nedbal.

„Zítra ráno se setkáme v přístavu v hostinci U Modré podkovy. Určitě tam přijďte. Vaši rodiče tam také přijdou, i se Simonem. Ti už jsou na cestě – plují na mé staré lodi Molly. Jenom Sam, Erik s Edíkem a Jo-Jo odmítli opustit les – dočista tam zdivočeli, ale Morvena na ně dohlédne."

Zavládlo zoufalé ticho. Nikomu se nelíbilo, co Alter říkal.

„To je útěk," řekla Jenna tiše. „My tu chceme zůstat. A bojovat."

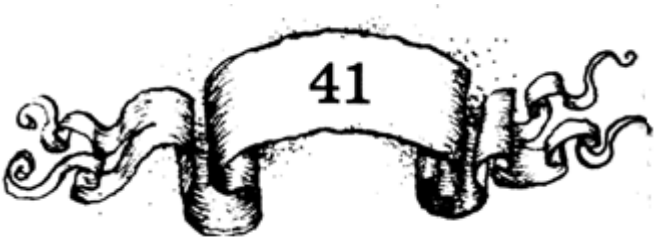
„Já věděl, že to řekneš," vzdychl Alter. „Přesně takhle by mluvila tvoje matka. Ale vy teď musíte odejít."

Cvoček vstal.

„Dobrá," řekl zdráhavě. „Uvidíme se zítra v přístavu."

„Správně," řekl Alter. „Přeji vám bezpečnou cestu. A na shledanou zítra." Vznesl se a díval se na trojici, jak se zdrceně vleče zpátky k Muriel 2. Alter ještě zůstal a sledoval skupinku dětí, dokud s uspokojením neviděl, že rychle plují zpátky Deppenským kanálem. Pak se rychle rozletěl kousek nad hladinou řeky, aby se připojil k Molly. Brzy už z něj byla jen malá tečka v dálce.

A právě tehdy se Muriel 2 obrátila a zamířila přímo k Odvetě.

ODVETA

Na Muriel 2 probíhala horečná diskuse. „Já vážně nevím. Marcia také na Odvetě být nemusí.“

„Vsadím se, že tam je.“

„Musíme ji najít. Jsem si jistý, že ji můžeme zachránit.“

„Hele, to, že jsi byl v Mladé armádě, ještě neznamená, že můžeš přepadat lodě a zachraňovat lidi.“

„Ale můžu to zkusit.“

„Má pravdu, Cvočku.“

„Nikdy to nedokážeme. Uvidí nás, jak připlouváme. Každá loď má na palubě hlídku.“

„Ale mohlo by nám pomoct to zaklínadlo, víš přece, to… jak to bylo?“

„Kouzlo neviditelnosti? To jen nápad! Pak můžeme doplout až k lodi a já vylezu po provazovém žebříku, a pak –“

„Hele, zadrž. To je nebezpečné.“

„Marcia mě taky zachránila, když jsem byl v nebezpečí.“

„A mě.“

„Tak jo. Vyhráli jste.“

Když Muriel 2 zabočila za poslední ohyb Deppenského kanálu, chlapec číslo 412 sáhl do kapsičky v červené čepici a vytáhl dračí prsten. „Co to je za prstýnek?“ zeptal se Cvoček.

„To je prsten s magykem. Našel jsem ho v podzemí.“

„Vypadá trochu jako nějaký talisman," řekl Cvoček. „Jo," řekl chlapec číslo 412, „taky mě to napadlo." Navlékl si prsten na prst a cítil, jak se zahřívá. „Tak zkusíme to zaklínadlo?" zeptal se.
Jenna a Cvoček přikývli a chlapec číslo 412 začal recitovat:

„Nechť splynu s vzduchem jako dým,
nechť zmizím z očí ostatním.
Ať hledají mě, marná jejich snaha,
mně neublíží ani ruka vraha."

Chlapec číslo 412 pomalu mizel v mokré mlze a jeho pádlo zůstalo strašidelně trčet ve vzduchu. Jenna se nadechla a sama se pokusila o kouzlo.

„Jsi pořád tady, Jen," řekl Cvoček. „Zkus to znova."

Podařilo se jí to až napotřetí. Jennino pádlo teď viselo ve vzduchu vedle pádla chlapce číslo 412.

„Teď je řada na tobě, Cvočku," ozval se Jennin hlas.

„Vydržte chvilku," řekl Cvoček. „Tohle zaklínadlo jsem nikdy nezkoušel."

„No tak zkus nějaké, co umíš," řekla Jenna. „To je jedno, hlavně aby fungovalo."

„No, ehm, já nevím, jestli to moje bude fakt fungovat. A není tam to, mně neublíží ani ruka vraha'."

„Cvočku!" zaprotestovala Jena.

„Dobrá, dobrá. Tak já to zkusím."

„Neviděno, neslyšeno… ech… zbytek si nepamatuju."

„Zkus Neviděno, neslyšeno, ani slovo, ani jméno…"napověděl mu chlapec 412 ze vzduchoprázdna.

„A jo. To je ono. Díky."

Kouzlo fungovalo. Cvoček pomalu zmizel.

„Jsi v pořádku, Cvočku?" zeptala se Jenna. „Nevidím tě."

Nikdo jí neodpověděl.

„Cvočku?"

Cvočkovo pádlo na ně divoce zamávalo.

„Nemůžeme ho vidět a on nevidí nás, protože jeho kouzlo je jiné než naše," řekl chlapec číslo 412 lehce nesouhlasně, „a my ho ani neuslyšíme, protože je to němé kouzlo."

„Tak to není moc dobré," řekla Jenna.

„To ne," přitakal chlapec číslo 412. „Ale mám nápad. Tohle by mohlo pomoci:

Ať mezi kouzly všemi, jež jsou v naší moci,
jednota je a jsou nám ku pomoci."

„Tady je!" zvolala Jenna, když se zjevilo trochu mlhavé Cvočkovo tělo. „Cvočku, vidíš nás?" zeptala se.

Cvoček se široce usmál a ukázal zdvižený palec.

„Ty jo. Jsi fakt dobrej" pochválila Jenna chlapce číslo 412.

Začínala padat mlha. Cvoček pádloval ven z Deppenského kanálu na otevřené vody řeky. Voda byla klidná a ztěžklá a na hladině se od drobného deště tvořily spousty dolíčků. Cvoček se snažil být co nejméně nápadný pro případ, že by zvědavé oči hlídky z lodního koše zaujaly podivné víry na hladině.

Postupovali s lodí docela rychle a brzy už se před nimi tyčily kolmé boky černé Odvety. Když neviděná Muriel 2 přistála dole u provazového žebříku, rozhodli se, že Cvoček zůstane v kánoi a Jenna s chlapcem 412 zkusí zjistit, jestli je Marcia držena na lodi, a když to bude možné, osvobodit ji. Budou-li potřebovat pomoc, Cvoček bude připraven zasáhnout. Jenna doufala, že to nutné nebude. Kdyby se Cvoček dostal do problémů, tak by ho jeho kouzlo neochránilo, tím si byla jista. Cvoček přidržel loďku a nejprve Jenna a pak chlapec číslo 412 nejistě vstoupili na provazový žebřík a pomalu začali šplhat na Odvetu.

Cvoček se za nimi díval s obavami. Věděl, že nevidění mohou vrhat stíny a nechávat ve vzduchu rušivé stopy a těch si černokněžník, jakým je DomDaniel, snadno může všimnout. Ale mohl jim jedině v duchu popřát štěstí. Pokud se nevrátí do doby, kdy příliv stoupne do poloviny Deppenského kanálu, byl rozhodnut je jít hledat, ať ho kouzlo chrání nebo ne.

Aby nějak využil čas, vlezl Cvoček do Lovcovy kánoe. Když už musí nečinně čekat, ať je to alespoň v pořádné lodi. I když byla trochu úzká. A smrděla. Ale co, však on někdy smrděl ještě hůř, když vypomáhal na rybářských lodích.

Cesta nahoru po provazovém žebříku trvala dlouho a nebyla vůbec snadná. Žebřík sebou mlátil o lepkavé černé boky a Jenna se bála, že je někdo na palubě uslyší, ale nahoře bylo hrobové ticho. Takové ticho, že se začala obávat, zda to není nějaká loď duchů.

Když už byli skoro nahoře, chlapec číslo 412 se podíval dolů. To ale byla chyba. Zvedl se mu žaludek, hlava se mu zatočila závratí z té výšky a hoch se málem pustil žebříku, jak měl ruce celé lepkavé studeným potem. Dole v závratné hloubce se vlnila voda a Lovcova kánoe se zdála docela malinká. Na chvilku měl dojem, že tam vidí někoho sedět. Chlapec číslo 412 potřásl hlavou. Nedívej se dolů, řekl si pevně. Nedívej se dolů.

Jenna se výšek vůbec nebála. Jako nic vyšplhala na palubu Odvety a pomohla chlapci 412 překonat mezeru mezi žebříkem a palubou. Hoch utkvěle sledoval Jenniny boty a vyvlekl se na palubu, kde se postavil na rozklepané nohy.

Jenna a chlapec číslo 412 se rozhlédli kolem sebe.

Odveta byla přízračným místem. Těžký mrak visící nad lodí vrhal na palubu hluboký stín a jediný zvuk, který slyšeli, bylo rytmické praskání lodi, jak se mírně pohupovala ve stoupajícím přílivu. Jenna a chlapec číslo 412 po špičkách kráčeli po palubě kolem pečlivě smotaných lan, vzorně seřazených sudů vylitých térem a řady děl, která výhružně mířila na Sivé bažiny. Nebýt tísnivé černi a několika stop žlutého slizu na palubě, nebylo možné poznat, komu loď patří. Nicméně když došli k přídi, ucítil chlapec 412 přítomnost temnoty, jež na něj zapůsobila tak mohutným dojmem, že se mu málem podlomila kolena. Jenna nic nevnímala a šla dál, a hoch ji následoval, neboť ji nechtěl nechat samotnou.

Ten temný pocit vycházel od impozantního trůnu, který stál obrácený k moři pod hlavním stěžněm. Trůn byl masivním kusem nábytku z ebenového dřeva s vyřezávanými ornamenty a intarziemi z červeného zlata a na palubě lodi se vyjímal velmi zvláštně. A seděl na něm sám DomDaniel, černokněžník. Seděl vzpřímeně se

zavřenýma očima a z pootevřených úst mu z hloubi hrdla vycházel temný a vlhký klokotavý zvuk, neboť DomDaniel se právě věnoval odpolednímu spánku. Pod trůnem ležel v kaluži žlutého slizu spící magog jako věrný pes.

Najednou chlapec číslo 412 sevřel Jenninu paži tak silně, že málem vykřikla. Ukázal na DomDanielův opasek. Jenna se tam podívala a pak zoufale pohlédla na hocha. Tak to tedy je pravda. Těžko tomu věřila, když jim o tom Alter vyprávěl, ale teď to viděli na vlastní oči. Pod tmavým DomDanielovým pláštěm se skvěl pás MimoŘádného čaroděje. Marciin pás.

Jenna a chlapec 412 zírali na DomDaniela se směsicí odporu a fascinace. Černokněžníkovy ruce svíraly ebenová opěradla trůnu a jejich silné žluté nehty byly na konci zakroucené a zatínaly se do dřeva jako drápy. Jeho tvář měla stále ten výmluvně šedý odstín, prozrazující dlouhodobý pobyt v podzemí, kde DomDaniel trávil celá léta, než přesunul své doupě do Hraničářských hor. Na té tváři nebylo nic, co by bylo možno považovat za zvláštní – snad jen oči byly trochu víc zapadlé a ústa příliš krutá, než aby to byla příjemná tvář – ale temnota, která z ní vyzařovala, způsobila, že se Jenna a chlapec číslo 412 otřásli hrůzou.

Na hlavě měl DomDaniel válcovitý černý klobouk připomínající rouru od kamen. Vždycky mu byl trochu velký, i když nechápal proč, vždyť si ho dával nesčetněkrát upravit. To zlobilo DomDaniela víc, než by si připustil, a dokonce začal být přesvědčen, že od návratu do Věže čarodějů se mu začala zmenšovat hlava. Zatímco černokněžník spal, klobouk mu padal níž a níž a teď spočíval na špičkách jeho bledých uší. Byl to ten staromódní čarodějnický klobouk, který už žádný čaroděj nenosil a ani nechtěl nosit, neboť takový klobouk až příliš připomínal inkvizici čarodějů před mnoha sty lety.

Nad trůnem byl zavěšen temně rudý hedvábný baldachýn s emblémem tří černých hvězd, a jak na něj dopadal drobný déšť, voda z baldachýnu stékala po kapkách do prohlubně v dýnku DomDanielova klobouku.

Chlapec číslo 412 vzal Jennu za ruku. Vzpomněl si na malou, moly prožranou Marciinu knížečku, kterou si četl jednoho zimního odpoledne. Jmenovala se Hypnotické účinky temnoty – teď cítil, jak

temnota Jennu vtahuje do sebe. Odvlekl ji od spícího těla k otevřeným padacím dvířkům v palubě.

„Marcia je tady," zašeptal Jenně. „Cítím její přítomnost."

Když došli k padacím dvířkům, ozvaly se dole v podpalubí běžící kroky a pak někdo rychle šplhal po žebříku. Jenna a chlapec 412 uskočili. Na palubu vyběhl námořník s dlouhou nezapálenou pochodní. Byl to malý, šlachovitý muž oblečený v černém šatu po způsobu dozorcových vojáků; na rozdíl od gardistů neměl oholenou hlavu, ale dlouhé vlasy měl spletené vzadu do černého cůpku, který mu sahal do půli zad. Baňaté kalhoty mu sahaly těsně pod kolena a kromě toho měl vestu s širokými černobílými pruhy. Námořník vytáhl křesadlo a troud a pochodeň zapálil. Pochodeň vzplála jasným oranžovým plamenem, až se v šedém mrholivém odpoledni po palubě roztančily stíny. Námořník přikročil s hořící pochodní k přídi a zasunul ji do držáku. DomDaniel otevřel oči. Odpolední spánek skončil.

Námořník nervózně přešlapoval vedle trůnu a čekal na černokněžníkovy pokyny.

„Už jsou zpátky?" uslyšeli hluboký, dutý hlas, ze kterého chlapci číslo 412 vstávaly vlasy na hlavě.

Námořník se uklonil a vyhnul se černokněžníkovu utkvělému pohledu.

„Ten chlapec se vrátil, můj pane. A váš služebník."

„To je všechno?"

„Ano, pane. Ale…"

„Ale co?"

„Ten kluk říká, že zajal princeznu, pane."

„Královničku. Tak? Jaké štěstí nás potkalo. Přived mi je. Okamžitě!"

„Ano, můj pane." Námořník se hluboce uklonil. „A – přiveď i tu zajatkyni. Jistě ji bude zajímat, jak se daří její bývalé svěřenkyni."

„Komu prosím?"

„Královničce, ty tupoune. Přiveď je všechny. A hni sebou!"

Námořník zmizel v padacích dvířkách a Jenna s chlapcem za chvilku ucítili pod nohama pohyb. Kdesi v útrobách lodi se něco dělo. Námořníci vyskakovali ze sítí, odkládali nedokončené řezby a

lodě v lahvích, kterými si krátili volné chvíle, a spěchali na palubu, aby vyhověli DomDanielově žádosti.

DomDaniel povstal z trůnu, trochu ztuhlý po spánku ve studeném mrholivém dešti, a jak vstal, voda z dolíčku nahoře na klobouku mu vchrstla do očí, až polekaně zamrkal víčky. Podrážděně kopancem vzbudil spícího magoga. Tvor se pomalu vyvlekl zpod trůnu a následoval DomDaniela na palubu, kde se černokněžník postavil, založil ruce a s žádostivým výrazem čekal na ty, které si nechal povolat.

Brzy se zdola ozvaly kročeje a po chvilce se objevil tucet lodních pomocníků, kteří se rozestoupili kolem DomDaniela jako stráž. Za nimi se z podpalubí váhavě vynořila postava učedníka. Chlapec byl bledý a Jenna viděla, že se mu třesou ruce. DomDaniel mu sotva věnoval pohled. Jeho oči se stále upíraly na otevřený poklop v očekávání, že se objeví jeho kořist, princezna.

Ale nikdo nepřicházel.

Čas jako by se zpomalil. Námořníci se ošívali, neboť si nebyli jisti, na co vlastně čekají, a učedníkovi začalo cukat víčko. Chvilkami vzhlédl ke svému mistrovi a hned uhnul očima, jako by se bál, že DomDaniel zachytí jeho pohled. Po chvíli, která se zdála věčností, se DomDaniel otázal: „Tak kde je, chlapče?“

„K-kdo, pane?“ zakoktal učeň, ačkoliv moc dobře věděl, koho černokněžník myslí. „Královnička, ty tupoune. Koho jsi myslel? Svou natvrdlou máti?“

„N-ne, pane.“

Zezdola byly slyšet další kroky. „Á,“ zabručel DomDaniel. „Konečně.“

Ale v otvoru palubních dvířek se objevila Marcia za doprovodu magoga, který ji dlouhou žlutou prackou pevně držel za ruku. Marcia se ho snažila setřást, ale ta věc se jí držela jako přilepená a potřísnila ji cákanci žlutého slizu. Marcia na magoga pohlédla s odporem a týž výraz si ponechala ve tváři, když se střetla s DomDanielovým vítězoslavným pohledem. Dokonce i po měsíci stráveném v hladomorně, teď, když z ní šerostíny vysály veškerý magyk, působila Marcia impozantně. Černé vlasy měla divoce rozevláté, ale solí nasáklé roucho si stále drželo svůj důstojný vzhled a rudé hadí

střevíce byly jako vždy bez poskvrnky. Jenna by řekla, že DomDaniel byl Marcií vyveden z míry.

„A, madam Overstrandová. To je od vás laskavé, že jste nás poctila návštěvou," ucedil posměšně.

Marcia na to nic neřekla.

„Takže, vážená paní Overstrandová, tohle je důvod, proč vás tu držím. Chtěl jsem, abyste byla svědkem tohoto malého… finále. Máme pro vás zajímavé novinky, vid, Septimusi?" Učeň nejisté přikývl.

„Můj věrný učeň totiž navštívil vaše přátele. V roztomilé chaloupce tam kdesi v dáli." DomDaniel mávl rukou plnou prstenů k Sivým bažinám.

Něco v Marciině výrazu se změnilo.

„Oho, vidím, že víte, o kom mluvím, madam Overstrandová. Však jsem si to myslel. A tady můj učeň mi právě sdělil, že jeho mise byla úspěšná."

Učeň se pokusil něco říci, ale jeho pán ho umlčel mávnutím ruky.

„Ovšem zatím jsem neslyšel všechny podrobnosti. Jsem si jist, že vy budete chtít být první, kdo se tu báječnou zprávu dozví. Takže teď to Septimus povypráví nám všem. Viď, hochu?"

Učeň zdráhavě povstal. Vypadal hodně nervózně. Pisklavým hláskem začal: „Já… ehm…"

„Jen mluv, chlapče. A nahlas, nikdo tě neslyší!"

„Já… ehm, já jsem našel princeznu. Královničku."

Mezi posluchači to zašumělo. Jenna měla dojem, že tato novina mezi shromážděnými námořníky nevzbudila velké nadšení, a vzpomněla si, jak teta Zelda říkala, že DomDaniel nikdy nebude mít námořníky úplně na své straně.

„Pokračuj, chlapče," pobídl ho netrpělivě DomDaniel.

„Já – Lovec a já jsme přepadli domek a, ech, zajali tu bílou čarodějnici Zeldu Zanubu Heapovou a toho čarodějnického kluka Cvočka Benjamina Heapa, a taky toho zběha z Mladé armády, nahraditelného číslo 412. A já jsem zatkl princeznu – královničku."

Učeň se odmlčel. V očích se mu objevilo zděšení. Co má říct? Jak má vysvětlit, že princezna tu není a Lovec zmizel?

„Takže ty jsi ji zajal?" zeptal se DomDaniel podezíravě.

„Ano, pane. Já. Ale…“

„Ale co?“

„Ale… Víte, pane, když Lovce přemohla ta bílá čarodějka a udělala z něj klauna –“

„Klauna? Děláš si ze mě legraci? To bych ti opravdu neradil!“

„Ne, pane. Vůbec si z vás nedělám legraci, pane.“ Učeň si ještě nikdy v životě nepřipadal vážněji. „Když Lovec odešel, pane, podařilo se mi zajmout královničku samotnému, a už jsem ji málem odvedl, když –“

„Málem?“

„Ano, pane. Málem se mi to povedlo. Jenže se na mě vrhl ten, ten bláznivý čarodějnický kluk, ten, co mu říkají Cvoček. On je totiž velice nebezpečný, pane. A královnička utekla.“

„Utekla?!“ zařval DomDaniel a hrozivě se vztyčil nad třesoucím se učněm. „Ty ses vrátil bez ní a nazýváš svůj úkol úspěchem? To je tedy úspěch. Napřed mi řekneš, že z Lovce je kašpar, pak že ti všechno překazila nějaká zatracená ježibaba a ti malí spratkové. A teď mi tu vyprávíš, že královnička utekla. Jediný smysl tvého poslání, to jediné, co bylo důležité, bylo zajmout tu samozvanou královskou holku. Tak kterou část tedy nazýváš úspěchem?“

„No, víme aspoň, kde teď je,“ zamumlal učeň.

„Víme, kde byla předtím, hochu. Proto jsem vás tam mohl poslat.“

DomDaniel zvedl oči k nebesům. Co s tím zabedněným učedníkem je? Jako sedmý syn sedmého syna přece musí alespoň trochu vládnout magykem! Copak si nedokáže poradit s tou bandou čarodějů, kteří v té pustině ani nemají kam utéct? V DomDanielovi se zvedala vlna hněvu.

„Proč?“ zaskučel. „Proč mám kolem sebe jenom samé hlupáky?“ Prskaje vztekem zahlédl Marciin výraz pohrdání smíšený s úlevou, když uslyšela tu novinu.

„Odveďte tu zajatkyni!“ křikl. „Zamkněte ji a klíč zahoďte. Skončil jsem s ní.“

„Ještě ne,“ opáčila Marcia klidně a obrátila se ostentativně k DomDanielovi zády.

Vtom Jenna s leknutím spatřila, jak chlapec číslo 412 vykročil z úkrytu za sudem a tiše se šine k Marcii. Opatrně proklouzl mezi magogem a lodním pomocníkem, který strkal Marciu hrubě směrem k padacím dvířkům. Pohrdavý výraz v Marciiných očích se změnil v úžas a vzápětí v líčený nezájem, a podle toho chlapec číslo 412 poznal, že ho uviděla. Rychle si stáhl dračí prsten z prstu a vtiskl ho Marcii do dlaně. Jejich oči se střetly a ona, aniž by to stráž viděla, si strčila prsten do kapsy u šatů. Chlapec číslo 412 déle neotálel a obrátil se k odchodu, ale jak spěchal zpátky k Jenně, uhodil se kolenem o palubní zábradlí.

„Stát!“ křikl strážce. „Kdo je tu?“

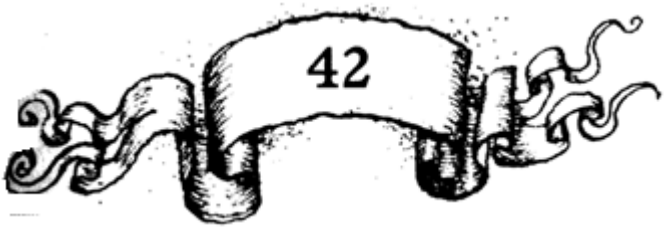
Všichni na palubě strnuli. Až na chlapce 412, který vystartoval z místa a popadl Jennu. Byl čas na ústup.

„Narušitelé!“ zařval DomDaniel. „Vidím stíny. Chyťte je!“

Posádka Odvety se bezradně rozhlížela kolem. Nic neviděli. Copak se jejich pán úplně pomátl? To se ostatně dalo čekat.

V tom zmatku Jenna a chlapec číslo 412 zamířili zpátky k provazovému žebříku a do kánoe sešplhali rychleji, než by si kdy byli pomysleli. Cvoček je viděl – právě včas, neboť neviděné už začalo vyprchávat.

Nahoře na palubě se rozpoutala vřava. Celá posádka se zapálenými pochodněmi prozkoumávala všechny možné úkryty. Někdo odřízl provazový žebřík, a když Muriel 2 a Lovcova kánoe ujížděly do mlhy, spadl žebřík se šplouchnutím do vody a potopil se do temných vod stoupajícího přílivu.

BOUŘE

„Chyťte je! Musíte je chytit!“ nesl se mlhou vzteklý DomDanielův řev.

Jenna a chlapec číslo 412 pádlovali s Muriel 2, seč jim síly stačily, směrem k Deppenskému kanálu a Cvoček, který se nehodlal rozloučit s Lovcovou kánoí, je následoval.

Jejich pozornost upoutal další DomDanielův výkřik: „Vyšlete plavce. Okamžitě!“

Vřava na Odvetě na chvilku utichla. Na palubě byli nalezeni jen dva námořníci, kteří uměli plavat. Pak se ozvalo dvakrát zašplouchnutí, jak byli hozeni přes palubu, aby pronásledovali uprchlíky.

Osádka člunů si nevšímala prskání a funění námořníků ve vodě a usilovně pádlovala směrem k Sivým bažinám. Plavci zůstali daleko za nimi – po skoku do té hloubky málem ztratili vědomí a plavali v šoku stále dokolečka. Teprve teď pochopili moudrost rčení starých mořských vlků: je to smůla, když námořník umí plavat.

Na palubě Odvety se DomDaniel vrátil na svůj trůn. Lodní pomocníci, když svrhli do vln své dva druhy, se raději vytratili, a DomDaniel měl teď palubu pro sebe. V mrazivém chladu seděl na trůně, obklopen temným magykem, a skřehotavým hlasem odříkával dlouhé a složité obrácené zaklínadlo.

DomDaniel přivolával příliv.

A moře ho poslechlo. Voda se vzedmula a s burácením se přihnala k přístavu a dál řekou do vnitrozemí, a přílivový proud,

jemuž se nebylo možné ubránit, s sebou vlekl delfíny a medúzy, želvy a tuleně a vše, co v moři bylo. Hladina se zvedala. Voda stoupala výš a výš a kánoe po vzedmuté řece postupovaly vpřed jen s největším vypětím sil. Když čluny dosáhly ústí Deppenského kanálu, staly se takřka neovladatelnými, neboť přílivová vlna už dospěla až sem.

„Je to moc divoké," zakřičela Jenna přes hluk vody a v dalším víru zápasila s pádlem, aby udržela Muriel 2 na rozběsněné hladině. Záplavová vlna nesla kánoe s sebou dál šílenou rychlostí. Vlny pohazovaly čluny jako sirkami a Cvoček si všiml, že voda už se přelévá přes břehy kanálu. Něco takového ještě nikdy předtím neviděl.

„Něco zlého se děje!" zakřičel zpátky na Jennu. „Tohle jsem ještě nikdy neviděl!"

„To on!" zavolal kluk číslo 412 a mávl pádlem směrem k DomDanielovi. Okamžitě toho zalitoval, neboť Muriel 2 se nebezpečně naklonila na bok. „Poslouchejte!"

Odveta začala stoupat na vlnách a napínat kotevní řetěz a DomDaniel změnil své příkazy. Teď mocně křičel do řevu přílivu: „Duj, duj, duj!" ječel. „Duj, duj, duj!"

Vítr nabral síly a učinil, co mu bylo přikázáno. Udeřil rychle – s divokým kvílením rozvlnil hladinu a házel se čluny ze strany na stranu. Jak se hnal nad vodami Deppenského kanálu, rozfoukal mlhu, takže Jenna, Cvoček a chlapec číslo 412 teď viděli Odvetu jasně a zřetelně.

A Odveta viděla je.

DomDaniel na přídi Odvety vytáhl dalekohled a díval se, dokud nespatřil, co hledal. Kánoe.

A když si dobře prohlédl její osádku, jeho nejhorší obavy se naplnily. V tom podivném zeleném člunu rozeznal docela určitě holku s dlouhými tmavými vlasy a zlatou obroučkou ve vlasech. Královničku. A královnička také byla předtím na palubě jeho lodi. Frnkla mu přímo pod nosem, a on ji nechal utéct.

DomDaniel podivně ztichl, jak nabíral síly. Sešle na ně tu nejsilnější bouři, jakou kdy dokázal rozpoutat.

Dílem temného magyku se skučení větru změnilo v ohlušující řev. Odkudsi se přihnala černá bouřková mračna a nakupila se nad pustinami Sivých bažin. Odpolední světlo zesláblo a přes kánoe se převalovaly černé ledové vlny.

„Loď je plná vody. Už jsem celá promočená!“ křikla Jenna, zatímco se ze všech sil snažila udržet Muriel 2 pod kontrolou. Chlapec číslo 412 horečně vyléval vodu. I Cvoček měl problémy s Lovcovou lodicí – právě se přes něj přehnala vlna a člun se ocitl pod vodou. Ještě jedna taková vlna, pomyslel si Cvoček, a skončí na dně Deppenského kanálu.

A pak už tu žádný Deppenský kanál nebyl.

Břehy Deppenského kanálu naráz zmizely ve zběsilém přívalu vody. Mohutná přílivová vlna se hnala stále hlouběji do Sivých bažin a brala s sebou všechno: delfíny, želvy, medúzy, tuleně, plavce… a dva čluny.

Rychlost, s jakou se Cvoček pohyboval, byla větší, než se mu kdy snilo. Bylo to děsivé a zároveň vzrušující. Ale Lovcova kánoe se přenášela přes vrcholky vln lehce a snadno, jako by čekala právě na tuto chvíli.

Pro Jennu a chlapce číslo 412 to nebylo takové dobrodružství. Muriel 2 měla už svá nejlepší léta za sebou a tento způsob plavby byl nad její možnosti. Museli se snažit ze všech sil, aby se člun nepřevrátil ve vlnách, které se s burácením valily bažinami.

Když se voda vylila do ploché krajiny, vlna poněkud ztratila na síle a Jenna a chlapec číslo 412 konečně mohli Muriel 2 lépe ovládat. Cvoček zamířil s Lovcovou kánoí k nim a obratně manévroval v rozbouřených vlnách.

„Tohle je nejlepší, co jsem kdy zažil!“ zakřičel do hukotu vody.

„Jsi blázen!“ křikla Jenna, zatímco ještě bojovala s pádlem. Bála se, aby se Muriel 2 nepřevrhla.

Voda, kterou přílivová vlna přinesla, naplnila kanály, močály, bahniska i mokřiny čistou a studenou slanou vodou, a kam oko dohlédlo, všude bylo jen moře a moře. Zanedlouho se příliv úplně zastavil a Jenna, Cvoček a chlapec 412 byli unášeni po nesmírné mořské hladině, která se táhla do nedohledna na všechny strany a jen tu a tam z ní vyčníval malý ostrůvek.

Jak tak pluli směrem, který považovali za správný, začala se snášet hrozivá tma – to se nad nimi sbírala bouřková mračna. Teplota prudce klesla a vzduch byl nabitý elektřinou. Brzy se ozvalo varovné zahřmění a spustil se těžký liják. Jenna pohlédla přes studenou šedou masu vody před sebe a přemýšlela, jak asi najdou cestu domů.

Vtom chlapec číslo 412 zahlédl na jednom z nejvzdálenějších ostrovů v dálce blikat světélko. To teta Zelda rozžala hromničky a dala je do oken.

Kánoe zvýšily rychlost a zamířily domů. Za burácení hromu oblohu proťaly první blesky.

Dveře Zeldina domku zely dokořán. Už je čekala.

Uvázali loďky ke škrabáku na boty před vchodovými dveřmi a vstoupili do podivně ztichlé světnice. Teta Zelda byla v kuchyni u Bobrspáta.

„Jsme zpátky!“ křikla Jenna. Teta Zelda vyšla z kuchyně a potichu za sebou zavřela dveře. „Našli jste ho?“ zeptala se. „Koho?“ řekla Jenna. „Toho učedníka. Septimuse.“

„Jo, toho.“ Od rána se toho přihodilo tolik, že Jenna úplně zapomněla, kvůli čemu vlastně odešli.

„Můj bože, vrátili jste se právě včas. Už je skoro tma,“ řekla teta Zelda a šla chvatně zavřít dveře.

„Ano, to je –“

„Jejkote mankote!“ zaječela teta Zelda, když došla ke dveřím a spatřila vodu olizující práh. Pak si všimla kánoí pohupujících se přímo u dveří.

„Vždyť venku je potopa! Co moje zvířátka? Vždyť se utopí!“

„Těm se nic nestalo,“ ujišťovala ji Jenna. „Slepice jsou v plovoucím kurníku – spočítali jsme je. A koza si vylezla na střechu.“

„Na, střechu?“

„Ano, právě se pásla na slaměných došcích.“

„Ó! Ó, výborně.“

„Kachnám se nic nestalo a králíci… no, myslím, že jsem je viděl plavat kolem.“

„Plavat kolem?“ vykřikla teta Zelda. „Králíci neumějí plavat.“

„Tihle králíci plavali. Pár jsem jich viděl, plavali na znak. Jako by se opalovali,“ řekl Cvoček.

„Opalovali?“ zapištěla teta Zelda. „V noci?“

„Tetičko Zeldo,“ řekla Jenna pevně, „teď se o králíky nestarej. Jde sem velká bouřka.“

Teta Zelda přestala povykovat a pozorně si prohlédla tři promočené děti.

„Promiňte,“ řekla. „Na co já to myslím? Pojďte a usušte se u ohně.“

Zatímco Jenna, Cvoček a chlapec číslo 412 stáli u ohně, až z nich stoupala pára, teta Zelda nahlédla opět ven do noci. Pak tiše zavřela dveře od chalupy.

„Venku je temnota,“ zašeptala. „Mohla jsem si toho už všimnout, ale Bobrspátovi bylo špatně, moc špatně… a když si pomyslím, že jste byli tam venku… a sami…“Teta Zelda se otřásla.

Jenna začala vykládat: „To DomDaniel,“ řekla. „Tetičko, on ti je tak –“

„Co?“

„Tak strašný,“ řekla Jenna. „Viděli jsme ho. Na jeho lodi.“

„Cože jste?“ otevřela teta Zelda pusu, nevěříc vlastním uším. „Vy jste viděli DomDaniela? Na Odvetě? Kde?“

„Kousek od Deppenského kanálu. Vylezli jsme nahoru na palubu a –“

„Vylezli? Jak?“

„Po žebříku. A když jsme vlezli na tu loď –“

„Vy – vy jste byli na Odvetě?“ Zelda nemohla uvěřit tomu, co slyšela. Jenna si všimla, že teta náhle velice zbledla a ruce se jí trochu třásly.

„Je to šeredná loď,“ řekl Cvoček. „Hrozně smrdí. A je to tam divný.“

„Ty jsi tam byl také?“

„Ne,“ řekl Cvoček, ale přál si, aby tam býval byl. „Taky bych šel, ale moje kouzlo neviditelnosti nebylo dost dobré, tak jsem radši zůstal u člunů.“

Tetě Zeldě trvalo pár chvil, než to strávila. Podívala se na chlapce číslo 412.

„Takže vy jste byli s Jennou na temné lodi… přímo uprostřed temného magyku. Proč?“

„No, když my jsme potkali Altera –“ pokoušela se to Jenna vysvětlit.

„Altera?“

„A on nám řekl, že Marcia –“

„Marcia? Co s tím má co dělat Marcia?“

„DomDaniel ji zajal,“ řekl kluk číslo 412. „Alter říkal, že je možná na lodi. A taky tam byla. Viděli jsme ji.“

„Ach bože. Tím je to ještě horší.“ Teta Zelda se zhroutila do svého křesla u krbu. „Ten všetečný starý duch by měl mít rozum,“ rozhorlila se. „Poslat tři děti na temnou loď. Co si vůbec myslí?“

„On nás tam neposlal, fakt ne,“ vyhrkl chlapec číslo 412. „Říkal, že tam nemáme chodit, ale my jsme museli zkusit Marciu zachránit. Ale stejně to nešlo…“

„Marcia v zajetí,“ hlesla teta Zelda. „To je zlé.“ Prohrábla pohrabáčem uhlíky a v ohništi vyšlehlo několik plamínků.

Přímo nad chalupou dlouze zaburácel ohlušující hrom, až se dům otřásl v základech. Divoký poryv větru si našel cestu okny a sfoukl hromničky, takže světnici ozařovaly jen skomírající plameny v krbu. V tom okamžiku se spustil prudký liják a do oken začaly bušit kroupy, které padaly i komínem do krbu. Oheň zasyčel a zhasl.

Světnice se ponořila do tmy.

„Lucerny!“ vstala teta Zelda a klopýtala tmou k polici s lucernami. Max zavyl a Berta schovala hlavu pod křídlo. „Safra, kde je ten klíč?“ bručela teta Zelda a hrabala se v kapsách. „Safra, safra, safra.“

Prásk!

Kolem oken projel blesk, až se venku všechno rozzářilo bílým světlem, a zajel do vody jen kousíček od domu. „Těsně vedle,“ poznamenala teta Zelda chmurně, „jen tak tak.“ Max zakňučel a zalezl pod koberec.

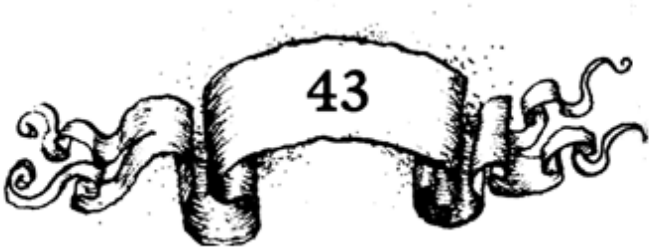
Cvoček se díval z okna. V kratičkém záblesku předtím něco viděl, něco, co už znovu vidět nechtěl.

„Blíží se sem,“ řekl tiše. „Viděl jsem loď. Je ještě daleko. Ale pluje sem.“

Všichni se vrhli k oknu. Napřed viděli jen tmavou clonu blížící se bouře, ale když se dívali déle, zablesklo se pod mraky a před jejich zraky se objevilo to, co předtím zahlédl Cvoček.

V záři blesku spatřili siluetu ohromného temného korábu. Byl sice ještě daleko, ale oni dobře viděli, jak si s plachtami vzdutými v kvílejícím větru razí cestu vlnami přímo k domu.

Odveta se blížila.

DRAČÍ LOĎ

Teta Zelda propadla panice.

„Kde je ten klíč? Nemůžu najít klíč! Ach, tady je.“ Třesoucíma se rukama vytáhla klíč z jedné ze svých našitých kapes a odemkla dvířka skříňky s lucernami. Jednu lucernu vytáhla a podala ji chlapci 412.

„Víš, kam jít, ne?“ zeptala se. „Padacími dvířky ve skříni s lektvary.“

Chlapec číslo 412 přikývl.

„Jděte do podzemní chodby. Tam budete v bezpečí. Nikdo vás nenajde. Já nechám poklop zmizet.“

„Copak ty nepůjdeš s námi?“ zeptala se Jenna Zeldy.

„Ne,“ řekla tiše. „Bobrspátovi je moc zle. Bojím se, že by nevydržel, kdyby se s ním hýbalo. O mě se nebojte. Mě oni nechtějí. Jo, a ty si vezmi tohle, Jenno. Bude lepší, když ho budeš mít u sebe.“ Teta Zelda zalovila zase v jiné kapse a podala Jenně brouka srolovaného do kuličky. Jenna si strčila brouka do kapsy ovčího kabátku.

„Tak, a teď běžte.“

Chlapec číslo 412 zaváhal a oblohu zatím proťal další blesk. „Běžte!“ zavřeštěla teta Zelda a mávala rukama jako šílený větrný mlýn. „Běžte!“

Chlapec číslo 412 otevřel padací dvířka v kredenci s lektvary a rozechvělou rukou zvedl lucernu do výše. Jenna zatím sešplhala dolů po žebříčku. Cvoček otálel a ohlížel se po Maxovi. Věděl, jak jeho vlkodav nesnáší bouřku, a chtěl ho vzít s sebou.

„Maxi," zavolal. „Maxíčku!" Odpovědí mu bylo zavytí zpod koberce.

Chlapec číslo 412 už byl v polovině žebříku.

„Dělej," křikl na Cvočka. Cvoček měl co dělat, aby vyvlekl vzpouzejícího se vlkodava zpod koberce u krbu, z útočiště, které Max v tuto chvíli pokládal za nejbezpečnější místo na zemi. „Pospěš si," volal netrpělivě kluk číslo 412 s hlavou vystrčenou z otvoru v podlaze. Nechápal, co na té hromadě smradlavých chlupů Cvoček vidí.

Cvoček chytil Maxe za flekatý šátek, který měl vlkodav uvázaný kolem krku, vyvlekl vyděšeného psa zpod koberce a táhl ho po podlaze. Maxovy drápy s příšerným skřípěním ujížděly po kamenné podlaze, a když ho Cvoček postrčil do tmavého prostoru kredence, pes žalostně zavyl. Co provedl zlého, že ho tak trestají?

Jako chlupatá slintající koule se Max zřítil padacími dvířky a přistál na chlapci 412. Přitom mu vykopl z ruky lucernu a oba se skutáleli na jednu hromadu.

„Koukej, cos udělal," plísnil hoch psa, zatímco Cvoček slézal po žebříku k nim dolů.

„Co jako?" ptal se Cvoček. „Co jsem udělal?"

„Ne ty. On. Ztratil mi lucernu."

„Ále, tu najdem. Žádný strach. Teď jsme v bezpečí." Cvoček si přitáhl Maxe k nohám. Vlkodav se celý třásl, drápy zarýval do písečného povrchu, až bylo slyšet, jak ryje do skály pod ním, a vlekl Cvočka za sebou. Oba napůl běželi, napůl se vezli svažitou chodbou, až skončili na nepravidelném kopečku pod nějakými schody.

„Oho!" zvolal Cvoček. „Našel jsem myslím lucernu."

„Skvělé," zabručel nevrle chlapec 412. Zvedl lucernu, která se opět rozsvítila a ozářila hladké mramorové zdi podzemní chodby.

„Tady jsou zase ty obrázky," řekla Jenna. „Že jsou úžasné?"

„Jak to, že jste tu byli beze mě?“ řekl vyčítavě Cvoček. „Mě se nikdo neptá, jestli bych si taky nechtěl prohlédnout obrázky. Hele, tady na tom je loď.“

„My víme,“ odsekl chlapec 412. Postavil lucernu a sedl si na zem. Cítil se unavený a přál si, aby byl Cvoček zticha. Ale Cvoček byl z podzemní chodby celý vyjevený.

„Je to tu fantastický,“ řekl a prohlížel si hieroglyfy, které se táhly po stěně, až kam v blikotavém světle lucerny dohlédl.

„To víš, že jo,“ řekla Jenna. „Podívej, tenhle se mi fakt líbí. To kolo s drakem.“ Obtáhla prstem modrý a zlatý obrázek na mramorové stěně. Najednou cítila, jak se země zatřásla. Chlapec číslo 412 vyskočil.

„Co to je?“ lekl se.

Pod nohama jim projelo táhlé dunění a rozptýlilo se do vzduchu.

„Hýbe se to,“ zalapala po dechu Jenna. „Ta chodba se pohybuje.“

Vtom se jedna boční stěna chodby rozestoupila, těžkopádně se odsunula dozadu a před nimi se otevřel nějaký prostor. Chlapec 412 zvedl lucernu. Zazářila jasným bílým světlem a oni ke svému úžasu spatřili ohromný podzemní antický chrám. Pod nohama měli nádhernou mozaikovou podlahu a před sebou uviděli mohutné mramorové sloupy. Ale to nebylo všechno.

„Jú.“

„Páni.“

„Ty jo.“ Cvoček užasle hvízdl. Max se posadil na zadní a vydechoval do mrazivého vzduchu uctivé obláčky psího dechu.

Uprostřed chrámu na mozaikové podlaze spočívala ta nejnádhernější loď, jakou kdy viděli.

Zlatá dračí loď čaroděje Hotep-Raa.

Z přídě se na půvabně klenuté labutí šíji zvedala velikánská zlatozelená dračí hlava. Tělo draka tvořily široké lodní boky ze zlatě zářícího leštěného dřeva, a po obou stranách byla složena mohutná dračí křídla; jak na zelené šupiny dopadalo světlo lucerny, hrály měňavým zeleným světlem. Záď dračí lodi se zužovala do zeleného ocasu, který se jako mohutný oblouk zvedal až k samému stropu chrámu a jeho zlatá špička se skoro ztrácela v šeru.

„Jak se to sem dostalo?“ vydechl Cvoček.

„Ztroskotala,“ řekl chlapec číslo 412.

Jenna a Cvoček se na něj překvapené podívali. „Jak to víš?“ zeptali se současně.

„Četl jsem o tom ve Stovce podivuhodných příběhů pro znuděné chlapce. Teta Zelda mi to půjčila. Ale myslel jsem, že je to jen pohádka. Nenapadlo mě, že dračí loď je skutečná. Ani že je tady.“

„Tak co to tedy je?“ zeptala se Jenna. Byla lodí naprosto uchvácena a zase měla ten zvláštní pocit, že tohle už někde viděla.

„Je to dračí loď patřící Hotep-Raovi. Hotep-Ra byl podle legendy čaroděj, který vybudoval Věž čarodějů.“

„Ano, to byl on,“ přisvědčila Jenna. „Marcia mi o něm vyprávěla.“

„Jo, právě ten. O Hotep-Raovi se vypráví, to byl mocný čaroděj z Dálného kraje a že měl draka. Ale něco se stalo a on musel rychle uprchnout ze země. A tak se drak nabídl, že se promění v loď, a odnesl ho bezpečně do nové země.“

„Takže ta loď je – nebo byla – skutečný drak?“ řekla Jenna šeptem, pro případ, že by ji loď mohla slyšet.

„Já myslím, že jo,“ přitakal chlapec číslo 412.

„Napůl loď, napůl drak,“ zamumlal Cvoček. „To je tak zvláštní… Ale proč je tady?“

„Loď kdysi narazila na útesy blízko přístavního majáku a ztroskotala,“ pokračoval chlapec číslo 412. „Hotep-Ra ji odvlekl bažinami až sem a tady ji nechal vytáhnout z vody a uložit v antickém chrámu, který objevil na posvátném ostrově. Začal ji opravovat, ale v přístavu nemohl najít řemeslníky, kteří by uměli loď spravit. Tenkrát to bylo hodně drsné místo.“

„A pořád je,“ ušklíbl se Cvoček, „a ani dneska tam neumějí pořádně stavět lodě. Když chceš sehnat pořádného lodaře, musíš po řece k hradu. To ví každý.“

„To také řekli Hotep-Raovi,“ pokračoval chlapec číslo 412. „Ale když se objevil na hradě v tom svém divném hávu a tvrdil o sobě, že je čaroděj, všichni se mu smáli a těm jeho historkám o zázračné dračí lodi nikdo nevěřil. Ale jednou se stalo, že královská dcera onemocněla a Hotep-Ra jí zachránil život. Královna mu tu službu pak oplatila a pomohla mu postavit Věž čarodějů. Pak, jednou v létě,

vzal Hotep-Ra královnu i s princeznou do Sivých bažin a ukázal jim dračí loď. A ony se do ní úplně zamilovaly. Od té chvíle měl Hotep-Ra lodařů, kolik chtěl, protože královna měla tu loď nesmírně ráda a čaroděje také. Každé léto pak s dcerou přijížděla na ostrov, aby se podívaly, jak práce pokračují. V příběhu se vypráví, že královna tak činí dodnes. Tedy, ehm… teď už ne, samozřejmě."

Rozhostilo se ticho.

„Promiň. Já nechtěl…"zamumlal chlapec číslo 412.

„To nevadí," řekla Jenna až příliš rychle.

Cvoček obcházel loď a zkušeně přejel dlaní po zlatistě zářícím trupu.

„Opravená je opravdu moc dobře," poznamenal. „Ten, kdo na ní pracoval, dobře věděl, co dělá. To je škoda, že s ní od té doby nikdo nevyplul. Je nádherná."

Začal stoupat po starém dřevěném žebříku, který byl opřen o trup.

„No tak, nestůjte tam, vy dva. Pojďte se taky podívat!"

Uvnitř lodi to vypadalo úplně jinak, než jak to znali u jiných lodí. Vnitřní stěny měly lazurově modrou barvu a byly popsány zlatými hieroglyfy.

„Úplně jako ta stará truhlice, co měla Marcia ve své komnatě ve Věži čarodějů," poznamenal chlapec číslo 412, když kráčel po palubě a prsty přejížděl po dřevěném leštěném povrchu. „Ta má na sobě taky takové písmo."

„Neříkej," prohodila Jenna pochybovačně. Pokud si pamatovala, kluk číslo 412 měl celou dobu, kdy byl ve Věži čarodějů, zavřené oči.

„Viděl jsem to, když přišla zabíječka. Pořád to v duchu vidím," řekl hoch. Díky své fotografické paměti si dokázal leccos vybavit do nejmenších podrobností. I to, na co by rád zapomněl.

Procházeli se po palubě dračí lodi kolem velkých klubek stočených zelených lan, s úžasem zjišťovali, že nejen kování, ale dokonce i kladky a upínačky byly ze zlata a řetězy a úvazníky z ryzího stříbra, a všude po stěnách míjeli nekonečné řady hieroglyfů. Prošli kolem malé kabiny, na jejíchž tmavě modrých dveřích byl namalován dračí oválný symbol, právě takový, jaký prve viděli u vstupu do podzemního chrámu. Nikdo však neměl odvahu dveře

kabiny otevřít a nahlédnout do útrob lodi. Po špičkách přešli kolem a nakonec dorazili až na záď.

K ocasu draka.

Mohutný ocas se klenul vysoko nad nimi a ztrácel se nahoře v šeru, a oni si najednou připadali maličcí a trochu zranitelní. Dračí lodi by stačilo jen švihnout ocasem a bylo by po nich, pomyslel si s rozechvěním chlapec číslo 412.

Max byl teď velmi zakřiknutý a se staženým ohonem poslušně kráčel za Cvočkem. Pořád ještě dumal nad tím, co vlastně provedl. To, že se ocitl na dračí lodi, mu nijak náladu nezvedlo.

Cvoček teď stál na zádi a zrakem odborníka si prohlížel kormidlo. S tím, co viděl, byl navýsost spokojen. Kormidelní kolo z mahagonového dřeva mělo tak dokonalý tvar, že mu padlo do ruky jako ulité.

Cvoček se rozhodl ukázat chlapci 412, jak se kormidluje.

„Dívej, takhle to vezmeš," a uchopil hlavní rukojeť kormidla, „a otočíš tím vpravo, když chceš, aby loď zahnula vlevo, a vlevo, když chceš, aby plula vpravo. Je do docela snadné."

„Mně to moc snadné nepřipadá," řekl chlapec 412 pochybovačně. „Zdá se mi to úplně zmatené."

„Podívej, takhle." Cvoček otočil kormidelním kolem vpravo. Lehce se otočilo a zároveň s tím se mohutné kormidlo dole na zádi pohnulo opačným směrem.

Chlapec číslo 412 se nahnul přes bok lodi.

„A jó, tak takhle to funguje," řekl. „Teď už to vidím."

„Zkus si to," řekl Cvoček. „Líp to pochopíš, když si to sám osaháš." Chlapec číslo 412 se postavil vedle Cvočka a chopil se kormidelního kola, jak mu Cvoček ukázal.

Dračí ocas sebou cukl.

Chlapec číslo 412 se lekl. „Co to bylo?"

„Nic," řekl Cvoček, zaujat vysvětlováním. „Hele, jen se do toho musíš opřít, takhle…"

Zatímco Cvoček dělal to, co měl nejradši, totiž vykládal někomu, jak fungují lodě, Jenna se vydala na příď, aby si prohlédla krásnou dračí hlavu. Chvilku se na ni dívala a rozjímala nad tím, proč má asi zavřené oči. To já, kdybych měla tak nádhernou loď, říkala si, dala

bych drakovi do očí dva velikánské smaragdy. Nic lepšího si takový drak nezaslouží. A pak v náhlém popudu objala drakův zelený krk a položila si na něj hlavu. Krk byl hladký a překvapivě teplý.

Při Jennině doteku drakem projel záchvěv poznání. Dračí loď zaplavily dávné vzpomínky…

Ty dlouhé dny, kdy se vzpamatovával po strašném neštěstí Letní slunovrat – Hotep-Ra přivádí na návštěvu krásnou mladičkou královnu. Dny se mění v měsíce a potom v dlouhé roky, a celou tu dobu dračí loď spočívá na podlaze chrámu a pomalu, ach tak pomalu ji opravují Hotep-Raovi loďaři. A každého léta, na den slunovratu, přichází na návštěvu královna, teď už doprovázena malou princeznou. Léta plynou a dělníci stále nejsou s opravami hotovi. Nekonečné měsíce v osamění. Řemeslníci už loď opustili a nechali ji samotnou. Hotep-Ra stárne a sil mu ubývá, a když je loď konečně obnovena do své původní nádhery, Hotep-Ra už je příliš nemocný, než aby za ní přišel. Přikazuje, aby chrám zasypali hlínou. Uvnitř velkého pahorku bude loď v bezpečí čekat, dokud ji opět nebude někdo potřebovat. A tak dračí loď zůstává ukryta ve tmě…

Ale královna nezapomíná na to, co jí Hotep-Ra pověděl – každý rok v den letního slunovratu musí loď navštívit. Dá rozkaz postavit domek, a v něm při každé návštěvě přebývá se svými dvorními dámami. Každého léta, když nastane slunovrat, rozsvěcuje svítilnu a schází dolů do podzemí za lodí, kterou si tak zamilovala. A jak léta plynou, střídají se na trůně další a další královny, ale žádná nezapomíná na letní slunovrat a dračí loď přichází navštívit. Jak šel čas, královny už zapomněly, z jakého důvodu sem vlastně chodí – přicházejí proto, že to tak dělala jejich matka a babička. A také proto, že každá další královna si loď zamiluje. I drak si zamiluje každou novou královnu – přestože je každá svým způsobem jiná, všechny mají v sobě jedinečné a jemné kouzlo, stejně jako tato.

A tak staletí míjejí. Letní návštěvy královen se stávají tajnou tradicí, o níž ví jen bílá čarodějnice z domku strážce bažin. Jen ona zná tajemství o dračí lodi a každý den rozsvěcuje lucerny, aby pomohla drakovi přečkat nekonečné dny v podzemí. Po celá staletí je drak ponořen do spánku a doufá, že jednou bude vysvobozen. Čeká na magický den letního slunovratu, kdy opět přijde královna s lucernou a vzdá mu úctu.

Ale jednoho dne královna nepřišla. Bylo to už před deseti lety, a drak se od té doby velice trápil, ale nedalo se nic dělat. Teta Zelda udržovala domek, aby byl stále připraven, kdyby snad jednou opět královna přišla, a snažila se v nešťastném drakovi udržovat naději tím, že za ním přicházela každý den s nově rozžatou lucernou. Ale to, na co drak ve skutečnosti čekal, byl okamžik, kdy královna opět obejme jeho šíji. A to právě udělala.

Drak otevřel překvapeně oči. Jenna zatajila dech. To se jí určitě zdá. Oči draka byly skutečně zelené, jak si to představovala, ale ne byly to smaragdy. Byly to živé, vidoucí dračí oči. Jenna pustila dračí šíji a odstoupila. Oči sledovaly její pohyb a spočinuly na nové královně utkvělým pohledem. Je mladičká, pomyslel si drak, ale to vůbec nevadí. Uctivě sklonil hlavu.

Chlapec číslo 412 viděl ze zádě, jak se dračí hlava sklonila, a věděl, že se mu to nezdá. A další věc se mu nezdála. Zvuk tekoucí vody.

„Podívejte!“ vykřikl Cvoček.

Ve stěně mezi dvěma mramorovými sloupy, na kterých spočívala střecha chrámu, se objevila tmavá prasklina. Průrvou sem začal zlověstně vtékat proud vody, nejprve pomalu, a pak prudce vytryskla, jako by prorazila stavidlo. Proud před jejich očima stále sílil a otvor se zvětšoval. Brzy byla mozaiková podlaha chrámu úplně zatopená a proud vody se stal přívalem.

S ohlušujícím hřmotem se hliněný pahorek venku rozpadl a zeď mezi oběma sloupy se zhroutila. Do jeskyně se vlila řeka bahna a vody, pěnila a vířila kolem dračí lodi, nadzvedávala ji a houpala s ní ze strany na stranu, až najednou loď volně spočinula na hladině.

„Loď pluje!“ zvolal Cvoček vzrušeně.

Jenna se dívala z přídě do bahnité kolotající vody a sledovala dřevěný žebříček, jak se zmítá ve vířícím proudu a odplouvá pryč. Vysoko nad sebou Jenna postřehla nějaký pohyb: to drak obracel hlavu, aby se podíval, kdo se konečně chopil kormidla. Pomalu a bolestně pohyboval krkem ztuhlým po letech čekání a pak upřel hluboké zelené oči na nového pána. Pohled na nečekaně malého človíčka v červené čapce ho trochu překvapil. Nový kormidelník vůbec nevypadal jako jeho poslední pán, Hotep-Ra. To byl vysoký, tmavovlasý muž. Jaká to byla krása, když se tenkrát spolu hnali oceánem, pánův zlatý a platinový pás oslnivě zářil ve slunečních paprscích odrážejících se od vln a rudý plášť vlál divoce ve větru. Ale drak hned poznal to nejdůležitější: ruka, která opět třímala kormidelní kolo, vládla magykem.

Byl čas opět vyplout na moře.

Drak obrátil hlavu dopředu a dvě masivní kožnatá křídla, která byla složena po bocích lodi, se začala uvolňovat.

Max zavrčel a chlupy na šíji se mu zježily. Nakonec vstal. Loď se začala pohybovat.

„Co to děláš?“ zakřičela Jenna na chlapce číslo 412.

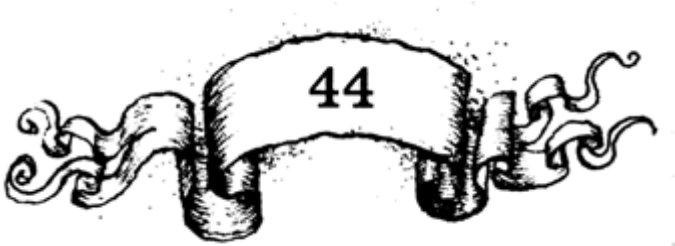
Hoch jen zavrtěl hlavou. On nic nedělal. Byla to ta loď. „Pusť to!“ křikla na něj Jenna v hřmotu vodního přívalu. „Pusť to kormidlo. To je kvůli tobě. Pusť to!“

Ale chlapec číslo 412 kormidlo nepouštěl. Něco mu drželo ruku pevně na kormidelním kole a dračí loď zamířila mezi dva mramorové

sloupy a vyplula vpřed i s novou posádkou: Jennou, Cvočkem, chlapcem číslo 412 a Maxem.

Jakmile dračí ocas opustil útroby chrámu, uslyšeli hlasitý praskot, který přicházel z boků lodi. To drak zvedal křídla. Rozkládala se jako obrovská ruka s dlouhými kostnatými prsty, mezi nimiž se se skřípěním a praskáním napínala kožnatá blána. Posádka dračí lodi se ocitla pod noční oblohou posetou hvězdami a s ohromením zírala na obrovská křídla rozprostírající se nad lodí jako dvě obrovské zelené plachty.

Drak zvedl hlavu do noci a rozšířených chřípím vdechoval vůni, o které snil celá ta léta. Vůni moře. Konečně je volný.

NA MOŘE

„Veď ji kolmo do vln!“ zavolal Cvoček, když do boku lodi udeřila mohutná vlna a přes palubu se přelila ledově studená voda. Ale chlapec číslo 412 musel vší silou zápasit s větrem a vodním živlem a jen stěží dokázal otočit kormidlem. V uších mu ječela větrná smršť a déšť ho bičoval do očí. Cvoček se vrhl sám ke kormidlu a společně se plnou vahou opřeli do kola, až jím nakonec přeci jen pohnuli. Drak nastavil křídla větru a loď se pomalu obrátila kolmo k valícím se vlnám.

Deštěm promočená Jenna se pevně držela dračího krku. Loď se houpala ve vlnách nahoru a dolů a Jenna bezmocně létala sem a tam.

Drak zvrátil hlavu k obloze, plnými doušky vdechoval vůni bouře a vychutnával každý její okamžik. To je začátek velké plavby. Bouře na počátku plavby je vždy dobrým znamením. Ale kam chce jeho pán, aby ho loď zavezla? Drak obrátil dlouhý zelený krk a pohlédl zpět na svého pána, který i se svým pomocníkem zápasil s kormidlem. Hoch měl rudou čapku promočenou deštěm a po tváři se mu řinuly proudy vody.

Kam si přejete plout? Jaký je cíl naší cesty? ptaly se zelené dračí oči.

Chlapec číslo 412 tomu pohledu porozuměl.

„Marcia?“ zakřičel, jak nejsilněji mohl, na Jennu a Cvočka.

Ti kývli. Tentokrát to dokážou.

„Marcia!“ zavolal hoch na draka.

Drak nechápavě zamrkal víčky. Marcia? O takové zemi nikdy neslyšel. Kterým směrem leží? Je to daleko? Královna to jistě bude vědět.

Drak znenadání hluboko sklonil hlavu a uchopil Jennu jemně do tlamy, jak to dělal mnohokrát při hrách s princeznami už před stovkami let. Ale v prudkém větru a dešti to nebyla taková zábava. Jenna se ocitla vysoko nad běsnícími vlnami a o chvilku později už seděla promočená vodní tříští na zlaté dračí hlavě, hned za drakovýma ušima. Držela se jich jako o život.

Kde leží Marcia, má paní? Je to daleká cesta? slyšela Jenna v duchu draka, jak se ptá pln radostného očekávání – už se nemohl dočkat, jak s novou posádkou popluje oceánem vstříc zemi jménem Marcia.

Jenna se odvážila jednou rukou pustit překvapivě jemné zlaté ucho a ukázala na Odvetu, která se rychle blížila.

„Marcia je tam. Je to MimoŘádná čarodějka. A na té lodi ji vězní. Chceme ji vysvobodit.“

Hlas draka se opět ozval, trochu zklamaný, že nepoplují dál. Jak si přejete, má pant, vaše přání bude splněno.

Marcia seděla hluboko v podpalubí Odvety a naslouchala běsnění bouře. Na malíčku pravé ruky, neboť na jiný se nevešel, měla prsten, který jí dal chlapec číslo 412. Obklopena tmou Marcia stále dokola přemítala, jakým způsobem mohl hoch k dávno ztracenému prstenu čaroděje Hotep-Raa přijít. Byla to pro ni záhada. Ale ať už byl prsten nalezen jakkoliv, udělal Marcii náramnou službu, stejně jako kdysi pomáhal Hotep-Raovi. Zbavil ji mořské nemoci. A kromě toho Marcia poznala, že se k ní navrací síla magyku. Cítila, jak se do ní s každým okamžikem vlévá ta mocná energie a šerostíny, které ji děsily a pronásledovaly od té doby, kdy byla zavřena v hladomorně, se pomalu začaly vytrácet. Účinky DomDanielova strašlivého víru slábly. Poprvé za čtyři dlouhé týdny se Marcia maličko usmála.

Vedle ní leželi na hromadě tři zbědovaní strážci stižení mořskou nemocí. Jak teď želeli toho, že se nenaučili plavat. Alespoň by se mohli vrhnout přes palubu.

Tam vysoko nahoře, v oku největší bouře, jakou kdy dokázal rozpoutat, seděl na ebenovém trůnu DomDaniel a po jeho boku se

klepal nebohý učeň. Hoch měl za úkol pomáhat svému pánovi s přípravou posledního zásahu, ale bylo mu tak špatně, že jen skelným zrakem zíral před sebe a tu a tam zaúpěl.

„Bud zticha, kluku!“ obořil se na něj DomDaniel, neboť se celou svou bytostí soustředil na shromáždění elektrické energie k tomu nejmocnějšímu úderu bleskem, jakého byl schopen. Brzy, pomyslel si DomDaniel vítězoslavně, vezme chalupa té všetečné čarodějnice za své i s celým ostrovem. Ten se v tom oslepujícím blesku vypaří. DomDaniel si prsty pohrával s amuletem MimoŘádného čaroděje, který teď byl na tom správném místě. Je zpátky na jeho krku, a ne na vychrtlém hrdle nějaké rádoby čarodějky.

DomDaniel se zasmál. Je to tak prosté.

„Loď na obzoru, pane,“ ozval se slabě hlas z hlídkového koše. „Loď ahoj!“

DomDaniel zaklel.

„Neruš mě!“ snažil se překřičet vytí větru a způsobil, že námořník s výkřikem spadl do rozbouřených vln.

Ale DomDanielova koncentrace už byla porušena. A když se černokněžník pokoušel znovu získat vládu nad živly a nashromáždit síly k poslednímu úderu, něco upoutalo jeho zrak.

Tam v temných mračnech před ním se objevila slabá zlatá záře. DomDaniel chmátl po dalekohledu, a když si ho přiložil k oku, nevěřil vlastním zrakům.

To není možné, řekl si, to absolutně není možné. Hotep-Raova dračí loď přece neexistuje. Není to nic než legenda. DomDaniel v dešti zamrkal víčky a podíval se znovu. Ta zatracená loď míří přímo na něj. Tmavou clonou mraků probleskl zelené světlo dračích zraků a zavrtávalo se skrz dalekohled do DomDanielových očí. Černokněžníka zamrazilo. Tohle, usoudil, je práce Marcie Overstrandové. Dílo jejího horečného mozku, projekce, kterou proti němu vyslala z podpalubí jeho vlastní lodi. Copak už jí nedal za vyučenou?

DomDaniel se obrátil ke svým magogům.

„Zlikvidujte vězeňkyni!“ vyštěkl. „Okamžitě!“

Magogové radostně zašermovali žlutými špinavými drápy a na povrchu jejich bezokých hlav se vyřinula tenká vrstva slizu, jak se to

magogům stávalo v okamžicích vzrušení. Syčivými hlasy se pána na něco zeptali.

„Je mi jedno jak," opáčil. „Na tom nezáleží. Dělejte si, co chcete, ale udělejte to! Okamžitě!"

Příšerná dvojice se odplazila a zmizela v podpalubí. Magogové byli rádi, že se mohou schovat před bouří, a těšili se na úkol, který měli před sebou. Všude, kudy prošli, zůstávaly odporné cáry žlutého slizu.

DomDaniel odložil dalekohled. Už ho nepotřeboval, neboť dračí loď se přiblížila natolik, že byla viditelná prostým okem. Černokněžník netrpělivě poklepával nohou a čekal, až Marciina projekce, za kterou loď pokládal, zmizí. Dračí loď se blížila a zdálo se, že hlava draka na přídi ho utkvěle sleduje obzvláště zlým pohledem.

Černokněžník, na výsost popuzený, začal pochodovat po palubě a nikterak nedbal na přívaly deště ani nevnímal hlasité pleskání posledních cárů plachet. Jen jediný zvuk toužil slyšet, a to poslední výkřik Marcie Overstrandové.

Napjatě naslouchal. Pokud DomDanielovi působilo něco skutečné potěšení, pak to byl poslední výkřik v životě nějaké lidské bytosti. Blažil by ho výkřik jakéhokoliv člověka, ale poslední výkřik bývalé MimoŘádné čarodějky, to by byla skutečná rozkoš. Zamnul si ruce, zavřel oči a čekal.

V podpalubí Odvety se Hotep-Raův dračí prsten na Marciině malíčku rozzářil naplno. Síla magyku se už obnovila natolik, že se Marcia dokázala vyvléct z řetězů. Odkradla se od strážců stižených mořskou nemocí a začala stoupat po žebříku ven z podpalubí. Když překonala jedno patro a právě vstupovala na další žebřík, málem uklouzla po nějakém žlutém slizu. V tu chvíli se z temného koutu vynořili magogové syčící blahem a vzrušeně jektali žlutými špičatými zuby. S vytasenými drápy zatlačili Marciu do kouta a blížili se k ní s výrazem radostného očekávání. V ústech jim kmitaly rozeklané hadí jazyky.

Teď, pomyslila si Marcia, je čas zjistit, zda se k ní vrátil magyk opět v plné síle.

„Zamři a zaschni. Zkameňte!“ zamumlala Marcii a namířila prstem s dračím prstenem na magogy.

Jako když slimáka posypete solí, těla magogů se V tu ránu svraštila a s hlasitým sykotem se začala smrskávat. Sliz na povrchu tuhnul a vysychal, až z něj byla tlustá žlutá krusta. Celý proces doprovázel odporný praskavý zvuk bortících se těl. Za chvilku z magogů zbyly jen dvě scvrklé černožluté hroudy pevně lnoucí k palubě. S pocitem hnusu je Marcia opatrně překročila, aby si neumazala střevíce, a pokračovala v cestě nahoru na palubu.

Chtěla zpátky svůj amulet a šla si pro něj.

DomDaniel nahoře na palubě ztratil s magogy trpělivost. Proklínal se za svou bláhovost, když si myslel, jak rychle se Marcie zbaví. Mohl to přece tušit. Magogové si rádi dávají se svými oběťmi na čas, a čas, to bylo něco, čeho se DomDanielovi právě teď nedostávalo. Byla tu ta zatracená Marciina projekce dračí lodi, která se hrozivě blížila a rušila jeho temný magyk.

A tak když už Marcia byla na žebříku, který vedl na palubu, uslyšela shora hlasitý křik: „Sto tisíc!“ řval DomDaniel. „Ne, milion korun. Milion korun tomu, kdo mě zbaví Marcie Overstrandové! Okamžitě!“

Nad sebou uslyšela rychlý dupot bosých nohou. To se námořníci na palubě vrhli k padacím dvířkům a řítili se k žebříku, na kterém Marcia stála. Každý chtěl být u vězeňkyně první, aby si mohl říci o odměnu. Zatímco se celá posádka lodi hnala dolů, Marcia uskočila a ukryla se do stínu, jak nejlépe mohla. Ze svého úkrytu sledovala, jak se všichni předhánějí, navzájem se kopají, strkají do sebe a zápasí o to, kdo Marciu první dostihne. Pak, když se vřava přehnala do podpalubí, nadzvedla si mokrou sukni a vylezla po žebříku na palubu.

Ledový vítr jí málem vyrazil dech, ale po pobytu v odporně páchnoucím podpalubí jí čerstvý bouřkový vzduch připadal nádherný. Marcia se rychle schovala za sud a čekala. Svůj další krok musí pečlivě zvážit.

Teď mohla DomDaniela pozorovat úplně zblízka. Černokněžníkovi je asi špatně, usmála se škodolibě. Tvář, jindy šedou, měl teď dočista zelenou a vypoulenýma očima civěl na něco

za ní. Čím to, že tak zezelenal? Marcia se ohlédla. A uviděla dračí loď.

V kvílejícím větru a přívalech deště se loď vznášela vysoko nad Odvetou a zelené oči draka vrhaly do DomDanielovy bledé tváře zelené odlesky. Obrovská křídla se mocně probojovávala bouří a nesla zlatou loď a její tři ohromené pasažéry nočním vzduchem směrem k Marcii. Ta nevěřila vlastním očím.

A vlastním očím nevěřilo ani osazenstvo dračí lodi. Když drak začal ve větru mávat křídly a zvolna se vznesl nad hladinu, Cvoček byl zděšen; pokud si byl něčím jist, pak to byl fakt, že lodě nelétají.

„Zastav to!“ zaječel Cvoček do ucha chlapci číslo 412 do skřípění obrovských křídel, kterými drak mával a vháněl do jejich tváří teplé závany vzduchu vonícího kůží. Chlapec číslo 412 byl nanejvýš rozčilený. Pevně se opíral do kormidla a zcela se spolehl na to, že loď udělá jen to nejsprávnější.

„Co mám zastavit?“ zakřičel hoch za sebe. S rozzářenýma očima sledoval pohybující se křídla.

„Za to můžeš ty!“ křičel Cvoček. „To kvůli tobě loď letí! Zastav to! Loď je neovladatelná!“

Chlapec číslo 412 zavrtěl hlavou. S ním to nemělo nic společného. Je to dračí loď. To ona se rozhodla vzlétnout.

Jenna seděla za drakovou hlavou a pevně svírala jeho uši, až jí prsty zbělely. Hluboko dole viděla vlny tříštící se o Odvetu, a když dračí loď klesla k palubě temného korábu, Jenna pohlížela přímo do přízračně zelené tváře ustrnulého DomDaniela. Honem od černokněžníka odvrátila zrak – ten ďábelský pohled jí pronikl až do morku kostí a ona v tom okamžiku pocítila strašné zoufalství. Potřásla hlavou, aby se zbavila toho temného pocitu, ale v duchu cítila stále pochybnosti. Jak jenom najdou Marciu? Ohlédla se na chlapce číslo 412. Ten pustil kormidlo a nahlížel přes bok dračí lodi dolů na Odvetu. Pak, když dračí loď klesla a její stín padl na černokněžníka, Jenna najednou poznala, co to chlapec číslo 412 dělá. Chystal se skočit na DomDanielův koráb a jít zachránit Marciu.

„Nedělej to!“ vykřikla Jenna. „Neskákej! Vidím Marciu!“

Marcia povstala. Stále nevěřícně zírala na dračí loď. Copak to nebyla jen legenda? Ale když se pak loď zhoupla směrem k Marcii a

drakovy oči zazářily jako zelené brilianty a z nozder mu vyšlehl oranžový plamen, Marcia ucítila žár a věděla, že je to skutečnost.

Plameny ošlehly DomDanielovy vlhké šaty a vzduch se naplnil čpavým pachem spálené vlny. DomDaniel se zapotácel a upadl. Na kratičký okamžik černokněžníkovou myslí probleskl paprsek naděje – možná je to jen zlý sen. Protože nahoře na drakově hlavě viděl něco, co skutečně nebylo možné: seděla tam královnička.

Jenna se odvážila pustit jedno drakovo ucho a sáhla do kapsy u kabátku. DomDaniel na ni stále upřeně zíral a ona chtěla, aby toho nechal – a právě se chystala mu v tom zabránit. Ruka se jí třásla, když z kapsy vytahovala obrněnce a nastavila dlaň do vzduchu. Pak DomDaniel viděl, jak z Jenniny ruky náhle vylétlo něco, do považoval za velkou zelenou vosu. DomDaniel nesnášel vosy. Když se hmyz s děsivým vřískotem rozletěl přímo proti němu, černokněžník zavrávoral a ustoupil zpět. Zelená vosa mu přistála na rameni a zabodla mu žihadlo do krku. Pořádně.

DomDaniel zaječel a obrněný brouk ho bodl znovu. Plácl po broukovi rukou a ten se ve zmatku sroloval do kuličky a odkutálel se do tmavého kouta. DomDaniel se zhroutil na palubu.

Teď Marcia uviděla svou příležitost a chopila se jí. V záři plamenů šlehajících z dračích nozder se připlížila k černokněžníkovi, ležícímu teď tváří k zemi. Jakmile byla na dosah, rozechvělými prsty začala prohledávat záhyby jeho vrásčitého krku, až našla, co hledala. Alterovu tkaničku. S pocitem nesmírného odporu, ale stále rozhodněji Marcia zatáhla za konec tkaničky. Snad se uzlík rozváže. Nerozvázal se. DomDaniel zachroptěl a ruce mu vzlétly ke krku.

„Vždyť mě uškrtíš!“ zalapal po dechu a také on sáhl po tkaničce.

Alterova tkanička sloužila dobře celá léta, ale přeci jen nevydržela nápor dvou čarodějů, kteří se o ni přetahovali. A tak se stalo to, co se u tkaniček stává. Přetrhla se.

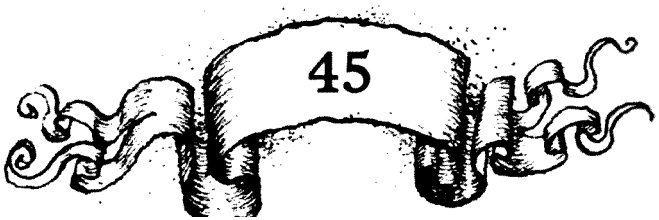
Amulet spadl na palubu a Marcia jej bleskově sevřela do dlaně. DomDaniel po něm okamžitě hrábl, ale to už si Marcia uvazovala tkaničku kolem krku. Jakmile dovázala uzel, objevil se kolem jejího pasu pás MimoŘádné čarodějky a její roucho i v tom dešti zazářilo mocnou energií magyku. Marcia se napřímila. Teď sledovala celou

scénu s vítězoslavným úsměvem – získala zpět své místo na zemi, které jí po právu patří. Opět je MimoŘádnou čarodějkou.

DomDaniel vrávoravě povstal a bez sebe vzteky zavřeštěl: „Stráže, stráže!“ Nikdo se neozýval. Celá posádka zůstala dole v útrobách lodi a ještě stále zuřivě pátrala po huse se zlatými vejci.

Marcia si připravila hromoblesk a hodlala skolit téměř nepříčetného DomDaniela, když tu se nad ní ozval známý hlas: „Nech ho být, Marcio. Raději si pospěš sem ke mně.“

Drak sklonil hlavu dolů až na palubu a Marcia pro jednou učinila, co jí bylo řečeno.

ODLIV

Dračí loď se zvolna vznesla nad zatopené bažiny a nechala nemohoucí Odvetu daleko za sebou. Když bouře ustala, drak svěsil křídla a trochu vyšlý ze cviku přistál s mocným šplouchnutím zpátky na hladině.

Jenna s Marciou se držely jako klíšťata dračího krku a byly promočené až na kůži.

Chlapec číslo 412 a Cvoček při přistání ztratili rovnováhu a rozplácli se na palubě jak dlouzí tak širocí. Pomalu se sbírali a Max se otřepal. Cvoček si s úlevou vydechl. Jako by to neříkal – lodě nejsou určeny k létání!

Zakrátko mraky odletěly na moře a měsíc jim posvítil na cestu domů. Dračí loď, obklopena v měsíčním světle zlatozeleným třpytem, plachtila s křídly nastavenými větru k domovu. Z rozsvíceného okénka daleko za vodou sledovala celý výjev teta Zelda. Ještě byla rozcuchaná z toho, jak se předtím vítězoslavně roztančila po kuchyni a střetla se s hromadou rendlíků.

Dračí loď se jen nerada vracela zpátky do chrámu. Poté co ochutnala svobodu, se děsila pomyšlení, že zase zůstane uvězněná pod zemí. Nejraději by se obrátila zpět na širé moře, toužila plavit se světem s mladičkou královnou, svým novým pánem a MimoŘádnou čarodějnicí na palubě. Ale nový pán měl jiné plány. Vedl loď zpátky do suché ho, temného vězení. Drak si vzdychl a svěsil hlavu. Jenna a Marcia málem spadly.

„Co se to tam nahoře děje?“ zeptal se chlapec číslo 412. „Je smutná,“ řekla Jenna.

„Ale vždyť jsi volná, Marcio,“ řekl chlapec číslo 412. Marcia ne. „Dračí loď,“ vysvětlila mu Jenna. „Jak to víš?“ zeptal se chlapec 412. „Prostě to vím. Ona ke mně mluví. V mé hlavě.“

„No né, opravdu?“ zasmál se Cvoček.

„No jó, opravdu, abys věděl. Je smutná, protože chce na moře. Nechce se vrátit zpátky do chrámu. Zpátky do vězení, jak říká.“ I Marcia věděla, jak se dračí loď cítí.

„Pověz jí, Jenno,“ řekla Marcia, „že zase vypluje na moře. Ale dnes ještě ne. Dnes večer chceme všichni domů.“

Dračí loď vztyčila vysoko hlavu a tentokrát Marcia spadla doopravdy. Skutálela se po drakově šíji a s žuchnutím dopadla na palubu. Ale Marcii to bylo jedno; ani slůvkem si nepostěžovala. Zůstala sedět s očima upřenýma k hvězdám, zatímco dračí loď důstojně plula Sivými bažinami.

Cvoček, který byl na hlídce, ke svému údivu spatřil v dálce známou rybářskou loď. Byl to plovoucí kurník unášený odlivem. Ukázal loď chlapci číslo 412. „Hele, tamhle tu loď přece známe. Někdo se s ní asi vydal na ryby.“

Chlapec číslo 412 se rozesmál. „To si ale vybrali špatnou noc na rybářskou výpravu.“

Zatímco se blížili ostrovu, odliv už rychle ustupoval a voda byla stále mělčí. Cvoček se chopil kormidla a vedl dračí loď ve směru zatopeného Chlumského kanálu a kolem antického chrámu. Na chrám byl úžasný pohled. Voda odplavila hliněné návrší a dřevěnou střechu, pod kterými se chrám dlouhá léta skrýval, a na bělostné stěny a štíhlé sloupy opět dopadly paprsky měsíčního světla. Chrám se v tom stříbrném jasu rozzářil vnitřním světlem a pod hvězdnou oblohou působil jako přízrak z pohádky.

Marcia oněměla úžasem.

„Já vůbec nevěděla, že tu něco takového je,“ řekla. „Neměla jsem ani tušení. A pokud jde o dračí loď… vždycky jsem si myslela, že je to jen krásná háje.“

„Teta Zelda to věděla,“ řekla Jenna.

„Zelda?“ zeptala se Marcia. „Proč mi o tom nic neřekla?“

„Je to její úkol, nemluvit o tom. Je to strážkyně ostrova. Královny, myslím moje maminka, babička a prababička, a všechny královny před nimi, sem chodily za drakem na návštěvu.“

„Na návštěvu?“ žasla Marcia. „A proč?“

„To nevím,“ pokrčila rameny Jenna.

„Ale proč mi to neřekly? Ani Alter se nezmínil.“

„Ten to také nevěděl. Ani DomDaniel,“ zdůraznila Jenna.

„Inu,“ zamyslila se Marcia, „někdy je možná lépe, když čaroděj o některých věcech neví.“

Uvázali dračí loď k přístavnímu můstku. Loď se uvelebila v Chlumském kanále jako obří labuť na hnízdě, svěsila obrovská křídla a pečlivě je poskládala podél trupu. Drak sklonil hlavu, aby Jenna mohla sklouznout na palubu, a pak se rozhlížel kolem sebe. Tohle asi není oceán, pomyslel si. Ale širá krajina Sivých bažin s dlouhým nízkým horizontem táhnoucím se, kam oko dohlédlo, to byla po moři druhá nejlepší věc. Drak zavřel oči. Královna se vrátila a moře je blízko. Byl spokojen.

Jenna seděla na zábradlí spící lodi, klátila nohama a sledovala scénu před sebou. Zeldina chaloupka vypadala idylicky jako vždy, i když možná nebyla tak malebná jako předtím – koza totiž sežrala velkou část střechy a ještě teď se pilně popásala. Většina ostrova teď už byla nad vodou, ale zemi pokrývala vrstva bahna a mořských chaluh. Teta Zelda asi nebude mít radost, až uvidí svou zahrádku, pomyslila si Jenna.

Když voda ustoupila i z přístavního můstku, Marcia a celá posádka slezly z dračí lodi a vydaly se k domku. V domku bylo podezřelé ticho a přední dveře byly pootevřené. Se zlou předtuchou nakoukli dovnitř.

Ludráci.

Byli všude. Dvířka k odčarovanému kočičímu průchodu byla otevřená a ludráci se teď hemžili po celé světnici. Lezli po zemi, po zdech i po stropě, cpali se do skříně s lektvary, a na co přišli, všechno rozkousali nebo roztrhali, a všude dělali bobky. Jako hejno kobylek. Jakmile spatřili lidské bytosti, deset tisíc ludráků začalo vřeštět a pištět, že se to nedalo snést.

Teta Zelda vyletěla z kuchyně jako blesk.

„Co to je?“ zalapala po dechu. Ještě nechápala, co se stalo – viděla jen Marciu v neupravených šatech, jak stojí uprostřed vzdouvajícího se moře ludráků. Proč musí Marcia vždycky všechno zkomplikovat? Proč, propána, musí s sebou přivést celou armádu ludráků?

„Zatracení ludráci!“ hartusila Zelda a bez úspěchu divoce mávala rukama. „Ven, ven, všichni ven!“

„Nech mě, Zeldo,“ zavolala Marcia. „Použiji likvidační rychlozaklínadlo.“

„Ne!“ zaječela teta Zelda. „Musím to udělat já sama, jinak by ke mně ztratili úctu.“

„Pch, já bych tohle nenazývala úctou,“ zabručela Marcia, zvedla své zdevastované střevíce z hlenovitého bláta a prohlížela si podrážky. Musí tam být někde díra. Cítila, jak jí mazlavé bláto čvachtá mezi prsty.

Najednou kvílení ustalo a tisíce malých rudých oček zděšeně civělo na to, čeho se ludráci báli nejvíc. Na Bobrspáta.

S čistou a vykartáčovanou srstí a s bílým obvazem kolem hrudníku vypadal hubený a malý, a vůbec to nebyl ten Bobrspát, jakým býval. Ale stále ještě měl svůj bobrspátí dech. A jak se brodil záplavou ludráků a dýchal na ně, cítil, jak se mu síly navracejí. Jen ho ludráci spatřili, vrhli se v zoufalém zmatku do nejzadnějšího kouta světnice, jen aby byli od Bobrspáta co nejdál. Drali se hlava nehlava jeden přes druhého, až v rohu za kredencí s lektvary vyrostla jedna velká hromada jektajících ludráků. Jen jeden mladý a nezkušený ludrák se opozdil a teď vyrazil zpod koberečku před krbem. Ve špičatém obličejíku mu svítila úzkostná červená očka, a jak pelášil přes celou světnici, bylo slyšet drobounké cvakání kostnatých prstíků po kamenné podlaze. Konečně se vrhl na oslizlou horu a přidal se k záplavě červených očiček zírajících na Bobrspáta.

„Nevim, proč prostě nevypadnou. Zatrachtilý ludráci,“ poznamenal Bobrspát ke svým posluchačům. „No jo, to je kvůli tý bouřce. Nedivím se, že se jim nechce z teplýho baráku. Viděli ste tu velkou loď, co zapadla do bahna? Má štěstí, že všichni ty ludrákové sou tady, a ne tam, a že ji nestáhnou do bahniska.“

Všichni si vyměnili pohledy.

„Ano, proč vlastně nejsou tam?“ řekla teta Zelda, která přesně věděla, o jaké lodi Bobrspát mluví. Vždyť právě proto, že byla příliš zaujata sledováním situace z kuchyňského okna, si invaze ludráků nevšimla.

„No. Tak já teď pudu,“ řekl Bobrspát. „Nevydržím už bejt tak čistej. Musim si najít ňáký blátíčko.“

„Inu, venku o bahno není nouze,“ podotkla teta Zelda.

„Jo,“ přitakal Bobrspát. „Ehm, eště bych ti chtěl poděkovat, Zeldo, za… tedy jaksi, že ses o mě starala. Ty ludrákové odtáhnou, až já odejdu. Kdyby dělali ňáký potíže, tak zavolej.“

Bobrspát kolébavě vykročil ke dveřím, aby strávil několik příjemných hodinek hledáním bahnité louže, kde by se na noc uvelebil. Kvalita bahna musela být prvotřídní, na to si velice potrpěl.

Jakmile odešel, ludráci se začali ošívat, vyměňovali si pohledy rudých očiček a pohlíželi k otevřeným dveřím. Když si byli jisti, že Bobrspát je opravdu pryč, rozpoutala se hotová kakofonie vzrušených výkřiků a hromada se v tu ránu zhroutila ve sprše hnědého bláta k zemi. Hejno ludráků osvobozené od bobrspátího dechu se vrhlo ke dveřím. Ludráci se vyrojili na ostrov a zamířili po mostě přes Chlumský kanál do Sivých bažin. Přímo k Odvetě vězící na mělčině.

„A víte,“ řekla teta Zelda, když se dívala, jak ludráci mizí v šeru, „že je mi jich skoro líto?“

„Koho? Ludráků, nebo Odvety?“ zeptala se Jenna.

„Obou,“ řekla teta Zelda.

„Tak to mně ne,“ prohlásil Cvoček. „Zaslouží si jeden druhého.“ Nikdo z nich netoužil vidět, co se v noci na Odvetě děje. A nikomu se o tom ani nechtělo mluvit.

Později, když chalupu očistili od bláta, jak se dalo, teta Zelda začala počítat škody. Byla rozhodnuta dívat se na to z té lepší stránky.

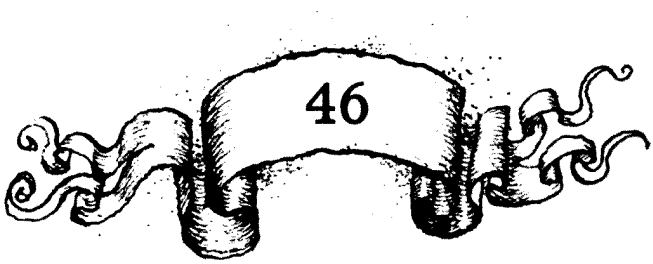
„Není to zase tak hrozné,“ prohlásila. „Knihy jsou v pořádku – tedy alespoň budou, až se usuší a znovu udělám lektvary. Ty opravdu důležité jsou v sejfu. Alespoň že ludráci nerozkousali všechny židle, jako minule, a ani nepokakali stůl. Celkem vzato to mohlo být horší. Mnohem horší.“

Marcia si sedla a zula si poničené hadí střevíce. Postavila je k ohni, aby uschly, a zvažovala, jestli má použít zaklínadlo pro obnovu obuvi. Po pravdě Marcia věděla, že by to neměla dělat. Magyk se nemá používat pro vlastní pohodlí. Pokud šlo o plášť, tak ten byl nezbytnou součástí jejího řemesla, ale stěží mohla předstírat, že stejně nepostradatelné jsou pro práci čaroděje i špičaté botky z rudé krajty. A tak střevíce stály u ohně, stoupala z nich pára a linul se z nich slabý, ne právě libý odér plesnivé hadí kůže.

„Můžeš si vzít moje galoše," nabídla jí teta Zelda. „Na to chození tady jsou rozhodně praktičtější."

„Díky, Zeldo," utrousila Marcia mrzutě. Nenáviděla galoše.

„Ale no tak, Marcio, hlavu vzhůru," řekla teta Zelda podrážděně. „Na světě se dějí horší věci."

NÁVŠTĚVNÍK

Příštího rána Jenna vyhlédla z okna. Z Odvety nebylo vidět už skoro nic – z bažin trčel jen nejvyšší stěžeň a na něm povlávaly zbytky plachet a lodních lan. Jenna rozhodně neměla v úmyslu kochat se pohledem na pozůstatky Odvety, ale stejně jako všichni ostatní chtěla vidět na vlastní oči, co se s temnou lodí stalo. Zavřela okenici a odvrátila se. Byla tu ještě jedna loď, a na tu se dívala radši. Dračí loď.

Jenna vyšla z domku do ranního slunce. Dračí loď se velebně houpala na hladině Chlumského kanálu. Drak vypínal krk a snažil se zachytit teplo slunečních paprsků, prvních po stovkách let. Jenna musela přimhouřit oči, aby ji neoslnil lesk zelených šupin na drakově krku a záře pozlaceného trupu. I drak měl oči přivřené. Zprvu si Jenna myslela, že drak ještě spí, ale pak si uvědomila, že stejně jako ona mhouří oči před jasným světlem. Vždyť od těch dob, kdy ji Hotep-Ra nechal v podzemí, viděla dračí loď jedině matnou zář lucerny.

Jenna sešla po svahu k přístavnímu můstku. Loď byla velká, mnohem větší, než si Jenna pamatovala z předešlé noci, a teď, když voda opadla, vězela pevně zaklíněna v Chlumském kanálu. Jenna doufala, že se drak necítí nějak omezený. Přiblížila se po špičkách a položila dlaň na drakův krk. Dobré ráno, má pani, uslyšela v duchu drakův hlas.

„Dobré ráno, draku,“ zašeptala Jenna. „Doufám, že máte v Chlumském kanálu pohodlí.“

Pode mnou je voda a vzduch voní solí a sluncem. Co bych si mohl přát víc? odvětil drak.

„Nic. Vůbec nic,“ souhlasila Jenna. Sedla si na přístavní můstek a dívala se, jak se cáry ranní mlhy rozpouštějí na teplém slunci. Pak se spokojeně opřela o loď a zaposlouchala se do zvuků ozývajících se v Chlumském kanálu. Zvykla si na všechny ty vodní tvory a obyvatele bažin, kteří pořád něco čvachtavě kutili na březích. Teď už se neděsila při pohledu na úhoře táhnoucí kanálem na své dlouhé pouti do Sargassového moře. Nevadili jí ani vastrmani, i když už se raději nebrouzdala bosá v bahně po příhodě, kdy ji jeden chytil za palec u nohy. Teta Zelda mu musela pohrozit vidličkou, aby Jennu pustil. Jenně se docela líbil i obrhad, hlavně proto, že se po velkém tání už nevrátil. Podle zvuku a šplouchání rozpoznala každého tvora, ale jak tak seděla na sluníčku a zasněně poslouchala cákání vodní krysy a bublání bahníků, zaslechla zvuk, který neznala.

Ten tvor, ať už to bylo cokoliv, žalostně naříkal a úpěl. Pak si odfrkl, bylo slyšet plácnutí do vody, a zase heknutí. Jenna nikdy nic podobného neslyšela. Podle těch zvuků by to také mohlo být něco hodně velkého. Opatrně, aby ji nikdo neviděl, se Jenna odkradla za silný zelený ocas dračí lodi, který byl zatočený vzhůru a opíral se o přístavní můstek. Pak nenápadně vykoukla, jakýže tvor dělá ten nehorázný rámus.

Byl to čarodějův učeň.

Ležel tváří dolů na podehtovaném prkně, které nejspíš pocházelo z Odvety, a rukama pádloval Chlumským kanálem. Vypadal vyčerpaně. Uválené zelené šaty se mu lepily na tělo a v teplém ránu se z nich pářilo, a splihlé vlasy mu padaly přes oči. Zdálo se, že hoch nemá ani dost síly, aby zvedl hlavu a podíval se, kam pluje.

„Hej!“ křikla Jenna. „Plav pryč.“ Zvedla kámen a napřáhla se.

„Ne. Prosím tě, neházej,“ prosil kluk.

Tu se objevil Cvoček.

„Co se děje, Jen?“ Sledoval Jennin pohled. „Hele, kliď se odsuď.“ zahalekal.

Učeň to nebral na vědomí. Dopádloval na svém prkně k přístavnímu můstku a tam zůstal vysíleně ležet.

„Co tady chceš?“ zeptala se Jenna.

„Já… naše loď… se potopila. Já jsem se dostal ven.“

„Neřád vždycky vyplave na povrch,“ odtušil Cvoček.

„Nalezly na nás nějaké potvory. Něco hnědýho, oslizlýho…“Chlapec se otřásl. „Stáhly nás do bažin. Nemohl jsem dýchat. Všichni tam zůstali. Prosím vás, pomozte mi.“

Jenna si ho prohlížela a váhala. Ráno se probudila brzy, protože se jí zdály hrozné sny o vřeštících ludrácích, jak ji stahují bažin. Jenna se oklepala. Nechtěla na to ani pomyslit. Když nesnese ani pomyšlení na něco takového, o kolik horší to bylo pro toho kluka, když to sám zažil?

Učeň viděl, že Jenna váhá. Znovu zaprosil.

„Já – mrzí mě, co jsem udělal tomu vašemu zvířeti.“

„Bobrspát není žádné zvíře,“ rozhorlila se Jenna. „A není náš. Je to tvor bažin. Nikomu nepatří.“

„Ach.“ Učeň viděl, že udělal chybu. Vrátil se k tomu, co zabralo předtím.

„Je mi to líto. Já – já jen… měl jsem takový strach.“ Jenna se nechala obměkčit.

„Nemůžeme ho tady nechat ležet na tom prkně,“ řekla Cvočkovi.

„To tedy nevím proč,“ prohlásil Cvoček, „jedině snad proto, aby nezasvinil Chlumský kanál.“

„Raději bychom ho měli vzít dovnitř,“ řekla Jenna. „Pojď mi pomoct.“

Pomohli učedníkovi slézt z prkna a napůl ho vedli a napůl nesli po cestě do domku.

„Ale, ale, podívejme, co nám to sem přišlo,“ poznamenala teta Zelda, když Cvoček s Jennou složili hocha před krb. Probudili při tom chlapce číslo 412, který se teď rozhlížel rozespalýma očima.

Chlapec 412 vstal a odsunul se stranou. V okamžiku, kdy učeň vstoupil do světnice, ucítil něco jako temný magyk. Bledý učeň seděl u ohně a třásl se. Vypadal nemocně. „Nespouštěj ho z očí, Cvočku,“ řekla teta Zelda. „Udělám mu horký odvar.“

Po chvíli se teta Zelda vrátila s hrnkem čaje z heřmánku a zelí. Učeň protáhl obličej, ale vypil celý obsah hrnku. Alespoň že je to teplé.

Když dopil, teta Zelda mu řekla: „Teď nám pěkně pověz, co tu chceš. Nebo to radši povyprávěj madam Marcii. Marcio, máme návštěvu.“

Marcia právě vcházela do dveří. Vracela se z ranní vycházky po ostrově, na kterou se vydala jednak proto, aby zjistila, co se stalo s Odvetou, ale hlavně aby se nadýchala sladkého jarního vzduchu a ještě sladší chuti svobody. I když byla Marcia po téměř pěti týdnech žaláře hubená a pod očima měla kruhy, vypadala mnohem lépe než včera večer. Hedvábné purpurové roucho měla zase čisté a upravené, a to díky náročnému kouzlu pětiminutového hloubkového čištění, které ji, jak doufala, zbavilo veškerých stop temného magyku. Temný magyk se držel člověka jako klíště a Marcia musel být opravdu důkladná. Její pás nádherně zářil, neboť na něj použila zaklínadlo lesk jako blesk, a kolem krku se jí opět v celé své kráse skvěl amulet Akhu. Marcia měla z toho všeho dobrý pocit. Magyk se k ní vrátil v celé své síle, ona je opět MimoŘádnou čarodějkou a všechno je, jak má být. Až na ty galoše.

Hned u dveří Marcia skopla ty urážlivé předměty z nohou a nakoukla do světnice, která jí oproti oslnivému slunci venku připadala tmavá. Tma byla hlavně v koutě u krbu a Marcii chvilku trvalo, než zaregistrovala, kdo to tam vlastně sedí. A když si to uvědomila, přelétl jí přes tvář stín. „A, krysa z potápějící se lodi,“ usykla.

Učeň nic neřekl. Díval se záludně na Marciu a nespouštěl uhlově černé oči z amuletu. „Nikdo se ho nedotýkejte,“ varovala všechny Marcia.

Jennu Marciin tón překvapil, ale raději se od učedníka odtáhla a stejně tak Cvoček. Chlapec číslo 412 si šel stoupnout k Marcii.

Učeň zůstal u ohně sám. Ocitl se teď v obklopení osob, které se netvářily nijak přívětivě. Takhle to nemělo být. Vždyť ho měli litovat. Královnička, ta ano, ta ho litovala, nad tou vyhrál. I ta bláznivá bílá čarodějnice. Ale že se ta všetečná MimoŘádná

čarodějka objeví v tak nevhodnou chvíli, to je pořádná smůla. Nespokojeně se zamračil.

Jenna se dívala na učně. Vypadal nějak jinak, ale nemohla přijít na to, čím to je. Asi to bylo tou hrůzou, kterou hoch zažil na potápějící se lodi. Být zavlečen stovkami vřeštících ludráků do smrdutého bahniska může být jistě příčinou, proč se v chlapcových očích objevil ten temný, děsivý pohled.

Zato Marcia věděla, proč je chlapcův zjev jiný. Při své ranní procházce po ostrově totiž něco viděla – něco, co všechno vysvětlovalo. A při tom pohledu málem zvrátila snídani; ačkoliv Marcii k tomu nikdy moc nescházelo, pokud šlo o Zeldinu stravu.

A tak když učeň najednou vyskočil a rozběhl se směrem k Marcii s rukama napřaženýma k jejímu hrdlu, byla už Marcia připravena. Odtrhla jeho prsty šmátrající po amuletu a vymrštila učně ze dveří. Zároveň uslyšeli ohlušující třesk hromoblesku.

Chlapec se rozplácl na cestě a ztratil vědomí.

Všichni se seběhli kolem.

Teta Zelda byla otřesena. „Marcio," zamumlala, „tohle jsi myslím přehnala. Je pravda, že to nebyl právě nejmilejší kluk, s jakým jsem se ke své smůle setkala, ale pořád je to jen chlapec."

„Ne tak docela," pronesla Marcia chmurně. „A ještě jsem s ním neskončila. Všichni odstupte."

„Ale," zašeptala Jenna, „je to náš bratr."

„To si nemyslím," řekla Marcia úsečně.

Teta Zelda vzala Marciu za rámě. „Marcio, vím, že se zlobíš. Máš na to právo, po tom, co tě věznili, ale nemůžeš si vybíjet vztek na dítěti."

„Já si nevybíjím vztek na dítěti, Zeldo. To bys mě musela znát. Tohle není dítě. To je DomDaniel."

„Cože?"

„Já však na rozdíl od něj nejsem žádný černokněžník," pokračovala Marcia, „a nikdy bych nikoho nepřipravila o život. Můžu ale udělat jedno – vrátit ho tam, kde byl, když udělal tu děsnou věc. Jen tak budu mít jistotu, že ze svých zlých skutků nebude mít žádný prospěch."

„Né!" zavřeštěl DomDaniel v podobě učně.

V duchu proklínal ten tenký, pisklavý hlas, který mu vyšel z úst. Nenáviděl ho, už když patřil tomu mizernému klukovi, ale teď ten hlas patřil jemu, a to bylo nesnesitelné.

DomDaniel se s vypětím všech sil postavil. Nemohl uvěřit tomu, že jeho plán získat amulet selhal. Vždyť je tak krásně obelstil. Z lítosti ho vzali k sobě a tak dlouho by se o něj starali, dokud by se nedočkal příhodného okamžiku, aby se zmocnil amuletu. A pak – ach, jak mohlo být všechno jiné. V zoufalství podnikl poslední pokus. Padl na kolena.

„Prosím vás," žadonil. „Vy se mýlíte. To jsem opravdu já. Já nejsem –"

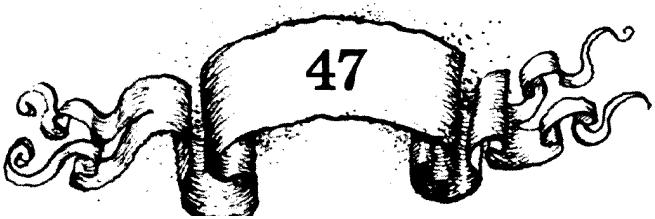
„Kliď se!" přikázala mu Marcia. „Ne!" zavřískl učeň-DomDaniel. Ale Marcia pokračovala:

„Kliď se a zmiz
tam, kde jsi byl.
A buď zas tím,
kým jsi vždy byl!"

A pak byl pryč, zpátky na Odvetě, pohřben v bažinatých, smrdutých hlubinách.

Teta Zelda vypadala rozrušeně. Stále nemohla uvěřit tomu, že učeň byl skutečně DomDaniel. „Udělalas hroznou věc, Marcio," řekla. „Ubohý hoch."

„Ubohý hoch, má ty prostoto," vyjela Marcia. „Tak to bys měla něco vidět."

ČARODĚJŮV UČEŇ

Kráčeli rychle husím pochodem s Marcii v čele, která rázovala, seč jí nohy v galoších stačily. Teta Zelda musela skoro běžet. Ve tváři měla ohromený výraz – teprve teď viděla tu zkázu, kterou způsobila záplava. Všude bylo bahno, chuchvalce mořských řas a mazlavý kal. Včera v noci za měsíčního světla to nevypadalo tak zle, a kromě toho byla Zelda tak ráda, že jsou všichni živi a zdrávi, že jí ta troška bahna nepřipadala tak důležitá. Ale teď za plného světla působila krajina skličujícím dojmem. Náhle Zelda zděšeně vykřikla.

„Loď s kurníkem je pryč! Moje slepice, moje ubohé slepičky!“

„V životě jsou důležitější věci než slepice,“ prohlásila Marcia a cílevědomě kráčela vpřed.

„Králíci!“ naříkala teta Zelda, která si najednou vzpomněla, že nory jistě vyplavila voda. „Moji ubozí králíčci, všichni uplavali.“

„Ech, buď už zticha, Zeldo!“ okřikla jí Marcia.

Ne poprvé si Zelda pomyslila, že je opravdu nejvyšší čas, aby se Marcia vrátila do Věže čarodějů. Jako purpurový vlajkonoš vedla Marcia malé procesí po blátivém břehu a nakonec Jennu, Cvočka, chlapce číslo 412 a zmatenou tetu Zeldu dovedla na místo u Chlumského kanálu, jen kousek pod kachní kůlnou.

Když už byli skoro tam, Marcia se zastavila, po všech se rozhlédla a pravila: „Jen bych vám chtěla říct, že to nebude pěkný pohled.

Vlastně by to měla vidět jen Zelda. Nerada bych, abyste z toho měli zlé sny.“

„Ty už stejně máme,“ prohlásila Jenna. „Nevím, co by mohlo být horší než moje sny včera v noci.“

Chlapec číslo 412 a Cvoček souhlasně přikývli. Také oni v noci spali velice špatně.

„Tedy dobrá,“ řekla Marcia. Opatrně našlapovala bahnem za kachní kůlnou a na břehu kanálu zůstala stát. „Tohle jsem našla dneska ráno.“

„Ach!“ Jenna si zakryla tvář rukama. „Ó, ó, óoó,“ zalapala po dechu teta Zelda.

Chlapec číslo 412 a Cvoček byli zticha. Udělalo se jim špatně. Cvoček se najednou vytratil dolů k vodě a bylo mu opravdu zle.

Kousek od vody na trávě plné bahna leželo něco, co na první pohled vypadalo jako prázdný zelený pytel. Na druhý pohled to vypadalo jako nějaký divný splasklý strašák do zelí. Ale napotřetí, a Jenna se dokázala kouknout jen skrze prsty na očích, bylo moc dobře vidět, co před nimi leží.

Prázdné tělo čarodějova učně.

Leželo tu jako vypuštěný balon, zbavené veškerého života a tělesné hmoty. Splasklá kůže, stále navlečená v mokrém šatu potřísněném slanou vodou, se válela rozhozená v blátě jako nějaká slupka od banánu.

„Tohle,“ řekla Marcia, „je ten pravý učedník. Našla jsem ho ráno na procházce. Proto jsem věděla jistě, že, učedník‘, který seděl u ohně, je podvodník.“

„Co se mu stalo?“ šeptla Jenna.

„Byl zkonzumován. Je to starodávná a obzvláště nechutná čarodějná technika,“ pravila Marcia vážně. „Kdysi dávno ji černokněžníci používali celkem často.“

„Můžeme pro toho hocha ještě něco udělat?“ zeptala se teta Zelda.

„Je příliš pozdě, bohužel," odpověděla Marcia. „Teď už není ničím než stínem. V poledne po něm bude veta."

Teta Zelda popotáhla. „Ubožáček, měl těžký život. Unesli ho mamince a tatínkovi a ještě musel sloužit jako učedník u toho strašného člověka. Nevím, co tomu Sára a Silas řeknou, až se to dozvědí. Je to strašná věc. Ubohý Septimus."

„Já vím," souhlasila Marcia. „Ale teď už pro něj nemůžeme nic udělat."

„No, aspoň si k němu sednu – tedy k tomu, co z něho zbylo – dokud nezmizí," zamumlala teta Zelda.

Zaražená skupinka, teď už bez tety Zeldy, se ubírala zpátky k domku. Každý byl zabrán do vlastních myšlenek. Teta Zelda se chvilku po nich vrátila a zmizela ve své skříni nestabilních lektvarů a prudkých jedů, a pak se opět vrátila ke kachní kůlně. Ostatní strávili zbytek dopoledne odklízením bahna a dáváním domku do pořádku. Chlapec číslo 412 s úlevou našel zelený kámen, který mu Jenna tenkrát dala, nedotčený ludráky. Valoun byl pořád tam, kde ho hoch zanechal, pečlivě zabalený v prošívané dece v teplém koutě u krbu.

Odpoledne, když konečně přesvědčili kozu, aby slezla ze střechy – nebo z toho, co z ní zbylo – se rozhodli vzít Maxe na procházku. Když vycházeli, Marcia zavolala za chlapce číslo 412: „Mohl bys mi prosím s něčím pomoci?"

Hoch byl jen rád, že může zůstat doma. Na Maxe si sice už zvykl, ale stále byl v jeho přítomnosti trochu nesvůj. Proč si Max najednou vezme do hlavy, že na něj vyskočí a olízne mu obličej – to tedy naprosto nechápal. A při pohledu na černý a vlhký Maxův čumák a uslintanou hubu se hoch pokaždé otřásl odporem. Měl dobrou vůli, ale psi zkrátka k jeho miláčkům nepatřili. A tak chlapec číslo 412 vesele zamával Jenně a Cvočkovi a vrátil se domů za Marcii.

Marcia seděla u Zeldina malého stolku. Hoch si všiml, že všechna Zeldina pera a notýsky se válí na zemi, kromě několika, které Marcia přetransformovala na mnohem elegantnější – ty hodlala používat sama. Dělala to s čistým svědomím, neboť měly být použity pro magyk – alespoň Marcia doufala, že tomu tak bude, pokud vše proběhne, jak si plánovala.

„Á, tady jsi,“ řekla Marcia tím věcným tónem, při kterém měl hoch vždycky trochu provinilý pocit. Položila před něj na stůl starou odrbanou knihu.

„Jaká je tvoje oblíbená barva?“ chtěla vědět Marcia. „Modrá? Nebo červená? Hádala bych, že červená, vzhledem k tomu, že za celou dobu sis nesundal tu červenou čapku.“

Chlapec číslo 412 byl vyveden z konceptu. Ještě nikdo se nezajímal o to, jakou barvu má nejradši. A vůbec, vždyť on ani pořádně sám neví, jaká to je. Pak si vzpomněl na nádhernou modř uvnitř dračí lodi.

„É, modrá. Taková ta hodně tmavá.“

„Aha, no dobře. Tu mám také ráda.“

„Ano. Ta je krásná.“

Marcia nad knihou zakroužila rukama a něco si brumlala. Bylo slyšet hlasité šustění papíru – to se stránky samy rovnaly, zbavovaly se Zeldiných poznámek a škrábanic a s nimi i oblíbeného předpisu na dušenou kapustu, a nakonec se z nich staly zbrusu nové, hladké listy sametově bílého papíru, ideálního na psaní. Listy se pak samy svázaly do kůže v barvě lazurové modře se zlatými hvězdičkami. Nachový hřbet knihy prozrazoval, že kniha patří učni MimoŘádného čaroděje. A jako poslední vylepšení Marcia přikouzlila ke knize sponu z ryzího zlata a malý stříbrný klíček.

Otevřela knihu, aby zkontrolovala, jak se kouzlo zdařilo. Ke své radosti viděla, že první a poslední stránka jsou jasně červené, stejné jako chlapcova čapka.

Na první stránce bylo napsáno: DENÍK ČARODĚJOVA UČNĚ.

„Tak,“ řekla Marcia, se spokojeným bouchnutím zavřela knihu a otočila stříbrným klíčkem v zámku. „Vypadá dobře, co?“

„Ano,“ přitakal chlapec, vyvedený z míry. Proč se ho na to ptá? Marcia mu pohlédla do očí.

„A teď,“ pravila, „ti musím něco vrátit – tvůj prsten. Děkuji. Nikdy ti nezapomenu, cos pro mě udělal.“

Marcia vytáhla prsten z kapsičky svého pásu a opatrně ho položila na stůl. Když hoch uviděl zlatého dráčka se smaragdovýma očima, zakusujícího se do vlastního ocasu, náhle ho zalil pocit nesmírného štěstí. Ale z nějakého důvodu zaváhal, má-li si ho vzít.

Poznal, že se Marcia chystá ještě něco říct. A opravdu. „Kde jsi ten prsten vzal?“

Chlapec 412 se najednou cítil provinile. Tak přeci jen něco provedl. Už je to tady. „Já – já ho našel.“

„Kde?“

„Propadl jsem se do podzemní chodby. Víte, do té, co vedla k dračí lodi. Akorát jsem to tenkrát nevěděl. Byla tma. Vůbec nic tam nebylo vidět. A pak jsem našel ten prsten.“

„Nasadil sis ho?“

„No, ano.“

„A co se pak stalo?“

„On – on se rozsvítil. Takže jsem viděl, kde jsem.“

„A padl ti?“

„Ne. Tedy napřed ne. Ale pak jo. Zmenšil se.“

„Ach! A nezpíval ti náhodou?“

Chlapec číslo 412 až dosud upíral zraky na své nohy. Ale když vzhlédl, postřehl v Marciiných očích úsměv. Dělá si z něj legraci? „Ano. Náhodou ano.“

Marcia se zamyslila. Tak dlouho mlčela, až chlapec číslo 412 pocítil, že by měl něco říci. „Vy se na mě zlobíte?“

„Proč bych se na tebe měla zlobit?“ zvedla Marcia obočí.

„Protože jsem vzal ten prsten. Patří drakovi, že jo?“

„Ne, patří dračímu pánovi,“ usmála se Marcia.

Chlapec 412 byl teď pln obav. Kdo je drakův pán? Bude se zlobit? Je hodně velký? Co mu udělá, až zjistí, že má prsten?

„Mohla byste…“zeptal se váhavě, „mohla byste ten prsten dát dračímu pánovi? A říct mu, že lituju toho, že jsem ho vzal?“ postrčil prsten po stole k Marcii.

„Tak tedy ano,“ řekla slavnostně a zvedla prsten. „Vrátím ho dračímu pánovi.“

Chlapec 412 si vzdychl. Měl ten prstýnek moc rád – stačilo být v jeho blízkosti, aby se cítil šťastný. Ale nepřekvapilo ho, že patří někomu jinému. Pro něj je až příliš krásný.

Marcia se chvíli na dračí prsten dívala. A pak ho podala chlapci.

„Na,“ usmála se. „Je to tvůj prsten.“

Chlapec číslo 412 na ni zůstal nechápavě civět.

„Ty jsi dračí pán," řekla Marcia. „Patří tobě."

Chlapec 412 zůstal bez dechu. Zíral na prsten ve své dlani. Byl jeho.

„Ty jsi dračí pán," opakovala Marcia, „protože prsten si tě zvolil. Nezazpívá jen tak někomu, abys věděl. A byl to tvůj prst, který si vybral, ne můj."

„Jak to?" vydechl chlapec číslo 412. „Proč já?"

„Máš úžasnou moc vládnout magykem. Vždyť už jsem ti to říkala. Snad mi teď budeš věřit." Usmála se.

„Já – já myslel, že ta síla vychází z prstenu."

„Ne. Vychází z tebe. Nezapomínej, že dračí loď tě poznala i bez prstenu. Věděla to. Pamatuješ, naposledy prsten nosil Hotep-Ra. Drak musel čekat velice dlouho, než našel někoho takového, jako byl první MimoŘádný čaroděj."

„Ale to proto, že byl celá staletí schovaný v podzemí."

„Nejen proto. Víš, je to zvláštní, ale nakonec všechno dopadne, jak má."

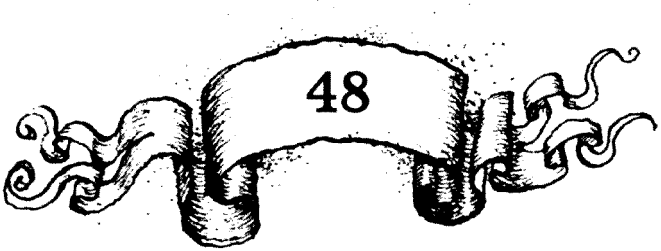
Chlapec číslo 412 si začínal myslet, že Marcia má pravdu. „Takže odpověď je stále ne?" zeptala se najednou. „Jak ne?" zeptal se hoch.

„Jestli chceš být mým učněm. Nerozmyslel sis to po tom, co jsem ti řekla? Budeš mým učněm? Prosím."

Chlapec číslo 412 zalovil v kapsičce u svetru a vytáhl talisman, který mu Marcia dala, když jej žádala poprvé. Pohlédl na maličká stříbrná křídla. Zářila jako dřív a stále na nich stála slova VZLÉTNI S NÁMI VOLNĚ VÝŠINAMI.

Chlapec číslo 412 se usmál.

„Ano," řekl. „Byl bych rád vaším učedníkem. Moc rád."

UČEDNÍKOVA VEČEŘE

Nebylo snadné přivést DomDanielova učedníka zpátky k životu. Ale tetě Zeldě se to podařilo. Její vlastní drastické kapky a urgentní mast měly jistý účinek, ale ne na dlouho; brzy se učedník začal zase vytrácet. Teprve pak Zelda usoudila, že pomůže jen jediná věc: elixír vitality.

Použít elixír vitality bylo dosti riskantní řešení, neboť Zelda ho namíchala podle neověřeného temného receptu, který našla na půdě, když se sem přistěhovala. Neměla potuchy, jak bude působit ta temná část, ale něco jí říkalo, že možná tohle je právě to, co potřebuje. Maličká špetka temnoty. S jistou úzkostí teta Zelda odšroubovala víčko. Z malé skleničky z hnědého skla vyšlehlo modrobílé světlo a skoro ji oslepilo. Zelda počkala, až jí přestaly běhat mžitky před očima, a pak opatrně ukápla učni na jazyk nepatrné množství vazké tekutiny v barvě elektrizující modři. Překřížila prsty, což bylo něco, co se bílým čarodějnicím nedělá snadno, a zatajila dech. Trvalo to jen chvilku. Najednou se učeň posadil, pohlédl na ni očima rozevřenýma tak široce, že viděla skoro jen bělmo, mohutně, sípavě se nadechl a pak se znovu svalil na slámu, schoulil se do klubíčka a usnul.

Elixír vitality zabral, ale než se učeň plně zotaví, musí Zelda udělat ještě něco. Musí ho zprostit pout jeho pána. A tak zůstala sedět u kachního rybníčku, a když zapadlo slunce a nízko nad

plochým obzorem Sivých bažin vyšel temně oranžový měsíc, teta Zelda znovu zavolala sestřičku Lunu. Chtěla si ještě pár věcí ověřit.

Už byla noc a měsíc stál vysoko na obloze. Teta Zelda pomalu kráčela domů a učně nechala tvrdě spát v kachní boudě. Věděla, že hoch bude potřebovat mnoho dní spánku, než bude moci vůbec vyjít ven. Zelda si také byla jistá, že učeň u ní zůstane mnohem déle. Byl čas, aby se zase o někoho starala, když se chlapec číslo 412 tak pěkně zotavil.

Zelda šla po pěšině vedle Chlumského kanálu a blankytně modré oči se jí vlhce leskly. V hlavě ještě měla obrazy, které viděla na hladině rybníčka, a snažila se pochopit jejich význam. Byla tak zaměstnána svými myšlenkami, že zvedla hlavu teprve u přístavního můstku před chalupou. To, co uviděla, jí nálady nepřidalo.

Chlumský kanál, pomyslela si teta Zelda podrážděně, je v poslední době samý nepořádek. Je tu najednou nějak moc lodí – jako by nestačila Lovcova zasmraděná kánoe a starička Muriel 2. Na druhé straně mostu totiž kotvila vetchá rybářská loď a na ní podřimoval zrovna tak vetchý duch.

Teta Zelda energicky přešla po mostě k duchovi a velice nahlas a pomalu ho oslovila tónem, jakým s duchy vždy mluvila. Zejména se starými duchy. Tento starý duch byl ovšem k tetě Zeldě pozoruhodně zdvořilý, uvážíme-li, že ho právě nešetrně probudila neomalenou otázkou.

„Nikoliv, madam," pravil taktně. „Je mi líto, že vás musím zklamat, ale já nepatřím k oněm, jak vy říkáte, zpropadeným námořníkům z té lodi zla. Já jsem, či striktně řečeno byl jsem, Alter Mella, bývší MimoŘádný čaroděj. K vašim službám, madam."

„Tak to jste vy?" podivila se teta Zelda. „Takhle jsem si vás nepředstavovala."

„Beru to jako kompliment," odvětil Alter zdvořile. „Omluvte moji nevychovanost, ale nemohu vystoupit z lodi, abych vás pozdravil. Musím setrvat ve své staré Molly, jinak bych byl vrácen. Nicméně je mi potěšením, že se s vámi setkávám, madam. Vy jste určitě Zelda Heapová."

„Zeldo!" ozval se z domku Silasův hlas.

Teta Zelda vzhlédla k domu s tázavým výrazem. Vevnitř byly rozsvícené všechny lucerny a svíčky a vypadalo to, že je tam spousta lidí.

„Silasi!“ zaradovala se. „Kde se tu bereš?“

„Zůstaň tam,“ volal Silas. „Nechoď sem. Hned jsme u tebe!“ Zmizel v chalupě a teta Zelda slyšela jeho hlas: „Ne, Marcio, řekl jsem jí, aby zůstala venku. Ostatně jsem si jist, že Zeldu by ani nenapadlo se do toho míchat. Ne, já nevím, jestli je tam ještě zelí. A vůbec, na co chceš deset hlávek zelí?“

Teta Zelda se obrátila k Alterovi, jenž se uvelebil na přídi rybářské lodi. „Proč nesmím jít dovnitř?“ chtěla vědět. „Co se tam děje? A co tam dělá Silas?“

„To by bylo na dlouhé vyprávění, paní Zeldo,“ řekl duch.

„Jen mi to klidně povězte,“ řekla teta Zelda, „jak se zdá, nikdo jiný se tím obtěžovat nebude. A nejspíš mi tam vyplení veškeré zásoby zelí.“

„Tak tedy,“ začal Alter, „jednoho dne jsem pobýval v DomDanielových komnatách a měl jsem tam něco, ehm, na práci, když přišel Lovec a oznámil DomDanielovi, že konečně vypátral, kde všichni jste. Věděl jsem, že dokud trvá velemraz, budete všichni v bezpečí, ale když přišlo velké tání, začal jsem si o vás dělat starosti. Tušil jsem nějaké problémy, a měl jsem pravdu. Hned jak přišla obleva, DomDaniel vyrazil do Pusté zátoky a nasedl na svůj děsivý koráb, aby na něm odvezl Lovce do Sivých bažin. I spěchal jsem do přístavu za svou drahou přítelkyní Alicí a požádal ji, aby vám opatřila loď a odvezla vás někam do bezpečí. Silas trval na tom, že musí odjet všichni Heapovi, a tak jsem mu navrhl, že by si mohl vzít mou starou bárku Molly a na ní se svézt dolů do přístavu. Janice Martenová, které teď loď patří, ji měla schovanou v doku, ale Silas ji dal spustit na vodu, ačkoliv Molly nebyla v moc dobrém stavu. Ale nemohli jsme čekat, než ji Janice dá opravit. Cestou jsme se stavili ve Hvozdu a vyzvedli Sáru; měla velikou starost o chlapce, protože žádný z nich nechtěl jet s námi. Vypluli jsme tedy bez nich a rychle směřovali k přístavu, jenomže pak nás postihla maličká nesnáz – tedy vlastně velký problém. Silas prošlápl dno lodi. Zatímco jsme to opravovali, předběhla nás Odveta. Naštěstí nás nespatřila. Sára se z

toho div nezhroutila – už si myslela, že jsme ztraceni. A pak, k dovršení všeho, jsme uvázli v bouři a ta nás zahnala do bažin. Tenhle výlet na Molly stál za všechny prachy, to vám povím. No, a teď jsme tady. Zatímco jsme se hmoždili s lodí, vy jste si se vším poradili mnohem lépe.“

„Až na to bahno,“ zamumlala teta Zelda.

„Pravda,“ souhlasil Alter. „Ale podle mých zkušeností temný magyk po sobě vždycky nechá nějaké svinstvo. Mohlo by to být horší.“

Teta Zelda na to nic neřekla. Její pozornost upoutal lomoz vycházející z domu. V té chvíli se odtud ozvalo hlasité řinčení následované zvýšenými hlasy.

„Altere, co se to tam děje?“ chtěla vědět Zelda. „Jsem pryč jen pár hodin, a když se vrátím, pořádá se v mém domě divoký večírek a já do něho ani nesmím vstoupit. Marcia tentokrát zašla příliš daleko, mám-li být upřímná.“

„To je učednická večeře,“ řekl Alter. „Pro toho mládence z Mladé armády. Právě se stal Marciiným učněm.“

„Opravdu? No to je báječná zpráva,“ rozzářila se Zelda. „Opravdu skvělá novina. A víte, že jsem vždycky doufala, že se tak stane?“

„Skutečně?“ řekl Alter. „Já také.“

„Přesto,“ vzdychla si Zelda, „bych si tuhle bláznivou večeři ráda odpustila. Plánovala jsem na dnes chutného dušeného úhoře s fazolemi.“

„Nechte dnes učňovi jeho slavnostní hostinu, Zeldo,“ řekl Alter. „Učednická večeře se totiž musí konat ještě v ten den, kdy učeň přijme čarodějovu nabídku. Jinak je úmluva mezi čarodějem a učněm neplatná. A znovu už nejde uzavřít – máte jen jednu šanci. Žádná večeře, žádná úmluva, žádný učeň.“

„Ach tak,“ řekla teta Zelda povzneseně.

„Když se Marcia stala mou učednicí,“ nostalgicky zavzpomínal Alter, „stál náš večer opravdu za to. Byli tam všichni čarodějové, a tenkrát bylo čarodějů mnohem víc než dnes. Hostina byla skvostná a mluvilo se o ní ještě roky. Pořádala se v sále Věže čarodějů – jestlipak jste tam někdy byla, Zeldo?“

Teta Zelda zavrtěla hlavou. Věž čarodějů by navštívila tuze ráda, ale tenkrát, když se Silas stal nakrátko Alterovým učedníkem, měla příliš mnoho práce s přebíráním povinností strážkyně dračí lodi po předchozí bílé čarodějnici Betce Luskavé.

„Ó, já doufám, že vás tam někdy uvidíme. Je to nádherné místo," pravil Alter a vzpomínal si na ten přepych a tu spoustu magyku, který je tam všechny obklopoval. To bylo přeci jen něco jiného než improvizovaný večírek na kraji Chlumského kanálu.

„Nicméně pevně doufám, že se tam Marcia co nevidět vrátí," prohlásila teta Zelda. „Ted, když se toho hrozného DomDaniela nadobro zbavila, jak věřím."

„Víte, já byl u toho hrozného DomDaniela v učení," poznamenal Alter, „a jediné, co jsem dostal na učňovskou večeři, byl sendvič se sýrem. Řeknu vám, Zeldo, že jsem ničeho v životě nelitoval víc než toho, že jsem ten sendvič snědl. Připoutalo mě to k tomu muži na celá léta."

„Dokud jste ho nestrčil z věže," zasmála se teta Zelda.

„Já ho nestrčil. On skočil," protestoval Alter. Už je to tady zase. A určitě ne naposled, obával se.

„Tím líp pro vás, ať už to bylo jakkoliv," řekla teta Zelda, upoutána hlaholem vzrušených hlasů, jenž sem zaléhal z otevřených dveří a oken domku. Nad tou vřavou slyšela Marciin nezaměnitelný velitelský tón:

„Ne, ten ať vezme Sára. Ty bys ho mohl upustit."

„Dobrá, tak ho polož, jestli je tak horký."

„Máš něco proti mým botám? A dejte toho psa pryč, propána."

„Zatrolená kačena. Pořád se mi plete pod nohama. Ech, snad jsem nešlápla do kachního novinka?" A nakonec: „A nyní bych ráda, aby učeň šel první."

Chlapec číslo 412 vyšel ze dveří s lucernou v ruce. Za ním následovali Silas se Simonem a nesli stůl a židle, a pak Sára a Jenna s náručemi plnými talířů, sklenic a lahví, a nakonec Cvoček, který nesl košík naložený devíti hlávkami zelí. Netušil, na co je ten koš se zelím, a ani se na to nehodlal zeptat. Už předtím pošlapal Marcii zbrusu nové krajtí střevíce [galoše by si na učňovskou večeři nevzala v absolutně žádném případě) a radši se jí klidil z cesty.

Marcia opatrně našlapovala v blátě za nimi a nesla DENÍK ČARODĚJOVA UČNĚ vázaný v modré kůži, ten, který pro chlapce číslo 412 udělala.

Když se objevili před domkem, poslední mraky se rozplynuly a noční oblohou se rozlila zář měsíce, a v jeho stříbrném světle průvod kráčel k přístavnímu můstku. Silas se Simonem vedle Alterovy lodi Molly postavili stůl a přehodili přes něj velký bílý ubrus, a pak Marcia přikázala Cvočkovi, aby doprostřed stolu postavil koš se zelnými hlávkami.

Marcia tleskla do dlaní, aby si zjednala pozornost. „Tohle je," pravila, „významný večer pro každého z nás, a já bych ráda uvítala svého učedníka." Všichni zdvořile zatleskali.

„Na dlouhé projevy si moc nepotrpím," pokračovala Marcia.

„Takhle si to nepamatuji," zašeptal Alter tetě Zeldě, která si sedla do lodi k němu, aby se necítil odstrčený. Přátelsky do něj šťouchla, jenomže zapomněla, že je to duch, a ruka jí prošla Alterovým tělem a loktem narazila na stěžeň Molly. „Au!" vyjekla teta Zelda. „Pardon, Marcio. Nenech se rušit."

„Díky, Zeldo, nenechám. Jen chci říct, že jsem strávila hledáním učedníka deset let, a ačkoliv už jsem měla mnoho nadějných uchazečů, takového, jakého jsem hledala, jsem nenašla. Až dnes."

Marcia se obrátila k chlapci číslo 412 a usmála se: „Tímto bych ti chtěla poděkovat za to, že jsi svolil stát se mým učedníkem na příštích sedm let a jeden den. Velké díky. Bude to pro nás oba nádherná doba."

Chlapec 412, který seděl vedle Marcie, se hluboce zarděl, když mu Marcia předala DENÍK ČARODĚJOVA UČNĚ. Pevně svíral knihu upocenýma rukama a nechal na porézním povrchu dva trochu špinavé otisky dlaní. Ty už nikdy nezmizí a vždycky mu budou připomínat večer, kdy se jeho život změnil navždy.

„Cvočku," řekla Marcia, „rozdal bys to zelí?"

Cvoček se podíval na Marciu stejně, jako se díval Max, když provedl něco obzvláště hloupého. Ale neřekl nic. Zvedl koš se zelím a začal obcházet stůl a rozdávat hlávky.

„No, tak díky, Cvočku," řekl Silas, když převzal nabízenou hlávku a nešikovně ji třímal v rukou. Co si s ní má proboha počít?

„Takhle ne!“ obořila se na Cvočka Marcia. „Jim to nedávej. Pokládej zelí na talíře.“

Cvoček vrhl po Marcii další maxovský pohled a pak rychle naházel zelí na talíře.

Když každý včetně Marcie měl před sebou hlávku, rozpřáhla Marcia ruce, aby opět sjednala ticho.

„Toto je večeře na přání. Každá hlávka zelí je poučena, aby se transformovala v pokrm, který máte nejradši. Stačí položit ruku na hlávku a vyslovit své přání.“

Na to se rozpoutalo vzrušené brebentění, jak se každý rozhodoval, v co bude transfomovat svou hlávku.

„To je zločinné plýtvání dobrým zelím,“ řekla Zelda šeptem Alterovi. „Zrovna jsem chtěla dělat zelný guláš.“

„A teď, když máte všichni vybráno,“ řekla Marcia nahlas, aby přehlušila hovor, „zbývá už jen jediné.“

„Dělej, Marcio!“ zvolal Silas. „Moje rybí karbanátky už stydnou.“

Marcia sjela Silase zničujícím pohledem.

„Je tradicí,“ pokračovala, „aby za to, že učeň svěří svých sedm let a jeden den službám čaroději, čaroděj nabídl také něco učňovi.“ Marcia se obrátila k chlapci číslo 412, který seděl skoro schovaný za obrovskou hromadou dušeného úhoře s noky, takového, jakého vždycky dělala teta Zelda.

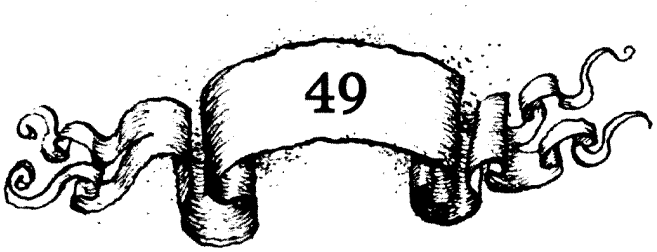
„Co bys sis ode mě přál?“ otázala se ho Marcia. „Přej si, co chceš. Udělám vše pro to, abych tvé přání splnila.“

Chlapec číslo 412 upíral zrak do talíře. Pak se rozhlédl po všech, kteří seděli kolem něho, a pomyslel si, jak moc se jeho život změnil od chvíle, kdy je potkal. Cítil se šťastný, tak šťastný, že už nebylo nic, co by si mohl přát. Až na jednu věc. Jednu velikánskou věc, na kterou se skoro bál pomyslet.

„Cokoliv chceš,“ pobídla ho Marcia jemně. „Úplně cokoliv.“

Chlapec číslo 412 polkl.

„Chci,“ řekl tiše, „chci vědět, kdo jsem.“

SEPTIMUS HEAP

Na komíně domku strážkyně bažin seděl nepovšimnut pták bouřňák. Vichr ho sem zavál předchozí noci a bouřňák teď sledoval učedníkovu večeři s převelikým zájmem. Právě teď, jak si láskyplně všiml, se teta Zelda chystala udělat to, pro co měla podle bouřňáka obzvláštní nadání.

„Noc je přímo ideální," říkala teta Zelda, která teď stála na můstku přes Chlumský kanál. „Je nádherný úplněk a voda snad nikdy nebyla klidnější. Vejdete se všichni na most? Posuň se trošku, Marcio, a udělej místo Simonovi."

Nezdálo se, že by o to Simon stál.

„Pch, o mě se nestarejte," bručel. „Proč měnit staré zvyky?"

„Cos to říkal, Simone?" zeptal se Silas.

„Nic."

„Nech ho být, Silasi," řekla Sára. „Má za sebou nepříjemné zážitky."

„Všichni za sebou máme zlé časy, Sáro. Ale my kvůli tomu nefňukáme."

Teta Zelda nervózně zabubnovala prsty o zábradlí mostu.

„Jestli už všichni přestali žvanit, ráda bych vám připomněla, že jsme tu proto, abychom se pokusili odpovědět na důležitou otázku. Je to všem jasné?"

Ve skupince zavládlo ticho. Vedle tety Zeldy se tlačili na malém mostě chlapec číslo 412, Sára, Silas, Marcia, Jenna, Cvoček a Simon.

Za nimi se na hladině Chlumského kanálu houpala dračí loď s hlavou vztyčenou vysoko nad nimi.

Kousek dál, aby bylo na hladině dost místa pro výjevy, se pohupovala Molly s Alterem, který seděl na přídi a se zájmem sledoval celé představení.

Simon se opřel o protější zábradlí mostu. K čemu celý ten povyk? Koho zajímá, odkud je tenhle spratek z Mladé armády? Kluk, který ho připravil o jeho životní sen. Původ Čtyřistadvanáctky byla ta poslední věc, o kterou se Simon staral. A tak když teta Zelda začala volat měsíc, schválně se otočil zády.

„Sestřičko Luno, sestřičko Luno," říkala teta Zelda tiše, „ukaž nám, je-li to vůle tvá, rodinu tohoto chlapce, chlapce číslo 412 z Mladé armády."

Úplně stejně jak tehdy u kachního rybníka se obraz měsíce na hladině začal zvětšovat, až z něj bylo velikánské bílé kolo roztažené přes celý kanál. Nejprve se v něm začaly objevovat mlhavé stíny; ty byly stále zřetelnější, až všichni uviděli… vlastní odraz.

Ozval se zklamaný šepot všech, kromě Marcie, která si všimla něčeho, co ostatní nepostřehli, a chlapce číslo 412, jemuž hlas vypověděl službu. Srdce mu bušilo až v hrdle a měl pocit, že se jeho nohy každou chvíli promění v pastinákovou kaši. Kéž by se nikdy nezeptal, kým je. Vlastně to ani doopravdy nechce vědět. Co když jsou jeho rodiče nějací hrozní lidé? Co když i oni patřili k Mladé armádě, jak mu bylo řečeno? Co když je jeho otcem sám DomDaniel? Užuž chtěl říct tetě Zeldě, že si to rozmyslel, že teď už je mu to jedno, ať je, kým je, když tu teta Zelda promluvila.

„Věci," připomněla teta Zelda všem, kteří stáli na mostě, „nejsou vždy takové, jakými se zdají. Pamatujte, že měsíc vždy vyjeví pravdu. Jak tu pravdu uvidíme, to už je na nás."

Obrátila se k chlapci číslo 412, který stál vedle ní. „Řekni mi," zeptala se ho, „co bys opravdu rád viděl?"

Odpověď, kterou jí chlapec 412 dal, mohli všichni očekávat.

„Chci vidět maminku," zašeptal.

„Sestřičko Luno, sestřičko Luno," řekla teta Zelda tiše, „ukaž nám, je-li to vůle tvá, matku chlapce číslo 412."

Bílý disk měsíce zaplnil Chlumský kanál od břehu ke břehu. Znovu se v něm začaly vynořovat stíny, až uviděli… opět své vlastní odrazy. To už se ozvaly kolektivně výkřiky protestu, ale rychle utichly. Teď se dělo něco jiného. Jeden po druhém z obrazu mizeli.

Nejprve zmizel chlapec číslo 412. Pak Simon, Jenna, Cvoček a Silas. Pak vybledl obraz Marcie a po ní Zeldin.

Sára Heapová se teď dívala na vlastní odraz a čekala, až se rozplyne stejně jako ostatní. Ale obraz nemizel. Byl zřetelnější a ostřejší a nakonec Sára Heapová stála uprostřed bílého měsíčního disku sama. Teď všichni viděli, že už to není jen odraz. Že je to odpověď.

Chlapec číslo 412 zíral na obraz Sáry jako uhranutý. Jak by mohla být Sára jeho maminka? Jak?

Sára zvedla oči od hladiny a podívala se na chlapce číslo 412.

„Septimusi?“ šeptla.

Teta Zelda chtěla Sáře ukázat ještě něco.

„Sestřičko Luno, sestřičko Luno,“ říkala teta Zelda, „ukaž nám, je-li to vůle tvá, sedmého syna Sáry a Silase Heapových. Ukaž nám Septimuse Heapa.“

Obraz Sáry se pomalu rozplýval a vystřídal ho –

Chlapec číslo 412.

Všichni zatajili dech, dokonce i Marcia, která už před chvilkou uhodla, kdo chlapec číslo 412 je – hned jak si všimla, že její obraz zmizel, když předtím měsíc měl ukázat chlapcovu rodinu.

„Septimusi?“ Sára poklekla vedle chlapce 412 a zkoumavě se na něj zadívala. Hochovy oči se vpíjely do jejích a Sára řekla: „Víš ty co? Myslím, že tvoje oči začínají dostávat zelenou barvu, stejně jako oči tvého otce. A moje. A tvých bratrů.“

„Doopravdy?“ zeptal se hoch 412.

Sára vztáhla ruku a položila ji na Septimusovu červenou čapku. „Vadilo by ti, kdybych ti ji sundala?“ zeptala se.

Chlapec číslo 412 zavrtěl hlavou. Tak na tohle jsou mámy. Aby vás peskovaly kvůli čepici.

Sára zvedla jemně chlapcovu čapku, kterou nesundal od chvíle, kdy mu ji Marcia v noclehárně Lilky Buchtíkové narazila na hlavu. Septimus zatřepal hlavou, jako když se pes oklepává z vody, a

rozhodil chomáče vlnitých vlasů, žlutých jako sláma. A s tím odhodil svůj starý život, staré strachy a staré jméno.

Teď se stával tím, kým opravdu byl.

Septimusem Heapem.

CO VIDĚLA TETA ZELDA V KAČENÍM RYBNÍKU

Jsme opět zpátky v jeslích Mladé armády.

V pološeru jeslí si porodní bába vyčerpaně sedá. Každou chvilku ustaraně pohlíží ke dveřím, jako by na někoho čekala. Nikdo se však neobjevuje.

Po chvíli se zvedá z křesla a přikročí k postýlce, kde pláče její vlastní dítě, a zvedne je do náruče. V tu chvíli se dveře rozletí a porodní bába se k nim rychle obrátí, tvář bledou strachem.

Ve dveřích stojí vysoká žena v černém. Přes černý, dokonale vyžehlený šat má bílou naškrobenou zástěru ošetřovatelky, ale na krvavě rudém pásku se třpytí tři černé domdanielské hvězdy.

Přišla si pro Septimuse Heapa.

Ošetřovatelka se opozdila. Cestou do jeslí zabloudila a teď je rozčilená a plna strachu. DomDaniel nestrpí opozdilce. Ošetřovatelka vidí porodní bábu s dítětem, tak jak jí to bylo řečeno. Neví, že ta žena chová své vlastní dítě a že Septimus Heap spí v postýlce. Přiskočí k porodní bábě a vyrve jí dítě z náruče. Porodní bába se brání a naříká. Snaží se vytrhnout ošetřovatelce dítě zpět, ale nestačí na ženu odhodlanou ke všemu. Ta musí stůj co stůj odnést dítě zpátky na loď, než nastane odliv.

Vyšší a mladší ošetřovatelka vyhrává. Zabalí dítě do dlouhého kusu rudé látky se třemi černými hvězdami a utíká, pronásledována vřískající porodní bábou, která teď na vlastní kůži pocítila, jak se před několika hodinami cítila Sára Heapová. Porodní bába běží za ošetřovatelkou, ale u vchodu do kasáren je nucena se vzdát, neboť tam ošetřovatelka, ohánějící se černými hvězdami, poštve na porodní bábu stráže a sama s triumfálním úsměvem mizí do noci, aby odnesla dítě DomDanielovi.

V jeslích se zatím probouzí stařena, která má děti opatrovat. V záchvatu kašle vstává a připravuje čtyři lahvičky s krmením pro své

svěřence. Po jedné pro trojčátka – chlapce 409, 410 a 411 – a jednu pro nový přírůstek Mladé armády, dvanáct hodin starého Septimuse Heapa, jenž se má stát na deset příštích let chlapcem číslo 412.

Teta Zelda si vzdychla. Vždyť si myslela, že to tak bylo. Pak požádala Lunu, aby sledovala dítě porodní báby. Bylo tu ještě něco, co chtěla vědět.

Ošetřovatelka se vrací na loď právě včas. Na zádi stojí věc veslující jediným dlouhým veslem po způsobu starých veslařů a převeze ženu na druhý břeh. Tam už na ošetřovatelku čeká temný jezdec na obrovském černém koni. Přitáhne si ošetřovatelku s dítětem do sedla a všichni mizí do noci. Mají před sebou dlouhou a nepohodlnou cestu.

Konečně dorazí do Zlokraje, do DomDanielova skalního hnízda vysoko nad starým kamenolomem. Dítě porodní báby pláče a ošetřovatelku bolí hlava, div se jí nerozskočí. DomDaniel se už nemůže dočkat, až spatří svou kořist: dítě, o kterém si myslí, že je sedmým synem sedmého syna, Septimus Heap, který se stane jeho učedníkem. O takovém učedníkovi sní každý čaroděj a každý černokněžník. Sedmý syn sedmého syna mu dá sílu vrátit se na hrad a vzít si, co mu po právu náleží.

S nechutí se dívá na řvoucí dítě. Z toho křiku ho bolí hlava a v uších mu brní. Na novorozence je to veliké dítě, uvažuje DomDaniel, a také je dost ošklivé. Ani trochu se mu nelíbí. Černokněžník se tváří zklamaně a poroučí ošetřovatelce, aby dítě odnesla.

Ošetřovatelka pokládá chlapce do připravené postýlky a jde spát. Druhého dne se cítí velmi nemocná, než aby mohla vstát, a nikdo se nestará o to, zda syn porodní báby dostane najíst, a to až do příštího večera. Pro tohoto čarodějova učně se žádná učednická večeře nekoná.

Teta Zelda seděla u kačeního rybníčku a usmála se. Tenhle učeň je zbaven pout svého temného mistra. Septimus Heap je naživu a našel svou rodinu. Princezna je v bezpečí. Vzpomněla si na něco, co jí Marcia často říkala: věci se často vyřeší samy. A nakonec je to pravda.

A CO BYLO DÁL…

KOUMES, STRÁŽCE U HRADNÍ BRÁNY

Koumes zůstal strážcem severní brány po celou dobu těch velkých změn. Ačkoliv by raději skočil do kádě s vařícím olejem, než aby si to přiznal, Koumes svou práci miloval. Díky této práci jeho rodina našla bezpečný domov přímo v budově brány, když předtím mnoho let žili v nuzných poměrech pod hradbami. Den, kdy mu Marcia věnovala půlkorunu, se pro Koumese stal velmi důležitým. Toho dne si poprvé a jedinkrát za celý život ponechal část z vybraných peněz – přesně řečeno právě onu půlkorunu od Marcie. V tom tlustém kotoučku z ryzího stříbra, teplém a těžkém, jak ležel na Koumesově dlani, bylo něco, co strážci zabránilo hodit ho do pokladničky s vybraným mýtným. A tak spustil půlkorunu do kapsy a řekl si, že ji přidá k dennímu výtěžku až večer. Ale Koumes se nedokázal s půlkorunou rozloučit. Peníz pak spočíval v jeho kapse po mnoho měsíců, až ho Koumes začal považovat za svůj.

A zůstal by tam i dál, kdyby nebylo nápisu, který jednoho studeného jitra skoro o rok později Koumes našel přitlučený na severní bráně:

VYHLÁŠKA O BRANNÉ POVINNOSTI V MLADÉ ARMÁDĚ
VŠICHNI CHLAPCI VE VĚKU OD JEDENÁCTI DO ŠESTNÁCTI LET, KTEŘÍ NEJSOU V UČŇOVSKÉM POMĚRU ÚŘEDNĚ UZNANÉHO ŘEMESLA, NECHŤ SE DOSTAVÍ ZÍTRA RÁNO V 6. 00 HODIN DO KASÁREN MLADÉ ARMÁDY.

Koumes pocítil nevolnost. Jeho syn Rupert právě včera oslavil jedenácté narozeniny. Když viděla oznámení paní Koumesová, div se nezbláznila. Také Koumes byl nadmíru rozčilený, ale když viděl Ruperta, jak čte nápis s blednoucí tváří, rozhodl se zachovat klid. Strčil si ruce do kapes a přemýšlel. A když pak ze zvyku jeho ruka sevřela Marciinu půlkorunu, Koumes už měl odpověď. Druhého dne, hned jak se otevřely loděnice nastoupil tam do učení nový mládenec: Rupert Koumes. Jeho otec mu právě domluvil sedmileté učení u Janice Martenové, stavitelky lodí, a to za tučný poplatek půl koruny.

PORODNÍ BÁBA

Když porodní bábu zatkli, poslali ji do obecnýho blázince pro osoby stižené bludy a stihomamem, neboť trpěla utkvělými představami o unesených dětech, což se u porodní báby považovalo za nevhodné. Poté co zde strávila několik let, byla propuštěna, neboť blázinec byl přeplněný. Byl stále zaplavován osobami trpícími bludy a úzkostnými stavy, a to od té doby, kdy se vlády ujal vrchní dozorce, a bludy porodní báby už nebyly natolik vážně, aby si zasloužila být v blázinci. A tak Ágnes Merendírová, bývala vrchní porodní bába, toho času tulačka bez zaměstnání, sbalila své četně tašky a vydala se hledat svého ztraceného syna Rudánka.

NOČNÍ SLUHA

Noční sluha mající službu u vrchního dozorce byl uvržen do vězení poté, když zase upustil korunu a způsobil, že měla další ’dolík. O týden později byl omylem propuštěn a poslán na práci do palácových kuchyní. Zde jako kuchtík loupal brambory, Což mu šlo, a brzy postoupil na hlavního loupače brambor. Tato práce se mu líbila. Když upustil bramboru, nikomu to nevadilo.

SOUDKYNĚ ALICE NETÝKAVÁ

Alice Netýkavá se poprvé setkala s Alterem Mellou, když působila na hradě jako soudní praktikantka. Alter se měl stát teprve DomDanielovým učněm, ale Alice už věděla, že Alter je vynikající mladík. A vídala se s ním i poté, co se Alter stal MimoŘádným čarodějem a mluvilo se o něm jako o tom „strašném učedníkovi, který svrhl svého mistra z věže“. Věděla, že Alter by nebyl schopen zabít ani mouchu. Brzy nato, co se Alter stal MimoŘádným čarodějem, se naplnily i Aliciny ambice a ona se stala soudkyní. Její i Alterova kariéra je natolik zaměstnávala, že už se nevídali tak často, jak by chtěli, a to bylo Alici vždycky líto.

Byla to pro ni dvojnásobná rána, když dozorci v průběhu několika dnů zabili nejen jejího přítele, který jí byl v životě nejdražší, ale také ji připravili o celoživotní práci, když vykázali od soudního dvora ženy. Alice opustila hrad a odešla bydlet ke svému bratrovi do

přístavu. Po určité době se z Alterovy smrti vzpamatovala natolik, že přijala práci jako právní poradkyně na celnici.

Jednou po dlouhém dni, kdy řešila složitý problém s pašovaným velbloudem a kočovným cirkusem, zašla Alice po práci do hospody U Modré kotvy. A zde se ke své radosti konečně setkala s duchem Altera Melly.

ZABÍJEČKA

Zabíječka po zásahu Marciiným hromobleskem utrpěla naprostou ztrátu paměti. Také byla vážně popálená na těle. Když Lovec zabíječce sebral pistoli, nechal ženu ležet, kde ji našel – v bezvědomí na Marciině koberci. DomDaniel ji pak nechal vyhodit ven do sněhu, ale v noci ji našli noční metaři a odnesli ji do špitálu řádových sester. Tam se postupně zotavila a ve špitálu pak zůstala i dál a pracovala tam jako pomocnice. Naštěstí se jí paměť nikdy nevrátila.

LINDA ULIČNÁ

Linda Uličná obdržela novou identitu a za odměnu, že vyslídila princeznu, se směla přestěhovat do přepychových komnat s výhledem na řeku. Nicméně o několik měsíců později ji poznala rodina jedné z jejích předchozích obětí. Jednou večer, když Linda seděla na balkoně se sklenicí oblíbeného vína, které jí dodával vrchní dozorce, někdo ji strčil dolů a ona se zřítila do řeky. Prudký proud ji odnesl a nikdo ji už nikdy nenašel.

NEJMLADŠÍ KUCHTIČKA

Když nejmladší kuchtička začala mít děsivé sny o vlcích v odpadní šachtě, měla tak špatné spaní, že často usnula i v práci. Jednoho dne si chviličku zdřímla u rožně, kterým měla otáčet, a celé jehně se spálilo na uhel; osudu jehněte unikla jen díky zásahu hlavního loupače brambor. Nejmladší kuchtička byla za trest sesazena do funkce pomocné loupačky brambor, ale po třech týdnech s hlavním loupačem brambor utekla a začali v přístavu nový život.

PĚT SEVERSKÝCH KUPCŮ

Poté co se severští kupci spěšně vzdálili z hostince Lilky Buchtíkové, strávili noc na své lodi. Ukryli své zboží a připravili se na odjezd, hned jak nastane ranní příliv. Už jednou zažili převrat na hradě a tentokrát neměli chuť tu zůstat a sledovat další události. Měli dost zkušeností, aby věděli, že se nebude dít nic pěkného. Když se svou lodí míjeli doutnající pozůstatky Lilčina hostince, poznali, že se nemýlili. Ale když se pak pustili dál po řece dolů, už na Lilku nemysleli a přemýšleli o svých plánech o cestě na jih do Dálného kraje – chtěli se tam dostat dřív, než přijde velemraz. Už se těšili na teplejší počasí. Nebylo to poprvé, kdy severští kupci zažili podobné události, a nepochybovali, že s něčím podobným se v budoucnu ještě setkají.

KLUK OD NÁDOBÍ

Kluk od nádobí zaměstnaný u Lilky Buchtíkové byl přesvědčen, že hostinec shořel jeho vinou. Určitě zase nechal utěrky příliš blízko u ohně, jak už se to jednou stalo. Ale nepatřil k lidem, kteří by se takovými věcmi trápili dlouho. Kluk od nádobí věřil, že každá překážka v životě je vlastně skrytá příležitost. A tak si postavil malý domeček na kolečkách a každý den se s ním vlekl ke kasárnám a prodával vojákům karbanátky a klobásy. Obsah karbanátků a klobás se měnil podle toho, co hoch právě sehnal. A on pracoval tvrdě, pozdě v noci pekl karbanátky a ve dne je rychle prodal. A jestliže si snad lidé všimli, že se jim s alarmující rychlostí ztrácejí kočky a psi, nikdo si to s náhlým objevením chlapce a jeho pojízdného krámku nedával do souvislosti. A když řady dozorcových gardistů prořídly v důsledku otravy jídlem, vina padla na kuchaře z kasárenské jídelny. Chlapci od nádobí se dobře dařilo a nikdy, nikdy nejedl své karbanátky ani klobásky.

RUPERT KOUMES

Rupert Koumes byl nejlepší tovaryš, jakého Janice Martenová kdy měla. Janice stavěla ploché rybářské čluny pro lov sledu, se kterými rybáři lovili v mělkých vodách u břehu a naháněli hejna

sleďů proti písečným břehům hned u přístavu. Každý lovec sleďů vlastnící Janicinu loď si mohl být jist dobrým živobytím, a pokud měl loď právě od Ruperta Koumese, mohl si opravdu gratulovat – jeho lodě dobře seděly na vodě a za dobrého větru byly rychlé. Janice hned rozpoznala Rupertův talent pro stavbu lodí a brzy mu svěřovala samostatnou práci. První loď, kterou postavil celou sám, byla Muriel. Natřel ji tmavozelenou barvou, přesně takovou, jako má voda v hlubokých místech řeky, a dal jí plachty červené jako letní západ slunce nad mořem.

LUCKA KOUMESOVÁ

Lucka Koumesová se setkala se Simonem Heapem v tanečních hodinách pro mladé dámy a pány, když jim bylo čtrnáct. Paní Koumesová tam poslala Lucku, aby se jí na léto zbavila. (Simon se v tanečních ocitl omylem. On si totiž Silas, který neuměl moc dobře číst a často si pletl písmenka, spletl lekce tance s lekcemi tranzu a jednoho večera udělal tu chybu, že se o tom zmínil před Sárou. Simon to zaslechl a po velkém přemlouvání ho Simon nakonec do hodin zapsal.)

Lucce se velmi líbilo, jak byl Simon odhodlán stát se nejlepším tanečníkem ve třídě – Simon byl totiž rozhodnut být nejlepší úplně ve všem. A líbily se jí jeho zelené oči čarodějů a plavé střapaté vlasy. Simon vlastně ani nevěděl, proč se mu to děvče tak najednou zalíbilo, ale z nějakého důvodu musel na Lucku pořád myslet. Lucka a Simon se vídali i dál, kdykoliv mohli, ale své schůzky drželi v tajnosti. Věděli, že jejich rodiče by to rozhodně neschvalovali.

Den, kdy Lucka utekla, aby se provdala za Simona Heapa, byl tím nejkrásnějším, nejlepším a zároveň nejhorším v jejím životě. Byl to ten nejlepší den až do chvíle, kdy do kaple vtrhli stráže a Simona odvedli. Potom už bylo Lucce jedno, co se s ní stane. Přišel táta Koumes a vzal ji domů. Aby mu neutekla, zamkl ji nahoře ve věži a hučel do ní, aby na Simona Heapa zapomněla. Ale to Lucku ani nenapadlo a přestala s tátou mluvit. Koumes byl zlomený žalem. Vždyť pro svou dceru udělal, co považoval za nejlepší.

JENNIN BROUK OBRNĚNEC

Když bývalá stonožka odpadla od DomDaniela, zůstala ležet na víku jednoho sudu. Sud byl smeten přes palubu, když Odvetu ludráci stáhli do smrdutého bahniska, a pak doplul až k přístavu a tam ho lidé vytáhli na městskou pláž. Obrněný brouk si osušil křídla a odletěl na nedaleké pole, na které právě dorazil kočovný cirkus. Z nějakého důvodu se broukovi velice znelíbil neškodný cirkusový šašek a každého večera bavil obecenstvo, když na šaška stále dorážel a honil ho po manéži.

PLAVCI A PLOVOUCÍ KURNÍK

Jacek a Béďa Karfíkovi, které nechal DomDaniel hodit přes palubu Odvety, naštěstí přežili. Když se měli stát námořníky, jejich matka trvala na tom, aby se naučili plavat, ale nebyli to nijak zdatní plavci a taktak se udrželi na hladině, když kolem nich zuřila bouře. Už se vzdávali naděje na přežití, když vtom Béďa zahlédl blížící se rybářský člun. Zdálo se, že na palubě nikdo není, a pak objevili zvláštní můstek, který se skláněl z paluby. Z posledních sil se Jacek s Béďou vysoukali po můstku do lodi. Když se vysíleně svalili na prkna, zjistili, že všude kolem nich jsou samé slepice. Ale hlavně že to nebyla voda.

Poté co záplavy ze Sivých bažin opadly, Jacek a Béďa i se slepicemi přistáli na jednom ostrůvku. Rozhodli se tu zůstat, daleko z dosahu DomDaniela, a zakrátko tu jen pár mil od Dračího ostrova byla prosperující slepičí farma.

POSLÍČEK KRYSOUN

Staníka nakonec vysvobodila z vězení pod podlahou dámské koupelny jedna krysa ze starého Krysího úřadu, která se dozvěděla, co se Staníkovi stalo. Krysoun se pak nějakou dobu zotavoval v krysím hnízdě ve věži severní brány, kde ho Lucka Koumesová krmila sušenkami a svěřovala se mu se svými problémy. Podle Staníkova názoru měla Lucka štěstí, že se Simona zbavila. Pokud by se někdo Staníka zeptal, řekl by každému, že s čaroději všeobecně, a zejména pokud se takový čaroděj jmenuje Heap, jsou jenom samé problémy. Leč nikdo se ho nezeptal.

KNIHKUPECTVÍ NAKLADATELSTVÍ JOTA
EXLIBRIS
PALÁC FLORA, PRAHA - VINOHRADSKÁ TŘ.

Angie Sageová
Magyk

Z anglického originálu Septimus Heap, Book One, Magyk
vydaného nakladatelstvím HarperCollins Publishers
v New Yorku v roce 2005
přeložila Jaroslava Novotná
Ilustrace Pavel Čech
Obálka Jiří Mičkal
Redakce Eva Strnadova
Sazba Vladimír Ludva
Tisk a knihařské zpracování Těšínské papírny, s, r. o, Český Těšín
Jako svou 620. publikaci
vydalo Nakladatelství JOTA, s, r. o.

Křenová 19, 602 00 Brno
Redakce: 537 014 208
Obchodní oddělení: 537 014 213
Expedice: 537 014 214
fax: 537 014 203
e-mail: jota@jota. cz
V Brně roku 2005
Vydání první